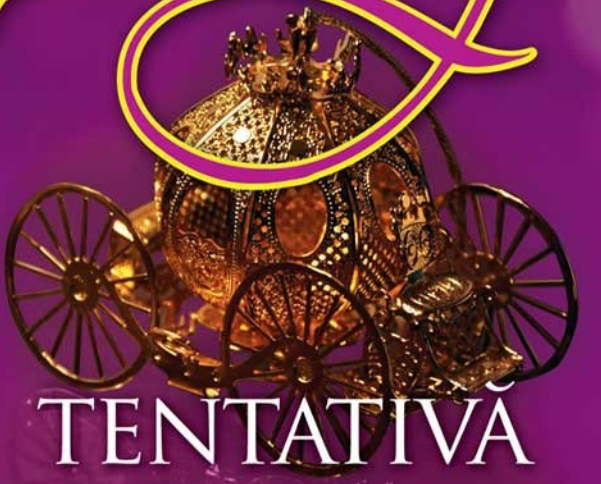
BESTSELLER

Jude Deveraux

EDITURA MIRON

TENTATIVĂ DE SEDUCȚIE

JUDE DEVERAUX

TENTATIVĂ DE SEDUCŢIE

Traducere: ANCA NISTOR

Editura MIRON

The Heiress by Jude Deveraux

Jude Deveraux ne încântă cu acest roman glorios şi romantic, imposibil de lăsat din mână, o poveste caldă, amuzantă şi palpitantă, despre pasiune şi încredere, despre gelozie şi iubire absolută...

Capitolul 1

Anglia 1572

— Moştenitoarea Maidenhall!

Joby abia se putea stăpâni când se uită la fratele ei, Jamie, şi la sora ei mai mare, Berengaria, care stăteau unul lângă altul la masa cea înaltă. Nu mai era atât de uluită de frumuseţea lor cum fusese în copilărie. Tatăl ei obişnuia să o ridice deasupra capului şi să-i promită că, atunci când avea să se facă mare, avea să fie la fel de frumoasă ca sora ei, Berengaria.

Dar nu spusese adevărul. Nici în legătură cu asta, nici în legătură cu multe alte lucruri, după cum se dovedise. Nu vorbise adevărul când spusese că aveau să aibă întotdeauna suficientă mâncare şi că aveau să trăiască întotdeauna într-un loc cald şi plăcut. Nu vorbise adevărul când spusese că mama ei avea să înceteze curând să mai stea de vorbă cu spiritele ei.

Dar, mai ales, minţise în legătură cu viaţa veşnică.

Joby dădu capul pe spate şi îşi privi fratele cu ochi sclipitori. Părul îi fusese tăiat după ce învinsese nişte băieţi la jocul cu sabia şi, drept pedeapsă, ei îi mânjiseră capul cu miere caldă şi răşină de pin. Acum, însă, părul îi creştea

la loc, cu bucle negre şi lucioase, şi ea descoperi că avea, într-adevăr, trăsături frumoase.

— Moştenitoarea Maidenhall, repetă ea. Ah, Jamie, gândeşte-te la toţi banii ăia minunaţi. Credeţi că face baie într-o cadă de aur? Oare se urcă în pat încărcată de smaralde?

— Nu-i nimic în patul ei, spuse încet Rhys, omul lui Jamie. Tatăl ei o ţine sub lacăt ca pe aur.

Rhys scoase un geamăt slab când Thomas, celălalt slujitor al lui Jamie, îi trase un picior pe sub masă.

Joby ştia că acel semn era menit să-l facă pe Rhys să tacă, deoarece considerau că, la doisprezece ani, ea nu ştia absolut nimic şi voiau ca lucrurile să rămână aşa. Joby nu avea de gând să le spună ce ştia şi ce nu, pentru că, după părerea ei, libertatea îi era şi aşa destul de limitată. Dacă vreunul din adulţii din jurul ei ar fi aflat exact cât de mult ştia, ar fi început să încerce să descopere de unde învăţase tot ce nu trebuia să ştie.

Ochii lui Jamie sclipeau.

— Poate nu smaralde, dar o cămaşă de noapte de mătase, probabil.

— Mătase, zise Joby visătoare, proptindu-şi capul în mâini. Italienească sau franţuzească?

Toţi cei de la masă începură să râdă, iar Joby ştiu că le atrăsese atenţia. Poate că nu atrăgea prin frumuseţe, dar ştia că poate face oamenii să râdă.

Chiar dacă erau descendenţi din familia Montgomery, nu îşi puteau permite bufoni la masă şi nici cine ştie ce masă, dar Joby făcea tot ce putea ca să dea culoare acelei existenţe monotone.

Făcu un salt direct pe masă, după care sări pe podeaua rece din piatră a vechiului castel.

Încruntându-se uşor, Jamie îi aruncă o privire mamei lui, care stătea atât de tăcută şi mânca atât de puţin, încât nimeni nu îşi putea închipui cum supravieţuia, dar entuziasmul nonconformist al lui Joby nu străpunse lumea viselor în care trăia mama lor. Aceasta se uita vag în direcţia fetiţei, dar Jamie nu putea să-şi dea seama dacă o vedea sau nu. Sau, dacă da, îşi amintea cine era?

Mama lor îi spunea lui Joby Edward sau Berengaria sau, uneori, pe numele adevărat al lui Joby, Margaret.

După aceea, Jamie se uită din nou la sora lui mai mică, aceasta fiind îmbrăcată ca întotdeauna ca un paj, în pantaloni mulaţi şi vestă. Îşi spuse pentru a mia oară că trebuia să o forţeze să se îmbrace ca o fată, dar ştia că nu avea tăria să o facă. Avea destul timp să crească şi să

cunoască asprimea vieţii. Să fie copil cât putea mai mult.

— Cum credeţi că se îmbracă în fiecare zi? întrebă Joby stând în faţa lor.

Nu erau decât cinci persoane la masă şi câţiva servitori, toţi câţi le mai rămăseseră, care veneau de la bucătării, dar lui Joby îi plăcea să-şi închipuie că erau sute şi că ea se afla pe scenă înaintea reginei.

Imită o femeie care se trezea dimineaţa, întinzându-se şi căscând.

— Adu-mi oliţa de aur, porunci ea imperios, smulgându-i un hohot de râs surorii ei.

Dacă ceea ce făcea ea stârnea râsul Berengariei, Jamie avea să-i dea voie să continue.

Atunci, Joby începu să facă nişte mişcări oarecum vulgare imitând o femeie care îşi ridica poalele cămăşii de noapte pentru a se aşeza pe oliţă.

— Of, Doamne, smaraldele astea îmi provoacă o durere absolut delicioasă, zise ea mişcându-se uşor.

Jamie, care îi şoptea ceva Berengariei, ridică o sprânceană în direcţia lui Joby, dându-i de înţeles că nu trebuia să exagereze prea mult.

Joby se îndreptă.

— Aşa, acum adu-mi rochia. Nu! Nu! Nu pe aia, nici pe

aia, nici pe aia. Nu, nu, prostănaco. De câte ori ţi-am spus că am mai îmbrăcat rochia asta? Vreau haine noi. Mereu haine noi. Cum? Asta e o rochie nouă? Cum îţi închipui că moştenitoarea Maidenhall o să poarte o asemenea rochie? Mătasea asta e atât de subţire încât s-ar... S-ar îndoi dacă aş pune-o pe mine.

La aceste cuvinte, Rhys începu să râdă şi, până şi Thomas, care râdea foarte rar, înălţă puţin un colţ al gurii. Văzuseră femei la curte care purtau nişte rochii atât de ţepene de parcă ar fi fost sculptate în lemn.

— Bun, zise Joby dându-se înapoi şi uitându-se la o rochie imaginară, asta e mai pe gustul meu. Haideţi, vârâţi-mă în ea.

Acum, până şi Thomas zâmbi destul de mult încât I se văzură dinţii şi chiar şi Jamie izbucni în râs.

Joby sări ca şi cum ar fi intrat în rochia tare, după care aşteptă ca aceasta să fie încheiată.

— Acum bijuteriile, zise ea prefăcându-se a se uita la o mulţime de giuvaeruri. Da, deci sunt smaralde, rubine, diamante şi perle. Pe care să le aleg? întrebă ea. Să aleg? Cum ar putea cineva să aleagă nişte bijuterii? O să le pun pe toate, bineînţeles.

Depărtându-şi picioarele ca pentru a-şi ţine echilibrul pe

o mare cuprinsă de furtună, Joby întinse braţele.

— Bun, servitori, treceţi în spatele meu şi ţineţi-mă. Tu de colo, vino şi pune-mi bijuteriile.

Toţi cei de la masă râseră când ea întinse întâi un picior, apoi pe celălalt, apoi un braţ, după care întinse gâtul de parcă i-l lungise frânghia unui călău. Apoi, continuând să stea cu gâtul întins, reuşi să dea impresia spectatorilor că, acum, capul îi era tras în jos de nişte cercei mari şi grei. Iar când i se puse coroana cu pietre scumpe pe creştet, ea se clătină vizibil.

De acum, toată lumea, servitori, slujitori, rude, toţi în afară de mama lui Joby, râdeau în hohote.

— Daţi-mi drumul acum, le zise ea oamenilor imaginari care o ţineau din spate şi, timp de câteva momente, se clătină periculos, gata-gata să cadă, întâi într-o parte, apoi în cealaltă, arătând ca un marinar beat pe puntea unui vas pe o mare în furtună.

Exact când era cât pe ce să cadă, îşi recăpătă echilibrul şi, în cele din urmă, reuşi să se ţină dreaptă, cu mare demnitate.

Spectatorii făcură un efort să se oprească din râs, aşteptând urmarea.

— Acum o să-l văd pe cel care o să mă însoţească pe

mine, cea mai bogată femeie din toată Anglia, în partea cealaltă a ţării, spuse Joby cu gravitate. Voi vedea dacă e demn să mă ducă la cel pe care tatăl meu mi l-a ales să-mi fie soţ. Dar stai, povesteşte-mi despre el.

Toţi cei de la masă îi aruncară priviri lui Jamie, care lăsă capul în jos ruşinat, ţinându-i mâna Berengariei aproape de inima lui. Venise acasă doar de câteva zile şi descoperise că nu suporta să scape din ochi sau să nu atingă vreun membru al familiei.

— James Montgomery, spuse Joby. Ah, da, am auzit de familia asta. Puţini bani acolo, nu prea mulţi. Dar oricum nimeni nu poate să se compare cu mine în ceea ce priveşte bogăţia, nu? Cum?! Vorbeşte mai tare! Nu aud. Da, da, aşa e mai bine. În adâncul sufletului ştiu cât de bogată sunt, dar sunt, totuşi, femeie şi îmi place să aud spunându-se acest lucru cu glas tare.

Un moment căzu pe gânduri, admirându-şi braţul stâng.

— Eh, despre ce vorbeam deci? Ah, da. Despre acest bărbat care are privilegiul, onoarea, de a mă însoţi. E un Montgomery. Ce spui? Face parte din ramura săracă a familiei Montgomery?

Joby strâmbă din nas nedumerită.

— Sărac? Nu cred că ştiu cuvântul ăsta. Te rog să mi-l

explici.

Când râsetele se potoliră din nou, ea continuă.

— Aha, înţeleg. Oameni care au doar o sută de rochii de mătase şi numai bijuterii mici. Cum? N-au bijuterii? Şi nici mătase? Cum vine asta? Zici că omul ăsta locuieşte într-o casă care are numai o parte din acoperiş şi, uneori, n-are carne pe masă?

De data aceasta, Jamie se încruntă, ştiind că acela era motivul pentru care acceptase sarcina degradantă de a însoţi o moştenitoare răsfăţată până în partea cealaltă a Angliei, la aproape-la-fel-de-bogatul ei logodnic. Dar, chiar şi aşa, nu-i plăcea să audă acest lucru.

Joby îl ignoră, însă.

— Dacă n-are ce mânca, înseamnă că e... mic, zise ea uluită, făcându-l pe Jamie să râdă şi să uite de adevăratele probleme, căci nu era deloc mic.

— Să-l duc într-o cutie? întrebă Joby ridicând mâinile, fără să uite să se mişte ca şi cum braţele i-ar fi fost trase în jos de sute de bijuterii.

Ţinea degetele răsfirate, deoarece inelele imaginare erau atât de mari, încât nu putea să-şi apropie degetele unele de altele.

— O cutie încrustată cu pietre preţioase, bineînţeles,

zise ea. Ah, da, e o idee bună. Aşa o să-mi pot lua mai multe bijuterii. Cum? Cutia nu e gata încă? Te dau afară şi pe tine! Şi... Aha, înţeleg, nu e mic. Nu mănâncă, dar nici mic nu e. Nu mai înţeleg nimic. Poate ar fi mai bine să-l trimiţi înăuntru, să-l văd pe acest... acest... Care e cuvântul? Ah, da, sărac. Să-l văd pe acest, ăăă, sărac.

Acum, Joby o imită pe moştenitoarea Maidenhall stând perfect dreaptă, apăsată de povara sutelor de bijuterii şi aşteptând apariţia lui James Montgomery.

Din colţul gurii, Joby scoase un sunet ca un scârţâit de uşă.

— Trebuie să recunosc că balamalele de aur scârţâie îngrozitor, le spuse ea spectatorilor. De aceea nu vreau să le folosim.

În clipa următoare, pe chipul lui Joby se citi o extraordinară uimire; rămase cu gura căscată, făcu ochii mari şi apoi îşi acoperi ochii cu braţul de parcă ar fi orbit-o lumina.

— Eşti prea frumos, exclamă ea.

Jamie se făcu roşu la faţă, iar cei doi servitori ai săi, care erau sătui să tot vadă femeile leşinând în faţa frumuseţii lui extraordinare, nu mai puteau de râs.

— Nicio bijuterie din lume nu se poate compara cu

frumuseţea ta, strigă Joby pentru a acoperi hohotele de râs. Ah, trebuie să te am. Trebuie, trebuie, trebuie să te am. Poftim! zise ea şi începu să imite îndepărtarea bijuteriilor, scoţându-le de pe braţe, din jurul gâtului, din urechi, trecându-şi mâinile prin păr pentru a-şi le retrage încărcate şi aruncându-i-le lui pe toate. Trebuie să te căsătoreşti cu mine, strigă ea. Nu pot să trăiesc fără tine. Eşti omul pe care îl caut de o viaţă întreagă. Pe lângă tine, smaraldele sunt întunecate; nu sclipesc ca ochii tăi. Perlele n-au niciun pic de strălucire în comparaţie cu pielea ta. Diamantele nu pot...

Se întrerupse pentru că Jamie apucă perna uzată pe care stătea şi o azvârli spre ea, lovind-o în piept.

Ea o prinse şi o strânse cu putere.

— Asta e de la superbul meu iubit. El... Oh, Doamne, a stat pe ea. Cea mai delicată parte a trupului său a atins-o. Oare ochii şi buzele mele ar putea cunoaşte ce...

De data aceasta se opri pentru că Jamie sărise peste masă şi îi astupase gura cu mâna. Ea îl muşcă de degetul mic şi, luat prin surprindere, el îi dădu drumul.

— Braţele lui mă înconjoară, spuse ea tare. Voi muri de plăcere.

— Vei muri dacă nu taci, zise Jamie. De unde ai învăţat

asemenea lucruri? Nu, nu-mi spune. Dar, dacă nu te interesează de mine, gândeşte-te ce şoc trebuie să fie pentru scumpa ta soră.

Joby se uită pe lângă el la chipul frumos al surorii ei care era îmbujorată de cât râsese. Le convenea amându-rora să pretindă că Berengaria era la fel de inocentă şi angelică precum arăta. Adevărul era că Joby era cât se poate de sinceră cu sora ei şi o ţinea trează adesea mult timp povestindu-i despre ultimele ei escapade.

— Plecaţi! porunci Jamie mişcându-şi braţul în aşa fel încât incluse pe toată lumea. Trebuie să încetezi să-ţi mai râzi de mine. Ia spune-mi, surioară, ce făceai când eu nu eram aici ca să faci glume pe seama mea?

Având întotdeauna răspunsul pregătit, Joby zise:

— A fost o atmosferă solemnă. Din moment ce tata şi Edward...

Se întrerupse brusc, astupându-şi gura cu dosul mâinii.

Timp de o clipă se făcu linişte în încăperea străveche, din moment ce toată lumea părea să fi uitat că numai cu două zile în urmă, luaseră parte la o dublă înmormântare. Teoretic, toţi erau în doliu în urma pierderii tatălui şi fiului cel mai mare din acea ramură a familiei Montgomery. Dar fiul, Edward, nu luase parte niciodată la bucuriile simple

ale vieţii de familie, iar tatăl lor fusese absent, stând tot timpul închis în camera lui din turn. Era greu să plângi nişte oameni pe care i-ai văzut foarte rar sau, ca în cazul lui Edward, cărora nu le simţeai lipsa.

— Da, spuse Jamie calm. Cred că ar fi timpul să ne amintim prin ce trecem.

Cu spatele rigid, ocoli masa să o conducă pe Berengaria afară din încăpere.

Peste câteva minute rămase singur cu sora lui.

— De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă Jamie stând în dreptul ferestrei mici a odăii Berengariei.

Întinzând mâna, rupse o bucăţică de piatră, sfărâmicioasă din cauza apei. Cu ani în urmă, în absenţa lui, jgheaburile de plumb fuseseră vândute, aşa încât apa se infiltra în piatră.

Întorcându-se, se uită la sora lui, care stătea tăcută pe scaunul ei cu pernă, un scaun mai potrivit pentru copila unui ţăran decât pentru ceea ce fusese odată foişorul unei proprietăţi superbe.

— De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă el din nou.

Berengaria deschise gura pentru a-i da explicaţia pe care şi-o propusese să i-o dea, dar, în cele din urmă, îi spuse adevărul.

— De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă el din nou.

— Din mândrie. Din cauza acelei mândrii care este blestemul familiei Montgomery, zise ea, după care ezită şi zâmbi. Mândria asta care îţi tulbură stomacul acum şi face să-ţi apară broboane de sudoare pe frunte. Spune-mi, te joci cu pumnalul pe care ţi l-a dăruit tata?

Pe moment, Jamie nu ştiu la ce se referea, dar apoi îşi dădu seama că, într-adevăr, ţinea în *mână* pumnalul cu mâner aurit pe care i-l dăruise tatăl său cu mult timp în urmă. Pietrele preţioase de pe mâner fuseseră înlocuite cu sticlă de mult, dar dacă ţineai cuţitul într-un anume fel în soare, încă se mai putea vedea aurul care acoperea şi acum mânerul de oţel.

Izbucni în râs.

— Uitasem cât de bine mă cunoşti, zise el şi se aşează pe o pernă la picioarele ei, rezemându-şi capul de genunchiul ei şi închizând ochii de plăcere când ea începu să-i mângâie părul.

— N-am întâlnit nicio femeie care să se compare cu tine la frumuseţe, zise el încet.

— Nu-i un lucru cam vag pe care să-l spui, din moment ce suntem gemeni?

El îi sărută mâna.

— Eu sunt bătrân, urât şi plin de cicatrici, în timp ce tu eşti neatinsă de vreme.

— Neatinsă e adevărat, spuse ea încercând să facă o glumă pe marginea virginităţii ei.

Dar Jamie nu zâmbi. În schimb, îşi ridică mâna în faţa ochilor ei.

— N-are rost, zise ea zâmbind uşor şi apucându-i mâna. Nu văd rămurele aprinse. Nu văd nimic şi niciun bărbat să-şi dorească o soţie oarbă.

Violenţa cu care Jamie se ridică brusc o sperie.

— Ah, Jamie, iartă-mă. N-am vrut... Nu mi-am dat seama. Te rog, aşază-te din nou. Lasă-mă să te ating. Te rog.

El se aşeză iarăşi, dar inima îi bătea cu putere. Îi bătea din cauza sentimentului de vinovăţie. El şi sora lui erau gemeni, dar Jamie fusese mai mare decât sora lui şi durase câteva ore până venise pe lume. Când Berengaria a ieşit, în sfârşit, la lumină, era strangulată cu cordonul ombilical şi, în curând, s-a descoperit că era oarbă. Moaşa a spus că era vina lui Jamie, că îi trebuise atât de mult să se nască, aşa încât el trăia în permanenţă simţindu-se vinovat de ce îi făcuse frumoasei lui surori.

Şi totdeauna îi fusese aproape, niciodată nu îşi pierduse

răbdarea cu ea şi nu se plictisea de compania ei. O ajuta în toate, încurajând-o să se caţere în pomi, să meargă pe jos mile întregi pe dealuri, ba chiar să călărească singură.

Numai fratele lor, Edward, nu îl considera pe Jamie un sfânt pentru faptul că îşi ajuta sora oarbă. Ori de câte ori remarca cineva cât de bun era Jamie că renunţa la tovărăşia prietenilor pentru a merge cu sora lui la cules de fragi, fratele lor mai mare spunea: doar i-a furat vederea, nu? De ce să nu facă tot ce-i stă în putinţă pentru a i-o reda?

Jamie trase aer în piept.

— Aşa că nimeni nu mi-a spus ce făcea Edward din pricina mândriei? întrebă el revenind în prezent.

Încă se mai simţea apăsat de sentimentul de vinovăţie. Vinovăţie pentru că îşi părăsise sora care avea atâta nevoie de el, vinovăţie pentru ce se întâmplase după plecarea lui.

— Trebuie să încetezi să te mai autopedepseşti, spuse Berengaria trăgându-l de părul negru şi des cu ambele mâini, făcându-l să lase capul pe spate aşa încât o privea de jos în sus.

Era greu de crezut că acei ochi albaştri perfecţi şi adumbriţi de gene dese nu puteau vedea.

— Dacă te uiţi la mine cu milă, te las fără păr, să ştii, îi spuse ea trăgând şi mai tare.

— Au! exclamă el şi râse când ea îi dădu drumul, după care îi luă mâna şi i-o sărută. Nu pot să nu mă simt vinovat. Ştiu cum erau tata şi Edward.

— Da, zise Berengaria strâmbându-se. Dacă putea, tata nu scoatea nasul din cărţi, iar Edward era un porc. Nu era fată în sat peste vârsta de zece ani care să fie în siguranţă în prezenţa lui. A murit tânăr pentru că diavolul l-a plăcut atât de mult încât l-a vrut lângă sine pentru totdeauna.

Jamie râse fără să vrea.

— Ce dor mi-a fost de tine lunile astea.

— Ani, scumpul meu frate. Ani.

— De ce ţin minte femeile amănuntele cele mai neînsemnate?

Ea îl trase de ureche, făcându-l să ţipe.

— Acum nu-mi mai vorbi de femeile tale şi povesteşte-mi de misiunea asta la care te-ai angajat.

— Ce drăguţă eşti. Cum faci ca însoţirea unei moştenitoare bogate să pară o sarcină sacră a unui cavaler.

— Aşa şi este dacă eşti tu implicat. Nu pot să-mi dau seama cum tu şi Edward aţi putut fi fraţi.

— Din moment ce s-a născut la cinci luni după ce s-au căsătorit părinţii noştri, mă întreb uneori cine o fi tatăl lui, zise Jamie cu cinism.

Dacă ar fi spus altcineva acest lucru, Berengaria ar fi sărit în apărarea mamei ei, a cărei minte o luase razna demult.

— Am întrebat-o odată pe mama.

Jamie fu surprins.

— Şi ce-a spus?

— A dat din mână şi a zis – *Erau atâţia tineri frumoşi în vara aceea că mă tem că nu-mi amintesc cine a fost.*

Întâi şi întâi reacţionă bărbăţia din Jamie, făcându-l să se înfurie, dar îşi cunoştea mama prea bine ca să se simtă jignit, aşa că se relaxă şi zâmbi.

— Dacă ai ei au descoperit că era însărcinată, cu cine altul erau s-o mărite decât cu tata? Parcă o aud pe mama lui „Vino, dragul meu, lasă cartea. A sosit momentul să te însori”.

— Crezi că a citit în noaptea nunţii? Ah, Jamie, crezi că noi suntem...? întrebă ea făcând ochii mari.

— Până şi savanţii mai lasă cărţile din când în când. Şi, în plus, uită-te la noi şi la verii noştri. Semănăm foarte mult. Iar Joby e leită tata.

— Aşa e, deci şi tu te-ai gândit la asta?

— O dată sau de două ori.

— Poate de fiecare dată când Edward te împingea într-o balegă de cal? Sau când te lega de o cracă de pom şi te lăsa aşa? Sau când îţi distrugea lucrurile?

— Sau când te făcea pe tine în toate felurile, spuse Jamie încet şi, apoi ochii îi licăriră. Sau când a încercat să te mărite cu Henry Oliver.

Atunci, Berengaria scoase un geamăt.

— Henry şi acum o mai roagă pe mama.

— Omul ăsta are minte de morcov, oare?

— Mai degrabă de ridiche, zise ea indiferentă să vadă cineva cât de disperată era că singura cerere în căsătorie venise din partea unuia ca Henry Oliver. Te rog, hai să nu mai vorbim de Edward şi de cum a distrus puţinul pe care îl aveam. Şi, mai ales, să nu mai vorbim de... de individul ăla. Povesteşte-mi despre moştenitoarea ta.

Jamie dădu să protesteze, dar se răzgândi. Moştenitoarea „lui” avea o mare legătură cu pasiunea „fratelui” său, Edward, pentru jocurile de noroc, femei şi depravare, în general. După părerea lui Jamie, nicio persoană atât de degenerată ca Edward nu merita numele de frate. În timp ce Jamie luptase pentru regină,

îndeplinise tot felul de misiuni pentru regină, îşi pusese viaţa în primejdie pentru regină, Edward vânduse din ceea ce aparţinuse familiei pentru a-şi putea permite cai (cărora le rupsese picioarele sau gâturile), haine de calitate (pe care le pierduse sau distrusese) şi nesfârşite jocuri de noroc (la care pierduse în mod invariabil).

În timp ce Edward adusese familia rapid în pragul falimentului, tatăl lor se închisese într-o cameră din turn pentru a scrie istoria lumii. Mânca puţin, dormea puţin, nu vedea pe nimeni, nu vorbea cu nimeni. Doar scria zi şi noapte. Când Berengaria şi Joby se duseseră să-i spună de comportarea lui Edward, arătându-i documente care atestau vânzarea unor suprafeţe de pământ pentru a-şi putea plăti datoriile, tatăl lor spusese „Ce pot să fac eu? Totul o să-i aparţină lui Edward într-o bună zi, aşa că poate să facă ce vrea. Trebuie să termin cartea asta înainte să mor”.

Dar o febră îi ucisese şi pe Edward şi pe tatăl lor. Într-o zi erau în viaţă, iar două zile mai târziu, nu mai erau.

Când veni pentru funeralii, Jamie găsi ceea ce fusese odată o moşie destul de profitabilă acum incapabilă să-i întreţină. Tot pământul fusese vândut în afară de cel pe care se afla vechiul castel. Casa fusese vândută cu un an

în urmă, împreună cu toate câmpurile şi căsuţele în care locuiau ţăranii.

Timp de câteva zile, Jamie fusese extrem de furios.

— Cum se aştepta el să trăiţi? Dacă nu existau arende şi recolte, din ce se aştepta să vă hrăniţi?

— Din ce câştiga el la jocurile de noroc, bineînţeles. Întotdeauna zicea că avea să câştige data viitoare, spusese Joby, părând maturizată prematur şi înduioşător de tânără, în acelaşi timp. Poate ar trebui să nu mai pierzi atâta timp agitându-te pentru ce nu mai poţi schimba şi să faci ce poţi cu ce mai ai, îi spusese ea aruncând o privire plină de înţeles spre Berengaria.

Joby voise să spună că niciun bărbat nu voia de soţie o oarbă, oricât de frumoasă ar fi fost sau indiferent ce zestre ar fi avut. Deci, Jamie trebuia să aibă grijă de ea.

— Mândria, spuse el acum. Da, tu şi Joby aţi fost prea mândre ca să mă chemaţi acasă.

— Nu, eu am fost prea mândră. Joby a zis... Ei bine, poate că n-are rost să mai repet ce-a spus Joby.

— Ceva legat de faptul că am fost un laş că v-am lăsat pe mâinile unui monstru ca Edward?

— Eşti mai blând cu tine însuţi decât a fost ea, spuse Berengaria zâmbind şi amintindu-şi perfect care fuseseră

cuvintele lui Joby. De unde a învăţat toate cuvintele astea îngrozitoare?

Jamie se strâmbă.

— Nu există nicio îndoială în privinţa faptului că e o Montgomery. Tata avea dreptate când spunea că nici Iov n-a pătimit atâta cu copilul lui cel mai mic.

— Tata nu suporta nimic care îl făcea să întrerupă lucrul la nepreţuita lui carte, spuse ea cu amărăciune în glas. Dar Joby îi putea citi cu glas tare, ceea ce eu nu puteam să fac.

Jamie îi strânse mâna şi, timp de câteva clipe, se pierdură în vâltoarea unor amintiri neplăcute.

— Ajunge! spuse Berengaria cu severitate. Moştenitoarea. Povesteşte-mi despre moştenitoarea ta.

— În niciun caz nu-i a mea. O să se mărite cu unul din membrii familiei Bolingbrooke.

— Închipuie-ţi ce bogăţie, spuse ea visătoare. Crezi că pun pe foc buşteni mari în fiecare zi ca să fie cald în toată casa?

Jamie râse.

— Joby visează la bijuterii şi mătăsuri şi tu la căldură.

— Visez la mai multe, zise ea încet. Visez să te însori cu moştenitoarea ta.

Supărat, Jamie îi împinse mâna şi se ridică, ducându-se

la fereastră. Fără să-şi dea seama ce face, scoase pumnalul din teacă şi începu să se joace cu el.

— De ce văd femeile romantism peste tot?

— Romantism, ha! spuse ea cu însufleţire. Vreau să pun mâncare pe masă. Ştii ce înseamnă să mănânci numai linte râncezită o lună întreagă? Ştii ce-ţi face la stomac? Ştii...

Punându-i mâinile pe umeri, Jamie o forţă să se aşeze la loc pe scaun.

— Îmi pare rău. Am...

Ce ar fi putut să spună? în timp ce familia lui făcea foamea, el mâncase la masa reginei.

— Nu e vina ta, zise ea calmă. Dar gărgăriţele din pâine fac să dispară tot romantismul din viaţa cuiva. Trebuie să ne gândim la ce avem. Întâi şi întâi am putea să ne ducem la rudele Montgomery bogate şi să le cerem de pomană. Am putea să ne mutăm în casele lor şi să începem să mâncăm trei mese bune pe zi.

Jamie o privi un moment, ridicând din sprâncene.

— Dacă asta e o soluţie, de ce nu te-ai dus acolo de acum câţiva ani împreună cu surioara noastră cea spurcată la gură? Lui Edward nu i-ar fi păsat, iar tata nici n-ar fi observat. De ce aţi preferat să rămâneţi aici şi să

mâncaţi mâncare mucegăită?

Berengaria zâmbi şi, apoi, aşa cum făceau de multe ori, spuseră împreună.

— Din mândrie.

— Păcat că nu putem să vindem mândria, zise Jamie. Dacă am putea, am fi mai bogaţi ca moştenitoarea Maidenhall.

Amândoi izbucniră într-un hohot de râs, deoarece „mai bogat ca moştenitoarea Maidenhall” era o expresie care circula prin toată Anglia. Ba Jamie o auzise chiar şi în Franţa.

— Nu putem vinde mândria, spuse Berengaria rar, dar avem altceva de foarte mare valoare.

— Spune-mi, rogu-te, ce este acest altceva? Există cumva vreo piaţă pentru castele în paragină? Sau poate ar trebui să spunem că apa din fântână ne-a vindecat şi aşa am putea aduce aici tot felul de oameni avuţi. Sau am putea...

— Frumuseţea ta.

— Să vindem bălegarul din grajduri, continuă el. Sau să... Ce anume?

— Frumuseţea ta. Joby a spus-o. Gândeşte-te, Jamie! Ce nu pot cumpăra banii?

— Foarte puţine lucruri, dacă, într-adevăr, există ceva.

— Nu pot cumpăra frumuseţea.

— Ah, încep să înţeleg. Ar trebui să-mi vând... frumuseţea, cum îi spuneţi voi. Dacă eu sunt de vânzare, atunci banii pot cumpăra frumuseţea, dacă asta e ceea ce posed, spuse el, şi ochii îi licăriră ca de fiecare dată când o tachina. De unde ştii că nu sunt la fel de urât ca... o grămadă de linte mucegăită?

— Jamie, nu văd, dar nu sunt oarbă, spuse Berengaria ca şi cum i-ar fi vorbit unui prost.

Jamie trebui să-şi înăbuşe un hohot de râs.

— Crezi că nu aud şi nu simt suspinele femeilor când treci pe lângă ele? Crezi că nu aud lucrurile murdare pe care le spun femeile când se referă la ce le-ar plăcea să-ţi facă?

— Asta mă interesează, spuse el. Trebuie să-mi spui mai mult.

— Jamie! Vorbesc serios.

Apucând-o de umeri, el îşi apropie nasul de al ei.

— Scumpa mea surioară mai mică, zise el, deşi era mai mare doar cu câteva minute decât ea, n-ai ascultat ce-am spus. Trebuie să o duc pe această bogată moştenitoare la bărbatul cu care se va căsători. Nu are nevoie de un soţ,

pentru că are unul deja.

— Şi cine e acest Bolingbrooke?

— După cum ştii foarte bine, e bogat. Tatăl lui e aproape la fel de bogat ca al ei.

— Atunci, la ce-i trebuie şi mai mulţi bani?

Jamie zâmbi cu indulgenţă. Frumoasa lui soră trăise toată viaţa la ţară şi, pentru ea, bogăţia însemna haine groase şi mâncare din belşug. Însă, Jamie călătorise şi ştia că nu există lucruri precum „destui" bani sau „destulă" putere. Pentru mulţi, cuvântul „destul" nu exista.

— Nu mă lua de sus, zise ea furioasă.

— Dar n-am absolut nimic, zise el ridicând mâinile în semn de protest, ţinând pumnalul în una.

— Aşa e, dar ţi-am auzit gândurile. Ştii că regina a dat de înţeles că ar putea să i se ofere titluri lui Perkin Maidenhall dacă ar plăti suficient.

— Iar el a refuzat. Zgârcenia lui e bine cunoscută în toată Anglia. Şi, pentru prima oară, mă bucur pentru asta, altfel n-ar fi angajat un om atât de sărac să-i însoţească nepreţuita fiică.

— Sărac, da, dar acum ai moştenit toate titlurile tatii.

O clipă, Jamie fu uluit.

— Aşa e, zise el gânditor. Aşa e. Sunt conte, nu?

— Şi viconte şi ai cel puţin trei titluri de baronet.

— Hmm, crezi că aş putea s-o fac pe Joby să îngenuncheze în faţa mea şi să-mi sărute inelul?

— Jamie, gândeşte-te la piaţa căsătoriilor. Ai titluri şi eşti superb.

El aproape că se înecă.

— Parcă aş fi o pasăre de preţ care se vinde la licitaţie pentru masa de Crăciun. Lord Gâscan. Poftiţi, doamnelor, şi uitaţi-vă la penele lui splendide. Nu-i aşa că ar arăta extraordinar pe masa dumneavoastră? Luaţi această pasăre acasă, iar soţul şi copiii vă vor iubi veşnic.

Berengaria strânse din buze.

— Ce altceva avem în afară de tine? Pe mine? O să se însoare cu mine vreun bărbat bogat? Oarbă şi fără zestre? Dar Joby? N-are zestre, n-o să fie niciodată o frumuseţe, iar temperamentul ei lasă foarte mult de dorit.

— Eşti bună, spuse el şicanator.

— Şi tu eşti un prost.

— Poftim, zise el cu furie în glas. Când mă uit în oglindă, mă văd pe mine însumi, nu pe acest Apollo pe care se pare că-l vedeţi voi două, spuse el apoi şi trase aer în piept, calmându-se. Scumpă surioară, crezi că eu nu m-am gândit la toate astea? Nu chiar aşa cum ai spus tu, dar ştiu

că o căsătorie bună ar rezolva multe probleme. Şi crezi că nu m-am gândit că această moştenitoare ar fi o cale de rezolvare a problemelor?

Berengaria zâmbi într-un fel pe care Jamie îl cunoştea foarte bine.

El, însă, nu zâmbi.

— Ce-aţi pus la cale tu şi neastâmpărata aia de soră a noastră? Ce aveţi în cap?

Deşi se deosebeau foarte mult, Joby şi Berengaria erau extrem de unite.

— Berengaria! spuse el cu severitate. N-o să iau parte la nimic pus la cale de voi. Asta e o misiune. O misiune cinstită. Dacă o duc pe această fată teafără până la logodnicul ei, o să fiu răsplătit cum se cuvine. Nu-i nimic mai mult şi refuz să vă las să...

Se întrerupse şi scoase un geamăt. Putea să lupte în războaie, să conducă oameni în luptă, să negocieze contracte între ţări, dar numai Dumnezeu putea să-l ajute când cădea în mâinile surorilor lui!

— Nu voi lua parte, spuse el. Nu! Mă înţelegi? Berengaria, nu mai zâmbi aşa.

Capitolul 2

— Dacă se îndrăgosteşte de tine, bineînţeles că tatăl ei o să-i dea voie să te ia de bărbat. E unicul lui copil, aşa că i se satisfac toate dorinţele.

Până şi lui Jamie, Joby i se părea convingătoare. Avea câteva comentarii de făcut, dar nu putea să spună nimic, deoarece gura îi era plină de ace. Stătuse toată dimineaţa şi jumătate din după-amiază în lenjeria de corp, cu picioarele goale, în timp ce Joby îi avea în subordine pe croitorul satului şi şase cusătorese care trebuiau să alcătuiască o garderobă menită să cucerească inima unei moştenitoare.

Cu o seară în urmă băuse o cantitate imensă de vin îngrozitor în timp ce ascultase un plan şocant născocit de Joby şi Berengaria. Oricât de supărător ar fi fost planul, îl impresionă faptul că ele munciseră atât numai în câteva zile.

Ascultând, auzi mai mult decât ar fi vrut să ştie despre perfidia fratelui său (sau, aşa cum îi plăcea să creadă, fratelui său vitreg). Nu numai că vânduse pământul Montgomery, dar îl vânduse unor indivizi care aveau un caracter asemănător cu al lui. – împuţiţi, mincinoşi,

criminali... începu Joby.

— Bine, o întrerupse Jamie, dar ce-au făcut, de fapt?

Administrarea averii nu era ceva la care să se priceapă niciunul dintre noii proprietari. Adevărata lor pasiune părea să fie terorizarea ţăranilor. Dădeau foc culturilor şi caselor, violau fetele, treceau cu caii pe câmpurile proaspăt însămânţate.

Când Jamie auzi că Joby îi potolise pe ţărani spunându-le că, atunci când se va întoarce el, avea să rezolve totul, fu cât pe ce să se sufoce.

— Dar nu mai e pământul meu, îi spuse el.

Berengaria ridică din umeri.

— Familia Montgomery a fost proprietara pământului ăstuia sute de ani. Cum se face că responsabilitatea ta încetează după numai doi ani?

— Prin vânzarea lui pentru aur, aşa se face, aproape că strigă Jamie, dar ele ştiau că simţea povara acelor sute de ani apăsându-i umerii.

— Fiindcă veni vorba de aur, spuse Joby şi îi făcu un semn servitorului din spatele lui Jamie.

Mai târziu, Jamie se gândi că, dacă nu ar fi fost beat, ar fi sărit pe fereastră şi ar fi rupt-o la fugă. Nu trecuseră decât două săptămâni de când acceptase misiunea de a o

însoţi pe acea tânără extrem de bogată în partea cealaltă a Angliei, dar în acel răstimp, surorile lui organizaseră toate cele trei sate care se aflaseră pe pământul Montgomery, pământ pe care Edward îl vânduse.

Gândindu-se la ceea ce trebuia să se fi spus, Jamie se făcu roşu la faţă. Oamenii lui râseseră atât de tare încât fuseseră nevoiţi să părăsească încăperea. Se părea că cele două surori îşi „vânduseră" fratele.

— Numai frumuseţea ta, spuse Berengaria încercând să-i liniştească, de parcă acest lucru ar fi fost de vreun folos.

— Ştii, ca pe un armăsar sau un taur superb, spusese Joby şi apoi izbucnise în râs când Jamie încercase să o prindă.

Cu o seară în urmă, unul câte unul, câte un reprezentant al fiecărei case din sat venise la castel să arate ce izbutise să salveze sau, după părerea lui Jamie, să fure. Erau bucăţele de linguriţe de argint, mânerul unui ulcior de aur, monede cu chipurile unor regi dispăruţi demult, saci cu pene de gâscă care puteau fi vândute, purcel uşi (dintre care unul încercase să se îmbete alături de Jamie), piei de animale, o cataramă, câţiva nasturi de la rochia unei doamne bogate. Lista părea să nu se mai termine.

— Şi, rogu-vă, pentru ce sunt toate astea? întrebă Jamie

uitându-se la maldărul de pe masă şi la grămezile de pe jos.

Purceluşul răsturnase toate pocalele de lemn şi băuse conţinutul. Ceea ce oamenilor nu le plăcuse, el găsise că era delicios.

— O să-ţi facem o garderobă minunată, spuse Berengaria. O să te îmbrăcăm ca pe un prinţ şi moştenitoarea Maidenhall o să se îndrăgostească de tine la prima vedere.

Auzind acea absurditate, Jamie dădu capul pe spate şi izbucni în râs, iar purceluşul, care acum era lângă încheietura mâinii lui, îşi ridică privirea spre el.

Când se uită în jurul său, Jamie fu surprins să vadă că nimeni altcineva din cei aflaţi în încăpere, unde acum erau probabil o sută de oameni (dintre care unii nu se spălaseră niciodată), nu râdeau.

— Jamie, eşti singura noastră speranţă, spuse Berengaria. Ai putea face orice femeie să se îndrăgostească de tine.

— Nu! spuse el trântind pocalul cu furie şi fiind cât pe ce să lovească purceluşul.

Ţinea piciorul pocalului crăpat atât de strâns încât nici nu simţi purceluşul când se urcă pe mâna lui pentru a-şi

vârî faţa înăuntru.

— Nu voi face asta! Femeia trebuie să se mărite cu un altul. Tatăl ei nu mi-ar da-o niciodată mie.

i-ar fi plăcut să spună că voia să se însoare din dragoste, dar conţii săraci şi fără pământ nu îşi puteau permite un asemenea lux. Nu avea bani, dar avea titluri. Poate fiica unui negustor bogat...

Ceea ce, bineînţeles, o descria perfect pe moştenitoarea Maindenhall. Nu o văzuseră prea mulţi pentru a o descrie în alt fel decât ca „bogată”. Era la fel de iluzorie ca un personaj de basm. Unii spuneau că era frumoasă ca o zeiţă, alţii că era diformă şi hidoasă. Oricum ar fi fost, urma să moştenească milioane.

— Nu pot. Nu o s-o fac. Nu. Categoric nu.

Asta spusese cu o seară în urmă, dar acum stătea să i se ia măsuri şi să probeze haine. Nu avea de gând să întrebe de unde făcuseră rost surorile lui şi sătenii de asemenea materiale superbe. Bănuia că prin cuierele lui Edward se umblase regulat şi, din moment ce recunoştea unele femei care lucraseră pe vremuri în casa conacului care fusese al lor, îşi închipui că şi noului lor stăpân trebuiau să-i lipsească unele articole de îmbrăcăminte.

Dar nu avea să întrebe pentru că nu voia să ştie.

— Mmm! spuse el cu gura plină de ace şi cu braţele întinse.

Joby îi scoase acele.

— Da, dragul meu frăţior?

— Ia afurisitul ăsta de porc de sub picioarele mele!

— Dar te iubeşte, zise Joby şi toţi se abţinură să nu râdă.

Erau fericiţi pentru că ştiau că Jamie avea să le rezolve problemele. Cum ar fi putut să nu-l iubească vreo femeie? înalt de un metru optzeci, o sută de kilograme în greutate, lat în spate, talie subţire, pulpe imense şi muşchiuloase, un chip de înger: ochi superbi de un verde-închis, păr negru, piele de culoarea mierii, buze sculptate ca cele ale unei statui din marmură. Nu era ceva neobişnuit ca femeile să amuţească la vederea lui.

— Purceluşul e femelă, spuse Berengaria şi atunci toată lumea izbucni în hohote de râs.

— Ajunge! strigă Jamie pentru a acoperi acel zgomot şi trase de haina din catifea neagră care îl sufoca.

Dar imediat ţipă, căci două ace îi intraseră în palmă şi aşteptă nerăbdător să i le scoată Joby.

Luându-şi repede hainele vechi şi uzate de pe un scrin, porni spre uşă, fără să se ostenească să se îmbrace, iar purceluşul alergă printre picioarele lui fiind cât pe ce să-l

facă să se împiedice. Furios, Jamie îl luă de jos şi dădu să-l azvârle pe fereastră de la etajul doi, unde se aflau. Dar, în clipa aceea, se uită în ochii lui.

— Fir-ar să fie, mormăi el şi strecură micul animal dolofan sub braţ.

După ce trânti uşa în urma lui, auzi hohote de râs.

— Femeile! bombăni el şi coborî treptele, din piatră aproape în fugă.

Capitolul 3

Axia nici nu îl văzu, nici nu îl auzi înainte să-i cuprindă mijlocul cu braţul său puternic şi să-i astupe gura cu mâna, trăgând-o în dosul gardului viu. Înima îi bătea cu putere, dar îşi spuse în sinea ei: trebuie să-mi păstrez calmul, orice ar fi, trebuie să-mi păstrez calmul. Şi, în fracţiunea aceea de secundă, îi iertă totul tatălui ei. Acela era motivul pentru care trăise toată viaţa în dosul unor ziduri înalte, pentru care îşi petrecuse viaţa aproape ca într-o închisoare. Apoi se întrebă: cum a ajuns în grădină? Pe zid erau ţepuşe de fier ascuţite; câinii erau liberi pentru a da alarma imediat cum simţeau un intrus; oamenii lucrau peste tot.

Păru să dureze o veşnicie până când bărbatul o trase în spatele tufelor. Acum îi făcea portretul frumoasei ei verişoare Frances, probabil al douăzecilea portret în anul acela, iar în clipa următoare era răpită. De unde a ştiut? se întrebă ea. De unde a ştiut cine sunt?

Bărbatul se opri, ţinând-o pe Axia lipită de el cu spatele, braţul lui puternic înconjurând-o pe sub sâni. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat. Casa era plină de spioni ai tatălui ei şi, dacă vreun bărbat, un

grădinar, un servitor, oricine, i-ar fi zâmbit doar, peste câteva zile ea descoperea că acesta dispăruse.

— Dacă dau mâna la o parte, îmi promiţi că n-o să strigi?

Ea îi simţi răsuflarea în ureche.

— Poate nu mă crezi, dar nu vreau să-ţi fac niciun rău. Nu doresc decât nişte informaţii.

Atunci, Axia se linişti. Bineînţeles. Toţi bărbaţii doreau informaţii de la ea. Cât aur avea tatăl ei în casă? Câte moşii poseda? Care avea să fie zestrea ei? Dorinţa oamenilor de a afla cât mai multe despre averea tatălui ei era nemărginită.

Ea încuviinţă. Bineînţeles că avea să-i spună tot ce ştia. Tuturor le spunea tot ce ştia, adică nimic.

Dar bărbatul nu îşi dădu mâna la o parte imediat, şi, pentru câteva secunde, Axia fu conştientă că se uita la ea. Capul îi era dat pe spate, ajungând cu creştetul sub umărul lui; obrazul lui era lipit de fruntea ei.

— Eşti frumuşică, spuse el, şi, pentru prima oară, Axia se temu, începând să se agite. Termină! N-am timp de prostii. Trebuie să-mi văd de treabă.

Auzindu-l, Axia se întoarse să-l privească. Ar fi trebuit, oare, să-şi ceară scuze pentru că îl făcea să întârzie de la

răpirea ei?

Dar el stătea cu capul întors, uitându-se la Frances printre tufe.

— Nu-i aşa că e frumoasă?

În clipa aceea, Axia îl muşcă de mână, iar el îi eliberă gura, nu însă şi trupul.

— Au! De ce ai făcut asta?

— O să fac şi mai mult dacă...

El îi acoperi gura din nou.

— Ţi-am spus, nu vreau să-ţi fac niciun rău. Am venit s-o însoţesc pe moştenitoarea Maidenhall până în partea cealaltă a Angliei.

Axia se calmă şi înţelese imediat cum stăteau lucrurile. El voia să afle cum arăta acea femeie şi era foarte firesc să-şi închipuie că Frances, care nu avea o leţcaie, era moştenitoarea. În definitiv, Frances purta veşminte care le întreceau în strălucire chiar şi pe ale reginei şi trăia aşa cum ar fi trebuit să trăiască o femeie bogată. Cu alte cuvinte, Dacă lăsa să-i cadă un ac, chema un servitor să i-l ridice.

Da, făcu semn din cap Axia.

— O să taci dacă dau mâna la o parte?

Axia încuviinţă din nou energic.

El dădu mâna la o parte de pe gura ei şi, în acelaşi timp, îşi retrase braţul din jurul mijlocului ei.

Fiind o persoană sănătoasă şi cu mintea întreagă, Axia făcu un salt pentru a se depărta, dar el o puse imediat la pământ. Impactul o lăsă fără suflare.

Când îşi reveni suficient de mult pentru a vedea, îşi ridică privirea spre el. Doamne, dar era superb. Nu drăguţ, ci divin de masculin. Parcă ieşise din paginile unei cărţi de poveşti.

Cât despre Jamie, el văzu o tânără foarte drăguţă, nu la fel de frumoasă ca moştenitoarea, dar însufleţirea de pe chipul ei compensa totul. Avea o faţă în formă de inimă, părul de un şaten-închis, ochi mari, căprui, înconjuraţi de gene scurte şi dese, nas mic şi gura cea mai perfectă pe care o văzuse în viaţa lui. Îl privea calmă, de parcă ar fi aşteptat ca el să dovedească de ce era în stare. Nicio femeie nu-l mai privise astfel vreodată şi găsea că acest lucru îl intriga. Cât despre rest, avea un piept plin, un mijloc subţire şi şolduri rotunde. Provoca mâncărime mâinilor unui bărbat, sau cel puţin, acest lucru era valabil pentru el.

După ce îşi reveni de pe urma şocului provocat de frumuseţea lui, ea se întrebă de ce angajase tatăl ei un

bărbat atât de superb să o ducă la logodnic. Tatăl ei angajase întotdeauna bărbaţi urâţi, care să nu tenteze o tânără bogată. Dar, mai presus de toate, tatăl ei plătea pentru valoare. Şi ea învăţase de la Frances că oamenii frumoşi nu erau buni de nimic. Păreau să creadă că nu era nevoie decât de simpla lor prezenţă. Atunci, de ce trimisese tatăl ei acel bărbat superb şi bun de nimic ca să fie însoţitorul moştenitoarei? Ce o mai fi punând la cale acum?

— Vrei să mă asculţi, te rog? spuse el.

În timp ce vorbea se uită la trupul delicat şi frumos de sub el şi ea îi simţi mâna urcând uşor mai sus de mijloc. Nu mai văzuse niciodată acea privire, dar, instinctiv, ştiu ce era în mintea lui.

— Dacă mă atingi, ţip, zise ea privindu-l cu răceală.

— Nu obişnuiesc să violez femei, spuse el cu mândria rănită.

— Atunci ia-ţi mâinile şi trupul de pe al meu.

— Ah, da, zise el şi zâmbi într-un fel care sigur că distrusese multe femei.

Dar bărbaţii frumoşi îi zâmbeau întotdeauna fermecător moştenitoarei Maidenhall sau, în acest caz, unei femei despre care el credea că avea legătură cu aceasta.

Totuşi, nu se dădu la o parte de pe ea.

— O să taci?

— Numai dacă îţi dai persoana la o parte de pe mine. Nu pot să respir.

Jamie se dădu la o parte şovăitor, dar de data aceasta, când ea încercă să fugă, era pregătit şi o apucă de fustă, trăgând-o uşor înapoi sub el.

— Nu eşti o persoană de onoare, nu-i aşa? o întrebă el serios.

— Posed un foarte profund simţ al onoarei, zise ea aruncând fulgere din priviri, atunci când am de-a face cu bărbaţi de onoare. Dar, dumneata domnule, ai intrat pe proprietatea altcuiva.

— Prefer să zic că am venit cu o zi mai devreme, atâta tot.

Din nou, mâna lui lunecă în sus.

Ea făcu ochii mici.

— Dacă mă atingi, nu-ţi spun absolut nimic, zise ea de parcă atingerea lui ar fi fost mai respingătoare decât toate păcatele din lume.

Îşi dădu seama după expresia de pe chipul lui că vorbele ei îl şocaseră. Fără îndoială că nu auzise niciodată alt cuvânt în afară de „da” ieşind din gura unei femei. Din

moment ce trăise toată viaţa cu frumuseţea lui Frances, Axia îi cunoştea puterea. Ea ar fi putut să discute o oră întreagă cu un grădinar în legătură cu felul în care trebuiau tăiaţi merii, în timp ce Frances bătea din gene şi spunea că ea credea că trebuiau tăiaţi într-un anume fel, iar două minute mai târziu, trei oameni se dădeau peste cap să facă exact ce spusese ea. În grădină, un băieţandru amorezat tunsese tufele de rozmarin în formă de F de la Frances. Şi peste tot erau lebede, păsările preferate ale lui Frances.

Poate era prea mult, dar Axia ura oamenii frumoşi. Ah, îi plăcea să le facă portretele, dar în ceea ce privea compania, prefera bărbaţii care arătau ca Tode şi intendentul.

— Da, sigur, spuse el dându-se la o parte din nou. Dar te rog să nu fugi sau să faci vreun zgomot. Altfel va trebui să...

Axia se ridică în capul oaselor.

— Să pui mâinile pe mine iarăşi? Ca să nu-ţi mai spun nimic.

Expresia lui de neîncredere faţă de dispreţul din vocea ei o făcu să zâmbească.

Când se ridică, îi întinse mâna să o ajute, dar ea o

ignoră, ridicându-se singură.

— Ce vrei să ştii? Cât aur are Maidenhall livră cu livră? Sau vrei să ştii cantitatea în căruţe?

— Eşti cinică, nu? Nu, vreau să ştiu despre ea.

— Ah, da, frumoasa Frances, spuse Axia scuturându-se de praf.

El era îmbrăcat în catifea neagră, în timp ce ea era într-o rochie de pânză. Dar catifeaua nu era deloc indicată la ţară.

— Aşa o cheamă? Frances?

— Vrei să-i compui sonete de dragoste? S-au mai compus, dar te previn că e greu să găseşti o rimă la numele ei.

Râzând, el se uită printre tufe la Frances care stătea pe o bancă la soare, cu o carte deschisă în faţă.

— De ce stă atât de nemişcată? Cartea aceea o captivează atât de mult?

— Frances nu ştie nici să scrie, nici să citească. Zice că cititul îi ridează fruntea perfectă şi scrisul iar încreţi pielea albă a mâinilor.

Bărbatul râse din nou.

— Atunci de ce stă aşa?

— I se face portretul, zise Axia ca şi cum el ar fi fost un

idiot pentru că nu vedea ceea ce era evident.

— Dar tu eşti pictoriţa şi eşti aici. Nu ţi-a observat absenţa?

— Îi ajunge gândul că e privită, spuse Axia uitându-se la pieptarul lui. Sângerezi?

— La naiba, am uitat de vişine, zise el scoţându-le din buzunar, unele fiind strivite.

— Deci eşti şi hoţ nu numai delincvent.

El stătea cu spatele spre tufe.

— Ce-i pasă ei? E atât de bogată că n-o să observe lipsa câtorva vişine. Vrei?

— Nu, mulţumesc. Vrei să-mi spui ce doreşti să ştii ca să mă pot întoarce la lucru?

— O cunoşti bine?

— Pe cine? întrebă Axia prefăcându-se că nu înţelege.

— Pe moştenitoarea Maidenhall, bineînţeles.

— La fel de bine ca oricine. Ea te interesează? Tot aurul ăla?

— Da, tot aurul ăla, spuse el privind-o serios şi scuipând un sâmbure de vişină pe pământ. Dar vreau să ştiu despre ea. Ce aş putea să fac pentru ea sau să-i dau ca să-i facă plăcere?

Axia îl privi o clipă.

— Şi de ce ai vrea să-i faci plăcere?

Expresia de pe chipul lui se schimbă făcându-l să devină, dacă acest lucru era posibil, şi mai frumos. Dacă s-ar fi uitat la o altă femeie aşa, Axia era sigură că aceasta s-ar fi topit ca o lumânare. Aplecându-se spre ea, îi şopti cu o voce care era la fel de superbă ca faţa şi trupul lui.

— Haide, spune-mi, zise el seducător, ce dar să-i fac ca să-i placă?

Axia îi aruncă un zâmbet dulce.

— O oglindă cu două feţe?

Acest lucru însemnând, bineînţeles, că el se putea vedea pe sine când Frances se privea în ea.

Bărbatul începu să râdă, dar se opri brusc, dându-şi seama că, făcând zgomot, ar fi putut atrage atenţia asupra lor. Aruncând ultimele câteva vişine, spuse:

— Am nevoie de un prieten. De fapt, îmi trebuie un partener în treaba asta.

— Eu? întrebă ea prefăcându-se inocentă şi, când el încuviinţă, adăugă. Şi ce primesc în schimb dacă te ajut?

— Începi să-mi placi.

— Din moment ce eu nu simt acelaşi lucru faţă de tine, te-aş ruga să spui ce ai de spus ca să ne putem despărţi.

— Du-te, spuse el. Du-te şi lasă-mă. Mâine voi fi aici.

Poate o să te văd atunci. Poate nu.

Axia era intrigată.

— Ce-mi dai dacă te ajut?

Moştenitoarelor nu li se ofereau niciodată bani;

ele îi dăruiau.

— Bogăţii ce nici n-ai visat.

Ah, aurul Maidenhall, şi argintul, şi pământurile, şi vapoarele, şi depozitele, şi... îşi spuse ea.

— Nu, nu mă privi aşa, zise el. Nu-ţi vreau răul. Vreau doar să...

Ezită şi o privi ca şi cum ar fi cântărit-o.

— Vrei s-o ai pentru tine, nu?

Când, pentru o fracţiune de secundă, îi văzu ochii plini de uimire, ea ştiu că ghicise. Dar n-ar fi fost primul; era unul din miile care voiau să se însoare cu aurul Maidenhall. Se hotărî să-l lase să creadă că era primul care se gândise la aşa ceva. De ce angajase tatăl ei un bărbat care arăta aşa? se întrebă ea din nou. Un bărbat care credea că toate femeile ar fi făcut tot posibilul să-i dea orice.

Axia zâmbi.

— Eşti, într-adevăr, ambiţios. Dar e deja logodită.

— Da, păi... zise el şi scoase puţin pumnalul din teacă.

Axia tresări de spaimă o clipă, dar apoi îşi dădu seama

că era un gest inconştient din partea lui şi se îndoia că el era conştient că avea o armă în mână;

— Înţeleg, zise ea. Ţi-ai pus în cap ca, pe drum să o faci să se răzgândească şi să-ţi declare dragoste.

— Crezi că acest lucru ar fi posibil? întrebă el şi acesta fu cel dintâi lucru sincer pe care i-l spusese.

Ea fu cât pe ce să-l bată pe braţ înţelegătoare.

— Frances o să te placă foarte mult, spuse ea râzând în sinea ei de acea minciună, căci Frances ura orice era la fel de superb ca ea.

Îi plăcea să fie înconjurată de lucruri urâte ca să strălucească şi mai mult.

— Deci ai venit să te însori cu moştenitoarea Maindehall? Familia dumitale trece printr-o perioadă grea, nu?

Ochii lui sclipiră.

— Am ştiut că pot avea încredere în dumneata, încă de când te-am văzut stând acolo, cu pensula în mână, am ştiut că eşti o persoană demnă de încredere. O să fim foarte buni prieteni. Vei călători cu ea?

— Ah, da. De fapt, suntem verişoare.

— Da, spuse el zâmbind. Şi eu am veri bogaţi.

— Spune-mi, ăăă... nu ştiu cum te cheamă.

— James Montgomery, conte de Dalkeith. Un titlu, dar vai, nici pământ, nici aur. Iar dumneata eşti...?

— Maidenhall, fireşte, dar vai, eu sunt doar Axia Maidenhall.

— Un nume neobişnuit pentru o tânără neobişnuită. Acum spune-mi ce să fac ca s-o impresionez. Să-i dăruiesc ceva, poate. Sonete închinate frumuseţii ei? Un fruct rar? Trandafiri galbeni, poate? Hai, spune-mi, dă-mi un indiciu. Nimic nu e prea greu de obţinut.

— Margarete, spuse Axia fără niciun pic de ezitare.

— Margarete? Nişte flori atât de umile?

— Da. Lui Frances nu-i plac lucrurile care rivalizează cu frumuseţea ei. Trandafirii reprezintă un rival, în timp ce margaretele sunt un cadru perfect pentru a-i scoate în evidenţă strălucirea.

— Eşti foarte deşteaptă, nu?

— Cei ca mine trebuie să fie deştepţi ca să supravieţuiască.

El îi zâmbi.

— Da, ne înţelegem foarte bine.

— O mantie căptuşită cu margarete, zise Axia. Să-i fie pusă pe umeri când stă cu ochii închişi. Nu-i aşa că e romantic?

— Da, foarte, spuse el privind-o speculativ. Îmi spui adevărul?

— Jur că moştenitoarei Maidenhall îi plac foarte mult margaretele.

— Şi de ce eşti gata să mă ajuţi?

Ea lăsă capul în jos sfioasă.

— O să mă laşi să pictez portretele celor din familia ta săracă?

— Da, spuse el zâmbind. Şi o să te plătesc bine. Am o soră geamănă.

Axia continuă să-şi ţină privirea plecată pentru ca el să nu vadă ce părere avea despre vanitatea lui, bănuind că îşi trăda propria verişoară doar ca să facă portretul unei frumuseţi lipsite de importanţă.

— Îmi faci o mare cinste, domnule conte.

— Poţi să-mi spui Jamie, zise el şi se aplecă de parcă ar fi intenţionat să o sărute pe gură, dar ea întoarse capul, aşa că el o sărută pe obraz.

— Asta nu face parte din înţelegerea noastră, spuse ea sperând că o imitase bine pe Frances refuzându-şi al doisprezecelea pretendent din ziua aceea. Nu încă, adăugă ea, după care se depărtă repede de el, întorcându-se la şevalet.

Cu coada ochiului îl văzu alergând prin livadă, foarte repede pentru un bărbat de talia lui.

Luând o pensulă, o ţinu apropiată de pânză, dar nu putea picta pentru că râdea prea tare. Abia aştepta să vină a doua zi, când el avea să afle adevărul, şi anume că era moştenitoarea, în timp ce Frances nu era decât o însoţitoare săracă şi plătită.

Dar, în timp ce râdea, trupul începu să-i tremure. Teama înlocui hohotele de râs. Dacă acel James Montgomery pătrunsese atât de uşor pe proprietate, la fel puteau să facă şi alţii, oameni care îl urau pe tatăl ei dintr-un motiv sau altul (şi aceştia erau o mulţime), oameni care ar fi vrut să o răpească pentru a cere recompensă. Oameni care...

Acum stătea în faţa şevaletului, iar în clipa următoare, se prăbuşi la pământ leşinată.

Aşa cum promisese, Jamie le scrise surorilor sale în seara aceea. Ce să le spun? se întrebă el luând o pană şi apoi zâmbi. Vor o poveste, aşa că o să le ofer una. Un bărbat care trebuie să se chinuie să ajungă la fată, aceasta fiind neînchipuit de, frumoasă, cum era Frances Maidenhall**.**

Scumpele mele surori.

Am văzut-o. Ceea ce am învăţat când încercam să scap

de torturile lui Edward mi-a fost de folos când m-am folosit de o creangă pentru a sări peste un zid înalt. Cu câinii m-am descurcat uşor după ce am împrumutat o haină din coliba grădinarului. A fost o aventură demnă de Joby!

Moştenitoarea Maidenhall era în grădină unde stătea să i se facă portretul, nemişcată ca o statuie şi la fel de perfectă ca Venus. Nu mă miră că tatăl ei o ţine încuiată, căci frumuseţea ei extraordinară valorează mai mult decât pietrele preţioase.

Nu i-am vorbit, ci doar am privit-o, scăldându-mă în strălucirea ei şi bucurându-mă de frumuseţea ei.

Jamie se opri din scris. Da, era bine. Aventură şi romantism. Ce altceva mai trebuia să le facă să nu se mai îngrijoreze? Ah, da, să le asigure că avea să aibă puţin ajutor.

Am stat de vorbă cu fata care îi făcea portretul. Parcă era o vrăbiuţă prinsă în capcană, dar era abilă la vorbă şi mă va ajuta să o cuceresc pe moştenitoare. După ce se va termina totul, o voi aduce pe această vrăbiuţă să vă facă portretele.

Cu toată dragostea, James.

— Idiotul! exclamă Joby când citi scrisoarea. Se gândeşte să folosească o femeie ştearsă pentru a cuceri

inima uneia frumoase? Ştiu că eu una nu l-aş ajuta.

De câteva ori, nişte tineri o zăriseră pe Berengaria de la distanţă şi o rugaseră pe Joby să îi prezinte, lucru care o înfuriase de fiecare dată.

— Fratele nostru e îndrăgostit, spuse Berengaria încet.

— Crezi? Da, da, vorbeşte tot timpul de frumuseţea ei. Mă bucur. Jamie are foarte multe scrupule şi o conştiinţă. Dacă aş fi fost eu...

— Nu, nu, e îndrăgostit de acea vrăbiuţă ştearsă.

— Eşti nebună, zise Joby.

— O să mai vedem, spuse Berengaria zâmbind. O să mai vedem.

Capitolul 4

— Ei bine! spuse Rhys uitându-se la Jamie pe deasupra unei halbe de bere. Ai văzut-o. Cum arată?

Toţi trei, Thomas, Rhys şi Jamie, erau prieteni de ani de zile. Luptaseră alături, împărţiseră mâncarea atunci când o aveau, se descurcaseră fără ea atunci când nu o aveau. Jamie avea un fel de a fi care îi făcea pe oameni să-l considere moale, drăguţ şi uşor de manevrat, dar Rhys şi Thomas ştiau prea bine că, atunci când cineva se întrecea cu măsura, Jamie arăta ce putea cu adevărat.

Dar, de-a lungul anilor, Rhys şi Thomas descoperiseră că Jamie avea un mare defect: credea că femeile erau îngeri coborâţi pe pământ. Desigur când Jamie arăta cum arăta, femeile erau adesea adevăraţi îngeri. Peste tot pe unde mergeau, în orice ţară, fie că erau daneze blonde sau frumuseţi brune din Ţara Sfântă, chiar şi cea mai arţăgoasă femeie se transforma în miere când se apropia de Jamie.

Rhys îşi amintea cum, odată, în Franţa, fusese ţinut la distanţă cu furca de nevasta unui fermier, dar apoi apăruse Jamie, care îi zâmbise şi, câteva minute mai târziu, ea scotea sticle de vin şi le oferea paturi moi pentru

noapte. Sau cel puţin un pat moale. Lui Jamie. Lui Rhys şi lui Thomas le arătase podeaua.

Dacă Jamie ar fi fost alt gen de om, ar fi putut profita de pe urma acestui lucru, dar nu o făcea. Era politicos şi curtenitor şi refuza majoritatea ofertelor care i se făceau.

— N-ar fi corect faţă de soţul ei, spusese de multe ori, o afirmaţie care făcea pe orice bărbat aflat în apropiere să râdă în hohote.

Cât stătuseră la Curte, Jamie ar fi trebuit să fie foarte ocupat, din moment ce puţine fuseseră femeile căsătorite sau nu, care nu încercaseră să-l aducă în paturile lor, dar, de cele mai multe ori, el le refuzase. În niciun caz pentru că ar fi fost înfumurat sau burlac convins, dar, pur şi simplu, era precaut.

— Încerc să nu mor pe câmpul de luptă, aşa că de ce să risc să mor pentru o noapte petrecută cu o femeie măritată? întrebă el. Sau să mă trezesc cu tatăl vreunei fecioare după mine? Şi nu-mi pot permite să am amante.

Oricât de apropiat ar fi fost de oamenii lui, oricât de multe ar fi pătimit împreună, ei ştiau foarte puţine lucruri în legătură cu viaţa amoroasă a lui Jamie. Uneori, patul îi era gol nopţi la rând şi ziua următoare căsca tot timpul, dar el nu spunea nimic nici despre locul unde fusese, nici

cu cine.

Acum, faptul că Jamie se gândea la căsătorie dovedea cât de îngrijorat era în legătură cu situaţia financiară a familiei.

— Cum arată? întrebă Rhys din nou.

Moştenitoarea Maidenhall. Un personaj legendar, ca Midas sau Cresus. Încă din ziua în care se născuse, unicul copil al unui om a cărui avere era inimaginabilă, ea fusese obiectul închipuirilor tuturor. *Dacă aş fi la fel de bogat ca moştenitoarea Maidenhall* era ceva ce fiecare persoană din Anglia spusese într-un moment sau altul. Se zvonea chiar că până şi regina îl întrebase odată pe un ambasador străin dacă era de părere că era la fel de bogată ca moştenitoarea Maidenhall.

Totuşi, nimeni nu spusese vreodată „Dacă aş fi la fel de bogat ca Perkin Maidenhall” pentru că nu avea niciun farmec, mai ales că zgârcenia acestuia era bine cunoscută. Povestirile legate de acest lucru erau legendare. Se spunea că purta acelaşi costum de haine până când îl zdrenţuia şi era foarte slab, deoarece nu voia să cheltuie bani pentru a se hrăni. Nu avea niciun fel de plăceri, nu îşi pierdea timpul cu jocuri. Se spunea că se însurase o dată (pentru că tatăl miresei nu voia să-i vândă

o bucată de pământ care se afla între alte două bucăţi care îi aparţineau deja), se culcase o singură dată cu ea şi fiica lui rezultase din această singură noapte. Soţia i-a murit la câteva zile după ce născuse.

Nu, puţini îl invidiau pe Maidenhall însuşi, o invidiau numai pe fiica lui, o fată fără mamă care nu fusese văzută niciodată în public şi care trăia în spatele unor ziduri înalte din sudul Angliei. Nici chiar sătenii din vecinătatea moşiei unde locuia ea nu o văzuseră vreodată. Iar dacă cineva de pe moşie vorbea despre ea, „dispărea” curând, fiindcă Maidenhall avea spioni peste tot.

— Da, spune-ne, zise şi Thomas.

De obicei, îl lăsa pe Rhys să afle ce voia să ştie, dar de data aceasta, tăcerea lui Jamie necesita măsuri drastice.

— E ca o vrăbiuţă drăguţă, zise Jamie cu privirea pierdută în gol. Ochi mari, căprui, care pot privi printr-un bărbat, piept mare, mişcări iuţi şi sigure ca ale unei vrăbiuţe, spuse el, şi un zâmbet i se aşternu lent pe faţă. Şi are o limbă la fel de ascuţită ca ciocul unei vrăbiuţe. Ar putea face un bărbat să sângereze cu limba ei.

Rhys şi Thomas se arătară şocaţi, rămânând cu gurile căscate. Rhys îşi recăpătă primul glasul.

— Te-ai îndrăgostit de moştenitoarea Maidenhall?

Jamie se uită la ei de parcă ar fi fost nebuni.

— Axia?

Imediat, însă, îşi dădu seama că vorbea prea mult. Unele lucruri trebuiau ţinute sub tăcere.

— Dragoste? Dragostea n-are nicio legătură cu asta. Trebuie să însoţesc o femeie la...

— Vrăbiuţă cu pieptul mare, eh? spuse Rhys râzând şi trăgându-i un ghiont lui Thomas. Cred că o să mâncăm bine iarna asta dacă el a pus ochii pe moştenitoarea Maidenhall.

Thomas nu zâmbi.

— Cine e Axia?

— O să mă ajute să o cuceresc pe moştenitoare, spuse Jamie încruntat.

— Bine, dar credeam că vrăbiuţa cea dolofană e moştenitoarea, spuse Rhys nedumerit.

— Nu, spuse Jamie privind în halbă. Pe moştenitoare o cheamă Frances şi e frumoasă ca o rază de soare. Nu ştiu dacă am văzut vreodată o femeie mai perfectă: păr auriu, gene ca nişte evantaie, obraji trandafirii, o gură minunată, o bărbie perfectă. E o zeiţă în alb şi roz.

Rhys se chinuia să priceapă.

— Vorbele tale nu coincid cu tonul. Descrii o minune a

naturii, dar vorbeşti de parcă ar fi o zgripţuroaică. A, spune-mi, cum ar putea o femeie care arată aşa să descurajeze un bărbat?

— Nu ştie nici să scrie, nici să citească, spuse Jamie. Îi place să stea să i se facă portretul. E...

Rhys izbucni în râs.

— O adevărată femeie. Poate o să încerc eu dacă tu eşti prea bun pentru ea.

Jamie îi aruncă o privire care îl făcu pe Rhys să încremenească.

— Trebuie să fac ceea ce trebuie. Trebuie să mă gândesc la surorile mele şi, dacă această femeie poate fi cucerită, o voi face.

— Nu cred că e o sarcină chiar atât de îngrozitoare.

— N-ai văzut cât e de frumoasă, spuse Jamie. Va fi nevoie de o curte extraordinară. Cu aşa ceva e obişnuită.

— Spre deosebire de vrăbiuţa ta cu pieptul mare? întrebă Thomas privindu-l pe Jamie cu atenţie.

Thomas era mai mare decât Rhys sau Jamie, ei aveau sub treizeci de ani. El, însă, la cei aproape patruzeci de ani ai săi, văzuse destule pentru a şti să se ataşeze de un om ca Jamie. Odată ce James Montgomery se gândea la o persoană ca fiind a „lui”, avea grijă de ea, făcând orice

sacrificii dacă era nevoie.

Jamie zâmbi.

— Ah, să fii liber, zise el. Să fii fiul unui fermier şi să te însori cu cine doreşti, spuse el apoi şi ridică halba. Pentru libertate, zise după aceea şi dădu halba pe gât.

Rhys şi Thomas se priviră înainte să bea. Chiar dacă erau de multă vreme cu Jamie, nu îl înţeleseseră niciodată. Era unul din puţinii oameni care o văzuseră pe moştenitoarea Maidenhall şi se plângea de faptul că aceasta era frumoasă.

— Pentru libertate, spuseră şi ei şi băură.

Capitolul 5

— L-ai văzut? întrebă Axia roşie la faţă de furie.

— Nu, zise Tode curăţându-şi unghiile cu un cuţit, fără să arate cât de tulburat era.

Când unul din grădinari o adusese în casă, lui Tode aproape că i se oprise inima în loc când o văzuse nemişcată. O clipă crezuse că era moartă. Pusese să fie dusă în camera ei, unde zăvorâse uşa şi trimisese după doctorul din sat. Dar când îşi dăduse seama că Axia doar leşinase, nu îi mai dăduse voie omului să intre la ea. În schimb, îi dăduse Axiei să bea ceva şi o pusese să-i povestească totul. În timp ce ea vorbea, el făcea tot posibilul să-şi ascundă teama, căci acel individ ar fi putut să-i facă vreun rău.

— Nu merge, umblă ţanţoş, spunea Axia care acum îşi revenise complet şi se plimba agitată prin încăpere. Se leagănă. Dă umerii înapoi şi calcă într-un fel de parcă toată lumea ar fi a lui. De ce? Pentru că e conte? Ha! Tata înghite doi conţi pe zi la micul dejun.

— Nu-i de mirare că e coleric, spuse Tode.

Axia nici măcar nu zâmbi.

— Ar fi trebuit să-l vezi cum murea după scumpa

verişoară Frances. Ţi s-ar fi făcut greaţă.

Tode se îndoia de acest lucru, dar nu spuse nimic, mai ales că tindea să fie de acord cu ea în legătură cu Frances.

— Ai procedat bine când i-ai spus că ea e moştenitoarea. Ar fi putut să te răpească.

— Nu, nu, nu el. Nu James Montgomery. El vrea să se însoare cu mine. Cu ea. Adică să se însoare cu aurul ei, spuse Axia trântindu-se pe un scaun. De ce pe mine nu mă vede nimeni? Tata mă ţine închisă de parcă aş fi făcut ceva rău. Până şi criminalii au mai multă libertate decât mine.

— O moştenitoare sau o tânără de condiţia ta nu îşi alege singură soţul, zise el încercând să strecoare puţină raţiune în furia ei.

— Aşa e, dar nici nu sare nimeni zidul să o vadă doar. Adică să o vadă cum sclipeşte. Uneori îi sunt recunoscătoare tatălui meu. Ce or crede ei, zise ea făcând un semn cu mâna pentru a indica vag oamenii de dincolo de zidurile grădinii, oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, ce vor ei să fac toată ziua?

Tode ştia că, din când în când, trebuia să-şi joace rolul de bufon.

— Că mănânci limbi de păsări colibri cu sos de perle. Că

îţi petreci după-amiezele numărându-ţi bijuteriile. Că alegi în fiecare zi mătăsuri pentru toalete noi.

Axia nu râse, ci îl privi furioasă.

— Tu spui adevărul acum.

— Sunt plătit să te fac să râzi şi ce e mai comic decât adevărul?

El făcu apoi un efort să se desprindă de perete, căci picioarele îl supărau rău de tot în ziua aceea.

— Poftim! Stai jos, spuse ea îmbufnată, ştiind că lui nu-i plăcea să-i arate compătimire. Mă superi când te smiorcăi aşa.

— Atunci, te rog să mă ierţi dacă te supăr, zise el şi se aşeză pe un scaun în mica încăpere nu foarte sărăcăcioasă.

Perkin Maidenhall cumpărase proprietatea pentru că făcea parte dintr-o bucată mai mare de pământ pe care o voia. Când i se născuse fiica, o trimisese să locuiască acolo, ascunsă în spatele acelor ziduri înalte. În cei nouăsprezece ani care trecuseră de la naştere, ea nu avusese decât doi tovarăşi: Tode şi Frances. Când venise acolo Tode avea doisprezece ani şi dusese o viaţă plină de durere şi teamă, aşteptându-se cam la acelaşi lucru şi în dosul zidurilor proprietăţii Maidenhall. Dar Axia, care nu

avea decât opt ani şi era mai degrabă o mică adultă decât un copil, se ataşase de el şi îi oferise tot ce avea mai bun moşia. Sub îngrijirea ei iubitoare el învăţase să râdă şi descoperise ce însemnau căldura şi bunătatea. Era nepotrivit să spună că iubea.

— Acest Montgomery trebuie să te însoţească, sau, mă rog, pe Frances, mâine? o întrebă Tode şi ochii lui, singura trăsătură cu adevărat frumoasă, licăriră când o tachină încercând să-i distragă atenţia de la realităţile vieţii.

— Pe Frances, pe mine, ori pe tine, spuse ea furioasă. Nu vrea decât aurul Maidenhall. Dacă ţi-aş pune o perucă, ar cădea în genunchi şi ţi-ar declara că te iubeşte.

— Mi-ar plăcea să văd asta, zise Tode, trecându-şi degetul mare peste cicatricile de pe gât.

Nu multă lume ştia că, de la claviculă până la jumătatea pulpei, era perfect, fără nicio cicatrice, fără nimic rupt.

Deodată, Axia se dezumflă şi se prăbuşi pe un scaun, dând capul pe spate şi luând o expresie de mare tristeţe.

— Oare aşa o să fie pe parcursul acestei călătorii? O să fiu curtată şi minţită de toţi bărbaţii de aici până la Lincolnshire? Oare tineri frumoşi or să mă tragă în dosul tufelor şi or să-mi înşire vorbe false de iubire în speranţa că vor pune mâna pe averea tatii? zise ea şi pufni cu

dispreţ. Dacă ar şti ei! Tata nu plăteşte pentru nimic. I se plăteşte pentru tot. Numai fiul unui bogătaş, ca Gregory Bolingbrooke, ar putea să-şi permită să plătească suficient de mult ca să se însoare cu aurul tatii.

Tode nu o întrerupse, căci era cu totul de acord cu ea, însă niciodată nu i-o spusese. Acest lucru ar fi făcut-o să se simtă mai rău. Niciodată în viaţa ei nu ieşise de pe proprietatea aceea. Crescuse înconjurată de oameni care erau plătiţi (cât mai puţin posibil) de tatăl ei. Şi unii primeau bani în plus dacă o spionau şi îi spuneau lui tot ce făcea. Pentru el, ea era un obiect de preţ şi nu voia să piardă ceva atât de valoros ca virginitatea ei în favoarea unui servitor amărât.

Drept urmare, în clipa în care Axia părea să ţină la vreun bărbat, acesta era îndepărtat. Datorită faptului că prieteniile ei cu alte femei ar fi putut să o influenţeze, şi acestea erau îndepărtate imediat cum vedea vreun semn de ataşament. În afară de Frances, numai Tode reuşise să rămână lângă ea. Poate că nimeni nu îşi putea închipui că Tode ar fi putut inspira dragostea unei alte fiinţe omeneşti. Adevărul era, însă, că Tode era singura persoană pe care o iubea Axia.

— Ah, Tode, spuse ea cu disperare în glas. Ştii tu ce mă

aşteaptă în această căsătorie?

El se bucura că ea privea spre tavan (care trebuia retencuit), căci altfel, i-ar fi văzutt disperarea din ochi. Ştia de o mie de ori mai bine ca ea ce o aştepta.

— Nu o să fie dragoste. Nu, nu sunt naivă. Faptul că am fost o prizonieră toată viaţa m-a îmbătrânit. Trebuie să fie ceva în neregulă cu acest Gregory Bolingbrooke de tatăl lui trebuie să-i plătească tatii ca să se însoare cu mine. Nu pot să mă gândesc la o viaţă plină de dragoste alături de un tânăr sănătos. Mă întreb dacă vom avea copii.

Când ea lăsă brusc capul în jos şi se uită la Tode, el întoarse privirea pentru ca ea să nu-i vadă ochii.

— Nu-mi spune! strigă ea. Nu vreau să ştiu.

Se ridică brusc de pe scaun.

— Aş vrea să trăiesc măcar o dată în viaţă. Aş vrea să mă uit în ochii unui bărbat şi să văd că mă iubeşte sau mă urăşte pentru mine însămi, nu pentru aurul tatălui meu. Nu sunt Frances care abia aşteaptă să spună că e verişoara celei mai bogate moştenitoare din ţară. Ştii că prefer mai degrabă să stau de vorbă cu bucătăreasa decât cu bătrânii ăia pe care îi trimite tata să mă viziteze.

În ochii lui Tode apăru un licăr.

— Tu, draga mea Axia, ai vorbi cu oricine de dincolo de

zidurile astea, ai pune întrebări oricui.

— Ah, să văd lumea, zise ea învârtindu-se. Asta mi-ar plăcea, să văd lumea. Oh, Doamne, cât mi-ar plăcea să pictez lumea, spuse ea, şi încetă să se mai învârtească. Dar, ca s-o văd aşa cum trebuie, ar trebui să fiu o persoană obişnuită, ca... ca Frances. Da, să fiu obişnuită, aşa ca Frances, asta mi-ar plăcea.

Tode trebui să-şi muşte limba ca să nu facă un comentariu. Se forţă din nou să nu spună ce părere avea despre Frances. Când avea doisprezece ani, Axia primise o scrisoare de la tatăl ei în care acesta îi spunea că îi trimite o verişoară de treisprezece ani să-i ţină tovărăşie. Axia fusese atât de bucuroasă, încât îl făcuse pe Tode gelos şi îşi petrecuse luni de zile ca să întoarcă proprietatea cu susul în jos în vederea pregătirii pentru sosirea lui Frances. Axia se mutase din camera ei, cel mai frumos dormitor din casă, şi îl remobilase complet pentru verişoara ei. Când Tode protestase în faţa acelei extravaganţe, Axia spusese: „Dacă nu-i va plăcea aici, nu va sta” – de parcă acest lucru ar fi pus capăt discuţiei. Şi, chiar dacă trăia cu teama de a-şi nemulţumi tatăl, făcându-şi o regulă din a nu-i cere nimic pentru sine, nu ezita nicio clipă să ceară ceva pentru o persoană care se afla în grija ei.

Astfel, înainte de sosirea lui Frances, se ceruseră perdele noi, un baldachin nou, perne noi pentru camera acesteia. Şi, cu cât ziua se apropia mai mult, cu atât Axia nu-şi mai încăpea în piele de nerăbdare.

Dar în ziua sosirii lui Frances, Axia nu se vedea nicăieri. După multe căutări, Tode o găsi cocoţată într-un măr.

— Dacă n-o să-i placă de mine? şoptise ea. Dacă n-o să mă placă, o să-i spună tatii şi el o să mi-o ia.

Fusese nevoie de multă muncă pentru a o convinge că nimeni nu putea să nu o placă înainte ca Axia să coboare şi să-şi întâmpine verişoara.

Dar Frances nu o plăcuse pe Axia. Tode, mai cunoscător decât Axia şi mai călit în primii doisprezece ani oribili de viaţă, vedea că Frances învăţase să obţină ce putea când putea şi, datorită faptului că Axia era dornică să-i facă pe plac, reuşea să obţină foarte multe. Nu era de mirare că acel James Montgomery credea că Frances era moştenitoarea, deoarece ea se îmbrăca aşa cum credea că era firesc pentru cineva înrudit cu moştenitoarea Maidenhall: se îmbrăca, mânca, trăia. Şi, cu cât dădea mai mult Axia, cu atât Regina Frances părea să creadă că toate i se cuveneau. În cei şapte ani care trecuseră de la sosirea lui Frances acolo, Tode încercase de multe ori să o

facă pe Axia să nu-i mai dea atâtea, cerându-i tatălui ei orice dorea Frances, indiferent dacă era vorba de portocale iarna sau o nuanţă deosebită de mătase, dar Axia dădea din mână şi zicea, dacă o face fericită, de ce să nu-i dăm? Tata îşi permite. Tode, însă, ştia că Axia, atât de însingurată, după ce trăise izolată toată viaţa, avea să fie întotdeauna o fetiţă care se va teme să nu fie lăsată singură printre străini. Şi, în toţi aceşti ani, deşi Frances nu-i răspunsese sentimentelor, Axia nu încetase să aibă grijă de ea. Singurul mod în care Axia o pedepsea pentru lipsa ei de recunoştinţă era să facă remarci înţepătoare şi să se prefacă întotdeauna că nu îi pasă. Şi, îşi spuse Tode zâmbind, mai făcea câte o glumă proastă, din când în când, ca atunci când pictase o femeie urâtă pe una din oglinzile lui Frances sau când îi pusese margarete sub pernă, fiindcă margaretele o făceau pe Frances să strănute.

Tode reveni brusc la realitate când Axia îl privi uimită.

— O să fiu Frances.

— Ah, da fireşte. O să-ţi acoperim toţi pereţii cu oglinzi ca în camera ei şi o să luăm toate cărţile alea îngrozitoare care îţi plac atât de mult. Şi, desigur, vor trebui să dispară şi picturile tale. Şi...

Se întrerupse brusc.

— Rogu-te, şi Frances cine va fi?

Dar ştia răspunsul chiar în clipa aceea.

— Nu! Tatăl tău...

— Nu va şti, nu-i va păsa. O să-i spun că am făcut-o ca să-i protejez avutul. Dacă va fi răpită moştenitoarea Maidenhall, atunci Frances cea lipsită de valoare va fi captivă, nu eu. Şi sunt sigură că le va spune adevărul foarte repede celor care o vor captura. Dar asta nu ne va interesa, din moment ce vom fi protejaţi. N-o să fie niciun pericol.

— Asta e din cauza acelui Montgomery, nu? El ţi-a băgat ideea asta în cap.

— După mine, poate să-l ia naiba. N-are niciun pic de onoare, nici pic de respect.

Tode ştia prea bine ce simţea Axia pentru bărbaţii sau femeile care doreau să fie în preajma ei numai datorită banilor. Odată spusese despre Frances: „Cel puţin prietenia ei nu poate fi cumpărată. Am încercat”.

Ducându-se lângă scaunul lui, ea îşi sprijini mâinile pe braţele acestuia şi îşi apropie faţa de a lui. Era singura persoană din lume care nu simţea repulsie când îl vedea şi, când se apropia atât de mult, îl făcea să se simtă

cuprins de un val de dragoste.

— Nu-ţi dai seama? spuse ea. E singura mea şansă. Unica mea şansă. Aş putea călători ca însoţitoarea săracă a verişoarei mele bogate.

— Într-adevăr săracă dacă ai mai puţin ca Frances, spuse el cu nişte ochi blânzi ca de căprioară.

Axia nu era străină de dragostea pe care i-o purta Tode şi, când era nevoie, se folosea de ea pentru a obţine ce voia de la el, căci era principalul spion al tatălui ei. Îi aruncă un zâmbet dulce.

— Totul depinde numai de tine.

— Fugi de-aici, zise el. Crezi că poţi să mă convingi să fac orice. E periculos. Furia tatălui tău e...

— Cât de mare ar fi furia lui dacă aş fi răpită de nişte tâlhari de drumul mare în schimbul unei recompense? întrebă ea şi, uitându-se la el, îşi coborî glasul, sperând că el nu avea să surprindă golul din logica ei, din moment ce, numai cu câteva clipe înainte, spusese că avea să fie în siguranţă. Cum te-ai simţi când tata ar refuza să plătească şi ei m-ar ucide?

Când îi văzu licărul din ochi, ştiu că învinsese. Bătând din palme, începu să râdă şi să danseze prin cameră.

— Nimeni n-o să ştie cine sunt! Bărbaţii n-or să se mai

holbeze la mine aşa cum fac cei proaspăt angajaţi de tata. Nimeni n-o să se mai uite la mâncarea şi hainele mele, întrebându-se dacă mă îmbrac în mătăsuri la culcare sau nu. Nimeni n-o să-mi mai cântărească fiecare cuvânt pentru că l-a rostit cea mai bogată moştenitoare din Anglia. N-o să mai primesc câte trei cereri în căsătorie pe zi.

Tode zâmbi. Axia exagera, fireşte, dar declaraţiile de dragoste erau aruncate peste ziduri în mod regulat. Tineri îi cântau cântece de dragoste de partea cealaltă a zidurilor. Scriau sonete în care preamăreau frumuseţea Axiei şi spuneau că o zăriseră într-un vis sau „de departe” ori se urcaseră în pom, de unde o priviseră şi se îndrăgostiseră nebuneşte de ea. De fiecare dată când auzea aceste lucruri, Frances spunea: probabil că m-au văzut pe mine.

— Frances o să fie de acord? întrebă Tode încet. Ştii doar cum îi place să te supere.

— Dacă o să fie de acord? întrebă Axia uluită. De acord! Mă întrebi dacă o să fie de acord să aibă tot? Să aibă şi aurul şi frumuseţea? Mă întrebi dacă asta vrea?

Râse încântată.

— Las-o pe Frances în seama mea.

— Domnul să se îndure de ea, spuse Tode încet ca să nu fie auzit.

Frances ascultă în tăcere ce spunea Axia. Camera ei, care era pe jumătate cât a Axiei, avea pereţii plini de desene şi portrete ale ei, fiecare în câte o ramă scumpă.

— Vrei să fiu tu? întrebă ea cu nasul în vânt. Să-mi risc viaţa când orice tâlhar din ţară încearcă să pună mâna pe aurul tatălui tău?

Axia oftă.

— Ştii foarte bine că tata nu m-ar fi trimis la un asemenea drum dacă aş fi fost în pericol.

Frances zâmbi uşor.

— Nu-i niciun pericol pentru tine, poate, dar dacă eu o să fiu moştenitoarea, o să fiu, oare, în siguranţă?

— Siguranţă? Vorbeşti de parcă cine ştie ce bandiţi înarmaţi cu săbii or să ne atace caravana. Ştii că tata trimite nişte oameni care să mă însoţească. Să ne însoţească. Nimeni nu ne va cunoaşte. Iar cei câţiva de aici nu vor spune nimic. Nu îi pasă nimănui, zise ea cu amărăciune.

Şi, în plus, ştia foarte bine că avea să-i lase lui Tode suficienţi bani pentru a-i plăti pe toţi angajaţii să nu vorbească nimic.

— Frances, nu va fi un cortegiu regal, continuă Axia. Ştii cât de zgârcit e tata, toată Anglia o ştie.

Caravana noastră va fi, fără îndoială, atât de sărăcăcioasă, încât nimeni n-o să ştie de averea tatii. Or să creadă că eu, tu, eşti fiica unui negustor obişnuit, nici mai mult, nici mai puţin. E singura ta şansă...

— Încetează! zise Frances ridicând mâna şi, îndepărtându-se puţin de verişoara ei, se uită pe fereastră o clipă, după care se întoarse din nou şi pe chipul ei se putea citi răceala. Întotdeauna obţii ceea ce vrei, nu-i aşa, Axia?

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Trăiesc ca o prizonieră.

— Prizonieră! Ha! Habar n-ai ce înseamnă închisoarea până când nu eşti săracă. Aşa cum a fost şi încă mai este familia mea. Dar tu ai avut întotdeauna totul la nas. Dacă ai vrut ceva, n-a trebuit decât să-i ceri tatălui tău şi el ţi-a dat imediat. Iar aici cuvântul tău e lege.

Axia îşi ţinu pumnii încleştaţi, fără să spună nimic însă. Tot ce spunea Frances era adevărat: Axia nu ştia nimic despre sărăcie. În vreme ce oamenii erau înfometaţi, ea trăia în lux şi, totuşi, nerecunoscătoare, voia libertate. – Frances ştia întotdeauna ce să spună ca să o facă să se simtă vinovată.

— Bine, o să te las să vezi cum e să n-ai nicio putere, spuse Frances apoi, când Axia nu răspunse.

— Putere? Crezi că eu am putere aici?

Frances începu să râdă.

— Eşti regină aici şi tu habar n-ai.

— Tu eşti cea care flirtează cu grădinarii, îi tachinează pe grăjdari, cea care...

— Este tot ce am! Nu-ţi dai seama? Tu nu trebuie să spui nici măcar „Deschide uşa” pentru ca aceasta să ţi se deschidă. Nu vezi că toată lumea ştie cine eşti şi sare să-ţi satisfacă toate dorinţele.

— Trăiesc cât se poate de modest, dar am auzit...

— Ai auzit! Ah, Axia, eşti atât de naivă încât îţi închipui că poveştile sunt adevărate. Bine, o să vedem cum o să te descurci ca persoană de rând, dar te previn, odată ce începem jocul ăsta, o să-l ducem la bun sfârşit. Eu voi fi moştenitoarea Maidenhall până vom ajunge la destinaţie. Dacă vii la mine peste o săptămână sau chiar peste o zi să-mi spui că vrei să fii din nou tu însăţi, o să neg că ştiu despre ce e vorba. Numai cu condiţia asta voi accepta.

Axia ridică din sprâncene.

— Crezi că e uşor să fii un personaj legendar, să nu ştii niciodată cine ţi-e prieten şi cine, duşman? Acum trei ani

aproape că am fost răpită. Crezi că e bine să trăieşti cu teamă zi de zi?

— Aşa cum trăiesc eu de frica ta? Nu trebuie decât să-i scrii tatălui tău să-i spui să mă trimită de aici şi voi fi iarăşi săracă. În momentul ăsta, banii cu care tatăl tău mă plăteşte ca să stau aici sunt trimişi tatălui meu şi surorilor mele mai mici. Când am venit aici să stau cu tine am renunţat la orice şansă de a face o partidă bună; stând aici închisă cu tine, n-am cunoscut pe nimeni potrivit. Dar poate că surorile mele or să reuşească să o facă datorită sacrificiului meu.

— N-o să te alung, spuse Axia încet, aşa cum o făcuse de multe ori până atunci, dar Frances nu o credea niciodată.

De fiecare dată când avuseseră o neînţelegere, Frances spusese:

— Acum o să mă alungi şi familia mea şi cu mine o să murim de foame. După câtva timp, Frances zâmbi strălucitor.

— Poate ar fi bine să încheiem o înţelegere financiară. Nu cred că îţi închipui că sunt atât de proastă încât să-mi risc viaţa degeaba.

Axia zâmbi.

— Dacă vrei să spui că mi-aş fi închipuit că ai face ceva pentru mine din prietenie, nu, sinceră să fiu, aşa ceva nici nu mi-a trecut prin cap. Mi-am permis să alcătuiesc o listă de posibile plăţi, zise ea desfăşurând un pergament.

Frances îşi aruncă privirea pe el şi apoi zâmbi.

— Nu e deloc de ajuns. Nu-mi risc viaţa pentru o sumă atât de mică.

Ca întotdeauna, Axia era pregătită pentru acest lucru.

— Nu vrei să ne aşezăm? o întrebă ea cu oboseală în glas.

Târguielile cu Frances durau mult întotdeauna.

Câteva ceasuri mai târziu, aur, bijuterii, haine şi chiar profituri obţinute din pământuri care aparţinuseră mamei Axiei, erau în posesia lui Frances. Adevărul era că Axia se aşteptase să plătească mult mai mult.

Ridicându-se, Axia strânse pergamentul.

— N-o să-ţi placă să fii în locul meu, spuse ea în cele din urmă.

— Nici ţie să fii în locul meu, zise Frances. Apoi, şovăitor şi foarte, foarte repede, îşi strânseră mâinile. Târgul era încheiat.

Capitolul 6

Jamie nu era deloc într-o dispoziţie bună.

Acasă, râzând şi glumind cu surorile lui, ideea de a încerca să câştige mâna unei tinere bogate i se păruse excelentă. Venise vremea să se însoare; nu era împotrivă. Se săturase să tot doarmă pe pământ sau în hanuri pline de păduchi. Ar fi vrut să răscumpere ce vânduseră tatăl şi fratele lui, dar pentru asta era nevoie de bani. Aşa că o soluţie păruse să fie cea de a face o fată protejată să aibă impresia că îl iubeşte, că îl iubeşte atât de mult încât şi-ar implora tatăl să o lase să se mărite cu un alt bărbat nu cu cel pe care i-l alesese el.

Şi, fireşte, îşi spuse Jamie în vanitatea lui, crezuse că era mai bun decât cel cu care urma să se mărite ea. Era un Montgomery, o familie străveche şi, chiar dacă nu avea bani, titlurile sale şi sângele aveau să compenseze cu siguranţă acest lucru.

Cu o seară în urmă, însă, când le dăduse unor copii jumătate de penny ca să culeagă margarete pentru a fi cusute în interiorul unei mantii, începuse să aibă procese de conştiinţă. Perkin Maidenhall îi dăduse acea misiune pentru că avea încredere în el. Încredere. Trebuia să apere

o femeie de duşmani, nu să devină el însuşi duşmanul ei.

Cum putea să le facă aşa ceva? se întrebă el. Totuşi, nicio clipă nu se întrebase dacă avea să reuşească. Oricât de modest se prefăcea a fi, ştia că femeile îl plăceau. Dar, de fiecare dată când se gândea să o curteze pe frumoasa Frances, îşi amintea sentimentul plăcut pe care îl cunoscuse când o ţinuse pe Axia sub el. Îşi amintea sânii ei lipiţi de braţul lui, îşi amintea cum îl priviseră cu dispreţ ochii ei căprui. Poate asta îi plăcea la ea, faptul că nu leşina când îl vedea. Stătuse cu spatele drept de parcă ar fi spus „Valorez ceva!”

Numai când se gândea la ea îi venea să zâmbească, dar zâmbetul nu persista mult. Cum avea să călătorească săptămâni întregi cu ea încercând să o facă pe moştenitoare să-l iubească, lucru care, firește, era dezonorant din moment ce nu o iubea şi se îndoia foarte mult că avea să o iubească vreodată, mai ales că ea era logodită cu un altul, mai ales că...

— Fir-ar să fie! zise Jamie. Ce naiba e asta?

Stând călare pe calul său, Jamie se uită în faţă şi se frecă la ochi. Cu siguranţă că ce vedea nu putea fi adevărat. Probabil că lumina soarelui din zori îi juca feste. În definitiv cu o seară în urmă stătuse treaz până târziu

supraveghind coaserea margaretelor pe mantie (pe care abia putuse să şi-o permită), iar acum mantia cu sutele de margarete cusute pe ea se afla împachetată cu grijă şi pusă în căruţa cu lucruri de care el şi oamenii lui aveau să aibă nevoie pe drum. Îi luase foarte mult să se pregătească să dea ochii cu moştenitoarea Maidenhall.

Acum nu-i venea să creadă ce vedea.

— Câte sunt? întrebă Thomas de lângă el.

— Am numărat opt în total, zise Rhys care se afla în partea cealaltă a lui Jamie şi, după o clipă, adăugă: parcă ar fi un circ.

Jamie nu putu să spună decât:

— Cum voi putea s-o protejez?

În faţa zidurilor de piatră ale proprietăţii se aflau opt trăsuri, dar nu nişte trăsuri obişnuite. Şase din ele erau din scându-ri de stejar înconjurate cu benzi de fier groase. Şi numele *Maidenhall* era scris cu litere uriaşe. Erau nişte cufere cu comori pe roţi. Nici dacă ar fi angajat un trâmbiţaş să anunţe că îşi transporta averea prin ţară, Maidenhall nu ar fi putut fi mai ostentativ.

Cât despre celelalte două mijloace de transport, acestea erau nişte trăsuri proaspăt vopsite în roşu şi auriu, cu heruvimi pe laturi şi perdeluţe. În Ţara Sfântă, Jamie

văzuse trăsuri care le transportau pe soţiile sultanului şi erau mult mai puţin ţipătoare. Nimic nu putea anunţa mai clar transportarea moştenitoarei şi zestrei acesteia decât acele trăsuri.

— O să atragem toţi tâlharii din regat, spuse Thomas.

— Şi toţi nebunii care încearcă să o cucerească, spuse Rhys, după care îl văzu pe Jamie aruncându-i o privire şi îşi drese glasul. În afară de tine, fireşte. N-am vrut să spun...

— Într-o bună zi, o să te împiedici în limba aia a ta, Rhys, zise Jamie şi dădu pinteni calului.

Thomas îl ţinu puţin pe loc pe Rhys.

— E într-o dispoziţie îngrozitoare astăzi. Ar fi mai bine să fim mai tăcuţi amândoi, îi spuse Thomas, după care îşi urmă stăpânul coborând dealul.

— Probabil că e o criză de conştiinţă, bombăni Rhys. Conştiinţa e punctul lui cel mai slab.

Apoi începu şi el să coboare dealul.

Într-adevăr, lui Jamie îi era greu să-şi păstreze controlul. Ştia că Maidenhall nu era decât un negustor, probabil unul foarte bogat, dar, totuşi, un negustor. Doar nu te puteai aştepta să se priceapă la militărie şi strategie, dar să-ţi trimiţi unicul copil în partea cealaltă a Angliei însoţit de trăsuri care păreau să fie pline de aur era prea periculos.

Abia se crăpa de ziuă şi în lumina aceea slabă, văzu nişte bărbaţi, evident vizitii, care începeau să se trezească. Unde erau paznicii? Cu siguranţă că nici măcar Maidenhall nu putea să se aştepte ca numai trei bărbaţi să păzească atâtea trăsuri.

Nu îi trebui mult până să-i vadă: trei indivizi solizi ieşiră din umbra trăsurilor căscând şi întinzându-se şi imediat Jamie ştiu că nu-i plăceau. Se părea că Maidenhall făcuse o greşeală obişnuită: credea că statura este egală cu forţa. Dar Jamie ştia că oamenii nu se angajau aşa cum cumpăra carnea, la greutate. Cei trei erau la fel de înalţi ca el, dar cântăreau jumătate din greutatea lui şi Jamie îşi dădu seama, după felul cum se mişcau, că nu aveau niciun fel de pregătire.

Nu voi face asta, îşi spuse el, dar ştia că se minte pe sine. Nu scria în scrisoarea lui Maidenhall, căci nu îl cunoscuse personal, că îl angaja pe

Jamie pentru că era un om de încredere? Nu era de ajuns faptul că Jamie se gândea să-i înşele încrederea încercând să-i cucerească fiica? Dar să o lase cu tot acel aur pe mâinile altora era alt lucru pe care conştiinţa lui nu îl suporta.

— James Montgomery, se prezentă el descălecând.

Aşa cum bănuia ce avea să se întâmple, cei trei îi aruncară nişte priviri insolente. Lui Jamie îi veni să geamă, căci acele priviri îi confirmau faptul că avea să fie nevoit să le arate cine trebuia ascultat.

— Numai trei sunteţi?

— Nu s-a mai plâns nimeni până acum, spuse unul din ei, umflându-şi pieptul. De fapt, de obicei, unul e de ajuns, adăugă el şi se uită la ceilalţi, care zâmbirăângâmfaţi.

Graşi, îşi spuse Jamie. Graşi şi la trup şi la minte.

— Aţi uitat de unul, spuse unul din oameni abia reţinându-şi un hohot de râs batjocoritor. Suntem patru.

În clipa aceea, izbucniră toţi în râs, dându-le lacrimile. Unul reuşi să-şi revină suficient de mult ca să arate cu degetul.

— El e al patrulea.

Un băieţandru înalt şi slab stătea de o parte având alături o sabie care arăta ca şi cum ar fi fost adusă în Anglia de romani. Îi aruncă un zâmbet şovăitor lui Jamie.

Atunci, Jamie ridică mâinile disperat şi se duse spre copacul unde Rhys şi Thomas se opriseră să asiste.

Thomas ridică din sprâncene întrebător.

— O să camuflăm trăsurile cât vom putea de bine, zise Jamie. Mi-ar trebui o sută de soldaţi ca să le păzesc aşa

cum sunt acum. O să mă descotorosesc de grăsanii ăştia cât voi putea de repede. Deocamdată, însă va trebui să-i suport.

— Şi băiatul? întrebă Thomas.

— Îl trimit înapoi la maică-sa. Acum duceţi-vă şi vorbiţi cu vizitiii. Iar tu, Rhys, ai grijă să nu te iei la bătaie cu nesuferiţii ăştia. N-am chef de temperamentul tău azi.

Rhys îi aruncă o privire furioasă, dar încuviinţă. Adevărul era că nu îi putuse suferi pe cei trei din clipa în care îi văzuse şi tare mult i-ar fi plăcut să taie câte puţin din fiecare.

— Negustorii! bombăni Jamie ducându-se spre căruţă.

Poarta din zid era tot zăvorâtă şi Jamie sună să i se deschidă. Însă nu apăru nimeni. Sună din nou, dar tot nimic.

Descoperi dezgustat că cei trei veniseră în spatele lui, făcând tot posibilul să-l acopere. El ştia ce voiau să spună trupurile lor: voiau să îşi declare superioritatea încă de la bun început.

— Trebuie să te prevenim, spuse unul din ei înfumurat. Să te prevenim în privinţa lui.

Jamie nu avea timp de jocuri.

— Deschideţi poarta, strigă el.

Cum putea să apere o femeie singură când era înconjurată de căruţe pline de aur... Dacă i se întâmpla ceva Axiei nu, se corectă el, lui Frances, moştenitoarei? Era atât de furat de propriile gânduri, încât abia dacă îi auzea pe indivizii din spatele lui.

— L-ai văzut? întrebă unul din oameni prea aproape de urechea lui Jamie, de parcă ar fi fost confidenţi. Nu pot să-l numesc om. E pitic, cu o faţă numai carne vie. O pocitanie.

Jamie nu se întoarse. Nu îndrăznea. Uneori, oamenii spuneau despre Berengaria că era o pocitanie.

— Dacă o să iasă, abia o să mă abţin să nu vărs, zise unul şi ceilalţi izbucniră în râs.

— Nu se poate să vină cu noi. O să-mi fie scârbă să mă uit la el în fiecare zi.

Unul dintre ei râse zgomotos.

— Ar trebui să-l aruncăm la câini împreună cu cerşetorii şi orbii.

Jamie bătea în poartă când, deodată, îl trânti pe individ la pământ, proptindu-şi piciorul în gâtul lui, în timp ce sabia îi era lipită de gâtul celuilalt. Rhys şi Thomas apărură din senin, Thomas cu un pumnal la gâtul celui de al treilea, iar Rhys ocupându-se de cel aflat sub piciorul lui Jamie.

— Dispăreţi, zise acesta printre dinţi. Plecaţi cu toţii

până nu vă tai numai de plăcere.

Văzu că ei ar fi vrut să riposteze şi ştiu că trebuia să-şi păzească spatele o vreme, dar ei se făcură nevăzuţi în curând, mormăind înjurături.

— Şi acum, cum o să păzim căruţele? întrebă Thomas dezgustat vârându-şi sabia în teacă.

Auzise ce spuseseră oamenii şi, când se pomenise cuvântul „orbi”, ştiuse ce avea să se întâmple.

— Şi băiatul? întrebă Rhys, la fel de supărat pe Jamie ca Thomas. N-avem nevoie de copii când trebuie să păzim femei.

Deodată, Rhys se trezi pe spate şi deasupra lui se afla băiatul, care ţinea sabia jalnică şi ruginită la gâtul lui.

— Să-l omor, stăpâne? întrebă el.

Deşi Rhys nu vedea nimic amuzant în acea situaţie, Jamie şi Thomas vedeau, ca şi vizitiii care urmăriseră totul cu atenţie. Când Rhys se mişcă într-un fel care îi dădu de înţeles lui Jamie că avea de gând să-i dea o lecţie, două băiatului, Jamie îi făcu un semn din mână.

— Cum te cheamă?

— Smith, domnule.

— Ai luptat vreodată?

Jamie ştia că nu, dar voia să-i pună la încercare

sinceritatea.

Un moment, băiatul păru gata să spună o poveste complicată, dar apoi zâmbi şi chipul îi era la fel de simplu şi de inocent ca margaretele din mantia pe care Jamie o avea în căruţă.

— N-am făcut niciodată altceva decât să ajut la ferma tatii, domnule.

Thomas şi Jamie zâmbiră, iar Rhys aproape că o făcu şi el. Nu ţinea niciodată supărarea, şi băiatul avea curaj.

— Eşti angajat, spuse Jamie şi, după ce îi ceru să aducă mantia din căruţă, sună din nou.

Dar, înainte să atingă clopoţelul, poarta se deschise şi, în faţa lui apăru cel despre care auzise vorbindu-se. Era tânăr, înalt în partea de sus a trupului, dar cu nişte picioare scurte şi diforme. Pe faţă avea nişte cicatrici lungi şi adânci, toate pe partea stângă, ce îi coborau pe gât şi sub cămaşă. Se vindecaseră în mod ciudat, astfel încât îi transformau faţa într-o caricatură grotescă. Era evident că, atunci când tăieturile fuseseră proaspete, se pusese ceva pe ele, aşa încât să pară veşnic roşii şi să aibă un aspect de carne vie. Jamie bănuia că nu se născuse cu aceste metehne fizice.

Jamie nu se înfioră ca cei din spatele lui.

— Cum te numeşti?

— Tode, îi răspunse el, privindu-l în ochi.

Ştia tot ce se întâmplase, tot ce se spusese şi ce făcuse Jamie.

— Care e adevăratul tău nume? întrebă Jamie încruntându-se şi amintindu-şi de câte ori îşi folosise pumnii pentru a informa oamenii că Berengaria avea un nume în afară de Oarba.

Nimeni nu îl mai întrebase acest lucru pe Tobe. Singura concesie pe care o făcuse vanităţii fusese de a schimba ortografierea numelui Toad (om respingător), cum îi spusese tatăl lui.

— Nu ştiu, dar Tode e destul de bun, zise el sincer:

După aceea se dădu înapoi şi le permise lui Jamie şi oamenilor săi să intre; când trecu pe lângă el, Jamie îi puse o mână pe umăr şi strânse uşor. În clipa aceea, îl câştigă pe Tode de partea lui pentru vecie. Numai Axia îl atingea astfel şi acest lucru se întâmpla rar. Niciun bărbat nu îl atinsese vreodată prieteneşte.

Tode se grăbi cât putu să ţină pasul cu Jamie. Până şi el îşi dădu seama că nu era de glumit cu dispoziţia în care se afla acesta, dar nu îl putea condamna. Nici lui nu i-ar fi plăcut să străbată ţara cu acele căruţe pe care scria

Maidenhall.

Axia avea să fie într-un permanent pericol. Nu, se corectă el Frances avea să fie, din moment ce ea era acum moştenitoarea Maidenhall. O clipă, Tode îşi reprimă un geamăt. Axia trebuise să plătească fiecare persoană de pe moşie să mintă în legătură cu cine era ea şi cine era Frances. Slavă Domnului că secretul era cunoscut numai cu câteva ore înainte ca ele să părăsească moşia pentru totdeauna.

Frances îi aştepta în încăperea de lângă holul de la intrare.

Oprindu-se în faţa uşii, Jamie încercă să se calmeze. Sentimentul de vinovăţie şi teama pentru siguranţa femeii dădeau o luptă în interiorul său. Îşi promise ca, indiferent ce avea să se întâmple, să se poarte frumos cu ea.

Ea stătea în faţa unui perete pe care fusese zugrăvită o frumoasă scenă din legendele greceşti şi era atât de superbă, încât îl făcu pe Jamie să zâmbească. Dar zâmbetul lui fu cauzat mai mult de faptul că Frances arăta exact ca în parodia lui Joby. Rochia ei din mătase grea de un verde-închis trebuia să cântărească la fel cât un ponei. O broderie de aur îi orna corsajul. Pe pielea albă a pieptului erau smaralde şi, dacă perlele baroc imense din

urechile ei erau veritabile, ar fi putut fi vândute pentru a acoperi cheltuielile unui război.

Până şi părul îi era strâns într-o plasă din pietre preţioase.

— Lord Montgomery, spuse ea întinzând mâna pe care el i-o sărută cu căldură, observând inelele de pe fiecare deget. Deci, dumneata trebuie să mă conduci până la logodnicul meu.

— Dacă îmi permiteţi, spuse el zâmbind şi scoase un document din interiorul mantiei sale, întinzându-i-l.

Dar, în clipa în care Frances atinse hârtia, Jamie se făcu roşu la faţă şi o trase înapoi.

— Îmi permiteţi să vă citesc eu această scrisoare adresată de tatăl dumneavoastră? „Montgomery”, începe el, „aş vrea să te rog...

Frances întinse mâna.

— Poate ar fi mai bine să o citesc eu însămi.

Jamie făcu ochii mari.

— Ştiţi să citiţi?

Toţi cei din jur încremeniră, stupefiaţi de remarca prea ciudată.

— Adică... spuse el făcându-se şi mai roşu şi dregându-şi glasul. N-am vrut să vă jignesc. Mi s-a spus...

— Nu-i vine să creadă că o persoană atât de frumoasă ca tine ştie să citească. E ca şi cum ai acoperi suprafaţa unei perle cu diamante. Nu-i aşa, domnul meu? întrebă Axia din spatele lui Frances.

Era mai scundă decât verişoara ei şi îmbrăcată pe atât de simplu pe cât era Frances de strălucitoare. În veşmintele ei, arăta ca o vrăbiuţă pe lângă o pasăre exotică. Dar rochia ei de un marodeschis cu broderie albă pe mâneci părea să-i facă ochii căprui să strălucească mai tare decât toate bijuteriile lui Frances.

Totuşi, Jamie îi aruncă o privire Axiei peste umărul lui Frances, dându-i de înţeles ce părere avea despre faptul că îl minţise. Şi imediat se gândi la mantie. Fără îndoială că Frances nu suporta margaretele. Nici unei femei care se îmbrăca aşa cum o făcea Frances nu putea să-i placă o floare atât de simplă. Dar care femeie putea să urască o floare? Şi nu avea niciun alt dar pentru ea. Mai bine să-i dea ceva decât nimic.

— Stăpână Maidenhall, spuse el zâmbindu-i lui Frances şi făcând tot posibilul să ignore rânjetul de pe chipul Axiei. Am un dar pentru domnia-ta.

— Adevărat? întrebă Frances, părând sincer încântată, ceea ce îl făcu pe Jamie să se mire puţin, căci era sigur că

moştenitoarea Maidenhall primea daruri zilnic.

Deodată, Jamie ar fi vrut să poată şterge rânjetul de pe faţa Axiei.

— E o nimica toată, zise el cu tonul cel mai dulce. Un lucru extrem de simplu pentru o persoană splendidă, cel mai de jos pentru cea mai de sus.

— Acum chiar sunt curioasă, zise Frances încântată, conştientă de faptul că Axia se agita în spatele ei. Rogu-te, aş putea să văd acest dar?

— Nu încă, zise el. Trebuie să închideţi ochii întâi.

— Ah, da, spuse Frances şi închise ochii fericită.

Atunci, Jamie îi făcu semn lui Smith să intre în încăpere ţinând mantia de catifea roşie pe braţe. Cu un gest plin de tandreţe, Jamie i-o puse lui Frances pe umeri, sutele de margarete lipindu-se de trupul ei. Îi trase gluga pe cap, aşa încât florile îi înconjurară chipul şi i-o încheie la gât.

Când Frances trase aer în piept, se sufocă puţin.

— Aşa, spuse Jamie şi se dădu înapoi pentru ca toţi să o vadă, căci arăta ca un adevărat personaj de basm, ca o zeiţă a primăverii.

Frances privi în jur, dar se simţea atât de ciudat, încât, la început, nu îşi dădu seama ce se petrecea. Apoi le văzu.

— Margarete! îngăimă ea şi reacţia ei fu atât de

puternică, încât Jamie fu încântat de sine.

Ducând mâinile la gât, Frances încercă să descheie mantia, dar nu reuşi. Închise ochii, păli îngrozitor şi, în clipa următoare, se prăbuşi la podea leşinată.

Uluit, Jamie o prinse înainte să atingă podeaua, după care o duse repede pe scaunul de lângă fereastră.

— Vin! ceru el iute.

Oare era bolnavă? De aceea era ţinută ascunsă? Avea vreo boală care îi lua viaţa încetul cu încetul? îi dădu gluga jos şi îi deschise mantia. Ea stătea cu capul în poala lui, trupul lung şi slab fiindu-i întins pe patul de margarete. Părea să pălească din ce în ce cu fiecare secundă care trecea. Dacă murea?

— Aduceţi vin, fir-ar să fie! Chemaţi un doctor.

În clipa aceea, Tode apăru cu un pocal de vin, dar când o văzu pe Frances, lăsă pocalul de o parte.

— Scoate-i mantia repede.

— Poftim? întrebă Jamie neînţelegând prea bine ce voia să spună.

— Florile sunt de vină. O fac să strănute, îi provoacă ameţeală. Scoate-o de pe ea!

Jamie reacţionă imediat şi, în câteva secunde îi scoase mantia şi i-o aruncă lui Smith care ieşi în fugă din

încăpere. Bănuind că avea nevoie de aer, Jamie încercă să deschidă geamul, dar văzu că acesta era blocat, îşi folosi piciorul pentru a-l deschide cu forţa şi o aşeză pe Frances peste pervaz, cu capul şi partea de sus a trupului la aer.

În câteva clipe, respira iarăşi. Era tot cumplit de palidă, dar respira.

Când bătăile inimii i se mai potoliră şi putu să gândească din nou, Jamie ştiu cine fusese de vină: Axia. Şi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama de ce o făcuse: pentru că era geloasă pe verişoara ei mai bogată şi mai frumoasă făcuse ceva ce fusese cât pe ce să o omoare pe Frances.

Făcându-i un semn din cap lui Rhys să-i ia locul, el se ridică şi privi prin mulţimea de servitori care se adunaseră în jurul lor, uitându-se după Axia. Aceasta stătea încremenită, cu chipul inexpresiv, dar din câte îşi dădea seama Jamie, nu era chinuită de remuşcări. Ce plănuise să obţină prin uciderea verişoarei ei? Oare ar fi moştenit ceva?

Dacă un bărbat ar fi făcut acel lucru, el ar fi scos sabia şi l-ar fi provocat la duel, dar nu era vorba de un bărbat. Şi, în clipa aceea, în ochii lui, nu era nici femeie.

— Ce crezi că... zise Axia când el o apucă de încheietura

mâinii şi începu să o tragă.

Repede, toţi îşi îndreptară atenţia spre Axia, căci, deşi fuseseră plătiţi să ţină secretul, toţi ştiau că Axia era moştenitoarea, persoana care trebuia ascultată tot timpul.

— Mincinoasă mică ce eşti, spuse Jamie aşezându-se pe un scăunel şi trăgând-o pe Axia peste genunchii săi, cu faţa în jos.

— Încetează, strigă ea. Cum îndrăzneşti să-mi faci una ca asta? Eu sunt...

O palmă peste şezut o făcu să tacă brusc.

— Gluma ta proastă ar fi putut s-o omoare, zise Jamie dându-i încă o palmă.

— O să plăteşti scump pentru asta, strigă Axia. Tatăl meu o să...

— O să-mi mulţumească! strigă şi Jamie. Tatăl tău ar fi trebuit să-ţi facă asta demult. Eşti o răsfăţată mincinoasă şi egoistă.

După aceea, o azvârli de pe genunchi pe podea şi dădu să treacă peste ea.

Axia, roşie la faţă de ruşine, se ridică şi văzu chipurile tuturor celor din jur. Toţi ştiau cine era ea în realitate şi niciunul nu ridicase un deget să o ajute. Şi unde era Tode?

În partea cealaltă a încăperii, Frances stătea rezemată

de pervaz, încă palidă, dar bucuria de a o vedea pe Axia umilită îi aducea rapid culoarea în obraji. Ştia foarte bine că Axia nu vrusese să-i facă vreun rău. Îi pusese margarete sub pernă, în dulapul de haine, peste tot, de când descoperise că o făceau să strănute. Niciuna din ele nu îşi închipuise că Frances avea să reacţioneze atât de violent când era înconjurată de margarete. Atunci de ce nu-i spunea Frances acelui individ nesuferit adevărul, că fusese doar o glumă proastă şi nimic mai mult?

— Vrea să pună mâna pe banii tăi! strigă Axia, făcându-l pe Jamie să se oprească brusc, rămânând cu spatele la ea. Are de gând să te curteze şi, când o să crezi că eşti îndrăgostită de el, are de gând să te facă să-ţi convingi tatăl să te lase să te măriţi cu el, zise ea apoi.

Cum îndrăznea s-o umilească! Şi îi părea bine că Frances simţea cum era să ţi se zâmbească, nu pentru frumuseţe, ci pentru banii tatălui ei.

Jamie nu se întoarse, ci rămase încremenit. Când o cunoscuse pe fata aceea cu o zi în urmă, o plăcuse, o plăcuse chiar foarte mult. Cum putea să se înşele atât de mult în privinţa cuiva?

— Atunci sper să reuşească, spuse Frances cât putu de tare şi toată lumea izbucni în râs.

Jamie ieşi din cameră zâmbind. Şi continuă să zâmbească până când ajunse la cea mai apropiată tavernă, unde începu îndelungatul proces de îmbătare.

Capitolul 7

Axia încleşta pumnii şi izbi cu ei în pat iar şi iar. Nu voise să se întâmple aşa ceva! Nu voise s-o omoare pe Frances, aşa cum părea să creadă toată lumea. Nu voise decât să o facă să strănute. De unde era să ştie că prăpădita de Frances avea să fie gata să se sufoce numai pentru că s-a apropiat prea mult de câteva margarete? Dar chiar şi Tode o privise acuzator.

Şi acel Montgomery! Axia se trânti iarăşi în pat, cu braţele desfăcute. O plăcuse când o cunoscuse prima oară. Era sigură de acest lucru. Nu averea tatălui ei, ci pe ea.

Acum, însă, bineînţeles, atenţia lui era îndreptată asupra lui Frances şi a căruţelor pline cu ce pusese tatăl ei în ele şi nici măcar nu se mai uita la ea. După cele petrecute în dimineaţa aceea, Axia se retrăsese în odaia ei pentru a-şi împacheta pigmenţii şi periile, batoanele de cărbune şi creioanele de ceară şi rămăsese acolo tot restul zilei. Poate ar fi trebuit să-şi ia rămas bun de la cei de acolo, din închisoarea aceea frumoasă, dar tatăl ei îi schimbase atât de des, încât nu se aştepta la acest lucru nimeni, în afară de Tode. Şi de Frances, dacă se puneau la socoteală

legăturile profane.

Ochii i se umplură de lacrimi o clipă, dar îşi impuse să nu le dea voie să curgă. Absolut nimeni nu înţelegea ce simţea ea. În definitiv, cui ar fi putut să-i fie milă de cea mai bogată femeie din Anglia? Nimănui. Chiar şi când era mică şi plângea, vreun grădinar spunea: „Şterge-ţi lacrimile cu aur”. În viaţa ei nu fusese cineva lângă ea pentru că voia să fie. Datorită faptului că nu avusese voie să părăsească niciodată proprietatea, toţi cei pe care îi cunoscuse fuseseră plătiţi de tatăl ei ca să fie acolo.

Ani de zile fusese prezentată oamenilor şi le văzuse privirile schimbându-se. De atâtea ori veniseră acolo tineri care, neştiind cine era, o priveau speculativ, fie examinându-i trupul, fie ignorând-o, dacă nu era pe gustul lor. Dar de cum aflau că era legendara moştenitoare Maidenhall, ah, da, nu era chiar atât de izolată încât să nu fi auzit acest lucru, privirile lor se schimbau. Ochii interesaţi deveneau slugarnici. Cei dezinteresaţi deveneau alerţi. Niciodată nu se întâmplase ca Axia să nu vadă acea modificare din privire. Sau din comportament ori voce. Uneori, oamenii erau nepoliticoşi cu ea pentru a arăta că nu le păsa. Când era mică, fuseseră câţiva oameni pe care abia îi cunoscuse care îi spuseseră că nu aveau s-o lase să

se poarte urât cu ei, de parcă s-ar fi bănuit încă de la bun început că avea să fie un monstru. Avusese o profesoară a cărei expresie preferată era „Averea tatălui tău nu-ţi permite să...”

— Averea tatălui meu nu-mi permite să am libertate, spuse ea tare.

Libertatea de a mă plimba printr-un iarmaroc şi a mă uita la un spectacol de păpuşi, libertatea de a fi plăcută sau nu pentru ceea ce sunt eu însămi.

— Nu-mi dă dreptul de a avea o căsnicie normală, şopti ea şi trebui să-şi reţină lacrimile.

Niciun om care îşi ţinea ascunsă unica fiică pentru a face să crească misterul din jurul ei ca să valoreze mai mult nu avea să o dea unui bărbat puternic şi sănătos. Nu ştia ce era în neregulă cu Gregory Bolingbrooke, dar ştia că era ceva. De fiecare dată când îl întreba pe vreunul din emisarii tatălui ei cum arăta logodnicul ei, omul întorcea privirea. Bănuia că era nebun. Sau rău. Sau bolnav. Sau toate trei la un loc. Oricum ar fi fost, tatăl lui era dispus să-i dea lui Perkin Maidenhall o avere pentru a o aduce pe moştenitoarea Maidenhall în familie, cu condiţia, fireşte, ca, la moartea lui Perkin, fiica lui să moştenească totul.

Bineînţeles, Axia îşi cunoştea tatăl mai bine ca oricine.

Nu ar fi mirat-o să audă că tatăl ei vânduse tot chiar înainte să moară şi ascunsese toate profiturile într-un loc unde nu avea să le găsească nimeni. Poate nu avea cum să le ia cu el, dar îi împiedica şi pe alţii să o facă. Şi Axia ştia mai bine ca oricine că îi plăcea tare mult să-şi încuie lucrurile de valoare.

Aşadar, a doua zi urma să pornească în cea mai senzaţională aventură pe care avea să o trăiască în viaţa ei. Nu îşi făcuse iluzii că viaţa ca soţie a lui Gregory Bolingbrooke avea să-i ofere mai multă libertate decât până atunci. Cel puţin, tatăl ei îi dăduse voie să picteze. Dacă soţul ei, sau tatăl acestuia, care părea să ţină totul sub control, considera că femeile trebuiau să coasă şi să se roage şi atât?

— Aaaahh! spuse Axia şi bătu iarăşi cu pumnii în pat.

Până acum se descurcase bine. Aranjase să nu mai fie moştenitoarea Maidenhall pe tot parcursul călătoriei. În ultima zi, servitorii nu-i mai deschiseră uşile, bucătarul o gonise din bucătărie, iar una din slugi se răstise la ea să nu-i mai stea în cale, dar nu se întâmplase nimic cu adevărat îngrozitor. Nu, erau doar încântaţi că se puteau preface că ea era o persoană „de rând”.

Dar, în ochii ei chiar era „de rând”.

— De rând, ca o buruiană printre flori, spusese Frances odată, când erau mici.

— Şi la fel de puternică, spusese Axia înainte să o împingă într-un strat de flori în care tocmai se pusese bălegar.

— De rând, spuse ea acum cu glas tare. De rând, dar nu liberă.

Deci, ce ar face o persoană de rând acum? se întrebă ea. I-ar fi cerut scuze lui James Montgomery şi ar fi încercat să-i intre în graţii. Răspunsul ei imediat la acel gând fu: „Mai repede aş mânca pământ”.

Îşi înfipse unghiile în palme când îşi aminti cum se uitase el la frumoasa Frances. Cu o zi în urmă se uitase la ea, la Axia, cu interes, iar acum leşina după bogata Frances.

Cât despre ce făcuse după aceea, Axia refuză să-şi amintească. Numeroasele chicoteli pe care le auzise ar fi putut avea o legătură cu motivul pentru care se ascundea, ăăă, se odihnise în odaia ei aproape toată ziua.

— Să-l ia naiba! spuse ea tare.

El nici măcar nu întrebase nimic, ci doar bănuise că era geloasă, invidioasă şi... şi că era capabilă să ucidă!

Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi, dar ea se forţă să se

ridice în capul oaselor şi să şi-i şteargă. Chiar în faţa ei se aflau brodate două cuvinte „Carpen diem”. Profită de ziua de astăzi. Era mottoul ei. Să obţii tot ce puteai din fiecare zi. Să iei lumina soarelui; să iei tarta cu zmeură de pe pervazul ferestrei; să furi un sărut, dacă puteai; să stai trează toată noaptea şi să laşi ziua următoare să se descurce singură. Tode spunea că un asemenea motto avea să-i creeze neplăceri într-o bună zi, dar Axia râsese şi spusese: sper. Măcar aşa nu mă mai plictisesc.

Problema e ce vreau, îşi spuse ea acum, după care începu să chicotească.

— Ar trebui să apar la uşa lui Gregory, însărcinată. Asta ar anula contractul.

Încetă să mai zâmbească şi se strâmbă.

— Sau cel puţin n-aş avea copilul nebun al unui nebun.

Deodată îşi dădu seama că se întunecase şi nimeni nu venise să aprindă lumânările. Bănui că, în seara aceea, oamenii îi arătau moştenitoarei Maidenhall că erau la fel de buni ca ea.

Încruntându-se şi autocompătimindu-se, Axia se ridică de pe pat, îşi netezi hainele, îşi perie părul şi dădu să iasă din încăpere, dar, dintr-odată, se întoarse şi înşfăcă o bonetă frumoasă şi brodată. Era singurul lucru care îi

aparţinuse mamei sale: câteva straturi de mătase albastră pe care erau brodate tot soiul de animale fantastice, cum ar fi dragoni, inorogi şi grifoni. În copilărie, Axia îşi petrecuse ore întregi contemplând boneta şi acum era cel mai de preţ lucru al ei. O purta rar şi numai atunci când simţea nevoia de alinare, ca acum.

Era o seară răcoroasă de primăvară, dar pomii înfloriţi umpleau aerul de miresme. Dacă nu avea să ducă dorul nimănui din cei de acolo, cu siguranţă că avea să ducă dorul grădinii, îşi spuse ea alergând şi punându-şi boneta pe părul bogat. Fiindcă majoritatea oamenilor erau înăuntru la masă, Axia avea aproape toată grădina pentru ea.

Mergând pe lângă zidul din partea de nord, cel mai depărtat de casă, observă că o porţiune din partea de sus a acestuia fusese stricată şi ţepuşele de fier dispăruseră. În timp ce îşi spunea să nu uite să le atragă atenţia să-l repare, văzu nişte urme proaspete de tăieturi pe creanga unui stejar. O clipă se întrebă uimită ce putuseră să facă grădinarii de lăsaseră asemenea urme.

— Aşa a intrat, spuse ea uluită, după care se uită în jur pentru a vedea dacă o auzise cineva, dar nu era nici picior de om.

Observă că aruncase o frânghie în jurul crengii şi apoi sărise. Simplu, dacă ştiai cum să o faci.

Axia nu ezită deloc şi, ridicându-şi fustele, o rupse la fugă până la cea mai apropiată magazie din grădină, de unde luă o frânghie, iar cincisprezece minute mai târziu, după foarte puţin efort, se afla de partea cealaltă a zidului.

Timp de câteva clipe rămase lipită de zidul de cărămidă, care încă mai era cald graţie soarelui din timpul zilei, şi aruncă o privire în jur. În întunericul care se lăsa din ce în ce mai mult, văzu casele şi păşunile de peste câmpuri. Văzu oameni, străini, oameni care nu erau plătiţi de tatăl ei, mergând pe drumuri. Inima îi bătea cu putere şi fu cât pe ce să se agaţe de frânghie şi să se întoarcă la siguranţa pe care i-o ofereau zidurile.

Dar teama i se transformă curând în curiozitate când auzi glasuri de după colţul zidului, în stânga ei. Mergând în vârful picioarelor ca să nu facă zgomot, coti după colţ şi văzu trei corturi, pe unul din ele fiind arborat un drapel cu trei leoparzi aurii.

— Poate că dacă i-aş vârî pe gât un butoi cu zahăr, l-aş mai îndulci puţin, auzi ea vocea unui bărbat şi se lipi şi mai mult de zid, dar nu înainte să vadă că erau cei doi bărbaţi care fuseseră cu „el”. Cu bărbatul acela care... Nu avea să-

şi mai amintească asta!

— Cu sau fără butoi? întrebă celălalt.

— Cu. Cu tot cu doage.

Oare despre cine vorbeau? se întrebă Axia. Cine avea nevoie să fie îndulcit? Nu ea? Ah, să nu fi fost vorba de ea. Dar nu, primul se referise la un bărbat.

— Ceva l-a enervat, spuse al doilea, care avea o voce plăcută şi care părea mai în vârstă decât celălalt.

— Nu putea fi moştenitoarea. Ce frumuseţe. Liniştită, blândă, sfioasă. Nu-i de mirare că tatăl ei a ţinut-o ascunsă.

Degetele Axiei se încleştară pe cărămida aspră.

— Eu cred că e vorba mai degrabă de cealaltă, spuse al doilea bărbat.

Primul pufni ironic.

— Aia mică şi drăguţă. E adevărat că are un piept care poate face un bărbat să plângă, dar ar trebui să fii nebun ca să te pui cu un temperament ca al ei. Uite-l că vine. Să ne ascundem.

Axia făcuse ochii atât de mari, încât o dureau. Un piept care făcea un bărbat să plângă? Aşa era pieptul ei? Ea era „cealaltă?? Se uită în jos de parcă şi-ar fi văzut propriul piept pentru prima oară. Era adevărat că nu prea putea să

doarmă pe burtă, dar nu avea de unde să ştie cum era în comparaţie cu alte femei.

Acum era aproape complet întuneric, dar ochii ei se adaptară. Îl văzu pe băiatul pe care îl angajase tatăl ei ieşind din cortul cu drapel şi pornind grăbit pe drumul care ducea spre sat. Iar un moment mai târziu, îl văzu pe el ieşind şi dispărând în beznă.

Copleşită de curiozitate, Axia alergă spre cort fără să facă nici cel mai mic zgomot. Oare cum era acel om? se întrebă ea furişându-se înăuntru. Nu era decât o lumânare aprinsă, care dădea naştere la umbre în cortul acela deprimant de gol: o masă pliantă, un scaun pliant şi, în spate, un fel de pat, mai degrabă o saltea de paie cu aşternuturi aspre din pânză şi o pătură de lână. Hainele lui erau întinse pe un cufăr mare de piele şi ea nu se putu abţine să nu se uite la ele, să nu atingă acea catifea moale şi acel satin fin. Ştia că tatăl ei nu ar fi dat nimănui bani să-şi cumpere asemenea veşminte. Fără să vrea, îşi spuse: veşminte pentru curtat. Veşminte menite să atragă o moştenitoare.

Dezgustată, dădu drumul unei mâneci de catifea şi atunci auzi un zgomot, după care apăru el, intrând în cort. Imediat, Axia suflă în lumânare.

— Cine e? întrebă el pe un ton ameninţător şi ea văzu conturul sabiei în mâna lui.

Oare avea s-o omoare pentru că pătrunsese pe teritoriul lui? înghiţi în sec.

— Eu sunt, zise ea cu o voce piţigăiată de spaimă.

— Ah, spuse el simplu. Dezbracă-te şi întinde-te. Vin şi eu imediat.

Axia rămase cu gura căscată. Oare cine credea că este?

Încruntându-se în întuneric, el o întrebă:

— Eşti fata trimisă de Smith, nu?

Din cauza întunericului şi băuturii îi era greu să se concentreze.

— D-da, îngăimă ea.

Mai bine decât fata pe care se înfuriase el azi dimineaţă.

— Bun! Atunci dezbracă-te şi aprinde lumânarea aia. Îmi place să văd pentru ce plătesc.

Ah, Axia înţelese acum. Dumnezeule. Plătea. Credea că este o...

— Aprinde lumânarea, am spus, se răsti el.

— Nu! strigă şi ea, dar apoi o drese. Nu pot, domnul meu, zise ea cu aceeaşi voce subţire de mai înainte.

— Şi de ce nu poţi, mă rog? întrebă el părând plictisit.

Axia se gândi repede.

— Sunt urâtă, domnule. Sunt foarte, foarte urâtă. Vărsat. Sunt oribilă.

Îi simţi repulsia.

— Dar, adăugă ea sugestiv (cel puţin aşa spera), mi s-a spus că aş avea un piept care face bărbaţii să plângă.

Atunci el începu să râdă uşor.

— Bănuiesc că va trebui să aflu, nu? zise el şi făcu un pas spre ea.

Şi acum? se întrebă Axia. Să se dezvăluie? Dacă o lovise în public, ce ar fi fost în stare să-i facă în particular? Şi, Doamne, ce i-ar fi făcut dacă nu se dezvăluia?

Carpe diem, îşi spuse ea deodată. Profită de ziua de azi.

El stătea în faţa ei, dar în cort era atât de întuneric, încât ea îi simţea prezenţa, fără să-l vadă, însă. Îi mirosea răsuflarea, uşoară şi masculină. Şi îşi dădu seama puţin şocată că era destul de beat.

— Ei bine? spuse el ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să facă ceva.

Ce să fac? se întrebă ea. Să mă dezbrac complet şi...

— Sunt virgină, domnul meu, zise ea.

— Ce eşti?

— Da, spuse ea mai hotărâtă, sunt virgină.

Îl simţi încruntându-se, aşa că ridică mâna şi îi atinse

pieptul cu vârful degetului.

— Fireşte, domnul meu, că trebuie să existe o virgină pe care ţi-ar plăcea s-o atingi, şopti ea. Una cu un piept care face bărbaţii să plângă.

El ezită, dar apoi zise încet:

— Da, există.

Şi felul în care o spuse făcu să-i tresară inima Axiei. Acum se putea întoarce în odaia ei cu sentimentul că un bărbat o dorise cu adevărat pe ea.

Când se depărtă de el, bărbatul făcu cel mai extraordinar lucru: întinse mâna şi îi atinse sânul stâng. Axia fu prea şocată pentru a mai vorbi. Dar, oricum n-ar fi putut s-o facă pentru că el se aplecă şi îi sărută gura pe jumătate deschisă.

Sărutul lui fu blând şi delicat, iar când dădu să se retragă, ea se aplecă spre el.

— Eşti o actriţă excelentă, îi şopti el continuând să ţină o mână pe sânul ei, în timp ce, cu cealaltă îi mângâia gâtul şi, apoi, obrazul. Aş zice că n-ai mai fost sărutată până acum.

— N-am mai fost, deci vrei să mă-nveţi?

Jamie nu spuse nimic, ci o sărută din nou.

Să fie atinsă, îşi spuse Axia. Ce divin era să fie atinsă

doar. Din ordinul tatălui ei, nimeni, nici bărbat, nici femeie, nu avea voie să o atingă: trebuia ca moştenitoarea să fie sănătoasă. Numai Tode o atingea şi asta se întâmpla doar când erau singuri şi atunci numai mâna ei sau obrazul cu vârful degetelor.

Nu se putu abţine şi îi sărută palma, iar el se aplecă să-i sărute ceafa, maxilarul, lobul urechii, făcând-o să se aplece spre el.

— Numele meu e Jamie, zise el. Pe tine cum te cheamă?

— Diana, şopti ea cu voce întretăiată.

Simţea o bucurie imensă numai când faţa lui era lipită de pielea ei, când îi avea trupul greu deasupra, neatingând-o complet.

— Da, zeiţa virgină, spuse el, şi ea îl simţi zâmbind.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Nu pari să ai semne de vărsat. Ai o piele netedă ca marmura.

— Dar mai caldă?

— Ah, da, mult mai caldă.

Începu să-i desfacă şireturile rochiei cu pricepere şi ea ştia că ar fi trebuit să-l oprească. Dar, apoi, sărutările lui se transformară în muşcături uşoare.

— Îţi place asta? o întrebă el. Spune-mi ce-ţi place.

— Nu ştiu, zise ea cu capul pe spate pentru ca el să o sărute pe gât. Totul e nou pentru mine, dar până acum îmi place totul.

Îl simţi râzând uşor şi mâinile lui îi mângâiară trupul; apoi, ca prin farmec, veşmintele ei dispărură şi mâinile lui erau pretutindeni, lunecând pe trupul catifelat şi cald, iar atunci când o mână coborî puţin, ea simţi o sfârşeală plăcută provocată de dorinţă. La început fu şocată când mâna lui îi alunecă între picioare şi îi simţi degetele în ea. Dar, când el îşi retrase mâna, ea fu dezamăgită.

— Nu, şopti ea.

El se dădu înapoi şi o apucă de umeri.

— Chiar eşti virgină.

— E chiar atât de rău? şopti ea.

În cort era întuneric încât nu-i vedea nici măcar conturul feţei.

— Îţi asumi o răspundere foarte mare când ai o fecioară, spuse el cu seriozitate, dorindu-şi deodată să nu fi băut atât de mult. N-o fac.

Te rog, nu mă lăsa, ar fi vrut ea să spună.

— Am... am nevoie de bani. Familia mea e săracă.

Erau cuvinte pe care le citise adesea sau le auzise rostite de tineri.

— Moneda e a ta. Ia-o şi pleacă.

Când el dădu să se depărteze, ea i se aruncă de gât, lipindu-şi trupul gol de al lui, care era complet îmbrăcat.

— Nu mă părăsi, Jamie, te rog, spuse ea într-o şoaptă răguşită. Sunt atât de singură şi nici habar nu ai ce mă aşteaptă în viitor. Va fi oribil, sunt sigură.

Vorbele ei conţineau chiar adevărul.

Timp de o clipă el ezită şi, deşi le interpretă greşit, simţi adevărul din cuvintele ei. Dacă era urâtă şi provenea dintr-o familie săracă, probabil că nu avea altă soluţie decât să se prostitueze. Şi poate că bărbatul care avea să o dezvirgineze nu avea să fie la fel de blând ca el. Şi adevărul era că o dorea foarte, foarte mult, o dorea într-un fel care nu avea nicio legătură cu cantitatea de alcool pe care o băuse.

O îmbrăţişă, trăgând-o spre el, plimbându-şi mâinile pe spatele ei şi strângându-i fesele rotunde şi tari. Nu mai avusese niciodată o virgină, o femeie care nu mai fusese niciodată atinsă de un bărbat.

— Vreau să ţin minte noaptea asta toată viaţa, şopti ea. Să mi-o amintesc mereu. Poate ai putea să te prefaci că... că mă iubeşti? întrebă ea şovăitor. Niciun bărbat nu m-a iubit vreodată. Şi bănuiesc că nici nu o va face vreunul,

zise ea cu tristeţe.

El bănui că din cauza feţei desfigurate, deşi în clipa aceea, Jamie nu îşi putea închipui că ar fi putut fi ceva în neregulă cu femeia aceea pe care o ţinea în braţe. Lui i se părea curată, pură şi mai frumoasă chiar şi decât Diana, zeiţa lunii.

— Cred că s-ar putea să te iubesc chiar, se auzi el şoptind şi apoi se dezmetici puţin. Cel puţin în noaptea asta.

— E de ajuns.

O ţinea în braţe, mângâind-o, în timp ce ea îi săruta gâtul şi bărbia.

— Nu te dezbraci? îl întrebă ea la un moment dat.

Îl simţi zâmbind.

— Nu, fă-o tu.

— Pot? întrebă ea cu un asemenea interes şi entuziasm, încât el începu să râdă. Şi pot să te ating?

— Da, Diana, scumpa mea, poţi să mă atingi, spuse el râzând, după care o luă în braţe şi se învârti cu ea. A fost o zi oribilă, cu adevărat oribilă, dar tu eşti răsplata mea la sfârşitul acestei zile.

Şi tu, în noaptea asta, eşti răsplata mea pentru toată viaţa, îşi spuse ea. Strângându-l în braţe, ştiu că niciodată

nu se simţise atât de bine.

— Ah, sărută-mă de o mie de ori. Sărută-mă, sărută-mă până când or să-mi amorţească buzele şi n-o să mai pot vorbi.

— Da, zise el râzând, o să-ţi sărut fiecare părticică din trup.

— Şi eu pe tine, dar cum îţi scot hainele astea?

El o ajută, nu prea mult, însă, şi curiozitatea ei copilărească faţă de trupul lui îl excită foarte mult când ea îşi plimbă mâinile peste tot, explorând.

— Pot să te ating şi aici? întrebă ea ţinându-şi mâna între picioarele lui, dar Jamie nu putu decât să geamă în chip de răspuns.

Apoi o luă pe sus şi o aşeză pe pat, unde începu să-i sărute trupul splendid, bucurându-se de plăcerea pe care o simţea ea la fiecare atingere.

Axia stătea nemişcată, plăcându-i enorm tot ce îi făcea el, felul cum o atingea, buzele lui pe sânii ei, mâinile lui pe pulpele şi între picioarele ei, degetele lui lunecând în ea. Când el trecu deasupra ei, Axia avu impresia că nu mai simţise niciodată ceva atât de minunat ca greutatea lui pe ea.

— Te iubesc, Jamie, şopti ea. Te iubesc.

El nu spuse nimic, dar când dădu să pătrundă în ea, Axia icni de durere şi el se retrase.

Înţelegând greşit şi crezând că îl supărase şi că avea să renunţe, ea îşi împinse şoldurile în sus, aşa încât el intră în ea complet, făcând-o aproape să ţipe de durere.

— Scumpa mea, zise el, chinuindu-se să se stăpânească în timp ce îi săruta lacrimile care se formaseră în colţurile ochilor, încet. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Când durerea mai scăzu în intensitate, ea descoperi că îi plăcea acea senzaţie de a-l simţi umplând-o.

— E bine, spuse ea desfăcând braţele, iamă, Jamie, sunt a ta.

El râse iarăşi. Era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse vreodată. Era ca şi cum n-ar fi cunoscut niciun fel de regulă de comportament.

— Da, murmură el şi începu să se mişte înăuntrul ei.

Axia făcu ochii mari surprinsă. Crezuse că faptul de a fi în ea era totul, dar acum... Ah, acum era şi mai superb. Închizând ochii, ea se arcul instinctiv, simţindu-i mişcările mătăsoase. Iar când el începu să se mişte mai repede şi mai adânc, ea îl înconjură cu picioarele şi cu braţele, trăgându-l cât putu de aproape.

Atunci, el păru să se oprească, se cutremură şi, în clipa

următoare, se prăbuşi peste ea, iar ea se gândi că era o senzaţie extraordinară. Fusese atât de greu cu câteva clipe în urmă, dar acum era uşor ca un copil.

Ea îi mângâie părul uşor, bucurându-se că putuse să-i ofere o asemenea plăcere.

— Te-a durut tare? o întrebă el încet.

— Nu, deloc, zise ea sinceră, după care un gând oribil îi trecu prin minte. Trebuie să plec.

Probabil că Tode o căuta şi, dacă nu o găsea, avea să dea alarma.

— Nu! zise el brusc.

Se mişcase, aşa încât era pe jumătate în ea, înconjurându-i mijlocul cu braţul. Apoi îşi slăbi strânsoarea şi întoarse capul.

— Da, fireşte, trebuie să pleci.

Lasă-i să mă caute, îşi spuse ea. De fapt, de ce îi păsa dacă o găseau? Cum aveau s-o pedepsească? S-o încuie pentru tot restul vieţii?

Strecurându-şi trupul din nou sub al lui, îi mângâie faţa făcându-l să se întoarcă spre ea.

— Ce te frământă? îl întrebă ea în şoaptă. Spune-mi.

După zile întregi de griji, Jamie se simţea bine să fie atât de relaxat.

— Nu ştiu cum s-o protejez, spuse el, ştiind că ea habar nu avea la ce se referă.

— Ah, da, spuse Axia. Moştenitoarea.

Braţul ei era sub gâtul lui, obrazul lui pe umărul ei, una din pulpele lui grele peste ale ei. Cât de intim şi, totuşi, cât de firesc, îşi spuse ea.

— E atât de importantă pentru tine?

— Nu pot să dau greş. Mulţi oameni depind de mine. Dar căruţele...

Se simţea somnoros.

— Da, căruţele, spuse Axia strâmbându-se.

Visase o călătorie prin Anglia fără oameni care să se holbeze la ea, sau acum la Frances, din cauza numelui de Maindenhall. Dar tatăl ei trimisese acele căruţe care, fără îndoială, erau pline de bogăţii nespuse şi, pe tot parcursul drumului, aveau să stârnească curiozitatea. Oftă adânc.

— Dacă aş fi moştenitoarea Maidenhall aş vrea să fiu altcineva.

El zâmbi somnoros.

— Şi cine ar putea fi mai mare ca ea? Regina Angliei?

— Nu, fireşte că nu. Aş fi... o persoană de rând. Poate o nevastă de negustor. Să stau la hanuri sau într-un cort ca ăsta. Aş vrea ca nimeni să nu ştie cine sunt.

— Bine, dar oamenii au văzut-o.

— Cine? întrebă ea. Am auzit că a fost închisă toată viaţa. Nu i s-a dat voie niciodată să iasă pe poartă. Presupun că niciodată n-a văzut lumea, că n-a văzut niciodată un spectacol de păpuşi, că n-a văzut niciodată o catedrală, că n-a cunoscut niciodată pe nimeni care să nu-i fi fost prezentat cum se cuvine, că n-a...

Jamie râse uşor.

— Dar ai imaginaţie. Frances e atât de frumoasă încât ar atrage atenţia oriunde s-ar duce. Dacă aş călători singur cu ea, mi-ar fi greu s-o păzesc.

— Să-i dau puţin vărsat? întrebă Axia şi Jamie râse din nou.

— Aş vrea să te pot lua cu mine. Îmi placi. Mă faci să mă simt bine.

— Oh, da! Mi-ar plăcea tare mult, zise ea vorbind ca un copil.

— Din păcate, nu pot, zise el cu tristeţe.

— De ce? Pentru că sunt aşa urâtă? Ţi-ar fi ruşine cu mine?

El nu ştia cum s-ar fi simţit văzând-o la lumina zilei, dar nu despre acest lucru era vorba.

— Ar putea încerca să te ucidă.

— Cine? De ce să încerce cineva să mă ucidă?

— Verişoara moştenitoarei. Frances, moştenitoarea, e o femeie blândă şi liniştită, dar are o verişoară roasă de invidie.

— Ah, zise Axia. De unde ştii că nu are un motiv pentru... pentru faptele ei? Uneori, femeile apar într-un fel în ochii unui bărbat şi în alt fel în ochii unei femei.

— Ca tine? Mie îmi pari atrăgătoare şi, altora, urâtă?

— Uneori. Dar mai povesteşte-mi despre verişoară. Nu pledează nimic în favoarea ei?

— Mi s-a părut că ar avea, dar nu, nu e aşa cum a crezut. Nu-mi plac oamenii care mint.

— Dar poate că a avut unele motive pentru care a minţit, şopti ea.

Jamie se ridică într-un cot.

— Vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o.

— Nu, fireşte că nu. Cum ar putea să o cunoască cineva ca mine? Dar ştiu cum e să ai o soră mai mare frumoasă.

— Şi de unde ştii că verişoara nu e frumoasă?

Axia strânse din buze.

— Din felul în care vorbeşti despre ea. Glasul cu care vorbeşti despre superba Frances e diferit de cel pe care îl foloseşti când vorbeşti despre verişoara ei. Toată viaţa am

auzit tonul ăsta când oamenii vorbeau despre sora mea. Dar nu l-am auzit niciodată folosindu-se referitor la mine.

— Uneori, unei femei îi trebuie mai mult decât frumuseţe, spuse el gândindu-se la Berengaria şi

Axia sesiză schimbarea din el. Te vei duce la sora mea, spuse el apoi, de parcă ar fi fost o foarte mare onoare.

— Să mă duc la sora ta? De ce? Ce...?

— Nu te las aşa în voia sorţii. Mă simt răspunzător faţă de tine după noaptea asta. Da, spuse el, şi ea îl simţi zâmbind încântat de idee. Îi voi lăsa bani şi o scrisoare intendentului familiei Maidenhall şi mâine voi pleca. Le voi scrie surorilor mele ca să le anunţ sosirea ta.

O clipă, Axia fu copleşită de atâta generozitate. Nimeni nu făcea cadouri cuiva atât de bogat ca ea. De Crăciun, toată lumea se aştepta ca ea să facă daruri tuturor, dar numai Tode îi dădea ceva în schimb. Frances nu îi dăruise niciodată nimic. Dar bărbatul acela, un străin, de fapt, voia să fie răspunzător de toată viaţa ei. Oare toţi oamenii săraci erau atât de buni şi de generoşi între ei? Mereu se întrebase cum era viaţa celor săraci, care se iubeau unii pe alţii, se ajutau reciproc. În fiecare an, Frances se ducea acasă, la ai ei, timp de o lună, iar Axia îşi închipuia cum era să ai o familie.

— Sora ta e frumoasă? întrebă ea. La fel ca tine?

— De unde ştii cum arăt? o întrebă el cu mâna pe burta ei, atingând-o, pipăindu-i pulpele, avansând spre sâni.

Axiei îi era greu să gândească.

— Te-am văzut. Eşti...

El o sărută.

— Nu spune. Nu vreau să fiu judecat după înfăţişarea mea, aşa cum nu vrei nici tu.

Ea zâmbi şi îl înconjură cu braţele.

— Hai să facem dragoste din nou. Te rog.

— Da, fu tot ce spuse el înainte să-i acopere gura cu a sa.

De data aceasta, el făcu totul mai lent şi Axiei îi plăcu unirea lor foarte mult, dar şi mai mult îi plăcea apropierea, sentimentul că nu era singură.

Când, în cele din urmă, el se prăbuşi peste ea, Axia ştiu că avea să cadă pradă unui somn profund, dar mai ştia şi că ea trebuia să plece. După ce îi acoperi chipul cu sărutări, se eliberă de sub braţele lui puternice care o ţineau tot atât de strâns cum tatăl ei îşi ţinea aurul. Mişcându-se în linişte, îşi găsi hainele şi se îmbrăcă, dar oricât ar fi căutat, nu îşi găsi boneta. Boneta mamei ei, îşi spuse ea cuprinsă de panică. Ar fi preferat să piardă orice

numai boneta nu. Inclusiv virginitatea, îşi spuse ea şi nu putu să nu chicotească.

— Ce-a fost asta?

Axia încremeni când auzi vocea bărbatului din faţa cortului.

— Tot aurul ăsta mă face să fiu extrem de nervos. Dacă se mişcă o umbră, s-ar putea s-o ucid înainte să văd ce e.

Cuvintele acelea o făcură pe Axia să-şi dea seama că trebuia să iasă repede. Acum, că nu mai era în braţele lui Jamie, începea să se întrebe ce ar fi făcut tatăl ei dacă ar fi aflat că îşi dăruise virginitatea unui bărbat care nu fusese ales de el. Dacă Jamie avea să lase bani pentru femeia pe care o cunoştea sub numele de Diana, poate avea să lase şi boneta.

— Adio, dragul meu, zise ea şi ieşi din cort pe nesimţite.

Îşi obişnui ochii cu întunericul şi, datorită faptului că paznicii nu aveau felinare, putu să treacă pe lângă ei fără să fie observată. Când nu găsi frânghia care atârna pe zid intră în panică, dar, după ce o găsi, trebui s-o arunce de trei ori până atinse înălţimea necesară. Ştia că făcuse zgomot şi îi auzi pe paznici, dar era deja de partea cealaltă a zidului, rezemată de el, şi inima îi bătea cu putere.

— Trebuie să fi fost vreo veveriţă, zise unul.

— O veveriţă de statura unui om, spuse celălalt şi se depărtară.

Când fu din nou linişte, Axia alergă prin beznă, traversă livada şi ajunse în odaia ei.

Nu îl văzu pe Tode ridicându-se din locul unde stătuse ghemuit, în cel mai întunecat colţ al zidului şi pornind încruntat spre patul lui, cu capul plecat şi îngândurat.

Capitolul 8

— E aici! exclamă Frances dând buzna în odaie şi dând la o parte perdelele patului.

Fiindcă draperiile de la ferestre nu fuseseră trase cu o seară în urmă, razele soarelui căzură direct pe faţa Axiei.

— Ah, e divin, atât de bun şi de atent. Se poartă ca un prinţ. Şi e cel mai splendid bărbat de pe pământ.

Nu era nevoie să spună despre cine era vorba.

— Şi e iubitul meu, mormăi Axia fără chef să se trezească.

— Poftim? Ce a spus verişoara mea cea săracă?

— Nimic, Frances. De ce te-ai trezit aşa devreme? Şi cu ce eşti îmbrăcată?

— În mătase galbenă. Nu-i aşa că e divină? Am păstrat-o.

Axia se strâmbă. Tatăl ei folosea adesea proprietatea ca loc de oprire pentru căruţele cu mărfuri care străbăteau ţara. Ori de câte ori venea câte un transport de mătăsuri din Franţa sau de piele din Italia, Frances se servea. Bineînţeles că îi spunea intendentului să anunţe că materialul respectiv fusese folosit pentru moştenitoare. Cât despre Axia ea considera că mătasea o împiedica să

urce scara ca să culeagă mere. Vopseaua nu mai ieşea de pe satin. Adevărul era că veşmintele nu o prea interesau.

— Ai păstrat-o? întrebă ea căscând. Câte rochii ai mai „păstrat” pentru călătoria asta? Cât garderoba reginei, poate?

Amândouă ştiau că Axia era la curent cu fiecare bănuţ pe care Frances îl cheltuia sau îl lua.

Frances se privi în oglindă.

— Ar trebui să auzi ce plan are, spuse ea privind-o pe Axia în oglindă. Eu o să-i fiu soţie.

Spre imensa satisfacţie a lui Frances, Axia se ridică brusc în capul oaselor.

— Ce o să-i fii?

Întorcându-se, Frances îi aruncă un zâmbet ipocrit.

— Vai, s-a făcut târziu. Trebuie să fug. Mă bucur că ai dormit mai mult pentru că astfel ne-ai lăsat timp mie şi lui James să devenim prieteni atât de buni în dimineaţa asta, zise ea şi ieşi repede.

Axia se uită în jur după ceva cu care să azvârle după ea şi nu găsi decât pantofii, care făcură un zgomot extrem de urât când se izbiră de uşă. Totuşi, Frances trebuia să fi ascultat, căci râsul ei se auzi foarte clar înainte ca ea să se depărteze pe hol.

Dând aşternutul la o parte, Axia se întrebă: Soţia lui? Ce-o mai fi punând la cale Frances acum? Şi cum poate cineva să creeze atâtea probleme într-un timp atât de scurt?

Se îmbrăcă repede, legându-şi singură şireturile, aruncă o privire plină de regret spre locul unde stătea de obicei boneta mamei ei şi apoi ieşi în fugă din odaie. Cât de mult i se schimbase viaţa! Întâi noaptea precedentă şi acum ziua aceasta! în ziua aceea urma să pornească în cea mai minunată călătorie a vieţii ei. În timp ce cobora scările în fugă, strângându-şi părul, se întrebă: ce voi vedea în călătoria asta? Pe cine voi întâlni? Ce mâncare nu am gustat niciodată? Ce miresme îmi vor fi noi? Ce sunete mai sunt de auzit?

Când deschise uşa salonului, se opri brusc. El era acolo, stând în aşa fel încât razele soarelui îi mângâiau capul, dansând pe buclele lui negre şi apoi alunecând pe gâtul pe care ea îl sărutase de atâtea ori noaptea trecută, pe umerii lui, atât de laţi şi puternici. Stătea lângă o masă cu o hartă în mâini.

Când îi văzu mâinile şi şi le aminti, Axia trebui să se rezeme de tocul uşii. Oare avea să o recunoască? Oare sufletul lui avea să ştie cine era ea?

Clipi de câteva ori şi îşi luă privirea de la Jamie, care stătea aplecat asupra hărţii, şi văzu că Tode şi Frances o priveau fix, Frances cu un zâmbet dispreţuitor pe faţă. Axia se forţă să-şi alunge expresia de pe chip, căci nu voia ca cineva să ştie ce simţea.

— Bună dimineaţa, spuse ea veselă.

Tode dădu din cap tăcut, continuând să o privească într-un mod ciudat. Frances continuă să zâmbească, iar Jamie îşi ridică privirea încruntat.

— Observ că dormi până târziu, zise el fără nicio inflexiune în glas.

Din felul în care o privi, ea îşi dădu seama că nu o recunoştea din noaptea precedentă.

— Nu mereu, spuse ea, fiindcă el o făcea să pară leneşă. De obicei...

— N-are importanţă, o întrerupse el şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra hărţii. Ne vom întâlni cu căruţele aici şi aici...

— Ce faci? întrebă Axia aplecându-se deasupra hărţii, cât putu de aproape de Jamie.

Tode se duse de cealaltă parte a ei.

— Lord James are un plan minunat, murmură Frances. Ah, te rog, spune-i şi ei.

Fără să vrea, Axia zâmbi. Frances ar fi făcut orice ca să atragă atenţia unui bărbat, ar fi pretins că era proastă, neputincioasă, orice. Axia o văzuse rugând bărbaţi mai scunzi decât ea să-i dea anumite lucruri. Frances putea păcăli pe oricine, dar bărbaţilor părea să le placă orice făcea ea.

Acum bătu din gene uitându-se la Jamie.

— Te rog, repetă ea.

Evident fără chef, Jamie se întoarse spre Axia.

— Am trimis un mesager la rudele mele ca să trimită paznici pentru căruţe. Oricine o să-i vadă o să creadă că o însoţesc pe moştenitoarea Maidenhall şi zestrea ei. Dar, în realitate, am angajat pe altcineva să-i ia locul.

— Nici prin cap nu-ţi trece cine o să fie în locul meu, spuse Frances punând mâna pe braţul lui Jamie.

— Eu? întrebă Axia şovăitoare.

Oare avea să fie nevoită să fie moştenitoarea care juca rolul cuiva care juca rolul cuiva care juca rolul moştenitoarei?

— Fireşte că nu! exclamă Jamie ca şi cum s-ar fi simţit jignită. Nu pun în primejdie viaţa unor femei şi orice femeie care călătoreşte în trăsurile alea ţipătoare e în primejdie.

Axia se bucură că el nu voia ca ea să păţească vreun rău, dar din felul cum o privea, îşi dădu seama că o ura.

— Smith! exclamă Frances. Băiatul cel înalt pe care l-a angajat tata, el o să fie în locul meu.

Axiei îi trebui un moment să-şi aducă aminte că „tata” era, de fapt, tatăl ei. Schiţă un zâmbet slab, dar nu îi plăcu felul în care o privea Jamie.

— Spune-i şi restul, îl îndemnă Frances. E un plan atât de splendid.

Jamie începu să strângă harta, evident nevrând să-i spună Axiei totul.

— Eu şi cei doi oameni ai mei vom merge cu alte două căruţe. Vom trece drept negustori de ţesături, iar domnia-sa Maidenhall va călători ca soţie a mea. Astfel voi putea să o protejez, fără să se ştie că poartă numele de Maidenhall.

Vârându-şi harta sub braţ, se uită la Axia, aproape rânjindu-i.

— Mai vrei să ştii ceva?

Axia înghiţi în sec. De ce o privea cu atâta furie?

— Eu cum voi călători?

El o măsură din cap până în picioare.

— Nu vei călători. Vei rămâne aici.

O clipă, Axia nu putu să scoată niciun sunet. Era ca şi cum fundul lumii ei ar fi căzut brusc. Să nu meargă? Să rămână acolo?

— Nu e nevoie de dumneata, spuse Jamie. Am fost angajat să ofer protecţie moştenitoarei Maidenhall, iar dumneata reprezinţi unul din pericole. Ai dovedit până unde poate merge invidia dumitale.

Axia era atât de şocată, încât era ca şi cum sufletul i-ar fi părăsit trupul şi, plutind deasupra încăperii, s-ar fi uitat la toţi şi toate. Să nu meargă? Fusese închisă între zidurile acelea de la vârsta de trei săptămâni şi, până cu o seară în urmă, nu trecuse niciodată de ele. Şi ştia că, după călătoria aceea, avea să fie închisă iarăşi. Dar acum bărbatul acela spunea că până şi acea fărâmă de libertate îi era interzisă.

Îi văzu chipul lui Frances. Pe niciun chip nu se putuse citi vreodată o bucurie mai mare decât cea pe care o simţi Frances la auzul veştii că Axia nu avea să meargă în acea călătorie.

Poate că James Montgomery nu mai ţinea minte noaptea precedentă, dar ea ştia că-i dăduse darul cel mai de preţ, îi spusese că îl iubea, şi, acum, el zicea că nu exista niciun motiv pentru care să i se acorde acele câteva săptămâni

de libertate. Îi refuza ceea ce ea îşi dorea cel mai mult pe lume.

Fu cuprinsă de o furie cum nu mai cunoscuse vreodată şi, năpustindu-se asupra lui Jamie, îl zgârie pe faţă cu unghiile. Atacul ei fu atât de neaşteptat, încât toţi amuţiră. Nimeni nu mai făcu nicio mişcare. Jamie se clătină în spate stupefiat, încercând să-şi acopere faţa de mâinile ei. Încleştând pumnul, Axia îl lovi în faţă şi îi trase un picior în acelaşi timp, strigând:

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc.

Tode îşi reveni primul. Era singurul din încăpere care ştia ce simţea Axia. Înconjurând-o cu braţele, îi ţinu mâinile pe lângă trup şi o trase departe de Jamie. Acum şi oamenii acestuia îşi reveniră destul cât să se strecoare între el şi acea pisică sălbatică.

— Şşş, gata, spuse Tode ţinând-o pe Axia cât putea de strâns. Fireşte că o să mergi. N-o să rămâi aici.

Jamie îşi ridică privirea, ţinându-şi dosul mâinii pe faţa zgâriată. Un ochi părea pe cale să se învineţească. Uitându-se la sângele de pe mână, zise:

— E nebună.

Când îl auzi, Axia începu să se zbată din nou, dar Tode strigă deodată.

— Frances! Spune-i!

Frances oftă adânc, fiindcă ştia foarte bine ce voia Tode să spună ea.

— Nu plec nicăieri fără verişoara mea Axia, zise ea obosită, evident nevrând ca Axia să meargă, dar spunând, totuşi, ceea ce i se cerea.

Jamie se uită de la Frances la fata aceea nebună pe care o ţinea Tode. Ce însemna asta? Ce influenţă avea fata aceea cu porniri criminale asupra moştenitoarei?

— Nu eşti obligată să faci asta, îi spuse el lui Frances.

Zgârieturile de pe faţă începeau să-l usture.

— E nebună. A încercat să te ucidă, să mă ucidă. Trebuie s-o transport închisă într-o cuşcă?

Tremurând din tot trupul din cauza furiei, Axia habar nu avusese că era capabilă de aşa ceva. Dar să nu meargă? Să nu meargă?

Tode îşi slăbi strânsoarea când o simţi calmându-se.

— Frances, dacă nu spui ce trebuie spus, o să-i spun eu totul, zise el atunci şi Frances se strâmbă.

Ştia foarte bine că Tode, acel monstru oribil, avea să-i spună Lordului James că, de fapt, nu ea era moştenitoarea şi, atunci, ea, Frances, ar fi fost cea care ar fi rămas. Trase adânc aer în piept.

— Axia nu a încercat să mă omoare ieri, ci a vrut doar să mă facă să strănut. Nimeni nu ştia că margaretele...

Făcu un semn din mână. Deşi spunea adevărul, vorbea fără niciun fel de inflexiune în glas.

— Şi? spuse Tode, dându-i de înţeles că nu avea să o lase să omită nimic.

— Axia e furioasă pentru că vrea să meargă.

În clipa aceea, Rhys izbucni în râs şi până şi Thomas zâmbi. Furie? Aşa numeau ei ceea ce tocmai văzuseră? Furie? Bărbaţi în luptă, încercând să-şi salveze propriile vieţi, se băteau cu mai puţină pasiune decât văzuseră la tânăra aceea.

Rhys se uită la Axia acum, al cărei păr lung până la brâu, des şi strălucitor, o învăluia ca o mantie bogată de culoare arămie şi al cărei piept tresălta agitat încă. I se păru puţin mai atrăgătoare decât la început.

Când Jamie ezită să-şi dea acordul, Frances se uită la Tode şi văzu că acesta era pe cale de a spune cine era adevărata moştenitoare.

— Te rog, zise ea şi păru să fie sinceră. Poate să meargă trecând... drept slujnica mea.

— Mai repede aş mânca... începu Axia, dar Tode o întrerupse.

— Nu e satisfăcător, îi spuse el lui Frances.

Aceasta se strâmbă uşor dezgustată.

— Bine, atunci, poate să fie verişoara mea, sora mea, orice.

— Dar sunt verişoara ta, strigă Axia.

— Aşa e, spuse Frances măsurând-o din cap până-n picioare, Frances în rochia ei de mătase galbenă cu mii de fluturaşi albaştri brodaţi, Axia într-o rochie simplă de lână.

Privirea aceea spunea că Frances nu înţelegea deloc cum puteau fi rude.

Văzând acea privire, Rhys pufni din nou în râs, dar Thomas îi astupă gura cu mâna ca să-i ascundă zâmbetul.

— Eşti sigur că Maidenhall te-a plătit suficient? îl întrebă Rhys încet pe Jamie.

Acesta ridică mâna pentru a pune capăt acelei agitaţii.

— Dacă trebuie să vă iau pe amândouă, aş vrea să vă pot pune în caravane separate, dar nu pot, spuse el privind-o furios pe Axia. Vei trece drept sora mea, zise el şi, apropiindu-se de ea, aproape că îşi lipi nasul de al ei. Şi, dacă o să-mi faci necazuri, o să te trimit înapoi cu escorta. Ai înţeles?

Axia nu se temea de el şi nu avea de gând să-l lase s-o intimideze. Ridicându-se pe vârfuri, îl privi drept în ochi.

— Jur aici şi acum că o să fac tot ce-mi va sta în putinţă să-ţi fac viaţa cât mai îngrozitoare şi, dacă vei încerca să mă pedepseşti în vreun fel, vei regreta.

Jamie, care până atunci nu mai întâlnise ostilitate din partea unei femei, o privi doar. Frances fu cea care îl scoase din transă.

— El merge? întrebă ea arătând din cap spre Tode, dar din tonul ei se înţelegea perfect că nu dorea ca Tode să meargă.

Jamie îşi trecu mâna peste ochi. Odată îl prinsese pe mare o furtună care distrusese celelalte patru vase de lângă ei; el, Rhys şi Thomas se luptaseră odată cu doisprezece turci în acelaşi timp; îşi petrecuse şapte luni într-o închisoare plină de şobolani şi mizerie. Dar, Dumnezeule, în clipa aceea ar fi preferat să treacă prin oricare din acele momente decât să aibă de-a face cu cele două femei.

Trase adânc aer în piept.

— Da, Tode merge cu noi. Maidenhall a cerut ca el să rămână alături de fiica lui, spuse Jamie privind-o pe Axia cu ochii îngustaţi. Cât despre tine...

Nu ştia ce să-i spună, căci, dacă deschidea gura, se temea de ce ar fi putut să-i iasă de pe buze.

— Vopseşte căruţele... ca pentru un negustor de ţesături. Poate că poţi fi de folos într-un fel.

După aceea ieşi din încăpere ca vântul, urmat de cei doi oameni ai săi.

Lumânarea era singura lumină din odăiţa aceea goală şi Jamie se gândi că sora lui mai mică nu ar fi vrut să audă că proprietatea Maidenhall era confortabilă, dar că nu poseda luxul pe care şi-l închipuise el. Adevărul era că numai Frances strălucea aşa cum îşi închipuise. Dar trebuia să le scrie o scrisoare şi să le asigure că totul era bine.

— Femeia asta, Axia, e nebună, îi scrise Jamie surorii lui. Dar Frances, moştenitoarea...

Lăsă jos pana. Frances ce? O iubea pe verişoara ei nebună? Jamie îşi pipăi zgârieturile de pe faţă şi se strâmbă când îşi atinse ochiul învineţit şi umflat. Nu, fata aceea, Axia, avea o anumită putere asupra lui Frances. Ce anume putea să fie? Ce secret ar fi putut să aibă o moştenitoare în vârstă de nouăsprezece ani pentru care prefera să facă orice ca să nu se afle?

Şi ce anume era între Tode şi Axia? Să fi fost amanţi?

În clipa aceea, Jamie strivi vârful penei şi trebui să-şi folosească pumnalul pentru a face altul.

Nu îl privea pe el ce era între verişoara moştenitoarei

Maidenhall şi... orice ar fi fost Tode în casa aceea ciudată.

Se apucă din nou de scris.

Dar Frances, moştenitoarea, nu vrea să-şi lase acasă verişoara. Cred că nu îşi dă seama cât de periculoasă poate fi aceasta.

Vom călători deghizaţi, Frances trecând drept soţia mea, iar eu mă voi da drept negustor de ţesături. N-o să fiu unul grozav cu noile mele haine? Axia, verişoara, e foarte invidioasă pe Frances, aşa că va trebui s-o urmăresc îndeaproape. Va călători dându-se drept sora mea. Nicio trupă de actori ambulanţi nu s-a gândit la o asemenea farsă.

Trimit o fată la voi. Numele ei e Diana şi e rău însemnată. Purtaţi-vă la fel de bine cu ea cum s-a purtat ea cu mine.

Vă iubesc pe amândouă. Fie ca Domnul să vegheze asupra voastră.

Fratele vostru iubitor, James

— Ei bine, spuse Joby. Tot mai crezi că e îndrăgostit de această Axia?

— E îndrăgostit de cineva, altfel n-ar fi atât de trist, zise Berengaria. Cine o fi această Diana şi în ce fel s-o fi purtat bine cu fratele nostru?

— La fel cum se poartă toate femeile cu bărbaţii care sunt frumoşi ca el, zise Joby.

Berengaria întinse mâna şi aşteptă până când Joby îi dădu scrisoarea. Jamie spunea întotdeauna că Berengaria simţea ceea ce nu era scris într-o scrisoare.

— Da, spuse ea ţinând scrisoarea, după care o întoarse când pe o parte, când pe alta. Ceva îl frământă foarte mult. Este... zise ea şi chipul i se luminã. Caută ceva.

— Probabil şi-a pierdut pumnalul, spuse Joby încercând să pară ironică, dar adevărul era că voia ca Berengaria să spună mai mult.

Sora ei mai mare nu se lăsă prostită.

— Caută pe cineva, dar ea e ascunsă.

Văzând că Berengaria nu mai spune nimic, Joby zise:

— Ar trebui să încerce în pivniţe. Ce crezi că a vrut să spună cu faptul că această Diana e rău însemnată?

— Va trebui să aşteptăm să vedem, nu? spuse Berengaria, ştiind că Joby avea să fie ochii ei.

Continuând să ţină scrisoarea, se încruntă. Ceva îl frământa pe fratele ei foarte mult.

Capitolul 9

Zorile tocmai se iveau şi cei de pe moşia Maidenhall începeau să se trezească în timp ce Axia intră în casă căscând. Intendentul se îndrepta spre uşa din faţă.

— Ţi-a dat cumva ceva pentru o fată pe nume Diana? îl întrebă ea privindu-l drept în ochi.

Omul se pregătea să spună că, potrivit celor ce i se spuseseră, ea nu mai era moştenitoarea şi, prin urmare, nu mai trebuia ascultată. Dar când se uită în ochii ei, văzu că era, într-adevăr, fiica unui om despre care se spunea că s-ar fi priceput la afaceri mai bine ca oricine altcineva. Atunci, intendentul scoase o scrisoare din pieptar şi i-o dădu.

— N-a fost şi o bonetă albastră? întrebă ea, iar când el clătină din cap, zise: atunci dă-mi mie banii pe care i-a lăsat pentru această Diana.

El îi puse în palmă câteva monede.

Axia se uită la bani şi apoi la intendent.

— Îţi sugerez ca, în timp ce citesc scrisoarea asta, să-mi pui restul monezilor în palmă.

Scumpelor mele surori Berengaria şi Joby, Ea este Diana. Aveţi grijă de ea şi fiţi atente cu ea. Nu lăsaţi pe

nimeni să-i facă rău în vreun fel. Ea e darul meu pentru voi, căci sufletul ei e fericit. Sper să vă ofere tot atâta bucurie cât mi-a oferit mie. Cu toată dragostea mea, James.

În timp ce citea, Axia simţi monezile căzându-i în palmă şi le strânse în pumn când intendentul ieşi din casă. Ţinând scrisoarea şi monezile, urcă în odaia ei şi, zâmbind, se prăbuşi în pat, încă îmbrăcată în hainele murdare de vopsea. După calculele ei, putea să doarmă cel puţin o oră înainte să se descopere ce făcuse. Zâmbind, adormi imediat.

Dar, după vreo zece minute, o treziră nişte strigăte.

— Unde e? auzi ea strigându-se de jos şi ştiu că acel zgomot nu putea fi decât inconfundabilul urlet al lui James Montgomery.

Zâmbind strâmb, Axia vârî scrisoarea şi banii în buzunar şi, fără să fie deloc îngrijorată de furia lui, adormi din nou.

Când uşa se deschise brusc, se trezi.

— Axia! spuse Tode cu severitate, dar, de asemenea, în glasul lui, se simţea şi oarecare exasperare.

— Da, da, murmură ea somnoroasă. Sunt gata. Se dădu jos din pat căscând şi trecu pe lângă el.

— De ce ai făcut asta? întrebă Tode coborând scările în

urma ei. De ce îl enervezi? Crede că eşti periculoasă, că vrei să-i faci rău lui Frances. De ce nu poţi să...?

Ea ajunsese jos, unde îl văzu pe Jamie, a cărui faţă era roşie de furie. Cel puţin o parte din faţă era roşie, sub cele trei zgârieturi albăstrui de pe un obraz şi sub ochiul învineţit de deasupra celuilalt obraz.

— Ai încercat să te razi, nu? îl întrebă ea calmă trecând pe lângă el şi ieşind pe uşa din faţă.

Bineînţeles că ştia de ce era furios, dar ea nu făcuse altceva decât să-i îndeplinească porunca, nu? Toată noaptea precedentă, la lumina felinarului, ea împreună cu un ajutor de bucătar, două ajutoare de grădinar şi soţia intendentului, pictaseră una din căruţele care urma să fie folosită în deghizarea lor ca negustori de ţesături. Ea pictase feţele şi contururile, iar băieţii umpluseră spaţiile. Soţia intendentului pictase literele potrivit indicaţiilor Axiei.

Acum, stând în faţa căruţei, la fel ca aproape toţi angajaţii casei plus vizitiii trimişi de tatăl ei şi paznicii nou sosiţi de la rudele lui Jamie, Axiei i se păru că arată bine. Oh, da, foarte bine. Şi, după expresiile de uimire de pe chipurile celor aflaţi în jurul căruţei, fiecare dându-i roată încet, îşi dădu seama că şi lor le plăcea.

Îl pictase pe Jamie în armură, mai mare decât era în realitate, înjunghiind un balaur imens, în timp ce Frances stătea cu ochii mari de groază şi cu un picior legat de un par. Dacă Jamie nu o salva într-o clipă, avea să fie ucisă. Coada imensă şi solzoasă a balaurului înconjura căruţa...

Şi se transforma în coada unui leu cumplit pe partea cealaltă. Aici Jamie apărea iarăşi, numai că, de data aceasta, purta foarte puţine haine, doar un fel de fustă scurtă de piele şi o cămaşă albă care îi atârna zdrenţuită pe trupul muşchiulos. În spatele lui, Frances, complet îmbrăcată stătea legată cu mâinile de un par.

În ansamblu era cel mai extraordinar şi cel mai frumos lucru pe care majoritatea oamenilor de acolo îl văzuseră vreodată. Iar Axia reuşise să redea în mod remarcabil chipurile lui Jamie şi Frances.

— Te omor, Axia, strigă Frances când văzu căruţa şi dădu mâna în spate pentru a-şi lovi verişoara.

Însă Jamie îi prinse braţul şi Frances, care nu pierdea niciodată o ocazie, se întoarse în braţele lui şi îi „plânse” la piept. Bineînţeles că nu şi-ar fi înroşit niciodată ochii cu lacrimi adevărate, dar îi plăcea efectul.

Legănându-se pe călcâie, Axia zâmbi, ştiind foarte bine că lui Frances nu-i displăcea să i se picteze chipul undeva.

Ceea ce nu-i plăcea erau cuvintele scrise pe căruţă.

Priviţi-o pe Frances, cea mai frumoasă femeie din ţară. Cumpăraţi ţesături şi priviţi-o. Nu cumpăraţi, nu priviţi.

Erau cuvinte scrise pe toată căruţa. Priviţi-o! înăuntru! Reală! Priviţi-l pe Jamie, singurul bărbat din lume suficient de frumos pentru a se potrivi cu ea. Priviţi-i cum mănâncă. Priviţi-i cum respiră.

Cei care ştiau să citească le spuneau celorlalţi ce scria şi, încetul cu încetul, toată lumea se întoarse să se uite la Jamie şi la Frances cu uluire pe chipuri.

— Ai făcut din mine o caricatură! zise Frances întorcându-se şi aruncându-i Axiei o privire încărcată de duşmănie. O să fiu vârâtă într-o cuşcă al cărei capac o să se dea la o parte de fiecare dată când cineva o să vrea să cumpere un centimetru de stofă?

Axia era gravă.

— Frances, chipul tău valorează pe puţin treizeci de centimetri din cea mai bună ţesătură.

Din nou, Jamie trebui să o ţină pe Frances să nu sară la Axia.

— Acoperă! porunci Jamie apoi. Tot. Pictează peste asta.

În jurul căruţei se lăsă o linişte plină de groază. Să picteze peste ceva atât de frumos?

— Ba n-o s-o fac! zise Axia indignată, cu mâinile în şold, privindu-l furioasă peste capul lui Frances. Asta o să vândă multă marfă.

Jamie vorbi printre dinţi.

— Scopul acestei călătorii nu e să vindem marfă ca nişte... ca nişte...

Nu găsi un cuvânt destul de aspru.

— Ca nişte negustori, ci să o ducem pe ea teafără la destinaţie.

— Negustori? întrebă Axia făcând să pară ca şi cum el ar fi considerat că era un cuvânt murdar. Mai e nevoie să-ţi amintesc, Lord James, că tatăl meu... dar se întrerupse şi o drese repede, că Perkin Maidenhall este exact asta, un negustor?

În clipa aceea, Thomas făcu câţiva paşi înainte.

— Dacă îmi permiţi, stăpâne, zise el şi Jamie, bucuros că i se oferea o scuză să scape, i-o dădu pe Frances în grijă lui Tode, spunându-i:

— Păzeşte-o.

După care îl urmă pe Thomas departe de mulţimea de gură-cască, ce erau din ce în ce mai numeroşi.

— Poate aş putea să-ţi dau un sfat.

— În clipa asta aş aprecia un sfat şi din partea

diavolului. Această... această fată, diavolul în persoană, mă face să nu mai pot gândi.

Thomas îşi drese glasul. Acest lucru era evident pentru toată lumea. Îl cunoştea pe Jamie de multă vreme şi întotdeauna îi admirase calmul chiar şi în cele mai groaznice împrejurări. Dar tânăra aceea părea să facă ce nu putuse să facă războiul.

— Căruţa e chiar frumoasă.

— Frumoasă? întrebă Jamie uluit. Ai văzut ce a pictat? Pe mine.

Se strâmbă când furia îl făcu să-l usture faţa, după care se forţă să se calmeze.

— Thomas, n-ai mai vorbi aşa dacă ar fi faţa ta acolo.

— Cu faţa mea nu s-ar vinde nici măcar un sac de cenuşă.

— Iar eu nu am de gând să permit ca faţa mea sau a lui Frances să fie folosită pentru... a vinde ceva, încheie el dezgustat. Când chipul unei femei frumoase va fi folosit pentru a se vinde o marfă, va însemna că lumea s-a sfârşit.

— Las sfârşitul lumii în seama Domnului, zise Thomas. Totuşi, ştiu că vom călători împreună timp de săptămâni întregi, aşa că te implor, nu face din această fată un

duşman şi mai mare decât este deja. Lasă imaginile, pune-o să şteargă ce e scris. A stat toată noaptea să picteze şi, în definitiv, i-ai poruncit să picteze căruţa, fără să specifici cum.

— Chiar trebuie să-mi aminteşti fiecare cuvânt? întrebă Jamie şi dădu să-şi treacă o mână peste faţă, dar îl durea prea tare... Da, înţeleg ce vrei să spui. Spune-le ce trebuie să facă, zise el făcând un semn din mână. S-ar putea, dacă mă apropii de ea, să vreau din nou s-o omor. Apoi încarcă toate căruţele. Plecăm mâine dimineaţă.

Se întoarse şi văzu că oamenii verilor săi râdeau şi arătau cu degetul, iar el ştia foarte bine că aveau să li se dea toate amănuntele în legătură cu căruţa aceea.

— Thomas! Pune-o să-l mai acopere pe bărbatul cu... cu...

— Leul?

Jamie ridică mâinile în semn de dezgust şi se depărtă.

— Mă înţelegi?

Stând înţepată pe un scaun, Axia strânse din buze uitându-se la el.

— Da, domnul meu, zise ea strecurând cât putu de mult sarcasm în acele cuvinte.

Jamie se întoarse şi îi aruncă o privire furioasă. De

treizeci de minute încerca să o facă să înţeleagă exact cât de serioasă era călătoria în care urmau să plece. Începea să se teamă că ea va anunţa lumii întregi că Frances era moştenitoarea Maidenhall.

Îi trebuise ceva timp să se calmeze în dimineaţa aceea şi, în vreme ce căruţele erau încărcate, el vorbise cu oamenii de pe moşie. Din câte îşi dădea seama, se părea că acea micuţă Axia deţinea controlul absolut. Indiferent despre ce întreba, de la cheltuieli la polenizare încrucişată, răspunsul era „Axia face asta”. Frances era întotdeauna stăpâna Maidenhall, în timp ce Axia era Axia pentru toată lumea, fie tineri, fie bătrâni, de la menajeră la porcari.

Şi Axia conducea totul. Era ca şi cum ar fi fost intendent şi mare vizir în acelaşi timp. Şi nu era de mirare că Frances se temea de ea. Axia deţinea controlul atât de mult, încât oamenilor le era teamă să facă ceva fără să-i ceară întâi permisiunea.

— N-aş îndrăzni s-o fac fără s-o întreb pe Axia, auzise el de mai multe ori.

Pe măsură ce ziua trecea, Jamie se întrebă cum de putuse să se înşele atât de mult în privinţa ei. În acea primă zi îi plăcuse felul în care îl privise, felul în care păruse să spună „Valorez ceva!”. Dar acum el îşi spuse

„Nu-i de mirare că are o părere atât de bună despre sine, când deţine controlul asupra finanţelor moştenitoarei Maidenhall”.

Ei bine, pe el nu avea să-l controleze, îşi promise în sinea lui, uitându-se la ea.

— Ce înţelegi? o întrebă.

— Că nu trebuie să creez probleme pe drum, altfel o să... Cu ce m-ai ameninţat? Că mă legi de o roată?

— Nu chiar. Că te leg în căruţă.

— Ah, da, ştiam eu că te-ai gândit să foloseşti violenţa faţă de o femeie care e pe jumătate cât tine.

Jamie se strâmbă. De ce nu înţelegea nimic?

— Nu pentru mine mă tem, ci pentru Frances, spuse el cu o răbdare exagerată. Nu poţi să înţelegi cum o vede lumea.

Cu un anumit grad de vinovăţie, îşi aminti de pantomima lui Joby.

— Din cauza banilor tatălui ei, oamenii nu văd omul din ea. Dacă ar ştii cineva cine e, m-aş teme pentru viaţa ei.

— Şi bineînţeles că viaţa ei e totul, din moment ce tu însuţi ţi-ai pus în cap să te însori cu banii ei.

— De ce oi fi crezut vreo clipă că pot avea încredere în tine? izbucni el. Dacă nu ţi-aş fi spus...

— Frances ar fi crezut că o placi cu adevărat! zise Axia. Cel puţin acum e prevenită în privinţa ta, adăugă ea şi se ridică, rânjindu-i dispreţuitor. Zici că nu poţi să suferi oamenii care mint, dar tu eşti cel mai rău dintre ei. Le minţi pe toate femeile despre iubire şi onoare. M-ai atacat în ziua aceea şi te-ai uitat la mine aşa cum nu s-a uitat alt bărbat vreodată, dar în acelaşi timp tânjeai după aurul lui Frances. Apoi furi virginitatea unei sărmane fete şi...

Se opri brusc, uluită. Nu voise să spună asta, dar acum era prea târziu. Îşi ascunse pumnii încleştaţi în dosul fustei.

— Ce ştii despre ea? se răsti Jamie.

— A venit la mine, din moment ce ştia că eşti pe moşia Maidenhall. Sărmana fată, ce oribil, semnele de pe faţă...

Axia trase aer în piept.

— Prostuţa, credea c-o iubeşti. Dar tu nu iubeşti decât aurul Maidenhall, nu-i aşa?

Jamie îi întoarse spatele ca să nu-l poată vedea. Noaptea aceea pe care o petrecuse cu fata îl obseda. Părea să-şi amintească parfumul părului ei, pielea ei.

— Ce s-a întâmplat cu ea? I-am lăsat bani, zise el încet.

— Crezi că aveam s-o las să se ducă la familia ta? Am trimis-o la...

Unde? se întrebă Axia, dar atunci îşi aminti că trebuia să fie Frances.

— Am trimis-o la familia mea, la tatăl meu şi la surorile mele.

Acum îi cercetă chipul cu atenţie. De ce nu-şi dădea seama că ea era Diana? Şi ce simţea pentru ea? De ce era atât de bun cu Diana şi atât de aspru cu Axia?

Trăgând aer în piept, Axia îi aruncă o privire extrem de rece.

— Cât despre predica pe care mi-ai ţinut-o cu privire la comportarea mea, da, o să mă ţin departe de tine. Dar, referitor la Frances, ea e în grija mea de ani de zile şi, după cum vezi, n-a păţit absolut nimic. Cât despre tine, adevărul e că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să uit că exişti, zise ea şi, când trecu pe lângă el, îşi ţinu fustele să nu-l atingă. Pentru mine, domnule, eşti mort.

După aceea ieşi din odaie.

Jamie se prăbuşi pe scaunul de lângă fereastră. Toată viaţa avusese noroc să nu aibă probleme cu femeile. Absolut niciuna. Sora lui, Joby, care îi supăra pe toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, pe Jamie doar îl amuza, iar când devenea prea supărătoare, el nu trebuia decât să ridice o sprânceană ca să o pună la punct. Berengaria era

un înger. Regina, care crea atâtea probleme atâtor bărbaţi, îi zâmbea lui Jamie şi dansa cu el.

Se părea că, pretutindeni în lume, femeile îi zâmbeau. Nu şi acea fată cu ochi mari, căprui şi cu un păr care trebuia să fie cel mai des, cel mai bogat, cel mai...

— Fir-ar să fie! spuse el şi îşi atinse ochiul umflat, aşa încât o durere acută îi străbătu toată faţa.

Nu era o fiinţă omenească! încercase să-şi ucidă verişoara mai frumoasă, îi făcuse de râs pe amândoi în faţa oamenilor, îşi bătuse joc de el, îl şicanase, îl pusese în posturi jenante. Lista părea să nu se mai sfârşească.

Şi acum se băgase în problema cu Diana, dulcea şi simpatica lui Diana care îi oferise un dar minunat.

— Naiba s-o ia! spuse el tare.

Nu voise decât cuvântul ei de onoare, dacă ştia ce însemna acest lucru, că se va comporta cum trebuie pe parcursul călătoriei. De ce trebuia, oare, să dramatizeze totul? Şi ce voise să spună că el era mort pentru ea?

Când se deschise uşa şi îl văzu pe Rhys, Jamie înţelese că timpul său de gândire se încheiase. Frances, îşi spuse el. Trebuia să se gândească la Frances şi la ce îi trebuia familiei lui. Nu îl ajuta nimic din ce spusese afurisita aceea de Axia despre sentimentele lui, despre faptul că făcea

curte aurului Maidenhall.

— Căruţele sunt gata pentru a le verifica.

— Da, fireşte, zise Jamie ridicându-se.

Aveau să plece a doua zi foarte devreme şi erau multe lucruri de făcut până atunci. Când ajunse la uşă, se opri.

— Rhys, tu te pricepi cât decât la femei?

— Absolut deloc, spuse el cu un ton plăcut. Şi, dacă vreun bărbat zice că se pricepe, e un mincinos.

— Mmmm, mârâi Jamie şi ieşi din odaie.

Capitolul 10

Trei zile, îşi spuse Axia, întinzându-se în lumina minunată a soarelui. Stătea pe o stâncă, iar căruţele erau dedesubt şi în spatele ei. Înaintea ochilor ei se întindea un sătuleţ. Dacă ar fi fost o pictoriţă de peisaje, asta ar fi pictat, dar acum nu voia decât să stea acolo singură şi să privească lumea, sau cel puţin acea fărâmă care se vedea din ea.

Avusese trei zile şi două nopţi de libertate, în care văzuse şi altceva în afară de ceea ce era între zidurile de piatră. Sate cu case ale căror nivele superioare planau deasupra străzii. Prăvălii pline de bunătăţi cum nu mai văzuse niciodată, ca de exemplu moaşte sfinte şi jucării pentru copii.

Mâncare: prăjituri cu cremă, prăjituri cu miere, cozonaci cu stafide. Bucătarii familiei Maidenhall fuseseră buni, dar niciunul din ei nu avusese imaginaţie. Când văzuse o brutărie în a cărei vitrină era o pâine sub forma unui urs ridicat în două labe, Axia aproape că leşinase de încântare.

Şi Rhys îi cumpărase acea pâine. Dragul de Rhys, îşi spuse ea acum. Şi el şi Thomas fuseseră atât de buni şi de generoşi cu ea în acele zile.

După acea predică oribilă ţinută de trădătorul James Montgomery, în ajunul plecării, Axia jurase să nu-i mai vorbească acestuia decât dacă era neapărată nevoie. Şi, deocamdată, nu-i adresase niciun cuvânt. În prima trăsură erau Frances, slujnica acesteia, Violet, şi vizitiul, George. În cea de a doua erau Axia, Tode şi vizitiul lor, Roger. Jamie şi cei doi oameni ai săi călăreau pe lângă trăsuri.

Încă din prima zi, călătoria fu foarte plăcută pentru Axia. Prima jumătate a acelei zile nu scosese nicio vorbă, ci doar se uitase la oameni şi la case, la drumurile desfundate, la carele amărâte încărcate cu bunuri. În prima după-amiază, se opriseră să adape caii şi acolo erau trei băieţi care se jucau cu un cerc. Un alt copil ţinea o cană de lemn cu o bilă prinsă pe sfoară; şi tot încerca să facă bila să intre în cană. Curioasă, Axia se duse spre copil şi, pentru că *era* mărunţică şi nu cu mult mai mare ca vârstă decât ei, în curând începu să ia lecţii de la toţi patru. Când se duse după ea, Rhys îi informă pe toţi că el era campion la bilă şi, după puţin timp, le demonstrară acest lucru. Când se duse după Rhys, Thomas spuse că putea învârti cercul mai bine decât oricine şi începu să le arate. Când se duse după toţi, Jamie găsi patru copii şi trei adulţi râzând în hohote şi jucând jocuri copilăreşti. Zâmbind, se duse spre ei, dar

Axia încremeni, îi dădu cana înapoi copilului şi se depărtă, ţinând spatele drept. Acest lucru puse capăt brusc veseliei.

După ziua aceea, Axia, Rhys şi Thomas deveniră foarte buni prieteni, cei doi bărbaţi călărind de câte o parte a-ei, răspunzându-i la toate întrebările.

Lui Tode îi plăcea să mâne atunci când nu erau oameni în jur, astfel că Roger intra în trăsură şi dormea. Toţi patru alcătuiau un grup vesel, râzând, spunând ghicitori, încercând să-şi amintească toate jocurile de copii pe care le ştiau. Datorită faptului că Axia îşi petrecuse primii câţiva ani din viaţă printre adulţi, dusese dorul tuturor activităţilor specifice copilăriei. Primul copil pe care îşi aducea aminte să-l fi văzut era Tode când acesta avea doisprezece ani şi al doilea, Frances, care, firește, nu fusese niciodată amuzantă.

Seara le făcea portretele. În fiecare seară opreau pe un câmp şi, sub indicaţiile Axiei, vizitii aprindeau un foc şi atârnau oala de fontă plină cu o mâncare din carnea cumpărată din satul cel mai apropiat.

În timpul zilei, Rhys şi Thomas o hrăneau pe Axia. Când drumul trecea printr-un sat, unul din ei se ducea la brutărie sau la magazinul de dulciuri, la măcelărie, sau chiar la magazinul de băuturi pentru a vedea dacă puteau

găsi ceva ce Axia nu mâncase ori nu băuse niciodată. La început, cumpăraseră din fiecare lucru câte două bucăţi şi îi oferiseră una lui Frances; în definitiv, ea era moştenitoarea, cea care fusese ţinută închisă toată viaţa. Darea se uitase la ei de parcă ar fi fost nişte proşti.

— Cum să mănânc asta? întrebase ea bosumflată. O să am mâinile lipicioase după aceea.

După aceea nu mai încercaseră să-i dea nimic lui Frances, dar le plăcea să o hrănească pe Axia cu orice găseau. Iar seara, ea îi răsplătea desenând evenimentele zilei. Era ca şi cum mintea ei ar fi memorat totul în cele mai mici amănunte. Era Rhys întinzând mâna după cozonac şi lingura pe care o ţinea soţia brutarului, cobora pentru a-l lovi. Era Thomas, care se uita nedumerit la o jucărie de lemn, în timp ce o fetiţă îl privea nerăbdătoare, pentru că el nu-şi dădea seama cum funcţiona jucăria. Era Tode pe capră, arătându-şi numai partea nevătămată a feţei şi zâmbind. Era Roger, care dormea şi sforăia şi o muscă zbura deasupra buzelor lui.

— Şi Jamie? întrebă Thomas încet, minunându-se de desenele ei.

După ce îi aruncă o privire scurtă lui Jamie, care stătea la câţiva metri mai încolo, Axia îşi înmuie penelul în

cerneală şi făcu repede o schiţă. Peste câteva minute le arătă desenul. Se vedea faţa frumoasă a lui Frances, dar trupul îi era ascuns complet de nişte saci cu aur. Jamie se apleca spre ea, rânjind, sărutându-i degetele care i se vedeau ieşind dintre saci şi ţinând la spate un certificat de căsătorie.

Nimeni nu voi să râdă. Era un desen urât şi ştiau acest lucru, dar lui Roger, vizitiul, i se păru *extrem* de comic şi, când el izbucni în râs, toţi făcură la fel.

Şi, fireşte, Jamie veni să vadă de ce se amuzau atât.

Zâmbind uşor înfumurat, Axia îi dădu desenul, chiar dacă Tode fu cât pe ce să cadă în foc când încercă să-l prindă înainte să ajungă în mâinile lui Jamie.

— Deci asta crezi tu despre mine, spuse el înainte să-i dea desenul înapoi, după care se depărtă.

Aşadar, Axia era singură acum, bucurându-se de libertatea ei şi i se părea că avea furnicături în tot trupul. Sprijinindu-se în braţe, îşi lăsă capul pe spate şi inhală aerul curat şi răcoros. Cât de diferit era acel aer de cel din interiorul zidurilor proprietăţii tatălui ei.

Carpe diem, îşi spuse ea. Profita de această zi, pentru că, cu fiecare clipă preţioasă care trecea, se scurta şi perioada ei de libertate. Deja se scurseseră trei zile şi i se

părea că făcuse foarte puţin în afară de faptul că mâncase jumătate din proviziile Angliei. Întinzând braţele, se gândi că ar fi vrut să încerce mai mult, să zboare.

— Da, zise ea tare, aş vrea să zbor. Aş vrea să...

Da, ce îşi dorea cel mai mult pe lume?

— Aş vrea să dovedesc că sunt mai mult decât nişte saci cu aur, spuse ea, sperând că vântul îi va purta vorbele.

Încă din fragedă copilărie i se spusese tot timpul că era moştenitoarea Maidenhall. Frances nu pierdea nicio ocazie.

— Dacă te place, sunt sigură că asta se întâmplă datorită banilor tăi, îi spusese ea de o sută de ori. E drăguţă cu tine datorită banilor tăi.

Iar şi iar, întotdeauna banii tatălui ei!

— Oare nu valorez mai mult decât averea tatii? întrebă ea. Oare de ce se gândeşte toată lumea că cineva nu poate să vrea nimic de la mine în afară de aur? De ce...?

Tăcu pentru că auzi fluieratul lui Tode, semn că o chema. Aşa că începu să coboare panta încet, îndreptându-se spre trăsuri.

— Ce caută acolo sus? îl întrebă Jamie pe Tode, simţindu-i-se supărarea în glas. E cea mai ciudată persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Într-o clipă o

urăsc şi în cealaltă...

— În cealaltă simţi că te intrigă, continuă Tode, după care îl văzu pe Jamie încuviinţând şovăitor. Axia a fost izolată toată viaţa; nu cunoaşte lumea. Totul e nou pentru ea.

— A dovedit asta bătându-şi joc de oamenii mei, spuse el încordat.

Tode clătină din cap.

— Cred că vei descoperi în Axia o persoană chiar, ăăă, utilă.

— Ah, da, e de ajutor pe-aici.

Tode zâmbi, ceva ce făcea foarte rar, deoarece acest lucru îl făcea să pară şi mai grotesc decât de obicei.

— Cred că vei descoperi că Axia poate să facă şi alte lucruri nu numai să pună mirodenii în mâncare. E foarte pricepută în ale banilor.

Jamie pufni neîncrezător.

— Numai un nebun ar lăsa-o pe lunatica asta să se atingă de banii lui.

— Sângele va vorbi.

— Ce-ai spus? întrebă Jamie repede.

Tode îşi drese glasul.

— Am spus că numai timpul va vorbi.

Jamie se strâmbă şi se depărtă, dar vorbele lui Tode îl afectară. Din nefericire era adevărat că Axia îl intriga. Şi, de asemenea, era adevărat că nu semăna cu nicio altă femeie din câte cunoscuse vreodată. Mai întâi de toate, părea să nu înţeleagă deloc sistemul împărţirii în clase. Relaţia ei cu un om atât de bogat ca Maindehall îi oferea, fireşte, unele drepturi, dar ea nu părea să priceapă asta. În vreme ce Frances părea să îşi înţeleagă perfect rolul de actriţă principală într-o piesă, Axia părea să facă doar ce era nevoie, fie că era vorba de spălat vasele în râu, fie că trebuia să o ajute pe Frances să caute un inel rătăcit.

Ceea ce făcea Axia, îşi spuse el, uşura viaţa tuturor. În prima seară când se opriseră, el îi găsise pe cei trei servitori făcându-şi treburile în tăcere şi cu eficienţă. Experienţa îl învăţase că nişte servitori noi stăteau degeaba până când le spunea cineva ce să facă. Când îi întrebase, ei îi spuseseră că Axia le dăduse instrucţiuni înainte să oprească pentru a înnopta.

La început, lui nu îi plăcuse îndrăzneala ei. Nu avea să deţină controlul asupra lui aşa cum o făcea cu sărmana Frances, aşa jurase în sinea lui. Dar apoi, descoperise că friptura de iepure fusese condimentată cu cimbrişor adunat de Axia în timpul popasului de la prânz şi,

întotdeauna la cină era pâine proaspătă, aşa că uită de „control”.

Şi cel mai ciudat lucru era felul în care ea avea grijă de Frances. După câte văzuse şi auzise, Jamie se temuse că Axia avea să se furişeze în trăsura lui Frances noaptea să-i facă rău, dar lucrurile stăteau exact invers. Axia îi spunea slujnicei lui Frances ce îi plăcea acesteia să îmbrace, să mănânce şi chiar cum îi plăcea să i se aranjeze patul. Jamie ar fi zis că Axia era o excelentă doamnă de onoare, dacă n-ar fi făcut remarcile înţepătoare pe care le făcea la adresa lui Frances.

După trei zile îi era din ce în ce mai greu să pună de acord ceea ce ştia despre Axia şi ceea ce vedea. Şi ceea ce auzea. Deja, toată lumea începuse să zică „întreab-o pe Axia”. Părea să ştie unde era pus fiecare lucru, ştia că lui Rhys îi plăcea carnea de vânat şi lui Thomas carnea albă. Când se aducea pâinea, insista să i se dea lui Frances cozonacii cu chimen. Şi Tode! Nici prinţilor nu li se acorda atâta atenţie cât îi acorda Axia lui.

Singura persoană pe care ea o neglija era Jamie. Deşi Axia supraveghea ridicarea cortului în care stăteau Rhys şi Thomas, Jamie trebuia să dirijeze în fiecare seară ridicarea propriului cort. În fiecare dimineaţă, Axia le peria puţin

hainele celorlalţi bărbaţi, în timp ce Jamie avea praf pe el de câteva zile. Îi desena pe ceilalţi, chiar şi pe Frances, dar Jamie era ca şi inexistent pentru ea.

Şi tocmai faptul că îl neglija, îl făcea să nu-şi poată lua ochii de la ea. Firește, acel sentiment nu era susţinut de niciun gând raţional, dar el observa tot ce făcea ea pentru ceilalţi şi îi displăcea faptul că nu o făcea şi pentru el.

Pentru prima oară în viaţa sa, Jamie se trezi încercând să atragă atenţia unei femei. Şi se părea că cel mai sigur mod de a-i atrage atenţia Axiei era să-i acorde atenţie lui Frances, îşi spuse el zâmbind uşor.

O oră mai târziu, stând lângă foc, Jamie se întoarse spre Frances şi, zâmbind, spuse degajat, vrând să sune a tachinare.

— Mă întreb dacă moştenitoarea Maidenhall seamănă cu Perkin Maidenhall.

Frances era atât de îngândurată încât nici nu îşi dădea seama ce spunea, astfel că vocea îi fu sarcastică.

— De unde să ştie cum arată? Nu şi-a văzut tatăl niciodată.

Imediat se lăsă o tăcere adâncă şi Frances încercă disperată să repare greşeala.

— Adică, eu nu mi-am văzut niciodată tatăl.

— Nu ţi-ai văzut tatăl niciodată? întrebă Rhys. Absolut niciodată?

Frances îşi coborî privirea ca să nu vadă ceilalţi cum îi străluceau ochii. O supărase faptul că acel Rhys o ignorase încă de la bun început şi, în schimb, îi acordase toată atenţia Axiei. Într-o dimineaţă îi oferise o prăjitură dezgustătoare de parcă ar fi fost un copil, dar, de atunci, nici nu se mai uitase la ea.

Când îşi ridică privirea, ochii îi erau trişti.

— E adevărat, scrie scrisori şi trimite mesageri, dar n-a venit niciodată personal.

Jamie nu putu să nu se bucure când o privi cu compătimire, aşa cum făcea toată lumea.

— Întotdeauna i-am invidiat pe cei care aveau familie, din moment ce eu n-am avut nici mamă, nici tată, spuse Frances. Singura familie pe care am avut-o vreodată a fost Axia. Şi Tode, fireşte.

În clipa aceea, Axia deschise gura să spună ceva, dar Tode îi atinse braţul şi îi aruncă o privire care spunea că ea fusese cea care dorise să joace acel joc.

Axiei nu-i plăcea ca cineva să-i vorbească tatăl de rău. Orice ar fi făcut, ea era convinsă că avea motivele lui. Dacă ea nu ştia care erau acestea, era problema ei, nu a

lui.

— Moştenitoarea Maidenhall a avut alte lucruri care să compenseze aceasta.

— Ca de pildă dragostea? întrebă Frances brusc, după care se întoarse spre Jamie cu ochii plini de lacrimi. Nu am nevoie de compătimire, dar verişoara nu i-a făcut niciodată un cadou de Crăciun moştenitoarei, în vreme ce moştenitoarea i-a dăruit întotdeauna ceva verişoarei. Nu-i aşa, Axia? Tode? Poţi să juri că ceea ce spun e adevărat, nu? întrebă ea uitându-se direct la Tode.

— Da, Frances, aşa e, spuse el cu răceală. Verişoara nu i-a dăruit niciodată nimic moştenitoarei. Nici măcar nu a arătat recunoştinţă pentru tot ce-a făcut moştenitoarea pentru ea.

Axia simţi acum privirile tuturor asupra ei şi îşi dădu seama că trebuia să se apere. Sau acum o apăra pe Frances? Părea să nu-şi mai dea seama.

— Poate că verişoara nu-şi putea permite să-i facă un cadou moştenitoarei. Ce ar fi putut ea să-i dăruiască fiicei celui mai bogat om din Anglia?

Era ceea ce Frances îi spusese Axiei de o mie de ori.

Spre uimirea Axiei, Frances începu să râdă.

— N-ai bani! Vai, Axia, dar eşti cea mai bogată persoană

de pe moşie.

Uluită, Axia nu putu să scoată nici măcar un cuvânt. Frances avea de gând să le spună tuturor adevărul?

Frances se întoarse spre Jamie, încă râzând.

— N-ai văzut niciodată pe cineva ca ea. Ce crezi că a făcut cu toate merele din livadă? Cu zmeura? Le-a trimis în sat ca să fie vândute, asta a făcut, zise ea şi făcu o pauză pentru efect, uitându-se la Jamie. Axia a tăiat absolut toate florile şi a încercat să facă parfum din ele. Îţi spun eu, are inima şi sufletul unui mic negustor lacom. Nu-i o doamnă!

Calmă, Axia puse farfuria jos şi se ridică.

— Frances, mai degrabă aş înghiţi ace decât să mai stau încă un minut în compania ta, spuse ea, după care dispăru în întuneric.

Când Frances se uită la ceilalţi triumfătoare, văzu că nimeni nu-i zâmbea şi nu înţelese de ce. James Montgomery era conte şi nu spusese el cuvântul „negustor” cu dezgust? Văzuse cât de jignit se simţise când zărise căruţa pictată. Ura clasele de jos, negustorii, nu?

Thomas fu cel care vorbi primul. Ridicându-se, se întinse şi zise că avea să se ducă la culcare, deoarece a doua zi urmau să plece devreme, iar după câteva minute, Rhys

făcu acelaşi lucru.

Când rămase singură cu Jamie, Frances îşi acoperi faţa cu mâinile şi spuse încet:

— Nu mă plac. Ştiu asta.

Jamie îngenunche în faţa ei; nu suporta să vadă o femeie plângând.

— Ba sigur că te plac. Sunt convins că te plac chiar foarte mult.

— Nu, o plac pe Axia. Încă de când aveam treisprezece ani, toată lumea a plăcut-o mai mult pe ea decât pe mine. Nici nu poţi să-ţi închipui ce viaţă am dus. Tatăl meu m-a ţinut închisă şi izolată de lume, iar pe oameni nu-i interesau decât banii, nimic altceva.

— Ca mine? întrebă el încet. Ştii că intenţionam să mă însor cu banii tatălui tău.

Ea îi înconjură gâtul cu braţele şi îşi apropie faţa de a lui.

— Într-adevăr, nu te interesează decât aurul tatălui meu? Nu mă găseşti nici măcar puţin atrăgătoare?

— Ba da, desigur, zise el şi îşi apropie buzele de ale ei ca să o sărute.

Însă buzele lui nu reuşiră să le atingă pe ale ei, fiindcă Axia dădu cu piciorul într-o creangă, care ardea, şi o făcu să zboare prin aer şi să cadă lângă piciorul lui Jamie, unde

imediat îi aprinse un colţ al pieptarului.

Izbucni un adevărat vacarm când Tode şi unul din vizitii săriră să-i stingă hainele lui Jamie, iar Thomas şi Rhys ieşiră din cortul lor cu săbiile scoase.

Când, în cele din urmă, fu în siguranţă şi nevătămat, tremurând de furie, Jamie se uită la Axia.

— Îmi pare foarte rău, zise ea zâmbindu-i. Trebuia să fi lovit mai tare. Sper că nu te-am deranjat în timp ce îi făceai curte bogatei mele verişoare.

— Axia, o să-mi plăteşti pentru asta, spuse Frances printre dinţi.

Jamie începea să-şi recapete glasul.

— În noaptea asta o să dormi în cortul meu. O să te ţin sub supraveghere ca să nu mai poţi face niciun rău nimănui.

Ea îi zâmbi.

— Mai degrabă aş sta o săptămână îngropată până la gât în bălegar de cal decât să petrec o noapte în acelaşi cort cu tine.

Jamie făcu un pas spre ea, dar Tode se strecură între ei.

— O voi supraveghea şi o voi apăra eu.

— S-o aperi? întrebă Jamie. Şi pe noi cine o să ne apere de ea?

— Eu unul n-am nimic, zise Rhys. Tu eşti rănit, Thomas?

Thomas zâmbi uşor. Şi tatăl său era negustor, meseria la care Frances moştenitoarea se referise cu atâta dezgust, aşa că voia să fie de partea Axiei.

— Nu sunt rănit în niciun fel. Poate că numai o persoană de aici a fost rănită de această fiicădenegustor.

Clipind, Axia se uită la cei doi cu ochii plini de dragoste.

Jamie ridică mâinile.

— Duceţi-vă la culcare cu toţii. Puţin îmi pasă care unde doarme.

Şi, cu acestea, se răspândiră cu toţii, intrând în două corturi şi două trăsuri.

Capitolul 11

— Trezeşte-te, îi şopti Axia lui Tode, care dormea sub trăsura pictată lângă vizitiul Roger, în timp ce Axia avea tot interiorul pentru ea.

Avea un pat peste cupoanele de stofă pe care le puseseră acolo ca făcând parte din „recuzita lor de negustori”.

Tode se trezi somnoros.

— Axia, încă nu s-a luminat de ziuă. Şi am impresia că mai sunt câteva ore până atunci. Du-te înapoi la culcare.

— Unde merg toate căruţele astea?

Cu ochii pe jumătate închişi, Tode se uită la căruţele care treceau pe drum la câţiva metri de ei.

— Nu ştiu. N-am mai fost aici niciodată. Du-te la culcare.

— Dacă nu-mi spui, mă duc să-i întreb pe ei.

Ceea ce însemna că avea să facă agitaţie şi să trezească pe toată lumea, după care nimeni nu avea să mai doarmă.

— Bănuiesc că e zi de târg în satul ăsta şi se duc să-şi vândă mărfurile, spuse el, după care se întinse la loc.

Ridicându-se, Axia se uită la căruţe. Zi de târg! întotdeauna îşi dorise să vadă o zi de târg într-un sat. Ceea

ce spusese Frances cu răutate era adevărat: Axia trimitea, într-adevăr, produse în sat şi, după aceea, îi punea sute de întrebări vânzătorului.

Aplecându-se, ea îl trezi pe Tode din nou.

— Scoală. Mergem la târg.

— Eu... începu el încruntându-se.

Ea ştia ce anume îl îngrijora. Nu-i plăcea să fie văzut de oameni.

— Ah, nu-ţi face griji. O să stai în trăsură, n-o să te vadă nimeni.

El ieşi încet şi cu greu de sub trăsură.

— Nu poţi să faci asta. El o să se înfurie foarte tare.

— El mă urăşte deja, aşa că ce mai contează?

— Axia... spuse el prevenitor.

— Te rog, şopti ea. Ştii doar ce mă aşteaptă. Crezi că soţul meu o să mă lase să merg în sat când e zi de târg? Sau că o să mă arate lumii ca pe o ciudăţenie? Moştenitoarea Maidenhall! spuse ea şi ultimele cuvinte le rosti de parcă ar fi fost ceva urât şi murdar.

Cuvintele „arată” şi „ciudăţenie” îl făcură pe Tode să fie de acord.

— Dar el o să audă şi...

— N-o să audă din cauza zgomotului făcut de celelalte

căruţe. Ah, Tode te rog. Nu pot să-i dau voie acestui om să mă ţină departe de viaţă. Poate că o să audă, dar cel puţin, putem să încercăm.

Tode zâmbi, şi făcea asta numai în prezenţa Axiei.

— Putem încerca să profităm de ziua asta, nu?

Deodată, ea îl luă de gât şi îl îmbrăţişă cu putere.

— Îţi mulţumesc atât de mult.

Axia nu pierdu timpul să vadă cum îl afectase pe Tode îmbrăţişarea ei, ci ieşi de sub trăsură pentru a-l trezi pe Roger şi încercă să scape de sub supravegherea atentă a lui James Montgomery.

— A plecat, zise Jamie printre dinţi.

Furia nu-i permitea să vorbească prea tare, altfel ar fi urlat de ar fi căzut şi stelele de pe cer.

Rhys, care tocmai ieşea din cortul său, se uită la locul unde, cu o seară în urmă, fusese trăsura pictată. În ultimele zile ajunsese să-i placă balaurul care scotea flăcări pe nări şi leul pe care Jamie, tot pe jumătate dezbrăcat, era gata să-l ucidă. În alte împrejurări şi-ar fi făcut griji, s-ar fi gândit la o răpire, dar acum ştia că, dacă era o problemă de gospodărie, Axia avea să o rezolve. Căscând, se întrebă ce lucru delicios avea să aducă pentru cină.

— Oare unde s-o fi dus? întrebă Thomas uitându-se în jur de parcă trăsura ar fi putut să fie ascunsă în dosul vreunei pietre.

Numai Jamie era turbat de furie.

— Văd că niciunul din voi nu crede că ce s-a petrecut nu e în regulă.

— E cu Tode, zise Thomas. O să aibă el grijă să fie în siguranţă. Şi sunt sigur că o să vină înapoi curând.

Jamie se uită la ei de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Nu păreau foarte îngrijoraţi de faptul că el fusese însărcinat să o ducă pe moştenitoare teafără la logodnicul ei, dar acea... acea Axia îi punea piedici la fiecare pas.

— Trebuie s-o găsim, spuse el, şi, întorcându-se spre slujnica ce tocmai punea pâine şi brânză pe mesicioara din cortul lui, adăugă: trebuie să-ţi trezeşti stăpâna ca să...

Se întrerupse, căci Frances ieşi încet din trăsură şi el îşi spuse că nu arăta prea grozav dis-de-dimineaţă.

— A furat o trăsură şi a dispărut, zise el fără să explice despre cine era vorba. Trebuie s-o găsesc şi s-o aduc înapoi.

Lui Frances nu-i plăceau orele matinale şi nici să afle de năzbâtiile Axiei de cum se trezea.

— S-a dus în sat, spuse ea întinzându-se după cana de

cidru pe care i-o dădea slujnica.

Rochia îi era şifonată şi era supărată că Axia nu avusese grijă să fie împachetată cum trebuie.

Jamie era prea ocupat cu înşeuatul calului şi prea furios ca s-o audă, dar Rhys şi Thomas, cu mâinile pline de pâine şi brânză, se întoarseră să se uite la ea.

— De ce ar fi vrut să se ducă în sat? întrebă Thomas.

— Ca să scoată un ban, fireşte, spuse Frances.

Când cei trei bărbaţi o priviră consternaţi, ea strânse din buze. Când devenise paznica Axiei? Arătând din cap spre oamenii care mergeau pe drum la câţiva metri distanţă de ei, călare sau pe jos, spre satul care se zărea, ea spuse:

— E târg, nu? Se vând şi se cumpără lucruri, nu?

Vocea îi era sarcastică.

— Dacă e un loc unde se câştigă bani, atunci acolo e Axia, spuse ea, şi se uită la Jamie făcând ochii mici. Ţi-am spus doar că are inimă şi suflet de...

Nu mai termină de rostit toată fraza, căci Jamie încălecase deja şi pornise în grabă spre sat, ascuns într-un nor de praf.

Călărind, Jamie se gândi că nu era sigur că o credea pe Frances. De ce să vrea o fată care locuia cu moştenitoarea Maidenhall să se ducă într-un sat într-o zi de târg? Şi, chiar

dacă îşi amintea că Tode îi spusese că Axia era pricepută în ale banilor, el tot nu credea că zgripţuroaica aceea se pricepea la altceva în afară de desen. Cum ar fi putut, când fusese închisă toată viaţa?

Nu, se corectă el, Frances fusese ţinută departe de lume. Axia avea un tată şi surori alături de care trăise câţiva ani buni şi pe care îi vizita în mod regulat.

— Aţi văzut cumva o trăsură cu...? începu el să întrebe imediat cum ajunse la marginea satului, dar se întrerupse când cineva arătă cu degetul şi spuse:

— El e. Cel care omoară balaurul. Cel care ucide leul. El e!

Jamie strânse din dinţi şi se depărtă de acel om, intrând în mulţime. Era evident că ea se afla acolo şi oamenii îi văzuseră chipul pictat pe laturile trăsurii.

Se părea că Axia reuşea întotdeauna să-l umilească. Timp de douăzeci şi opt de ani trăise cu demnitate şi mândrie, dar, de când o cunoscuse, viaţa lui devenise o farsă.

— O tragedie greacă, spuse el printre dinţi trecând cu calul printre cele câteva sute de oameni care cumpărau, vindeau sau doar se vizitau unii pe alţii.

— Ucigătorul balaurului! auzi el strigându-se de mai

multe ori.

Se întrebă cu cinism cum de îl recunoşteau când zgârieturile încă i se mai vedeau pe obraz şi ochiul îi era încă vânăt.

Într-un capăt al satului se vedea o mulţime de oameni şi pe deasupra capetelor, el zări culorile trăsurii pictate. Şi, incredibil, auzi glasul Axiei. Cum putea o femeie atât de mărunţică să aibă o voce atât de puternică?

Ca să ajungă lângă trăsură, trebui să ocolească mulţimea şi numai datorită faptului că se afla călare putea să vadă ce se petrecea.

Luase acele trăsuri doar ca acoperire, fără să se gândească la ce erau folosite. Tode îi spusese că erau stofe în pivniţe, aşa că Jamie se hotărâse să folosească o parte din ele ca parte a deghizării lor. Acum, însă, văzu că acel vehicul fusese construit pentru a servi la ceea ce îl folosea Axia. O latură, aproape toată burta Balaurului, fusese ridicată, formând o uşă deasupra capului, şi proptită în doi pari fixaţi în nişte inele de fier de o parte şi de alta. Un raft, care probabil că fusese ataşat în interior, era întins în dreptul deschiderii, servind drept tejghea.

Axia atârnase un cupon de stofă înăuntru şi Jamie ştiu că Tode era ascuns acolo, departe de ochii oamenilor. În

trăsură se aflau Axia şi Roger, acesta din urmă grăbindu-se să taie şi să măsoare, după cum îi spunea ea.

Dar ceea ce îl nedumeri pe Jamie la început fu numărul mare al celor din jurul trăsurii. Oare nu mai văzuseră niciodată un negustor de ţesături? Sau de vină era felul în care era pictată trăsura? îşi închipuia că acest lucru ar fi putut atrage atenţia oamenilor, dar mulţimea aceea cumpăra tot atât de repede după cum tăiau Roger şi Tode. Jamie ştia că, numai cu câteva ceasuri în urmă, fuseseră o mulţime de cupoane înăuntru, iar acum nu mai erau decât câteva. Totuşi, înăuntru se vedeau o roată imensă de caşcaval, câţiva saci de făină, o bucată de carne de vacă şi, dacă nu se înşela, vreo două găini. Nu avea nicio îndoială că pe jos, unde el nu putea să vadă, mai erau şi alte lucruri.

Tocmai dăduse pinteni calului, când auzi glasul Axiei şi se opri brusc.

— Înaintaşii mei au fost cei mai mari negustori care au existat vreodată, strigă ea, chiar dacă părea să-i vorbească numai celui care se afla la mai puţin de un metru în faţa ei. Mai repede aş da stofa asta pe degeaba decât să accept ce-mi oferi dumneata. Vezi sclipirea asta? Solzi de balaur, asta o face să strălucească aşa. Nu v-aţi

întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu balaurii uciși pe vremuri? Marii cavaleri i-au ucis, e foarte adevărat, dar străbunii mei i-au jupuit şi le-au pus pieile la sărat cu tot cu solzi. Le-au păstrat timp de generaţii întregi, neştiind ce să facă în privinţa lor, dar apoi, bunica mea, binecuvântat să-i fie numele, a descoperit un mod de a transforma solzii în fire de ţesătură şi sfântul de bunicul meu a supravegheat imensele războaie de ţesut care au transformat fibrele în stofe. Acum vedeţi cum sclipesc la soare? Stofă de balaur, strigă ea. Stofă de balaur de vânzare. Nu se toceşte niciodată.

Lui Jamie îi trebuiră câteva clipe ca să-şi limpezească mintea de minciunile pe care tocmai le auzise. Stofă de balaur? Nu se toceşte niciodată?

Toate jurămintele cavalereşti făcute se răzvrătiră în el. Cum putea să mintă în asemenea hal? Cum putea să...?

Nu mai pierdu nicio clipă gândindu-se şi dădu pinteni calului, împrăştiind mulţimea.

— Ce...? începu Axia şi apoi scoase un geamăt, când văzu despre cine era vorba. Închidem prăvălia, oameni buni. Diavolul a înghiţit soarele, le strigă ea lui Roger şi lui Tode în spate.

— Vino încoace imediat, îi spuse Jamie strângând din

dinţi.

Un bărbat care stătea lângă piciorul lui, cu o gâscă dolofană sub braţ, îşi ridică privirea spre el şi dădu să spună „Ucigăto...”, dar privirea pe care i-o aruncă Jamie îl făcu să-şi ţină gura.

— Acum! îi porunci Jamie, Axiei. Coboară din trăsură şi lasă bărbaţii să se ocupe de ea, zise el apoi întorcându-se spre Roger şi Tode, ştiind că acesta din urmă asculta. Şi trăsura ar face bine să se întoarcă imediat în tabără.

Roger încuviinţă, iar Axia deschise uşa şi coborî.

— Ar putea cineva să-l întrebe pe acest om de ce este furios acum? întrebă ea îngustând ochii din cauza soarelui şi uitându-se la cei din jur, fără să-şi ridice privirile spre Jamie. Sau poate că îl deranjează simplul fapt că trăiesc şi respir?

Jamie nu avea chef să se facă de râs mai mult în faţa locuitorilor acelui sat şi celor care veniseră din împrejurimi.

— Tu de acolo! îi spuse el unui individ muşchiulos. Ridic-o pe cal.

Nici nu avea de gând să descalece şi să se apropie de acei oameni care comparau pictura cu realitatea.

Chipul omului se lumină de parcă i s-ar fi înmânat cheile regatului şi, într-o clipă, o apucă pe Axia de sub braţe

săltând-o în şa în faţa lui Jamie. Dar, când dădu să-i dea drumul, simţi vârful ascuţit al pumnalului lui Jamie chiar sub bărbie.

— Dacă vrei să-ţi păstrezi degetele, ai grijă ce atingi cu ele, îi spuse Jamie.

Omul păru pus la punct, dar oamenii, a căror curiozitate fusese deja stârnită de trăsură şi de cuvintele Axiei despre stofa de balaur, găseau că scena era atrăgătoare. Un individ din spate, departe de Jamie, strigă:

— Ucigătorul balaurului!

Iar, în câteva clipe, toţi făcură acelaşi lucru.

— Ucigătorul balaurului! Ucigătorul balaurului! Ucigătorul balaurului!

Dând ochii peste cap, Jamie întoarse calul şi porni să iasă din sat. Fu nevoie de ceva efort ca să scape de mulţime şi să se îndrepte spre câmpurile din direcţia taberei. Dar nu porni direct într-acolo, căci voia să mai încerce o dată să-i bage minţile în cap acelei tinere.

— Atragi atenţia asupra noastră, începu el intenţionând să aştepte să ajungă într-un loc unde puteau să descalece, dar nu putu să mai aştepte. Ce rost mai are o deghizare dacă tu ne dai în spectacol în faţa atâtor oameni, făcându-ne de râs?

Ea nu scoase niciun cuvânt.

— N-ai nimic de spus? o întrebă el. N-ai niciodată o explicaţie pentru lucrurile pe care le faci? Nu gândeşti niciodată înainte să faci ceva?

Axia stătea în şa în faţa lui, cu ambele picioare de o parte, braţele lui înconjurând-o pentru a ţine hăţurile, şi toată partea stângă a ei era lipită de trupul lui. În ciuda faptului că spusese că îl ura pentru tot ce-i făcuse şi, mai ales, pentru faptul că nu o recunoscuse ca fiind Diana, se simţea bine, totuşi.

— Axia, ce ai de spus în apărarea ta? o întrebă el.

Ea lăsă capul în jos.

— Calule, tu auzi pe cineva vorbind? Nu? Nici eu. Trebuie să fie vântul printre pomi.

Jamie oftă exasperat.

— Când am primit scrisoarea lui Perkin Maidenhall, în care eram întrebat dacă voiam să-i însoţesc fiica, m-am gândit că era o modalitate uşoară de a câştiga nişte bani, spuse el ca şi cum ar fi vorbit cu sine. Dar acum ştiu că, mai degrabă aş urmări criminali la munte în Scoţia decât să am de-a face cu... cu...

Ca de obicei, nu găsea nicio caracteristică potrivită pentru Axia.

Trase adânc aer în piept pentru a se calma.

— Axia, spuse el pe un ton mai blând, căci acum, ţinând-o astfel, îşi amintea că este femeie.

Mai tot timpul îi era greu să-şi aducă aminte că era altceva în afară de un drăcuşor pus pe pământ pentru a-l chinui pe el.

— Nu poţi să iei trăsura şi să dispari cu ea când doreşti. Tu şi verişoara ta sunteţi în grija mea. Trebuie să ştiu unde sunteţi şi ce faceţi în orice moment. Înţelegi?

Din nou aşteptă un răspuns, chiar dacă ar fi fost adresat calului, dar când se uită la ea, văzu că adormise. Capul îi era culcat în scobitura umărului său, mâinile îi stăteau în poală şi ea adormise rezemată de el.

Şi nu era de mirare, îşi spuse el. Muncea de două ori mai mult ca oricine din grupul lor. Nu că ar fi făcut vreodată ceva pentru el, dar vedea tot ce făcea pentru ceilalţi. Şi acum, după ce văzuse în interiorul trăsurii ce văzuse nu mai era nevoie să cumpere de mâncare în cursul săptămânii următoare. Poate că Tode avusese dreptate, îşi spuse el cam fără inimă, şi Axia, ei bine, se pricepea la problemele legate de bani.

Totuşi, trebuia să-i vorbească despre minciunile îngrozitoare referitoare la „stofa de balaur”.

La câteva sute de iarzi în faţă văzu tabăra şi ştiu că ceilalţi îi aşteptau. Dar era sigur că, în curând, Tode şi vizitiul aveau să aducă trăsura, pe care Rhyso numea trăsura balaur şi, la puţin timp după aceea, aveau să-şi continue drumul.

Ştiind că ar fi trebuit să se ducă la ei cât mai repede, Jamie ieşi, totuşi, de pe drum şi urcă o colină spre un stejar uriaş care oferea o umbră extrem de plăcută. Nu fu simplu, dar reuşi să descalece ţinând-o pe Axia în braţe fără să o trezească, după care, ducând-o ca pe un copil, se aşeză la umbra stejarului, ţinând-o ghemuită lângă el.

Ea dormi aproape o oră în poziţia aceea, el ţinându-i mâna. Până acum nu-şi dăduse seama cât de micuţă era. Poate doar caracterul ei era mare, îşi spuse el, căci acum, uitându-se la mâna ei mică şi simţind cum capul nu îi ajungea până la bărbie, se simţi foarte protector. Într-un fel, în clipa aceea, se simţea de parcă ar fi fost cu adevărat bărbatul pe care ea îl pictase pe pereţii trăsurii.

Cuprinzând-o cu braţele, o trase lângă el, se rezemă cu capul de copac şi aţipi şi el.

Câteva minute mai târziu, se trezi speriat.

— Ia-ţi mâinile astea murdare de pe mine! strigă Axia lovindu-l cu cotul în coaste. Crezi că sunt o femeie

uşuratică şi poţi să-ţi permiţi tot felul de lucruri?

Jamie se uită la ea, pe moment neştiind unde se afla sau ce se petrecea. În ultima vreme se părea că nedumerirea era o stare obişnuită. Devenise un mod de viaţă încă de când escaladase acel zid şi o cunoscuse pe acea tânără extraordinară.

Deşi încă mai era ghemuită lângă el, Axia era furioasă pe el, aşa cum părea să fie mereu.

— Crezi că sunt o altă Diana? îl întrebă ea, cu nasul foarte aproape de al lui.

Dacă ar fi fost orice altă femeie şi s-ar fi trezit cu ea în poală, ar fi sărutat-o, dar Axia era diferită de orice altă femeie.

Fără pic de ceremonie şi fără să scoată un cuvânt, el o împinse pe pământ şi se duse la cal.

La rândul ei, Axia era derutată. Oare le pipăia pe toate femeile pe care le cunoştea?

— Desfrânatule! spuse ea, totuşi, fără veninul pe care îl necesita o asemenea acuzaţie.

Apoi se ridică şi se scutură de praf.

— Nu vreau să... zise ea când îl văzu apropiindu-se, dar el îi înconjură mijlocul atât de strâns încât o lăsă fără aer, şi o săltă în şa.

Totuşi, o ridică puţin cam mult şi ea ateriză zdravăn de pe şaua din piele şi lemn exact pe partea cealaltă.

Când o auzi gemând de durere, el zâmbi uşor şi încălecă la rândul său.

Imediat cum calul porni, Axia se rezemă de el la fel ca înainte, ceea ce îl făcu pe Jamie să zâmbească. Şi, deşi el nu o văzu, şi ea zâmbi. Nu credea cu adevărat că era un desfrânat. Îşi dorea să o sărute.

După un timp, ea zise încet:

— Am putut să aleg între mai multe feluri de caşcaval, aşa că am luat din acela tare şi alb care-ţi place ţie cel mai mult.

— Zău? întrebă el încercând să-şi calmeze vocea, dar inima îi tresălta de bucurie.

Era pentru prima oară când făcea ceva pentru el. Dar, mai ales conta faptul că ea observase ce anume îi plăcea.

Căută să spună ceva.

— Maidenhall mi-a dat o anumită sumă pentru a o cheltui şi cu ce ai câştigat astăzi, am făcut economie.

Răsucindu-se în braţele lui, ea îl privi.

— Ah, Jamie, aş vrea să ajut la făcutul economiei. Mi-a plăcut să cumpăr şi să vând azi. Ah, a fost atât de amuzant şi...

Îşi coborî privirea.

— Şi poate că m-am priceput s-o fac.

El zâmbi deasupra creştetului capului ei.

— Ai fost magnifică.

— Adevărat? Chiar crezi asta?

— Da, cea mai bună. Eşti la fel de talentată la vândut cum eşti la desen.

Ea îl privi cu ochii mari.

— Dar nu sunt chiar atât de bună la desen. Sunt sigură că ai văzut alte desene mai bune.

— Niciodată. Nicăieri în lume.

Deschizând şi închizând gura timp de câteva clipe, Axia păru să nu ştie ce să mai spună, lucru care îi făcu o mare plăcere lui Jamie.

— Am observat că-ţi plac migdalele, aşa că o să împănez o raţă cu migdale şi uite... zise ea scoţând din corsaj câteva rămurele de salvie sălbatică. Am găsit astea şi m-am gândit că or să fie bune la garnitură. – Jamie îi zâmbi.

— O să savurez fiecare înghiţitură, zise el cu un glas scăzut.

Pe moment, Axia nu ştia ce voise el să spună, dar apoi roşi pentru că îşi dădu seama că se referea la locul de

unde scosese ea salvia. Fiind încă roşie la faţă, întoarse capul şi se rezemă iarăşi de el.

Când începu să se zărească tabăra, ea spuse:

— Pot să încerc să dau o mână de ajutor la cheltuieli? îmi place atât de mult să fiu utilă.

— Dacă vrei, zise Jamie. Dar fără minciuni. Fără alte promisiuni de stofe care nu se tocesc niciodată. Şi fără alte dispariţii aşa încât să nu ştiu unde eşti. Nici nu-ţi închipui ce îngrijorat am fost azi-dimineaţă când m-am trezit şi nu te-am văzut acolo.

— Şi eu care credeam că o să te bucuri, zise ea. Viaţa ţi-ar fi mult mai uşoară dacă aş cădea într-o groapă şi aş rămâne acolo.

El râse şi o strânse în braţe.

— Axia, cred că mi-ai lipsi dacă ai dispărea. Ştiu că nu-mi faci decât necazuri, dar mi-ai lipsi.

Ea ştia că el nu-i putea vedea faţa, aşa că îşi permise un zâmbet larg.

— Am napi, morcovi şi o bucată imensă de unt. Ah, da, şi cepe mici. Şi aş putea să jumulesc gâsca să încep să fac o pernă.

— Asta ar fi foarte frumos, spuse el încet când intrară în tabără, iar Rhys întinse braţele pentru a o ajuta să

descalece. Chiar foarte frumos.

Capitolul 12

Imediat cum o văzu pe Axia stând pe cal în faţa lui Jamie, Frances îşi dădu seama că lucrurile se schimbaseră între cei doi. Şi, fireşte că acest lucru urma să se întâmple, din moment ce Axia avea un mod al ei de a se purta cu bărbaţii. Frances nu era sigură, dar bănuia că era vorba de felul în care Axia îi hrănea tot timpul.

— Sunt bărbaţi, nu porci pe care să-i îngraşi ca să-i scoţi pe piaţă, spusese ea de nenumărate ori. Dacă aş fi în locul lor, m-aş teme că nu urmăreşti decât să pui mâna pe ficatul meu.

Acum, uitându-se la Axia care sărea de pe calul lui Jamie, Frances oftă adânc. Călătoria aceea nu era aşa cum sperase ea. Când acceptase să fie moştenitoarea Maidenhall în locul Axiei, îşi închipuise că toată lumea avea să ştie cine era ea. Astfel, bărbaţii i-ar fi dat atenţie şi ea plănuise să-şi aleagă un soţ. Poate că nu ar fi fost bine să-l facă să creadă că era moştenitoarea, pentru ca, după ce se căsătoreau, să-i spună că era mai săracă decât el, dar spera că frumuseţea ei avea să facă un bărbat să o iubească. Frances ştia că, dacă era să pună mâna pe un soţ bun, trebuia să o facă acum, în călătoria aceasta.

Axia ştia ce o aştepta la capătul călătoriei, dar Frances nu. În felul ei caracteristic, Axia refuza să se gândească la apropiata ei căsătorie, dar Frances ştia că, undeva în sufletul ei, Axia se gândea. Cât despre ea, Frances habar nu avea ce îi va rezerva Perkin Maidenhall. Oare avea să o aştepte o scrisoare în care avea să fie anunţată că nu mai era nevoie de ea ca „însoţitoare” a Axiei? Oare avea să fie trimisă înapoi la „familia” ei? Oare avea să fie trimisă la acei oameni pe care întotdeauna i-i descria Axiei ca fiind nişte îngeri, dar care, în realitate, îi cereau mereu mai multe lucruri, mai mulţi bani, mai mult din orice de pe moşia Maidenhall?

Frances ştia că Axia credea că viaţa ei în „frumoasa închisoare” era cea mai oribilă existenţă de pe pământ, dar Axia nu prea ştia ce era viaţa. Era protejată, apărată, nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

Frances, însă, ştia ce se întâmpla cu femeile fără avere. Mama ei fusese frumoasă, după spusele tuturor mai frumoasă decât spera Frances să fie vreodată. Dar mama ei se căsătorise din dragoste. Renunţase la o căsătorie cu un bancher prosper, dar bătrân şi plicticos, pentru a se mărita cu un terchea-berchea frumos, care refuza să aibă o ocupaţie mai mult de câteva luni. După cinci ani, mama

ei nu mai era frumoasă, ci sleită de puteri din cauza naşterilor şi cusutului.

Când mama ei mai trăia încă, Frances, purtând haine peticite şi uzate, obişnuia să se plimbe pe lângă locuinţa bancherului bogat şi se întreba cum de putuse mama ei să se mărite cu tatăl ei. Obişnuia să se uite la copiii bancherului îmbrăcaţi în haine curate şi călcate, se uita la jucăriile lor şi jurase că nu avea să facă niciodată ce făcuse mama ei. Dacă ea, Frances, avusese norocul de a moşteni frumuseţea mamei, avea să o folosească.

A ei fusese ideea de a-i scrie lui Perkin Maidenhall că familia ei se înrudea pe departe cu a lui prin fratele tatălui ei şi rugându-l să-i ofere o slujbă. Uneori, Frances se gândea la scrisoarea aceea, amintindu-şi cu câtă grijă o scrisese iar şi iar, după care se gândea cum furase hârtia de calitate bună de la o tipografie. Îi scrisese că fiica lui trebuia să se simtă foarte singură, din moment ce nimeni nu-i făcea vizite, aşa că putea ea, Frances, să se ducă şi să-i fie prietenă?

Când sosise răspunsul, împreună cu o pungă de bani, nimeni nu fusese mai bucuros decât Frances şi familia ei. Sărbătoriră timp de o săptămână, până când se cheltuiseră aproape toţi banii. Apoi sosise trăsura

Maidenhall pentru a o lua şi Frances plecase fără niciun fel de regrete.

Aşa că, acum, Frances văzuse o modalitate de a scăpa de Axia, de zgârcitul ei tată, de oribilul Tode şi de dependenţa de averea Maidenhall. Dacă ar fi găsit un bărbat care să se îndrăgostească de ea, s-ar fi măritat cu el. Nu voia unul extrem de bogat sau extrem de frumos, ci unul ca acel bancher pe care îl refuzase mama ei.

Dar cine? Cum? ar fi vrut ea să strige. Cum să cunoască un bărbat potrivit, dacă trecea drept soţia lui James Montgomery? Ceea ce, fireşte, era o glumă. După ce se pomenise acest lucru la începutul călătoriei, nimic nu mai ieşise din povestea aceea. Şi, dacă Axia izbutea să scape de sub ochiul lui ager, Frances nu era atât de îndrăzneaţă.

Astfel că Frances încerca să se gândească la perspectivele ei. Erau cei doi oameni ai contelui, dar Frances recunoştea semnele sărăciei când le vedea. Nu o duceau mult mai bine decât ea. Deci, nu mai rămânea decât contele însuşi.

Care, bineînţeles, nu avea ochi decât pentru Axia.

Lua-o-ar naiba! îşi spuse ea. Axia nu avea nici cea mai mică idee de felul cum o priveau bărbaţii. Era atât de ignorantă, încât credea că se uitau la ea pentru că era

legendara moştenitoare Maidenhall, dar adevărul era că ceea ce îi lipsea în frumuseţe, Axia compensa prin vitalitate. Datorită faptului că fusese închisă toată viaţa, Axia habar nu avea cum să se poarte. Ar fi putut să le servească masa trimişilor tatălui ei şi într-un hambar.

Axia nu ştia nimic despre titluri, de aceea nu ştia cu cât respect trebuia tratat un nobil. Cu doi ani în urmă, un duce bătrân şi ramolit ceruse permisiunea să intre pe moşie. Zicea că auzise vorbindu-se atâta despre acea moştenitoare, încât voia să o vadă cu ochii lui. Axia l-a pus să jumulească penele de pe piepturile unor gâşte gălăgioase, iar, mai târziu, i-a arătat un desen în care era înfăţişat el cu gâştele. Bătrânul plecase jurându-se că niciodată nu petrecuse o după-amiază mai plăcută. Anul următor, când au aflat că a murit, Axia a plâns.

Aşa că acum Frances nu se mira deloc că James Montgomery o privea pe Axia fascinat. Însă ceea ce o mira era felul în care îl privea Axia pe el. Şi felul în care Tode îi privea pe amândoi. Ceva se petrecea, într-adevăr, şi Frances ar fi vrut tare mult să afle ce anume.

Dragoste, îşi spuse ea cu dezgust. Acela era cuvântul-cheie. Nu avea nicio îndoială că ceea ce se întâmpla era începutul unei iubiri, acel lucru stupid şi inutil despre care

vorbea toată lumea, dar de care nu avea nimeni nevoie. Dragostea îi adusese numai necazuri mamei ei. Dragostea era...

Dragostea avea să fie blestemul Axiei dacă nu avea grijă, îşi spuse Frances. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi împotrivit dorinţei tatălui ei şi ar fi dorit să se mărite cu un conte sărăcit? Tatăl ei ar fi dezmoştenit-o, fără îndoială, şi desigur că acel conte ar fi părăsit-o. Şi, atunci ce s-ar fi ales de Axia? Verişoara ei era drăguţă, dar ca să te poţi mărita fără zestre era nevoie să fii foarte frumoasă. Dacă Axia ar fi fost săracă, Frances era sigură că nu ar fi putut să se mărite.

Poate ar trebui s-o salvez, îşi spuse ea. Să o salvez de sine. Dacă i-l iau pe James Montgomery, Axia n-o să mai fie în pericolul de a-şi supăra tatăl, şi de a fi dezmoştenită.

Şi, dacă m-aş mărita cu contele, aş fi Lady Frances, îşi spuse ea apoi zâmbind. Surorile mele ar crăpa de invidie.

Bineînţeles, mai era şi faptul că Lord James spusese că era sărac. De aceea acceptase acea sarcină. Dar cum putea fi sărac un bărbat cu titlu? în plus, avea multe rude bogate care erau foarte dispuse să-l ajute. Văzuse acest lucru când el le trimisese un mesaj acelor rude, care îi trimiseseră în schimb oameni cu armuri şi arme pentru a

păzi trăsurile Maidenhall.

În comparaţie cu celelalte perspective ale ei, James Montgomery era bogat. Era bogat şi se părea că era singurul bărbat pe care avea să-l întâlnească ea. Păcat că era atât de frumos. Frances descoperise că un bărbat era cu atât mai uşor de fermecat cu cât era mai urât.

Frances se uită la Axia şi făcu ochii mici, încercând să-şi facă un plan. Până la sfârşitul călătoriei trebuia să devină soţia lui James Montgomery. Indiferent ce ar fi trebuit să facă; scopul trebuia îndeplinit cu orice preţ. Şi, într-o bună zi, Axia avea să-i mulţumească.

Axia rearanja interiorul uneia din trăsurile acelea oribile şi incomode. Dacă regina Angliei putea călători în voie prin ţară, moştenitoarea Maidenhall de ce nu putea să facă acelaşi lucru? Răspunsul era, firește că Perkin Maidenhall era prea zgârcit pentru a-şi permite să angajeze suficienţi paznici, aşa încât unica lui fiică era nevoită să străbată ţara dându-se drept fiica unui negustor anonim. Dar Axia părea să se distreze de minune. Exact ca tatălui ei, îi plăcea foarte mult să câştige bani.

Frances se ridică şi îşi scutură fusta de praf. Pe de altă parte, ea nu putea suferi să călătorească în acele trăsuri. Când avea să fie Lady Frances Montgomery, avea să aibă

o trăsură cu banchete îmbrăcate în catifea şi o duzină de servitori. Avea să aibă...

— Ce mai pui la cale?

Frances tresări când auzi acea şoaptă la ureche. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a-şi da seama că era vorba de Tode, acel omuleţ odios.

— Cred că pot s-o salvez pe Axia de ea însăşi, spuse ea, după care ridică nasul în vânt şi se depărtă de el.

Lasă-l să se gândească la asta, îşi spuse ea. Lasă-l să stea cu scumpa lui Axia şi să se chinuie să priceapă ce am de gând.

Porni zâmbind spre Jamie.

— N-ai vrea să te plimbi puţin cu mine? o întrebă Jamie pe Frances, întinzând braţul. E o seară atât de minunată.

Luându-l de braţ, Frances porni împreună cu el pe drumul pe marginea căruia îşi instalaseră tabăra.

Dându-şi toată silinţa să închege o conversaţie, el spuse:

— Peste câteva zile o să stăm într-o casă. Cu paturi.

Francez zâmbi.

— Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea să mănânc şi altceva în afară de ce se poate găti la foc în aer liber, zise ea strâmbându-se.

— Axia se descurcă bine, nu crezi? N-am ştiut că migdalele pot avea un gust atât de bun, zise Jamie zâmbind când îşi aminti.

Frances îl privi printre gene, lumina slabă a zilei care trecea făcând-o să pară deosebit de frumoasă.

— Te plimbi cu mine şi vorbeşti despre altă femeie?

— Păi, nu, bănuiesc că nu, zise Jamie, dar habar nu avea ce altceva să spună.

Merseră în linişte timp de câteva minute, când, deodată, Frances izbucni în râs.

Jamie se întoarse nedumerit, cu un zâmbet deja pregătit.

— Semănăm, nu crezi? zise ea.

— Sunt sigur, dar în ce fel?

— Ia spune-mi, James Montgomery, a trebuit vreodată să-i faci curte unei femei? Adică, a trebuit vreodată să te chinui să atragi atenţia unei femei? Flori? Poeme?

Jamie lăsă capul în jos.

— De fapt... spuse el ezitând.

— Nici eu, spuse Frances. N-a trebuit decât să stau şi ei au venit la mine. Au fost bărbaţi care s-au bătut între ei pentru privilegiul de a sta lângă mine. Băieţi care se întreceau care mai de care să li se permită să-mi ofere un

potir cu cidru, spuse ea ridicându-şi privirea. Fără îndoială că la fel ai păţit şi tu.

El râse uşor şi se uită la ea.

— Recunosc că mi-a fost uşor până... de curând.

Frances îl privi încruntată.

— Cred că ar fi timpul ca noi doi să discutăm afaceri.

Dar mintea lui Jamie era la „de curând”. Oare existase şi o vreme când nu o cunoscuse pe Axia? Fusese prima zi, cu trupul ei sub al lui, ziua când o pusese pe genunchi, când ea îl atacase şi îi învineţise un ochi, trăsura pictată, Axia dormind în faţa lui în şa, mai târziu cu capul în poala lui şi...

— ... şi să facem planuri de căsătorie. Poate ar trebui s-o facem în taină şi abia pe urmă să le spunem tatălui meu şi...

— Căsătorie? întrebă Jamie nedumerit, fiindcă nu auzise prima parte a frazei.

Frances bătu din gene.

— Credeam că vrei aurul Maidenhall. Moştenirea mea.

— Păi...

Nu-i plăcea să audă acel lucru rostit aşa direct.

— E în regulă, spuse ea lipindu-se cu sânii de braţul lui, dar apoi, văzând că el era cu mintea în altă parte, îi dădu

drumul brusc şi, acoperindu-şi faţa, începu să plângă. Ah, James, nici măcar n-ai idee ce mă aşteaptă. Tata mi-a ales un bărbat oribil. Nu voi avea parte de dragoste niciodată şi nici de copii, ştiu asta. Am fost prizonieră încă de când aveam trei săptămâni şi voi continua să fiu şi după ce mă voi mărita. Ah, cum să suport aşa ceva?

Jamie făcu şi cu ea ce făcea întotdeauna cu femeile care plângeau: o strânse în braţe şi îi mângâie spatele pentru a o alina.

— Ştiu că Axia a spus din răutate că sperai să te însori cu mine, dar acest lucru era un răspuns la rugile mele. Am visat că tata îmi va trimite un bărbat frumos şi încântător şi că am putea... Nu, nu îndrăznesc să rostesc asta cu glas tare.

— Spune-mi, şopti el, temându-se că ştia deja răspunsul.

— Că acest bărbat mă va salva de la această căsătorie oribilă care ştiu că va fi mai cumplită decât închisoarea în care am trăit până acum.

— Tatăl tău a avut încredere în mine. El...

— Şi familia ta? întrebă Frances. E ca a Axiei de săracă? Le e cald iarna? Ce fel de mâncare mănâncă?

Jamie înghiţi în sec, amintindu-şi ce spusese Berengaria de lintea mucezită, de visul ei să aibă căldură. În ultima

vreme, timpul petrecut cu Axia îl făcuse să înceapă să uite de datoriile şi responsabilităţile pe care le avea, dar acum Frances îl privi rugător.

— Am putea să ne căsătorim în taină. Dacă o să fim deja căsătoriţi, tata n-o să mai poată face nimic. Nu ne poate anula căsătoria.

— Dar...

Jamie nu voia să spună nimic, dar dacă Maidenhall s-ar fi supărat atât de tare încât ar fi dezmoştenit-o?

Zâmbind, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Frances zise:

— Oamenii sunt atât de fermecaţi de bogăţia tatălui meu încât uită că mama *a* fost unica fiică a unui om foarte bogat. Dacă tata nu-mi dă nimic, tot am moşia bunicului meu, pământ, case, un castel, două. Am şi un venit al meu considerabil, spuse ea zâmbindu-i. Şi nu cred că tatăl meu negustor va fi dezamăgit dacă mă mărit cu un conte care poartă numele străvechi de Montgomery.

— Probabil că nu, zise Jamie absent.

Ea îl privi şi lacrimile tocmai stăteau să-i cadă de pe gene.

— O să mă salvezi, nu? De dragul meu? De dragul familiei tale?

Jamie o apucă de umeri cu fermitate şi o ţinu la o

distanţă de un braţ.

— O să fac tot ce-mi va sta în putinţă să... să te salvez, dar onoarea mă forţează să-i cer permisiunea tatălui tău. Nu pot să fac asta în taină. Trebuie să-şi dea asentimentul.

Frances întoarse capul pentru ca el să nu-i vadă faţa. Cel mai important lucru era ca tatăl Axiei să nu afle de căsătoria lor.

— Puţin îmi pasă de asentimentul lui. M-a ţinut izolată toată viaţa. M-ar vinde oricărui bărbat care ar avea banii necesari. Oare nu merit să am şi eu parte de fericire la fel ca toată lumea?

— Nu vorbi aşa de tatăl tău. Nu...

Jamie ştia că ceea ce era în neregulă cu el era faptul că părea să nu poată gândi logic. Căsătoria reprezenta o hotărâre extrem de importantă şi nu putea fi luată aşa cu una cu două. Dacă supăra pe cineva atât de bogat ca Maidenhall, ce se întâmpla cu familia lui? Trebuie să se gândească la ei.

— Voi...

— Nu mă placi, spuse Frances bosumflându-se. Nu mă placi deloc.

— Fireşte că te plac, spuse Jamie, dar până şi el ştia că este total neconvingător.

Adevărul era că nu prea se gândise la Frances în niciun fel.

— Cred că înţeleg, spuse ea cu răceală. Totdeauna a fost aşa. Eu sunt, în definitiv moştenitoarea Maidenhall şi asta tinde să-i sperie pe bărbaţi. Niciunul nu mă poate iubi pentru mine însămi. Vor numai banii. Axia e cea care îi face pe bărbaţi s-o iubească. Uită-te la Tode, oribil cum e. O iubeşte. Prietenul tău, Rhys, nu-şi poate lua ochii de la ea. Până şi Thomas se gândeşte la ea. Numai pe mine nu mă văd bărbaţii din cauza aurului. Axia are dreptate: eu nu sunt om, sunt aurul tatălui meu.

Spunând acestea, porni înapoi spre tabără, dar Jamie o apucă de braţ. Joby spusese întotdeauna că o femeie nu trebuia decât să-i povestească ceva trist ca el să se înmoaie imediat.

— Frances, zise el cu blândeţe, nu-i aşa. Eşti o femeie foarte simpatică. Orice bărbat ar fi fericit să te aibă de soţie.

— Ah, Jamie, exclamă ea şi i se aruncă de gât. Ştiam eu că mă iubeşti. Ştiam eu. O să fiu cea mai bună soţie din lume. Iar familia ta va avea căldură, mâncare şi tot ce pot cumpăra mai bun banii familiei Maidenhall. Ai să vezi. Vei fi cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Desprinzându-se de el, ea îi luă mâna.

— Vino, hai să le povestim şi celorlalţi, spuse ea, şi în ochi îi apăru un licăr când îi veni ideea aceea.

Da, şi trebuie să-i scrii tatii. Îi voi scrie şi eu. Vom pune scrisorile la un loc şi le vom trimite cu acelaşi mesager. Sunt sigură că tata va fi de acord, din moment ce îi va plăcea ca fiica lui să aibă titlul de Lady. Hai, hai, nu ezita, spuse ea, şi apoi îl privi. S-a întâmplat ceva? Nu asta voiai? Vei fi căsătorit cu moştenitoarea Maidenhall. Spune-mi, te rog, că nu asta voiai.

— Da, murmură el. Asta trebuie să fac. De asta are nevoie familia mea.

Desfăcând braţele, Frances se învârti.

— Sunt cea mai fericită fiinţă de pe pământ. Şi tu? Tu nu eşti fericit?

— Ah, ba da, zise el, foarte, foarte fericit. Cu adevărat fericit.

Dar în glasul lui nu se simţea decât o resemnare plină de tristeţe.

— Haide, zise el apoi încet, trebuie să ne întoarcem la ceilalţi.

— Da, trebuie să le spunem, zise Frances fericită, după care făcu o pauză. Dar, Jamie, dragul meu, hai să nu

spunem nimic de scrisorile pe care le vom trimite tatălui meu. Axia va... Ei bine, ştii cum e ea. Vom spune doar că ne vom căsători în taină. Eşti de acord?

— Da, fireşte, spuse el, şi oftă, pornind în urma ei pe potecă înapoi spre tabără.

Scumpele mele surori.

Toate visele voastre s-ar putea să devină realitate. Se pare că mă voi căsători cu moştenitoarea Maidenhall. Nu, să nu credeţi că e vorba de dragoste, pentru că nu e. Frances trebuie salvată. Ea are nevoie de protecţie şi noi avem nevoie de un acoperiş nou. Nu aşa se aranjează cele mai bune căsătorii?

Totuşi, nu cred că această căsătorie va avea loc, deoarece eu insist să-i cerem permisiunea tatălui ei. Din moment ce el a făcut deja nişte aranjamente privind căsătoria fiicei lui, nu văd cum ar putea fi de acord. Dar Frances e de părere că ne va da permisiunea; după aceea va trebui să ne căsătorim imediat.

O să vă anunţ ce se va mai întâmpla.

Vă mai amintiţi de Axia de care v-am povestit? Se dovedeşte a fi chiar utilă, cumpărând şi vânzând pe oriunde mergem. Deşi a spus nişte minciuni gogonate, dar extrem de amuzante, ca să vândă marfa, a reuşit să dea o

trăsură întreagă de ţesături pe monede şi animale. Apoi a dat o parte din animale unui negustor de provincie pentru o sută de perechi de pantofi şi a folosit monedele pentru a cumpăra o mie de nasturi de la o văduvă care se întorcea de la înmormântarea soţului ei. După aceea, ne-a pus pe toţi, în afară de moştenitoare, bineînţeles, să coasem nasturii pe pantofi şi a doua zi i-a vândut la un preţ dublu faţă de cel cu care îi cumpărase.

Rhys zice că, într-o săptămână, ea a triplat valoarea stofelor iniţiale şi susţine râzând că, într-o lună ar putea să-şi cumpere o casă. Mă tem, însă, că Rhys ar putea să fie îndrăgostit de ea. La fel şi Thomas.

Cu toate acestea, graţie comerţului făcut de ea, n-am mai cheltuit de câteva zile din banii trimişi de Maidenhall.

Vom sta câteva zile la Lachlan Taversham ca să aşteptăm sosirea trăsurilor Maidenhall şi scrisoarea de la tatăl lui Frances, aşa că îmi puteţi scrie acolo.

Pentru voi, toată dragostea şi rugăciunile mele.

Fratele vostru iubitor, James.

P.S. Îmi pare rău, dar pieptarul din mătase purpurie a fost distrus când Axia i-a dat foc şi mie şi lui, dar nu vă faceţi griji, că arsurile s-au vindecat repede.

— Ei bine? îşi întrebă Joby sora. Ce părere mai ai acum?

Sunt sigură că se va însura cu moştenitoarea. Sunt la fel de sigură că Perkin Maidenhall va fi încântat să-şi lase fiica să se mărite cu Jamie. În definitiv e conte.

— Nu sunt chiar atât de sigură, spuse Berengaria inhalând parfumul florilor din micuţa grădină aflată în spatele castelului. Crezi că, dacă acest om bogat şi-ar fi oferit fiica lui Jamie, fratele nostru ar fi refuzat mâna moştenitoarei Maidenhall? Ar fi făcut vreun bărbat aşa? Deci, există unele motive ascunse pentru care i-o oferă fiului unui negustor bogat, din moment ce există mulţi bărbaţi cu titluri, dar sărăciţi, care ar fi luat-o.

— E adevărat, zise Joby gânditoare, dar nevrând să se mai gândească la asta. Ce părere ai despre această Axia?

Berengaria ezită înainte să răspundă.

— Cred că e cea mai interesantă persoană de care am auzit vreodată.

— Interesantă?! îmi închipui că femeia aceea care se întorcea de la înmormântarea soţului ei n-a găsit-o deloc „interesantă”. E de mirare că nu i-a venit nimeni de hac până acum.

— Pe de altă parte, ce era să facă femeia aceea cu o mie de nasturi? Poate c-a zis mersi că a dat de cineva atât de prost încât să-i cumpere.

Joby încetă să se mai plimbe şi se uită la Berengaria. Dintr-un anume motiv, rolurile lor păreau să se fi inversat. De obicei, Joby era cea cinică şi neîncrezătoare, acum însă, Berengaria era cea care cobora durerea la nivelul banilor. Nu ştia de ce, dar era ceva în legătură cu Axia ce lui Joby nu-i plăcea.

— Of, Joby, tu nu eşti niciodată romantică? o întrebă Berengaria oftând. Ţi-e teamă că fratele nostru drag, care e foarte romantic, se va îndrăgosti de săraca Axia şi noi nu vom avea niciodată suficientă mâncare.

— După părerea ta, e deja îndrăgostit de ea, bombăni Joby. Dar ce-ai vrut să zici când ai spus că fratele nostru drag e foarte romantic? Romantismul a făcut din el un soldat atât de bun?

— Bineînţeles.

— Eşti nebună! Ce e romantic în a ucide şi a mutila?

— Ştii foarte bine că lui Jamie nu-i plac lucrurile astea. Ceea ce îi place lui e sentimentul de onoare, dreptate şi de luptă pentru ca binele să învingă răul.

— Aşa e, dar ce legătură are asta cu Axia? Eu cred că ne înnebuneşte fratele. A zis că i-a dat foc, spuse ea făcând ochii mici. Mie mi-ar plăcea să-i dau eu foc ei.

Berengaria privi în depărtare fără să vadă.

— Îmi culegi nişte flori de cireş? După cum miros s-ar părea că o să avem o recoltă bună anul ăsta.

Joby luă pumnalul şi tăie câteva ramuri din cireşul cel mai apropiat.

— Ce îi vom scrie fratelui nostru?

— Adică, ce îi vom scrie ca să-l facem să se îndrăgostească de acea femeie bogată cu care spune că s-ar putea să se căsătorească, recunoscând, în acelaşi timp, că nu vrea de la ea decât un acoperiş nou?

— Exact. Doar nu crezi că simţul onoarei se va extinde până la a-l face să se căsătorească numai din dragoste, nu? Suntem prea săraci ca să ne gândim la dragoste.

— Şi are prea multe poveri, spuse Berengaria cu amărăciune. Mama şi cu mine suntem...

— Şi cu mine, zise Joby. Aş vrea să fiu ca regina şi să nu mă mărit niciodată!

— Ei bine, eu aş vrea să fiu ca regina albinelor şi să am o mie de copii, care să mă tragă de fuste şi să mă îmbrăţişeze.

Joby râse uşor.

— Henry Oliver aşteaptă. O să-ţi ofere...

— O să plăteşti pentru asta, zise Berengaria repezindu-se spre sora ei.

Capitolul 13

Ploua intens de câteva zile. Râurile erau umflate, iar drumurile, care erau deja proaste, erau nişte smârcuri ce sugeau picioarele cailor, umplând roţile de noroi, încât acestea se învârteau cu greu.

Jamie ştia că se autocompătimea privind marea responsabilitate pe care şi-o asumase cu deplasarea echipajelor în acele condiţii îngrozitoare. Îşi luase în cârcă sarcina, să aibă grijă de trăsuri şi de oamenii care se ciondăneau între ei. El fusese întotdeauna soldat, un frate mai mic fără dreptul la moştenire, titlu sau avere, aşa încât trebuia să-şi croiască singur drum prin lume cu profesia de militar pe care şi-o alesese.

Dar nu exista nicio avere, nu? îşi spuse el făcându-şi calul să se oprească din nou. Ploaia cădea cu atâta forţă, încât abia de puteau să vadă şi nu auzeau nimic în afară de ropotul apei care se Abătea asupra pământului.

Descălecând, se duse prin noroi până la trăsura care se împotmolise iarăşi. Nămolul îi ajungea până la glezne; i se părea că e acoperit de o mizerie udă şi rece. Bineînţeles că ştia că adevărata lui problemă nu o reprezenta ploaia, ci Axia. Uneori avea impresia că, înainte să o cunoască, nu

avusese absolut nicio problemă în viaţă. Ce era lupta între viaţă şi moarte pe lângă ce trăise el de când o cunoscuse?

Exact când credea că deveniseră prieteni, totul se schimbase într-o... înainte să o poată opri, Frances se dusese la foc şi anunţase în gura mare că ea şi Jamie urmau să se căsătorească. Jamie avea impresia că nu va putea uita vreodată expresia de pe chipul Axiei. Trădare, jignire, neîncredere, toate i se citiseră în ochi timp de o clipă, după care se întorsese şi încetase să-i mai vorbească. De atunci el încercase de două ori să o abordeze, să-i explice că nu era un om liber, că, pentru el, căsătoria era o afacere şi că nu îşi putea asculta inima. Căci, dacă ar fi fost să-şi asculte inima... Dar Axia refuzase să-l asculte. De fiecare dată se smulsese din mâna lui şi nu voise să-i vorbească. Iar, mai târziu, când se gândi la inima lui şi la datoria pe care o avea faţă de familia sa, el îşi spusese că, probabil, era mai bine că Axia nu-i vorbea. Însă, două zile mai târziu, când ea i-a informat pe toţi că, dintr-un accident, restul roţii de caşcaval se rostogolise cumva şi căzuse din trăsură, lui i-a venit să plângă.

Starea de spirit i se schimbase şi mai mult în rău, când, în dimineaţa aceea, Axia îi dăruise lui Rhys o perniţă umplută cu fulgi de gâscă, pe care o păstrase pentru

Jamie.

Aşa că, peste câteva ceasuri, cu voia lui Dumnezeu, aveau să ajungă la locuinţa prietenului său şi fostului său camarad de arme, Lachlan

Teversham, unde aveau să găsească paturi uscate, mâncare caldă şi poate că aveau să se simtă cu toţii mai bine.

Jamie abia putea vedea prin perdeaua de ploaie, trăsura balaur, aşa cum insista toată lumea să i se spună, înaintând cu greu în faţa lor. Din porunca lui, cele două femei călătoreau în ea, căci era mai uşoară şi avea mai multe şanse să avanseze fără probleme. Cealaltă trăsură, plină cu corturi şi piesele de mobilier pe care le aveau, avea tendinţa să se împotmolească adesea.

Nu îi trebui decât o secundă ca să-şi dea seama că trebuia să o împingă. Rhys şi Thomas, afurisiţii! călătoreau amândoi pe lângă cealaltă trăsură, astfel încât nu erau decât el, vizitiul şi Tode, înăuntru, care puteau încerca să o despotmolească.

La început, Jamie studie roata cu atâta atenţie încât nu îl auzi pe Tode strigând de lângă el.

— Pietre! Pune pietre sub roţi. Crengi. Orice.

Jamie încuviinţă. Bineînţeles. Mintea îi era atât de

preocupată de problemele personale, încât nu se mai putea gândi nici la cele mai simple lucruri. George se duse în faţă, încercând să calmeze caii agitaţi din cauza fulgerelor care spintecau cerul în jurul lor, în vreme ce Jamie şi Tode încercau să găsească ceva pentru a pune sub roată.

— Poţi să împingi? îi strigă Jamie lui Tode şi îl văzu încuviinţând.

Apa îi şiroia pe faţă, îi picura de pe nas şi se scurgea de-a lungul cicatricilor care îi brăzdau chipul.

După ce îl alertă pe vizitiu, Jamie îşi propti umărul de o parte a trăsurii şi Tode îi urmă exemplul, fixându-şi picioarele scurte în nămol.

— Gata? strigă Jamie, iar când auziră biciul lui George plesnind, împinseră.

Nu era uşor să-ţi menţii echilibrul în mocirla aceea, astfel că tot alunecau, dar Jamie văzu că trăsura mai avea puţin şi era eliberată.

— Încă o dată! strigă el. Mai tare! Cu mai multă forţă!

Exact când trăsura mai avea puţin şi se despotmolea, Jamie se prăbuşi pe spate cu povara unui trup de femeie de vreo cincizeci de kilograme şi furioasă, pe piept.

— Nu poate! Nu poate! îi strigă Axia lui Jamie lovindu-l

peste faţă şi piept.

Jamie ridică braţele încercând să se apere; sub el, nămolul îl trăgea ca un imens monstru marin care voia să-l devoreze. Rhys fu cel care o apucă de mijloc şi o trase de pe Jamie.

Acesta era atât de împotmolit în nămol încât trebui să se ţină de roată ca să se poată ridica.

— Ce-a apucat-o? strigă el ştergându-şi noroiul de pe faţă.

Continuând să o ţină pe Axia, care se zbătea, Rhys ridică din umeri.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă Axia cât putu de tare, chinuindu-se să scape din mâinile lui Rhys.

După ce se pregăti pentru atac, Jamie îi făcu semn să-i dea drumul.

Dar, imediat cum se eliberă, Axia nu se năpusti asupra lui Jamie, ci o rupse la fugă prin nămol, cu fustele aruncate pe braţ, spre Tode, care era prăbuşit lângă partea din spate a trăsurii. Atingându-i faţa distrusă şi încercând să i-o şteargă de apă, Axia îl privi cu atenţie, dar Tode nu dădea niciun semn de viaţă aşa cum stătea ghemuit şi cu ochii închişi.

— Uite ce ai făcut! îi strigă ea lui Jamie. Să te ardă

focurile iadului! Ajută-mă, îi spuse ea apoi lui Rhys. Trebuie să-l urcăm în trăsură.

Atât Rhys cât şi Jamie înaintară, dar Axia îl opri pe acesta din urmă şi îi aruncă o privire care îl făcu să rămână pe loc.

Se iubesc, îşi spuse Jamie brusc. De aceea e atât de protectoare faţă de el. De aceea nu lasă alţi oameni pe lângă ea. Se iubesc!

Acum furia îi dădu mai multă energie, iar când Rhys ieşi din trăsură, Jamie îi strigă vizitiului şi cei doi împinseră. Deodată, Jamie părea să aibă forţa lui Hercule şi, chiar când trăsura se despotmoli, el continuă să împingă.

Când Rhys îi puse o mână pe umăr, Jamie îl ignoră şi împinse mai departe. Sub ploaie şi noroi, el asuda. Fu nevoie de toată forţa lui Rhys pentru a-l desprinde de trăsură. Iar când Jamie se întoarse spre prietenul său, expresia de pe chipul lui îl făcu pe Rhys să se dea înapoi. Fără să schimbe un singur cuvânt între ei, Rhys încălecă şi porni spre cealaltă trăsură.

Jamie, prea furios pentru a vorbi, prea furios pentru a se gândi de ce era furios, încălecă şi el şi călări pe lângă trăsură până când ajunseră la porţile casei lui Lachlan şi, odată ce trecu de ele, se trezi îmbrăţişat cu căldură de

către prietenul său.

— Jamie, băiete, spuse Lachlan Teversham luându-l pe după umeri cu braţul său mare.

Lachlan era un bărbat înalt şi solid, cu o claie de păr castaniu-roşcat şi nişte sprâncene stufoase. Aşa cum ştia Jamie, omul acela putea să împrăştie groaza pe câmpul de luptă şi să sădească spaima în sufletele altora prin simpla lui prezenţă.

Dar, în ciuda staturii lui şi, uneori, a atitudinii lui severe, Lachlan nu părea niciodată să sperie femeile. Aşa cum îi spusese o femeie lui Jamie odată.

— Cine ar putea să se teamă de un bărbat cu o gură ca a lui?

— Tu eşti? întrebă Lachlan ştergând o porţiune din faţa lui Jamie, dar acesta nu avea chef de râs.

Se depărtă de Lachlan furios şi se duse la trăsuri.

— Duceţi-le la adăpost! le strigă el viziţiilor. Şi tu, băiete, ocupă-te de cai. O să regreţi dacă descopăr că n-au fost bine îngrijiţi.

Stând în ploaie şi arătând ca zeul Norse din vechime, Lachlan se uită la Jamie uimit. Îl cunoştea de mulţi ani şi nu fusese niciodată nepoliticos.

Descălecând, Thomas îşi şterse apa de pe faţă, după

care arătă din cap spre trăsura pictată din care Frances tocmai era ajutată să coboare. O pânză cerată imensă i se întinse deasupra în încercarea de a o feri de ploaie, dar nu înainte ca Lachlan să-i vadă chipul superb. Acesta se uită la Thomas întrebător, spunând parcă: „Din cauza ei e Jamie aşa? îi

Thomas, care îl cunoştea pe Lachlan de ani de zile, se aplecă şi spuse:

— Două femei.

Atunci, Lachlan dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs, căci înţelese că nu era nimic în neregulă cu tânărul său prieten. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că Jamie, cu un chip ca al lui, ar fi putut să aibă vreodată probleme cu femeile.

— Fir-ar să fie! strigă Jamie uitându-se în trăsură şi văzând că Axia şi... şi iubitul ei, fu cât pe ce să scuipe când se gândi, dispăruseră. Unde sunt? strigă el la un băieţandru care încerca să ducă la adăpost caii.

Fireşte că acesta habar nu avea la ce se referea Jamie şi se dădu repede la o parte din calea monstrului furios şi plin de noroi.

Jamie se întoarse iarăşi la Lachlan.

— L-ai văzut? O fată cu un bărbat foarte scund şi...

Cum putea să-l descrie pe Tode?

Îşi dădu seama că Lachlan nu ştia despre ce era vorba.

Nu voia să fie văzut, îşi spuse Jamie deodată şi avu o bănuială cu privire la locul unde se afla Tode, căci Jamie cunoştea bine casa lui Lachlan.

— Ai grijă de astea, îi strigă el lui Rhys arătând spre trăsuri, după care înşfăcă un felinar din mâna băiatului şi o luă la fugă spre grajduri.

Dacă cineva voia să se ascundă, acolo s-ar fi dus. Nu şi-l închipuia pe Tode intrând în casa puternic luminată a lui Lachlan.

Alergând cu felinarul ridicat, Jamie trecu de la o boxă la alta, aruncând o privire în fiecare. Nu ştia sigur ce avea să facă în clipa în care îi găsea, dar ştia că era răspunzător pentru ea şi că avea tot dreptul să...

În capătul grajdului era o veche încăpere folosită de multă vreme ca magazie şi, chiar când vru să plece, Jamie zări o lumină slabă pe sub uşă.

Deschise furios şi, spre groaza şi neîncrederea lui, o văzu pe Axia dezbrăcându-l pe Tode!

Primul lui impuls fu să o azvârle în partea cealaltă a încăperii şi să-l omoare pe Tode, poate. Dar Axia îşi întoarse chipul răvăşit spre el, chipul, nu al unei amante, ci

al unei persoane care se temea foarte mult, care era aproape îngrozită.

— Ajută-mă, ajută-mă, şopti ea cu o voce tremurătoare.

Jamie se calmă într-o clipă. Lăsând felinarul jos, se duse spre ea.

— Ce pot să fac? Sunt al tău.

— Picioarele lui, izbuti ea să şoptească de parcă vorbele ar fi fost atât de tulburătoare încât nu le putea rosti.

Tode stătea întins pe o grămadă de paie şi pături murdare, cu capul întors pe o parte, aşa încât i se vedea numai partea nevătămată a feţei, iar Jamie văzu că era alb ca varul.

— Mă duc să chem pe cineva să-l ajute...

— Nu! zise Axia apucându-l de braţ cu ambele mâini. Te rog, zise ea apoi cu lacrimi în ochi.

Era udă leoarcă, părul îi era lipit de cap, rochia udă şi el ştia că îi era frig şi foame şi era obosită, dar nu părea să fie conştientă de aceste lucruri.

— E mândru şi nu-i place să fie văzut. Înţelegi?

Jamie era sigur că nimeni nu înţelegea mândria mai bine ca el.

— Ce vrei să fac?

Fără să piardă timpul, Axia se întoarse spre prietenul ei.

— Are dureri. Are dureri foarte mari. Ajută-mă să-l dezbrac ca să se usuce şi să-i fie cald. Scoate-i hainele.

— Bine, spuse Jamie şi se apucă să-i scoată pantalonii lui Tode, dar erau uzi şi se lipeau de piele, aşa că îşi scoase pumnalul şi îi tăie, dezvelindu-i picioarele. Jamie văzuse oameni mutilaţi pe câmpul de luptă şi credea că se călise, dar niciodată nu văzuse ceva ca picioarele lui Tode. Erau ca o carne vie şi brăzdate de cicatrici mari şi mici. Iar sub piele, oasele păreau să fi fost rupte şi reaşezate în unghiuri ciudate. Cum de putea să meargă? Şi, dacă mergea, cum de suporta durerea pe care i-o provoca fiecare pas?

Când se uită la Axia, Jamie văzu că ţinea în mână o sticlă cu un lichid închis la culoare.

— Pune-ţi puţin pe mâini şi masează-i picioarele. Repede!

Chiar în clipa în care ea îi turna în palme, Jamie simţi căldura uleiului. Picioarele lui Tode erau reci ca gheaţa. Uitându-se la Axia, văzu cât era de îngrozită.

— Dă-mi-o mie, zise el luându-i sticla.

Ştia câte ceva despre frig de când petrecuse un timp cu rudele lui din Scoţia. O vară scoţiană putea fi mai rece decât o iarnă englezească.

Mâinile lui erau mari şi mai puternice decât ale ei şi folosi acel lichid din belşug frecându-i pielea rece a lui Tode.

— Du-te în grajd, la calul meu, şi caută în traistele şeii. Sunt haine uscate acolo. Adu-le. Nu mai sta pe gânduri! Dacă te vede cineva, spune-le că sunt pentru mine. Şi adu şi sticla din săculeţul pe care o să-l vezi.

Ea dădu din cap şi ieşi din mica încăpere de piatră, ducându-se în grajd, unde găsi repede calul lui Jamie şi şaua atârnată într-un suport de lemn din perete. Nu îi trebuiră decât câteva minute ca să ia hainele, lână englezească de bună calitate, şi apoi sticla argintie. Ţinându-le puţin mai departe de ea ca să nu se ude de la propriile ei haine, dădu fuga înapoi, dar cuvintele unui băiat de la grajduri, care era ascuns de peretele unei boxe, o opriră.

— Am auzit că e moştenitoarea Maidenhall, spuse băiatul încet. Trebuie să fie secret, dar ştie toată lumea.

— Tare aş vrea să pun mâna pe ea. Îţi închipui tot aurul ăla! Poţi să ai tot ce ţi-ai dorit vreodată.

— Vrei să o ceri în căsătorie?

— Ha! O arunc pe şa şi-i cer bani lui taică-său ca să i-o dau înapoi.

Atunci, Axia continuă să alerge, fără să scoată niciun sunet. Când intră din nou în încăpere, văzu că Jamie îi scosese toate hainele lui Tode în afară de pânza din jurul şalelor şi îl ungea pe piept şi braţe.

— Te-a văzut cineva? o întrebă el şi, când ea scutură din cap, zise: bun. Nu vreau să fie curioşi. Ar fi trebuit să ne gândim la asta înainte.

Se gândea de câte ori încercase să călărească împreună cu Berengaria, dar ea întotdeauna stârnise agitaţie, iar copiii ţopăiau în jurul lor, strigând „Oarba! Oarba!” Jamie nu îşi putea închipui ce s-ar fi întâmplat dacă Tode ar fi mers pe mijlocul drumului într-un sat.

— Eu o să-l îmbrac şi tu o să-i dai să bea din asta, spuse el arătând spre sticlă. Cât poate să înghită, adăugă el, dar când o văzu că-l priveşte îndoielnic, spuse: e whisky de calitate bună. Metarvit. Cel mai bun. Fă cum ţi-am zis!

Axia dădu din cap aprobator şi făcu sul o pătură punând-o sub capul lui Tode, după care începu să-i strecoare whisky-ul printre buze. Ştia că e conştient, dar durerea din picioare îl făcea să-şi dorească să nu fi fost.

Lui Jamie îi fu mai greu decât se aşteptase să îmbrace trupul inert al lui Tode. Deşi picioarele îi erau fragile, partea de sus a trupului era ca a unui tânăr solid şi

sănătos şi era îngreunată de muşchii pe care el şi-i dezvoltase pentru a compensa slăbiciunea părţii inferioare. Păru să treacă o veşnicie până când Tode începu să tuşească din cauza whisky-ului pe care Axia îl forţa să-l înghită.

— Nu, izbuti el să spună, întorcând capul. Lasă-mă să dorm.

— Bine, zise Axia aşezându-se lângă capul lui şi dându-i părul la o parte de pe faţă.

Părea să-şi fi recăpătat puţin culoarea.

— Dormi, te rog. O să stau aici cu tine. N-o să te părăsesc niciodată.

Strecurându-şi mâna pe sub pătura cu care Jamie îl învelise, îi luă mâna şi i-o ţinu lipită de pieptul ei ud.

Nu avea idee câtă vreme stătuse astfel, dar când Jamie începu să o tragă, ea se împotrivi.

Apucându-i bărbia, el îi întoarse faţa.

— M-am săturat să tot fiu privit ca un duşman al tău. Eşti udă, ţi-e frig şi...

— Nu-l părăsesc, zise ea cu înflăcărare, smul gându-se din mâna lui. Din cauza ta e aşa.

Un moment, Jamie se dădu înapoi şi îşi trecu mâinile peste faţă, iar cu fiecare mişcare pe care o făcea, noroiul

pe jumătate uscat se desprindea de piele. Cât de bine învăţase să nu o contrazică. Ar fi putut să o silească să meargă în casă, să-şi pună nişte veşminte uscate, dar nu avea nicio îndoială că ar fi găsit o cale de a ieşi, chiar dacă ar fi legat-o.

Fără să scoată o vorbă, el luă o pătură groasă pentru cai dintr-un cui din perete, în care o înveli. După aceea, o luă pe sus, ţinând-o strâns.

— Taci, altfel îl trezeşti, îi spuse el la ureche în clipa în care ea începu să se zbată.

— Dă-mi drumul, zise ea, dar Jamie continuă să o ţină.

Aşezându-se pe podeaua acoperită de paie şi rezemându-se de peretele din piatră, el o trase în faţa lui, dar când ea continuă să se zbată, îi şopti la ureche:

— Te rog să nu mă mai răneşti. Trupul mi-e plin de zgârieturi şi vânătăi adunate în timpul zilelor petrecute cu tine. Încep să sângerez de cum te văd.

Dacă ar fi spus altceva, ea ar fi continuat să fie furioasă şi să se zbată, dar umorul făcu să-i dispară toată furia. Spre marea ei stânjeneală îşi lăsă capul să-i cadă pe spate şi începu să plângă.

Jamie o strânse în braţe ca pe un copil, înfăşurată în pătura aceea groasă, cu capul lipit de gâtul lui, iar

lacrimile ei îl udau şi mai mult.

Nu plânse mult.

— Îmi pare rău, şopti ea. Nu plâng niciodată. Nimeni nu mă poate face să plâng.

— În afară de mine. Da, întotdeauna am acest efect asupra femeilor.

— Eşti un mincinos, spuse ea trăgându-şi nasul. Mă îndoiesc că ai făcut vreo femeie să plângă vreodată.

El nu avea nicio intenţie să răspundă la acea remarcă, dar era sigur că niciodată nu-i plăcuse să ţină în braţe o femeie mai mult decât îi plăcea să o ţină pe ea, chiar dacă era un ghem lipsit de formă sub o pătură care mirosea urât.

— Povesteşte-mi despre Tode, zise el încet. De cee aşa?

Axia simţea că îi este cald pentru prima oară după câteva zile, din moment ce ploaia nu le permisese să facă focul. Frances se rugase de el să se oprească la un han, dar Jamie spusese că era prea „periculos”. Din moment ce oamenii nu ştiau cine sunt, cum putea fi periculos? Cu toate acestea, ideea de pericol o făcu pe Axia să îşi dea seama că ar fi trebuit să-şi amintească ceva important, dar în clipa aceea nu ştia ce era.

Ghemuită în braţele lui, îi era atât de cald şi de bine.

Stătea cu fruntea ascunsă în gâtul lui şi, când simţi că o zgârie ceva, dădu capul puţin în spate şi îi desprinsese o bucată de noroi pe jumătate uscat de pe faţă. Din nefericire, aceasta căzu şi cu puţin păr.

— Au! exclamă el, iar când o privi acuzator ca şi cum ar fi zis „Iar îmi provoci durere”, ea zâmbi şi lăsă capul în jos din nou.

— Ştiai că nămolul e foarte bun pentru piele? îl întrebă ea. Am încercat să amestec nămolul cu verdeaţa din iaz şi...

— Nămol şi mizerie?

— Mmmm. Nămol foarte bun, mizerie foarte bună. Când laşi amestecul ăsta să ţi se usuce pe piele, se observă o îmbunătăţire.

Suna atât de ştiinţific, încât el spuse pe acelaşi ton:

— Da, Frances are o piele aproape perfectă.

— Ha! Frances e o laşă. Nu mă lasă niciodată să o încerc pe ea. Dar Tode... ea privi neliniştită spre el, dar văzu că dormea pe patul acela improvizat.

— Povesteşte-mi despre el, şopti, simţind că ea nu voia să o facă.

Ea începu să se mişte.

— Trebuie să-ţi fie frig. Mă duc să mai iau o pătură din

grajd. Sau, şi mai bine, poţi să te duci în casă. Trebuie să-ţi fie foame, iar prietenul tău te caută, probabil.

Îi era greu să se mişte din moment ce era înfăşurată în pătură, dar când reuşi, el o trase înapoi, ţinând-o strâns.

— Măcar de data asta n-o să faci ca tine. Ştiu că ai de gând să stai cu el, dar şi eu o să stau. Înţelegi? Măcar o dată o să câştig.

— Nu câştigi mereu? Tot timpul ai făcut ca tine.

— Da? N-am crezut că era necesar să fii în călătoria asta. Am vrut ca desenul ăla oribil să fie acoperit. Am...

— Ai vrut să te însori cu moştenitoarea Maidenhall.

— Nu cred că „vrut” e cuvântul cel mai potrivit. Am o familie de întreţinut, aşa că nu mă pot căsători cu cine aş vrea. Poate nu ştii că bărbaţii de... de nivelul meu nu sunt liberi. Dacă am fi liberi să ne căsătorim cu cine am dori, poate că aş alege o slujnică.

— Sau fete cu urme de vărsat pe faţă?

— Da, zise Jamie într-un fel care îi dădu de înţeles că acela era un subiect despre care nu voia să discute. Acum povesteşte-mi despre Tode. Avem toată noaptea la dispoziţie şi o să-mi povesteşti.

Axia trase adânc aer în piept.

— Tatăl lui l-a făcut să arate aşa.

Jamie bănuise deja că ceea ce i se întâmplase lui Tode nu fusese un accident.

— Ca să-l pună să cerşească? întrebă el, căci mai auzise de asemenea lucruri şi văzuse invalizi despre care bănuise că nu erau aşa din naştere.

Dar niciodată nu văzuse ceva asemănător ca Tode.

— Ca să-l arate lumii, zise Axia încet. Ca să-l plimbe prin Anglia cu o căruţă şi să le ia banii oamenilor care voiau să-l vadă.

— Dar, în schimb, i-a fost trimis moştenitoarei.

Axia ar fi vrut să spună, *Mie, mi-a fost trimis, mie,* dar nu o făcu. Oare dacă Jamie Montgomery ar fi aflat că ea era adevărata moştenitoare, ar fi cerut-o pe ea în căsătorie?

— Da, spuse ea încet. Perkin Maidenhall l-a văzut în timpul reprezentaţiei, cum s-ar spune, aşa că l-a cumpărat şi l-a trimis... moştenitoarei.

— Împreună cu tine?

— Ah, da, spuse ea ca şi cum ar fi făcut o glumă. Se pare că-i plac neadaptaţii şi pocitaniile.

— Dar tu nu eşti o neadaptată, ci...

— Da? Ce sunt eu? îl întrebă ea devenind rigidă.

— Eşti unică. Eşti diferită de toată lumea.

— Ah, da, sunt la fel de neobişnuită pe cât e Frances de obişnuită.

— Frances, spuse el fără tragere de inimă, e frumoasă.

Axia se mişcă brusc, aşa încât să-l poată privi furioasă.

— Frances nu e frumoasă.

— Da? întrebă el ridicând o sprânceană. Atunci cum e?

— Râzi de mine, dar îţi spun că habar n-ai ce e aceea frumuseţe.

— E ceea ce pictezi tu şi, din moment ce o pictezi pe Frances destul de des, trebuie să o consideri frumoasă.

— Nu, frumuseţea e ceea ce inspiră dragoste. Este...

Se aşeză din nou în braţele lui.

— A fi frumos înseamnă să faci pe cineva să te iubească. Este atunci când o femeie e grasă şi urâtă, şi, totuşi, soţul ei o vede tot subţire şi frumoasă, cu ochii strălucitori, cu părul negru. Când eşti cu adevărat frumos trebuie să te gândeşti mai mult la alţii decât la tine însuţi.

— Deci, tu eşti frumoasă?

— Râzi de mine! Nu, nu sunt frumoasă. Nu mă gândesc la nimeni în afară de mine însămi. Dar Tode e foarte frumos. N-ai de unde să ştii, dar el conduce toată proprietatea Maidenhall. Cunoaşte pe toată lumea, le cunoaşte toate problemele. Când cineva e bolnav, Tode se

ocupă de îngrijirea persoanei respective; dacă cineva e copleşit de melancolie, Tode are grijă de el sau ea, fără să facă niciun fel de distincţie. Copiii îl preocupă în mod deosebit, căci ei nu-l văd ca fiind altfel, ci...

Zâmbi.

— Copiii văd bunătatea lui. Tode e un om foarte bun.

— Dar nu-i place de Frances.

— Niciun om care vede dincolo de faţa ei nu o place pe Frances, spuse Axia cu dezgust. În afară de tine. Tu vezi dincolo de faţa ei până la bani. La fel ca toată lumea din afară.

— Frances n-a avut grijă de oamenii de pe moşie?

Se gândi la surorile lui care spuneau că el era răspunzător de satele din vecinătate. Familia Montgomery a fost stăpână pe pământul ăsta timp de sute de ani, atunci cum se face că responsabilitatea ta se încheie după numai doi ani? era filosofia surorilor lui.

— Frances nici măcar nu ştie cum îi cheamă. Frances vrea...

— Da, ce vrea Frances?

— Mă întrebi din nou cum să-i faci curte? Să-ţi spun să-i mai oferi nişte margarete? Poate ar trebui s-o încui într-o încăpere plină de asemenea flori.

— Nu, nu te întreb cum să-i fac curte. Eram...

— Da, chiar, ce întrebai?

— Ce vrei tu de la viaţă?

— Libertate, spuse ea repede. Să nu trăiesc închisă undeva, izolată. Să pot să merg oriunde vreau, spuse ea apoi şi se uită la el. Ai fost vreodată în Franţa?

— De multe ori, spuse el, şi o privi zâmbind.

Era încă umed, pe alocuri îi era frig, era plin de noroi uscat şi ţinea în braţe o fată înfăşurată într-o pătură pentru cai care mirosea urât. Niciunul din aceste lucruri nu invita la romantism, dar simţea că ar fi vrut să...

Axia se desprinse de el dezgustată şi încercă să se smulgă din strânsoare.

— Încerci să mă seduci cumva? întrebă ea îngrozită. Aşa mă priveşti? Întâi sărmana Diana, apoi proasta de Frances şi acum eu?

— Nu, fireşte că nu, zise el obosit. Cum aş fi putut să mă gândesc la aşa ceva? Când mă aflu în preajma ta, n-ar trebui să-mi scot hainele, ci să-mi pun armura, zise el şi, cu mai multă forţă decât avusese de gând să folosească, o trase înapoi în poală.

— Pot să stau aici şi singură, zise ea înţepată. Nu e nevoie să rămâi cu mine. Sunt sigură că Tode e bine. A

avut multe necazuri cu picioarele şi eu am fost alături de el. Tode şi cu mine nu avem nevoie de altcineva.

Brusc, Jamie îi imobiliză braţele pe lângă trup ca să nu poată să iasă din pătură.

— Sunteţi amanţi?

O secundă Axia încercă să se elibereze, dar el o ţinea prea strâns, aşa că oftă şi renunţă să se mai agite.

— Nu, suntem doar prieteni. De ce iei lucrurile numai aşa? Să fie oare de vină marea iubire pentru Frances care îţi străbate venele zi şi noapte făcându-te să nu te mai gândeşti la nimic altceva?

— Nu o iubesc pe Frances şi ştii asta foarte bine.

— Dar ai de gând să te însori cu ea.

— Aşa cum ai spus şi tu, am de gând să mă însor cu banii ei. Va fi o afacere bună pentru amândoi.

— Pentru ea, probabil, dar tu vei fi foarte nefericit. Frances e cam proastă, să ştii.

— La fel e şi calul meu, dar tot îmi place.

Axia oftă.

— Nu mă priveşte cu cine te însori.

Jamie se gândea că tatăl ei nu avea să fie de acord niciodată. Sau doar spera că Maidenhall avea să refuze? Trase adânc aer în piept.

— Am auzit că tatăl lui Gregory Bolingbrooke a plătit o grămadă de bani pentru moştenirea ei.

— Unde ai auzit asta? întrebă ea răstit.

— Ceea ce face moştenitoarea Maidenhall interesează pe toată lumea. Dar poate că tatăl ei nu mă va accepta ca ginere.

— Sunt sigură că-i va plăcea să-şi vadă fiica la curte, zise ea.

— Dacă Maidenhall pune un bărbat să plătească pentru a se însura cu ea în loc să-i dea zestre, de ce i-ar conveni ca unica lui fiică să se mărite cu un amărât ca mine?

— Poate că o iubeşte şi îi va permite orice, spuse Axia încet.

— Un om care nu s-a sinchisit niciodată să-şi vadă fiica nu poate purta prea multă dragoste în suflet.

— Nu-i adevărat! exclamă ea cu înflăcărare. Poate că o iubeşte foarte mult. N-ai de unde să ştii.

— Poate, zise Jamie uluit de vehemenţa ei.

— Poate că şi-a ţinut închisă fiica pentru a o proteja, insistă Axia.

— Nici regina n-a fost atât de protejată în copilărie cum este moştenitoarea Maidenhall. Până şi deţinuţii au mai multă libertate decât ea. Criminalii... Ce-ai păţit? o întrebă

el când ea încercă să se dea la o parte din braţele lui.

— N-am păţit nimic. Nu găsesc că e amuzant să-i iei în râs pe părinţii care nu-şi iubesc copiii.

— Ah, zise Jamie înţelegând. Din cauza lucrurilor pe care le-a făcut tatăl lui Tode?

— Da, şopti ea, refuzând să se gândească la ce spusese el.

Nu era un lucru la care să vrea să se gândească. Când era cu Tode sau cu Frances, Axia pomenea adesea de tatăl ei. Chiar dacă îşi scriau în mod regulat încă de când Axia era mică, era adevărat că nu îl văzuse niciodată, că nu îl ţinuse de mână nici măcar o dată... Nu, nu-i plăcea să se gândească la acest lucru.

Lipindu-se din nou de Jamie, trase de câteva ori aer în piept pentru a se linişti.

— Ce crezi că ar spune Perkin Maidenhall dacă m-aş însura cu fiica lui în taină? întrebă Jamie sincer.

Frances pomenise de două ori că trebuiau să se căsătorească în taină.

Axiei îi plăcea acel gen de întrebare, deoarece presupunea că îşi cunoştea tatăl bine. Tode o întreba adesea ce credea ea că ar fi spus tatăl ei legat de o problemă sau alta. Se mişcă din nou ca să-l privească.

— Cred că lui Maidenhall i-ar plăcea ca fiica lui să se mărite cu un aristocrat, dar nu-i va da acestuia niciun ban.

Jamie se gândi imediat la acoperişul prin care picura apa şi la sătenii care doreau ca Montgomery-ii să le fie din nou stăpâni.

— Niciun ban?

Axia zâmbi.

— Nu o sumă importantă. Soţul moştenitoarei va primi, fireşte, ceea ce i se cuvine acesteia din partea mamei, dar grosul averii nu-i va reveni soţului decât după moartea lui Perkin Maidenhall. Mă rog, dacă acesta va dori.

— Eh, dacă e suficientă mâncare pe masă şi putem avea câţiva acri de pământ, sunt mulţumit.

— Dacă nu doreşti decât atât, atunci de ce te mai omori după averea moştenitoarei Maidenhall? Cu chipul tău ai putea vrăji cu siguranţă orice tânără bogată.

Jamie ridică din umeri.

— Frances e aici şi mai e şi... puţină grabă.

— Înţeleg. Nu contează cui te vinzi.

— Încetează! îi porunci el. Nu ştii ce vorbeşti. Nu sunt liber să mă însor cu cine vreau. Am responsabilităţi despre care tu nu ştii nimic. Dar tu? Cu cine o să te măriţi? Cum vei fi întreţinută?

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, se simţi devenind rigid. Ce îl interesa cu cine se mărita ea? Dar chiar în momentul acela era extrem de conştient de trupul pe care îl ţinea în braţe.

— Înţeleg şi responsabilitatea şi absenţa libertăţii, spuse ea încet. Le înţeleg la fel de bine ca toată lumea.

O vreme rămase tăcută rezemându-se din nou de el, căci ştia foarte bine că tatăl ei n-ar fi permis niciodată ca fiica lui să se mărite cu un cavaler sărac lipit sau să continue să rămână căsătorită dacă, totuşi, îndrăznea să o facă. Dacă ar fi auzit aşa ceva, Perkin Maidenhall s-ar fi înfuriat. Tatăl ei nu se îmbogăţise dând ceva pe degeaba. Nici măcar pe fiica lui. Vindea totul.

Dar puţin avea să-i pese că Frances se căsătorise cu un cavaler sărac lipit. Poate că era o dovadă de cruzime din partea Axiei continuarea acelei şarade, dar, dacă Jamie se căsătorea în taină cu Frances pentru banii ei şi apoi descoperea ce făcuse ea, şi-o merita. Însă, Axia ştia că nu avea să pună capăt acelei şarade înainte ca el să ajungă la altar. Nu conta ce se întâmpla acum, atâta vreme cât tatăl ei nu era implicat.

Zâmbind, Axia îşi imagină cum ar fi întrerupt ceremonia anunţând că Frances nu avea absolut niciun ban. Ah, cât

avea să-i placă să-i vadă mutra lui Jamie Montgomery atunci.

Atâta timp cât tatăl ei nu ştia nimic, ea ar fi putut continua jocul până cu câteva secunde înainte de sfârşit.

Cât despre întrebarea referitoare la căsătoria ei, nu voia să se gândească la acest lucru. Imediat cum aveau să ajungă la destinaţie, şarada avea să se sfârşească şi ea avea să fie obligată să se mărite cu bărbatul ales de tatăl ei.

Jamie îi puse mâna pe frunte.

— Cred că te frământă ceva. Ai secrete, zise el uşor. Spune-mi la ce te gândeşti.

Nu! strigă ea în gând când începu să-şi amintească de noaptea în care el făcuse dragoste cu ea. Uneori părea să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă, alteori avea impresia că numai cu o zi înainte o ţinuse în braţe, o sărutase şi îi spusese că o iubea.

— La tine! zise ea. Îmi faci greaţă. Încerci să mă seduci la fel cum ai făcut cu Frances. Sau pe ea o ţii castă pentru noaptea nunţii? Ori numai pe fetele sărace ca mine şi ca Diana le foloseşti pentru a-ţi satisface poftele? Dacă ai lăsat-o însărcinată pe sărmana Diana? Cine va avea grijă de ea?

Deodată, Jamie îi dădu drumul.

— Eşti liberă să pleci, spuse el cu răceală, iar când se chinui să scape de pătură, el o ajută şi ea se depărtă imediat.

Furioasă şi neştiind motivul, Axia se duse la Tode şi îi atinse mâinile pentru a vedea dacă erau calde. Când Jamie se duse lângă ea, Axia strânse din buze.

— Poţi să pleci. N-ar fi mai bine să-ţi petreci timpul făcându-i curte moştenitoarei tale? Pot să-ţi garantez că toţi bărbaţii roiesc în jurul ei. Şi, din moment ce toată lumea ştie că e moştenitoarea Maidenhall...

— Poftim?!

Axia nu-şi putu reţine un zâmbet; era evident că el crezuse că totul era secret.

— Am auzit în grajd când m-am dus să iau pătura.

— Şi nu mi-ai spus? întrebă el.

— Îmi pare rău, dar viaţa prietenului meu era mai importantă pentru mine decât protejarea aurului.

— Aurul la care te referi se află în persoana propriei tale verişoare.

Acest lucru o făcu pe Axia să redevină serioasă.

— Aşa e, du-te, spuse ea ridicând capul. Du-te, te rog. N-am nevoie de tine.

— Axia...

Părea să nu îşi găsească vorbele.

— Da? Ce este?

Un moment, Jamie nu putu decât să se uite la ea. Eşti frumoasă, ar fi vrut să spună. Dacă frumuseţea înseamnă să te gândeşti la alţii, atunci Axia, aşa cum stătea în încăperea aceea rece cu hainele ude şi îşi îngrijea prietenul bolnav, era mai mult decât frumoasă. Dar instinctul de conservare îl împiedică să spună acest lucru. Nu e de tine, Montgomery. Nu poate fi a ta cu niciun chip. El trebuia să se însoare pentru bani. Gândeşte-te la sătenii care şi-au amanetat tot ce aveau ca să-ţi faci veşminte potrivite pentru a fermeca o moştenitoare. Gândeşte-te la... Ah, gândeşte-te la orice în afară de această vrăjitoare murdară de noroi, udă, afurisită şi cu un suflet imens care ţi-a pus stăpânire pe gânduri încă din clipa în care ai cunoscut-o, îşi spuse el.

— Eşti coşmarul oricărui bărbat, spuse el încet, ceea ce însemna că niciun bărbat nu ar fi dorit să întâlnească o femeie care să pună stăpânire atât de mult pe el cum o făcuse ea.

— Fireşte, spuse Axia, înţelegând greşit. Du-te la moştenitoarea ta şi lasă-mă-n pace, spuse ea întorcându-i

spatele.

— Da, zise Jamie apoi ieşi.

Câteva ceasuri mai târziu, după o baie şi o masă caldă, Jamie luă pana şi se apucă să le scrie surorilor lui.

„Îi trimit o scrisoare lui Perkin Maidenhall pentru a-i cere mâna fiicei lui. Nu ştiu dacă mi-o va acorda sau nu. Axia e de părere că lui i-ar plăcea să aibă ca ginere un conte, dar eu nu sunt atât de sigur.

Încă nu i-am spus lui Lachlan, deoarece toată lumea s-a dus la culcare. Datorită faptului că plouă de câteva zile, drumurile sunt ca fundul unui lac, iar trăsurile s-au împotmolit de nenumărate ori. Aceasta ne-a creat unele probleme, mai ales că prietenul Axiei s-a îmbolnăvit.

Nu v-am spus de Tode şi nu o voi face nici acum, dar ajunge să zic că s-ar putea să-l aduc cu mine acasă. Vom avea nevoie de un administrator, iar el a fost recomandat drept foarte bun. Berengaria, ţie îţi va plăcea foarte mult. Îl vei vedea aşa cum este în realitate, aşa cum numai Axia îl vede acum.

Acum trebuie să închei pentru că s-a făcut târziu. Aş vrea să dorm, dar trebuie să stau cu ochii pe Axia care îşi îngrijeşte prietenul bolnav, dragul ei Tode şi, deci, trebuie să fiu convins că e în siguranţă.

Vă trimit dragostea mea amându-rora. Mă rog mereu pentru voi”.

Cu multă afecţiune, James.

— Una, două, trei, patru, spuse Berengaria. Da, am numărat de câte ori a pomenit numele Axiei. De patru ori, nu?

— Mmmm, spuse Joby dezgustată. Ai dreptate. Şi de moştenitoare nu pomeneşte decât o dată. Ah, cât aş vrea să mă duc să-i bag puţin minţile în cap! Unul din indivizii ăia îngrozitori a dat foc unui câmp astăzi.

— E câmpul lor, îi aminti Berengaria.

— Exact asta voiam să spun şi eu. Nu mai e câmpul unui Montgomery. Sunt tentată să le scriu verilor noştri să le spun ce se petrece.

— Jamie o să te jupoaie.

— Mai bine să mor aşa decât de foame.

— Şi cum îţi afectează stomacul arderea unui câmp care nu-ţi aparţine? îşi întrebă Berengaria sora, dar amândouă cunoşteau răspunsul.

În niciun caz nu voiau ca verii lor bogaţi să le considere nişte amărâte. Berengaria trase aer în piept.

— Ar trebui să-i scriem. Să-l rugăm să ne spună mai multe lucruri despre moştenitoare. Ce spune? Care e

muzica ei preferată? Florile? O să ne gândim la multe lucruri, aşa că el va trebui s-o întrebe ca să afle răspunsurile.

— Dacă acea Axia îl lasă să se apropie de ea, spuse Joby înciudată.

— Să nu-mi spui că n-o placi pe această Axia, zise Berengaria şovăitoare.

Joby îşi privi sora gânditoare.

— Cred că nici ţie nu-ţi place. Sunt sigură că a pus ochii pe un conte şi are de gând să-l cucerească. E singura ei ocazie de a întâlni un bărbat de viţă nobilă. Ce crezi că face ca să-l ţină departe de moştenitoare? Oare o purta rochii care lasă neacoperite unele părţi ale trupului?

Berengaria căzuse pe gânduri.

— Nu, lui Jamie îi place inteligenţa, o persoană care poate să stea de vorbă cu el. Crezi că-l atrage cu discuţii despre teoriile lui Aristotel? Oare citeşte în greceşte ca să-l impresioneze?

— Haide, trebuie să ne gândim bine. Cum am putea să-l facem s-o iubească pe moştenitoare?

— Aş vrea să-i putem face să *fie* singuri, departe de această Axia. Ştii doar că Jamie nu-i poate rezista unei făpturi slabe aflate la ananghie.

— O domniţă năpăstuită, zise Joby. Da, hai să vedem ce putem aranja.

Capitolul 14

Soarele se înălţase de mult pe cer când Axia plecă de lângă Tode şi atunci o făcu abia după ce el o asigură că putea să-şi poarte şi singur de grijă. Adevărul era că nu dorea decât să facă o baie şi să se culce.

Axia nu cunoştea acea proprietate împrejmuită de ziduri şi cădea o ploaie deasă, aşa încât nu prea vedea bine, însă ştia că nu voia să intre prin faţă. Fără îndoială că se pregătiseră mesele pentru micul dejun şi toată lumea trebuia să mănânce. Arătând în halul în care arăta, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să dea ochii cu Frances şi Jamie, amândoi îmbrăcaţi, cu siguranţă, în veşminte confecţionate din raze de soare şi strălucire de stele.

Ducându-se în spatele castelului, în partea care părea să fie cea mai veche, intră prin bucătării, şi, de cum le văzu, îi trecu somnul ca prin farmec.

Haosul domnea peste tot. Nici nu puteai să te mişti prin bucătării din cauza mulţimii de oameni de acolo: doi bucătari imens de graşi, băieţi alergând de colo-colo cu cratiţe şi ceainice, copii alergându-se unii pe alţii, bărbaţi strigând unii peste capetele celorlalţi, femei ţipând la copii să fie cuminţi, câini scormonind prin gunoi.

Risipă! îşi spuse ea privind în jur. O incredibilă risipă!

Pe jos erau saci de făină, recent aduşi de la moară, dar deschişi la discreţia şobolanilor; plante şi legume căzuseră de pe masa din mijloc şi acum erau călcate în picioare. Şi toţi păreau să guste din orice era scos din cuptoare imediat ce acestea erau deschise. Axia fu cât pe ce să fie dărâmată de un bărbat care ducea jumătate din scheletul unei vaci în încăperea rece unde era ţinută carnea.

Nimeni nu o observă când trecu pe lângă ei şi văzu dulapuri de condimente din care putea să ia oricine orice, carne care putea fi folosită la supe şi tocăniţe aruncată la câini. În cămară se vedeau butoiaşe de bere deschise şi vinuri de import la discreţia tuturor. Oale de lut cu murături şi carne pusă la sărat care fuseseră deschise şi care acum erau lăsate pradă ruinei.

— Dezgustător, mormăi ea. Absolut dezgustător.

Proprietarul acelui loc cheltuia pentru mâncare de două ori mai mult decât ar fi fost necesar. Nu exista niciun fel de ordine, sau de organizare şi, din câte îşi dădea seama, nimeni nu era însărcinat cu supravegherea.

În ciuda oboselii, Axia simţi dorinţa de a pune mâna pe o mătură sau poate chiar pe o sabie, ca să alunge persoanele care erau în plus acolo şi să pună capăt acelei

risipe. Dacă ar fi existat o mai bună administrare, îşi spuse ea, ar fi putut fi hrăniţi mai mulţi oameni şi s-ar fi cheltuit mai puţini bani.

— Păzea! auzi ea exact la timp pentru a se da la o parte în clipa în care o bucată de carne îi ateriză la picioare.

Spre uimirea ei, văzu că era un ficat întreg de vită pe care doi câini îl mâncară într-o clipă.

— Ce bucăţică bună eşti, spuse un bărbat cu două capete de porc în braţe, măsurând-o pe Axia din cap până în picioare, dar când ea îi aruncă o privire tăioasă, omul dădu înapoi. Scuze, mormăi el şi se duse în camera rece.

Axia nu ştia ce o înfuria mai mult decât risipa şi folosirea greşită a fondurilor, lucru care era mai grav decât orice văzuse vreodată. Totuşi, nu stătu să-şi spună că aceea era singura proprietate pe care o văzuse în afară de a ei şi că se putea ca toate să fi fost la fel. Un lucru atât de îngrozitor era de neimaginat pentru ea.

Mergând pe coridor după aceea, văzu că trestiile de pe jos nu fuseseră schimbate de mai multe luni şi, în general, trebuia făcută o curăţenie amănunţită. Dacă acel individ, Lachlan Teversham, îi hrănea pe toţi oamenii aceia, de ce nu-i punea şi la muncă?

Când intră în Great Hali, văzu acelaşi haos care domnea

în bucătărie. Alţi câini (oare câţi avea?) căutau pe sub mese firimituri, flamuri prăfuite atârnau de tavan, erau mese încărcate cu prea multă mâncare. Acestea erau aşezate în semicerc, iar în mijloc, patru, cinci băieţi se tăvăleau pe jos, puţin răvăşiţi, dar îmbrăcaţi suficient de bine pentru ca Axia să-şi închipuie că erau fiii proprietarului. Dacă avea copii, unde era soţia lui de lăsa să fie o asemenea dezordine în casă?

Stând în prag, Axia văzu că Frances se afla în centrul atenţiei, la mijlocul mesei înalte, iar un bărbat solid şi chipeş, care, fără îndoială, era Lachlan Teversham, se apleca spre ea, atent la tot ce avea de spus. De cealaltă parte a ei stătea Jamie, şi el aplecat spre ea. Purta un pieptar de catifea de un verde-închis şi era pe atât de curat pe cât era Axia de murdară, pe atât de odihnit pe cât era ea de obosită.

Convinsă că nimeni nu avea s-o observe, Axia se duse în mijlocul încăperii, unde se strecură între băieţi şi îi luă de gulere încercând să-i despartă.

Cu toate acestea, calculă greşit staturile băieţilor sau poate că aceştia se înşelaseră în privinţa ei datorită faptului că era atât de mărunţică, fiindcă, nefiind obişnuiţi cu vreo formă de disciplină, crezură că voia să se joace cu

ei. Unul din ei o apucă de gleznă şi, scoţând un ţipăt, Axia se prăbuşi în mijlocul lor. În câteva secunde fu aproape sufocată de o grămadă de mâini, picioare şi piepturi asudate.

Habar nu avea ce s-ar fi întâmplat dacă cineva nu l-ar fi luat de pe ea pe cel mai mare dintre băieţi. Stând întinsă pe spate, descoperindu-şi faţa pe care şi-o ferise cu braţele, Axia văzu chipul zâmbitor şi frumos al unui bărbat, cărunt la tâmple, care, cu câteva secunde în urmă, îi acordase întreaga atenţie lui Frances. Nu se putu abţine şi îi zâmbi la rândul ei.

În secunda următoare, fu apucată de mijloc, ridicată şi apoi ţinută pe şoldul lui Jamie Montgomery ca un sac cu fasole. Părul i se desfăcuse, astfel că, acum, o învăluia în aşa fel încât arăta ca un peşte prins în năvod. Dacă mişca braţele, se trăgea singură de păr.

— Jamie, băiete, ce ai tu acolo? întrebă Lachlan.

— Lasă-mă jos, bufon ce eşti! strigă Axia sau încercă să strige, din moment ce plămânii îi erau aproape tăiaţi în jumătate de şoldul lui şi de braţul lui drept.

— Un drăcuşor. Copilul Satanei în persoană, zise Jamie cu nonşalanţă dar apoi scoase un ţipăt, căci Axia îl muşcase de picior, astfel că fu cât pe ce să-i dea drumul.

Axiei îi trebui o clipă ca să-şi revină, dându-şi părul la o parte din ochi şi îl scuipă, după care se uită la bărbatul cel solid şi cu părul roşu. Arăta foarte bine, nu era superb ca Jamie, dar cine putea fi? Totuşi, îi plăcea felul în care se uita la ea.

— Axia Mai... începu ea, dar Jamie o strânse de braţ cu putere. Au!

În spatele bărbatului stăteau patru băieţi drăguţi, pe care părea să-i intereseze ce se petrecea.

— Copii, spuse Axia calmă, dacă vă dau săbii, îl ucideţi pe acest individ pentru mine?

Atunci, copiii făcură ochii mari şi se uitară la Jamie, iar tatăl lor izbucni într-un hohot de râs.

— Ce-i asta, Jamie? Am auzit bine? O femeie care nu s-a îndrăgostit de tine la prima vedere?

Jamie se strâmbă.

— Vrei să-ţi arăt cicatricile?

Lachlan o măsură din cap până în picioare şi Axia descoperi că o încălzea felul în care se uita la ea.

— Cred că mie nu mi-ar lăsa cicatrici, spuse el încet.

Dând drumul braţului Axiei, Jamie zâmbi cu subînţeles.

— Prietene nevinovat, nu o cunoşti. Te-am văzut venind prin bucătării, îi spuse el Axiei, şi erai furioasă. Spune-i

sărmanului şi naivului meu prieten ce e în mintea ta.

Adoptând o expresie de înfumurare, Jamie se uită la Lachlan aşteptând ca ea să vorbească.

Ea ştia ce făcea Jamie. Trăgând aer în piept, strânse din buze. Nu avea de gând să ascundă ce credea.

— Am văzut risipă, spuse ea, apoi privindu-l în ochi pe Lachlan Teversham. Mâncare aruncată câinilor, călcată în picioare, prea mulţi oameni, mizerie peste tot, zise ea şi făcu un pas spre el. Ar trebui să-ţi fie ruşine pentru felul cum arată locul ăsta. Ia uite! Praf peste tot, copiii tăi habar n-au ce-i disciplina. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Se duse spre el, acum înflăcărându-se din ce în ce mai tare. Habar nu avea ce imagine oferea; deşi era răvăşită şi murdară, trupul îi era mărunt şi subţire, iar chipul drăguţ, cu ochi mari, îi era încadrat de părul care semăna cu o draperie grea. Cu mâinile în şolduri, se opri în faţa lui Lachlan, care era cât un urs, dar care o privea ca şi cum ar fi fost un şcolar certat de profesor.

— Şi soţiei tale ar trebui să-i fie şi mai ruşine. Cum poate să se arate lumii când îşi conduce casa atât de groaznic? Aţi putea administrând mai chibzuit să cheltuiţi doar jumătate din cât cheltuiţi acum. Nu vă gândiţi la viitor? Sunteţi chiar atât de bogaţi încât puteţi să risipiţi ceea ce

le trebuie altora? Sunteţi...?

Se întrerupse pentru că Jamie o apucase iarăşi de braţ şi o trăgea de lângă prietenul său. Pe chip avea o expresie care spunea parcă „înţelegi ce am vrut să zic?”

Dar Lachlan o privea pe Axia uluit, la fel ca băieţii din spatele lui.

Apoi, deodată, îi luă faţa în mâini şi o sărută apăsat.

Toţi cei de faţă, care (cu excepţia lui Frances) se opriseră din mâncat şi urmăreau scena din mijlocul încăperii de parcă ar fi fost cea mai fascinantă piesă pe care o văzuseră vreodată, clipiră stupefiaţi. Dar nimeni nu era mai surprins ca Jamie.

— Nu am o soţie, spuse Lachlan când îi dădu drumul. Nu vrei să fii tu soţia mea?

— Ba da, zise Axia imediat. Mi-ar face plăcere.

— Ba în niciun caz! tună Jamie scoţându-i pe toţi din amorţeală.

— Ba sigur că da, spuse Axia întorcându-se spre el. Pot să mă mărit cu cine doresc. Nu te priveşte pe tine.

— Tatăl tău...

Ea ştia că el îşi închipuia că tatăl ei era şi tatăl lui Frances.

— A murit anul trecut, zise ea repede.

— Credeam că trăieşte, spuse Jamie derutat, încercând să gândească.

— Nu m-ai întrebat niciodată. A murit de ciumă. Aruncat într-o groapă. Dizolvat sub var. Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la el.

— Stai puţin! spuse Rhys ocolind mesele pentru a veni lângă ei. Am şi eu nişte pământ de la tatăl meu. Nu sunt bogat, dar şi eu aş vrea să-mi fii soţie. Dacă şi tu vrei, bineînţeles.

— Pe naiba, zise Lachlan întinzând mâna după ea.

Dar Jamie fu mai iute decât amândoi şi o trase pe Axia în spatele lui.

— Fata asta e sub protecţia mea şi trebuie...

— Ba nu sunt sub protecţia lui. Nici măcar n-a vrut să vin în călătoria asta. Singura lui datorie e să o ducă pe Mai... ăăă, pe Frances la iubitul ei logodnic. Şi, în plus, el însuşi încearcă să se însoare cu ea.

Acum toată lumea se uită la Frances, care mânca şi făcea tot posibilul să-i ignore pe toţi. Oriunde era Axia, reuşea să atragă atenţia asupra ei. Lui Frances i-ar fi făcut mare plăcere să scape de Axia. Dacă Axia se va mărita cu acel Lachlan, despre care Frances aflase deja că nu avea niciun titlu şi ai cărui copii se comportau ca nişte pui de

lup, Frances ar fi rămas singură cu Jamie.

— Uiţi, dragă verişoară, spuse Frances cu dulceaţă în glas, că tatăl tău mi te-a lăsat în grijă. Şi eu trebuie să-ţi dau permisiunea să te măriţi cu oricare din aceşti bărbaţi. Acum. Chiar astăzi, dacă vrei, spuse ea aruncându-i cel mai fermecător zâmbet.

Oare ce o fi în neregulă cu el? se întrebă Axia uitându-se la Lachlan. Frances era la fel de dornică să se mărite şi să-şi găsească un cămin ca şi ea, aşa că ce era în neregulă cu acel Lachlan? Nu îi trecu nicio clipă prin cap că Lachlan nu o ceruse întâi pe Frances.

Dar adevărul era că rămăsese văduv de doi ani şi avusese câteva ocazii să se recăsătorească, însă dorise ceva mai mult de la o femeie, nu numai un chip frumos. Avea nevoie de o femeie care putea să-i ţină în frâu băieţii neastâmpăraţi şi încăpăţânaţi şi voia ca vinul să nu aibă nisip în el. Crescuse cu o mamă puternică şi crezuse că voia o nevastă delicată, aşa că se însurase cu o femeie fragilă ca o floare. Însă zece ani de îngrijire a unei invalide îl făcuseră să vrea ca a doua nevastă să fie cu un bici într-o mână şi cu o arbaletă în cealaltă. Era sigur că numai o asemenea persoană i-ar fi putut pune la punct pe copii.

Lachlan căzu într-un genunchi, ajungând la acelaşi nivel

cu Axia.

— Căsătoreşte-te cu mine. Ce-i al meu e şi al tău. Haideţi, băieţi! le porunci el. Imploraţi-o pe această doamnă să vă fie mamă.

Băieţii habar nu aveau ce se petrecea, dar ştiau că nu trebuiau să nesocotească porunca tatălui lor. De obicei, acesta nu prea dădea atenţie la ce făceau ei, dar când le poruncea ceva, ei ascultau. Repezindu-se la Axia, o îmbrăţişară cu toţii, cuprinzându-i mijlocul, pulpele, şoldurile.

— Te rugăm, strigară ei. Te rugăm să fii mama noastră.

Axia era încântată. Era atât de minunat şi de delicios să atingă alte fiinţe omeneşti şi copiii aceia...

Însă Jamie puse capăt acelei scene.

Punând mâinile cu fermitate pe umerii ei, o trase din braţele copiilor şi apoi o întoarse spre scări, împingând-o în sus pe primele trepte, în tot acel timp şuierându-i la ureche:

— Ai uitat că asta trebuie să fie o acţiune secretă? Nu vreau ca toată lumea să afle cine e verişoara ta.

— Şi ce legătură are căsătoria mea cu caracterul secret al căsătoriei tale? Ai putea să mă laşi aici cu scumpul şi chipeşul tău prieten şi asta nu ţi-ar strica absolut deloc

ploile.

Ah, cât îi plăcu furia din glasul lui. Să fi fost gelozie? Dar cum putea fi aşa ceva când era logodit cu alta?

— Sau crezi că ar trebui să mă mărit cu Rhys? Amândoi sunt chipeşi, nu-i aşa? Dar, dacă aş fi ca tine, l-aş alege pe cel care are bani mai mulţi şi aş lăsa sentimentele la o parte, spuse ea, şi se opri pe scări. Cu care crezi că ar trebui să mă mărit?

— Cu niciunul! spuse el apăsat. Trebuie să te duc...

— Unde? La logodnicul meu? îl întrebă ea zâmbindu-i înfumurată. Aşa cum ai spus, n-are niciun rost să merg cu voi.

— Eşti însoţitoarea lui Frances.

Atunci, Axia izbucni într-un râs teribil auzind acel lucru ridicol, încât până şi Jamie zâmbi, dar numai o secundă.

— Te afli în grija mea şi cu asta basta. Până când nu primesc instrucţiuni de la Maidenhall, nu vei avea voie să faci decât ce spun eu. Cu siguranţă, nu ai voie să te măriţi cu oricine.

Întorcând-o, o obligă să continue să urce scara.

— Totuşi, Frances are voie să se mărite cu un alt bărbat decât cel ales de tatăl ei. Nu-i aşa? E logodită, dar, cu toate astea, e liberă să aleagă. Eu nu sunt logodită cu

nimeni, dar nu sunt liberă să aleg. E adevărat ce spun?

— Pui prea multe întrebări. Poate că Maidenhall nu va fi de acord cu căsătoria ta. Dacă eşti înrudită cu el şi tatăl tău e mort, atunci el trebuie să-ţi fie tutore şi are dreptul să-ţi hotărască viitorul. Şi mă văd nevoit să-ţi amintesc că încă nu sunt căsătorit cu Frances.

— Sesizez cumva speranţă în glasul tău că s-ar putea, totuşi, să scapi? Sau ţi-o doreşti pe superba Frances în patul tău?

— Ce ştii tu despre paturi? întrebă el părând o bătrână înţepată când îi deschise uşa odăii care îi fusese repartizată.

Înăuntru erau trei bărbaţi cu găleţi grele cu apă fierbinte, care îi umpleau o cadă mare de lemn.

— Mai multe decât îţi închipui, spuse ea încercând să pară misterioasă, dar apoi văzu cada cu apă fierbinte şi îşi dădu seama imediat că lui trebuia să-i mulţumească pentru acel lux. Ah, Jamie, şopti ea, simţindu-şi pielea rece şi lipicioasă şi rochia şi părul murdare.

Când se întoarse spre el îl văzu zâmbind într-un fel care îl făcea să pară atât de frumos, încât ea trebui să se ţină de unul din stâlpii patului ca să nu cadă. Nu era acel zâmbet pe care îl vedea aruncându-l femeilor cu care

flirta, ci zâmbetul unui băieţel fericit că făcuse ceva care o încânta. Arăta ca băieţandrul care îi oferise mamei lui o floare ruptă şi zdrobită, iar mama lui îi spusese că îl iubea mai mult ca pe oricine altcineva pe lume.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei să faci o baie, spuse el şovăitor. Dar dacă nu vrei...

Ştiind că el voia să fie ridicat mai mult în slăvi, ea zise:

— Nici perlele nu mi-ar fi plăcut mai mult.

Sinceritatea răspunsului ei îl făcu aproape să roşească de plăcere.

— O să stau în apă până o să-mi cadă pielea. Ah, spune-le, te rog, să lase apa foarte fierbinte.

O văzuse pe Frances făcând acest lucru, rugând un bărbat să dea o poruncă pe care ar fi putut să o dea şi singură, şi acest lucru le făcea întotdeauna plăcere bărbaţilor. Spre surprinderea ei, îl văzu pe Jamie spunându-le servitorilor cum să-i pregătească baia.

— O să mă spăl pe cap, spuse ea cu o voce care dădea de înţeles că abia aştepta să facă acel lucru.

Jamie arătă spre marginea căzii.

— Săpun de muşeţel şi apă de limpezit cu rozmarin. Sper că e bine.

— Da, spuse ea privindu-l.

Nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii n-ar fi anunţat în clipa aceea că baia era pregătită. Dar ei o făcură şi momentul trecu.

— Te las, deci, spuse Jamie aruncându-i un zâmbet stins înainte să iasă din odaie, după care închise uşa în urma lui.

Timp de câteva clipe, Axia se învârti prin odaie. Ah, ce minunată e libertatea, îşi spuse ea. Doi bărbaţi îi ceruseră să se mărite cu ei şi acum Jamie era... era... Ei bine, nu ştia ce avea de gând el, dar ei îi plăcea cu siguranţă.

Apoi se dezbrăcă, îşi scoase lenjeria de corp, care era încă udă, şi intră cu grijă în apa fierbinte. Pe măsură ce căldura îi intra în piele, ea se lăsă pe spate şi închise ochii.

— A trimis scrisoarea! aproape că îi strigă Frances, Axiei care stătea întinsă în cada de lemn plină cu apă fierbinte. Ai auzit? A trimis scrisoarea.

Datorită faptului că Axia nu dormise toată noaptea, apa fierbinte o făcuse să cadă într-o stare delicioasă de somnolenţă.

— Cine, ce scrisoare a trimis? întrebă ea obosită.

Ştia, fireşte, despre cine era vorba, dar nu şi despre ce scrisoare. Acum că Frances îi stricase plăcerea băii, Axia începu să-şi săpunească părul.

Frances se trânti pe un taburet de la picioarele patului.

— Scrisoarea adresată tatălui tău. Lord James i-a scris o scrisoare în care îi cere mâna fiicei lui, Frances. Nu tu. Frances. Eu.

Axia era atât de obosită, încât îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă. Deodată, deschise ochii îngrozită.

— Jamie i-a trimis o scrisoare tatii? şopti ea.

Ducând mâna la frunte, încercă să se gândească.

După ce Frances anunţase cu atâta mândrie că ea şi Jamie urmau să se căsătorească în taină, Axia fusese prea furioasă ca să se mai gândească. Nu cercetase prea în profunzime motivele pentru care era furioasă, dar oricare ar fi fost acestea, o împiedicau să raţioneze. De ce, nu o luase pe Frances la întrebări atunci?

— Spune-mi tot, zise ea încet.

— Eu am vrut o căsătorie în taină, fără să mai fie implicat cineva, dar Lord James a zis că onoarea îl silea să-i ceară tatălui tău permisiunea...

— Acum e tatăl meu, murmură Axia, dar Frances o ignoră.

— Eu am fost de acord, bineînţeles. Ce altceva aş fi putut să fac?

— Ah, da, farsa asta în care l-ai atras trebuie să te facă să fii foarte atentă la minciunile pe care le spui.

Frances aruncă fulgere din priviri.

— Axia, am făcut toate astea pentru tine.

— Ce-ai făcut? întrebă Axia făcând ochii mari.

— Îmi dau seama că te simţi atrasă faţă de el şi, dacă te-ai mărita cu el în taină, tatăl tău te-ar dezmoşteni.

Câteva clipe Axia nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Aşa că te-ai gândit să devii „Lady” Frances ca să mă salvezi pe mine? îmi cer scuze dacă am dat vreodată dovadă de lipsă de generozitate faţă de tine. Frances, eşti întruchiparea bunătăţii.

Frances se uită la ea să vadă dacă era sinceră sau nu. Cu Axia nu puteai şti niciodată.

Axia se aplecă în faţă şi îşi îngustă ochii.

— Te rog să mă scuteşti de poveştile astea legate de tot ce ai făcut pentru mine. Vreau să ştiu totul în legătură cu scrisoarea asta trimisă tatălui meu!

Frances ar fi trebuit să ştie că Axia nu credea ce spunea ea.

— Aşa cum ţi-am spus, Lord James a vrut să-i trimită tatălui tău o scrisoare în care îi cerea permisiunea să se însoare cu fiica lui, numai că era vorba de mine, Frances. Nu prea puteam să spun nu, aşa că am spus că o să-i scriu şi eu una şi o să le trimitem împreună. Numai că aveam de

gând să nu trimit nicio scrisoare.

Axia o privea nevenindu-i să creadă.

— Credeai că n-o să-şi dea seama când vedea că nu primeşte niciun răspuns? Sau aveai de gând să scrii o scrisoare imitând scrisul tatii?

Adevărul era că Frances nu se gândise încă la asta, dar în niciun caz nu i-ar fi spus acest lucru Axiei.

— Nimic nu mai contează acum. Scrisoarea lui i-a fost trimisă tatălui tău şi în ea îi cere permisiunea să se însoare cu fiica lui.

Frances strânse din buze, lucru pe care nu îl făcea des, deoarece ştia că mişcările faciale aveau să facă să-i apară riduri prea devreme. Coborî glasul.

— Ce crezi c-o să facă tatăl tău când o să descopere că eu sunt fiica lui, nu tu?

Axiei nu-i plăcea să se gândească la acest lucru, îi era foarte greu să-şi stăpânească furia faţă de Frances.

— Nu ştiu. Poate că o să caşte şi o să spună „Dumnezeule, trebuie să fie o greşeală la mijloc”. Sau crezi că o să trimită o armată de oameni ca să mă aducă? Să mă însoţească milităreşte până la locuinţa scumpului meu logodnic? întrebă ea şi trase adânc aer în piept. Şi, scumpă verişoară, ce crezi că o să facă în privinţa ta? Eu

presupun că o să te azvârle goală puşcă în noroiul de pe marginea drumului. Să vedem cum o să mai atragă frumuseţea ta atunci.

Axia închise ochii o secundă, căci avea nevoie de timp de gândire.

— Varsă-mi apa asta în cap ca să mă limpezesc.

Frances deveni rigidă.

— Îmi pare rău, dar nu sunt slujnica ta.

— Bun, atunci, poţi să-ţi pui singură mintea la contribuţie şi să găseşti o modalitate de a-ţi rezolva problema.

Frances ezită numai o secundă înainte să ridice găleata grea şi să verse apa pe părul săpunit al Axiei.

După aceea luă un prosop uscat ca să şteargă nişte picături imaginare de pe rochia albastră de satin.

— Poate o să putem intercepta răspunsul.

Mintea Axiei începu să se limpezească suficient de mult pentru a înţelege ce se întâmplase. Din cauza acelei scrisori, libertatea ei s-ar fi putut sfârşi mult mai devreme decât se aşteptase ea.

— Nu răspunsul mă îngrijorează, ci mulţimea de oameni înarmaţi pe care tata o să-i trimită cu răspunsul.

Încercă din nou să se calmeze, deoarece nu se putea

gândi când era atât de nervoasă.

Ridicându-se în picioare în cadă, Axia luă prosopul de la Frances şi, în timp ce se ştergea, încercă să se gândească.

— Trebuie să dispari.

— Scuză-mi vanitatea, dar nu crezi că cineva o să-mi observe absenţa? Şi, zău aşa, Axia, nu pricep de ce ar trebui să fiu eu cea care să dispară.

Tatăl tău va fi furios pe tine, nu pe mine. Eu sunt doar verişoara.

— O verişoară fără niciun ban, îi aminti Axia. Şi, în plus, tu eşti-cea care a provocat treaba asta cu aiurelile tale legate de căsătoria asta în taină.

Frances îi aruncă o privire plină de încăpăţânare şi Axia ştiu că nu avea niciun sens să-i aducă aminte că totul era din vina ei. Din propria experienţă ştia că Frances nu îşi amintea niciodată că ceva se întâmplase din cauza greşelilor ei.

Axia trase adânc aer în piept.

— Când a trimis scrisoarea?

— Cred că azi-dimineaţă, nu ştiu sigur. Da, da, trebuie s-o fi făcut azi-dimineaţă, pentru că a stat afară toată noaptea, zise Frances şi se uită de la patul ei nefăcut la ea. Unde ai fost azi-noapte?

— Cu Tode, zise Axia dând din mână cu nonşalanţă. Picioarele. Nu poţi să fii aici când tata o să trimită răspunsul. O să...

— Da, ce o să facă? şopti Frances cu teamă.

— O să te azvârle şi pe mine o să mă lege în lanţuri. Frances, de ce nu te gândeşti la toate lucrurile astea la început, înainte să intri în asemenea încurcături?

— Voiam să se însoare cu mine. E chiar atât de rău? E conte. Conte! Ah, Axia nici nu poţi să-ţi închipui cum e să nu te simţi niciodată în siguranţă, în fiecare zi trăiesc cu o toporişcă deasupra capului. Habar n-am ce o să mi se întâmple, ce o să...

— Şi eu ştiu?! explodă Axia, după care se sili să se calmeze.

Pe spătarul unui scaun era aşezată o cămaşă de noapte curată din pânză albă, pe care şi-o puse. Cu veştile aduse de Frances, se părea că nu avea să mai poată dormi, dar, o vreme, cel puţin, putea să stea întinsă.

— Lasă-mă să mă gândesc. Sunt obosită.

De ce nu se gândise să o prevină pe Frances în legătură cu acea „logodnă «? De ce nu se gândise ce avea să facă tatăl ei dacă afla că fiica lui urma să se mărite cu alt bărbat decât cel pe care i-l alesese el? în realitate,

căsătoria dintre Jamie şi Frances ar fi fost una între o femeie săracă din clasa de mijloc şi un aristocrat sărac. Era numai problema lor. Dar minciuna legată de schimbarea de locuri şi implicarea lui Perkin Maidenhall făcea ca totul să fie cât se poate de grav.

Acum, când se gândea la toate acestea, Axia îşi dădu seama cât de proastă fusese. De ce nu se gândise la toate consecinţele acelei schimbări de locuri cu Frances? De ce nu se gândise la ce avea să se întâmple dacă era implicat şi tatăl ei? O clipă fu cuprinsă de teamă. Era adevărat că nu îşi văzuse tatăl niciodată, dar corespondase cu el încă de când învăţase să scrie. Indiferent ce ar fi făcut sau cât de bine s-ar fi descurcat, nu făcuse niciodată vreo aluzie la o vizită.

Aşa cum Axia ştia prea bine, Perkin Maidenhall era forţa dominantă în vieţile tuturor. Chiar dacă nu era prezent fizic, forţa personalităţii lui îi stăpânea întotdeauna. Şi, toată viaţa ei, Axia voise să-i facă pe plac tatălui ei. Poate că, dacă îi făcea pe plac, avea să-i facă o vizită. Poate că avea să spună „Bravo”.

Adevărul era că, oricât de mult i-ar fi plăcut să flirteze, sau ca acei bărbaţi să o roage să se mărite cu ei, ştia că nu avea să se mărite decât cu cel pe care i-l alesese tatăl

ei. Indiferent cât de oribil ar fi fost, ea avea să se mărite cu el. Altfel ce i-ar fi făcut tatăl ei?

Căci, oricât de izolată ar fi trăit, Axia nu era naivă în ceea ce privea lumea. Tatăl ei nu făcuse acea mare avere fiind bun şi iubitor. Era necruţător, iar când cineva nu-i dădea imediat ceea ce voia, găsea alte modalităţi de a obţine acel lucru. Se căsătorise cu mama ei pentru că dorise o bucată din pământul tatălui ei. Indiferent ce trebuia să facă pentru a obţine ceea ce dorea, până la urmă, obţinea.

Dacă tatăl ei primea scrisoarea de la James Montgomery prin care acesta îi cerea mâna fiicei lui, Frances, care avea să-i fie reacţia? Mânie? Căci, cu siguranţă avea să-şi dea seama de schimbarea de locuri, fiind lucru bine ştiut că Perkin Maidenhall nu era blând cu cei care îl înşelau. Oare avea să decidă că misiunea lui era să-l distrugă pe James Montgomery? Oare chiar avea s-o alunge pe Frances fără un ban? Sau avea s-o mărite cu cineva care îl făcea pe diavol să pară blând?

Şi, Doamne, cum avea să-şi pedepsească fiica neascultătoare?

— E de rău, nu-i aşa? şopti Frances privind-o cu atenţie.

— Cred că am mers prea departe, spuse Axia şi Frances

fu atât de uşurată când auzi acel plural, încât îi venea să plângă.

— Şi ce facem?

— Nu trebuie să fii aici când vor sosi oamenii tatii. Şi trebuie să-l facem şi pe el să dispară de-aici. Jamie nu trebuie să primească răspunsul de la tatăl meu. Dacă l-am putea face să creadă că există un anumit pericol şi că trebuie să se mişte repede...

— Nu va pleca nicăieri fără tine, spuse Frances întunecată la faţă. Va vrea să te ia din ghearele acelor indivizi. Toţi agitându-se în jurul tău. Ca întotdeauna, te-ai dat în spectacol.

Amintindu-şi de cele întâmplate în dimineaţa aceea, Axia zâmbi.

— Doi bărbaţi cerându-mi mâna în aceeaşi zi. Nu-i aşa că a fost divin?

— Te aştepţi să zic da? Din locul unde stăteam mi s-a părut dezgustător. Doar nu te gândeşti cu adevărat să te măriţi cu vreunul din ei, nu? Acel Rhys n-are absolut nimic, iar celălalt creşte animale drept copii.

— Ştii foarte bine că nu pot să-mi aleg soţul, se răsti Axia. Tocmai asta e! Nu sunt liberă ca tine. Tu poţi să ai orice bărbat doreşti, dar eu nu pot. Eşti liberă să te măriţi

cu contele tău dacă o să poţi continua să-l păcăleşti până ajungeţi la altar.

Chipul lui Frances se lumină când auzi... Nu avea de gând să-i spună Axiei, dar începea să-l placă pe acel James Montgomery, nu numai pentru că era conte, ci pentru că se purta întotdeauna atât de politicos cu ea. Era o schimbare faţă de toţi ceilalţi care nu ştiau cum să pună mâna pe ea, să o atingă, căci lui Frances nu-i plăcea să fie atinsă.

— Răpită! spuse Axia încântată. Vei fi răpită.

— Nu-mi place ideea, zise Frances imediat.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte ca tata să fie informat în legătură cu planurile tale de căsătorie.

Aşezându-se pe marginea patului şi ştergându-şi părul cu prosopul umed, Axia se uită la Frances.

— O să-l pun pe Tode să însceneze o răpire. Da, da, aşa e foarte bine. I-am spus lui Jamie că am auzit în grajd că se ştie că eşti moştenitoarea Maidenhall, aşa că va părea firesc că ai fost răpită.

— E adevărat? Sunt în primejdie?

— Numai din cauza imaginaţiei tale, rosti iarăşi Axia. Da, vei fi răpită, în taină, fireşte, iar Jamie o să pornească după tine.

— Şi tu? în timp ce eu o să fiu învineţită într-o căruţă, tu ce-o să faci? O să faci băi fierbinţi? O să mănânci fazan umplut?

— Ce te mai interesează dacă o să fii singură cu scumpul tău James? Eu o să...

Nu ştia ce avea să facă, deoarece, cu siguranţă că scrisoarea în care se spunea că Frances era moştenitoarea avea să-l facă pe tatăl ei să trimită pe cineva care să o poată identifica pe Axia ca fiind fiica lui. Sau avea să-i trimită lui Jamie o descriere scrisă? Fiica mea e cea urâtă, ar fi putut scrie tatăl ei. Cum ai putut s-o confunzi pe Frances cu fiica mea care e ştearsă şi neinteresantă?

Acum Axia se uită la Frances şi razele soarelui care pătrundeau prin obloane îi atingeau obrazul perfect făcându-i pielea să pară ca şi cum ar fi fost piersică. Rochia ei era din satin de un albastru aprins tivită cu negru, iar Axia ştia până la ultimul bănuţ cât costase. Ea nu purta niciodată veşminte atât de superbe, deoarece i se părea că a se împodobi astfel ar fi fost ca şi cum ar fi pus diamante unui măgăruş. Oricât l-ai fi dichisit, tot un măgăruş simplu rămânea.

— Nu pot să sufăr când te uiţi la mine aşa, spuse Frances. Sper că nu pui la cale ceva groaznic, nu? Tu şi

oribilul de Tode?

— Frances, spuse Axia răbdătoare, tu ne-ai vârât în treaba asta. Eu n-am avut nicio legătură, dar ca întotdeauna, eu sunt cea care trebuie să repare.

Şi să suporte consecinţele, îşi spuse ea, dar nu voia să-i arate lui Frances cât de nefericită era.

— Îi voi spune lui Tode să plece cu tine imediat, iar Jamie o să vină după voi. Le va spune tuturor celor de-aici că ai fost chemată acasă, dar el va şti adevărul şi va porni cu toată viteza urmat de oamenii lui. Astfel, când vor veni oamenii trimişi de tata, mă vor...

Frances îşi privi verişoara.

— Te vor lua, spuse ea încet.

Axia se întoarse pentru ca Frances să nu-i poată vedea faţa.

— N-are importanţă. Aşa a fost să fie, să n-am decât câteva săptămâni de libertate. Şi am văzut multe, am mâncat mult şi am cunoscut oameni care nu erau plătiţi de tatăl meu. E de-ajuns. E chiar mai mult decât m-am aşteptat.

Nu-şi permitea să se gândească mai mult la cele întâmplate.

— Poftim, spuse ea apoi deschizând o cutie de piele şi

luând din interiorul căptuşelii un săculeţ. E aur. Ia-l şi pregăteşte-te de plecare. Pune-ţi hainele în trăsura nepictată şi apoi, găseşte o scuză, ca să stai într-un loc unde să te vadă Tode.

— O să poarte iarăşi gluga aia îngrozitoare? Nu pot să-l sufăr când îl văd cu ea.

— Nu poţi să suferi să-i vezi faţa; nu poţi să suferi să-i vezi faţa acoperită. Nu poţi să suferi nimic din ce face Tode. Da, va fi cu faţa ascunsă. Du-te la el şi el se va ocupa de toate. Va fi curând. Înţelegi, Frances, curând!

— Axia, de ce trebuie să fii întotdeauna atât de prost dispusă?

La ce se aşteptase Axia? La recunoştinţă? Din partea lui Frances? Deodată, nu mai suportă să-şi vadă verişoara.

— Pleacă! spuse ea şi, când Frances nu făcu nicio mişcare, aproape că strigă: Pleacă!

Imediat, Frances ieşi din odaie trântind uşa în urma ei.

Axia dădu să se ridice, fiindcă avea multe de făcut. Dar, deodată, realiză totul. Fărâma ei de libertate se sfârşise. De ce nu se gândise, oare, ce avea să se întâmple odată ce afla tatăl ei?

Dar ştia de ce. Libertatea i se urcase la cap şi o împiedicase să mai gândească lucid. Apoi, mai fusese şi

Jamie. Înfruntările ei cu el... oh, Doamne, cum făcuse dragoste cu el.

Trântindu-se înapoi pe pat, închise ochii o clipă şi îşi aminti noaptea aceea minunată când se aflase în braţele lui. Îi spusese că îl iubea, iar el o sărutase şi o ţinuse în braţe. Făcuse dragoste cu ea.

Dar acum totul se terminase. Imediat cum avea să afle că moştenitoarea dispăruse avea să „plece în căutarea ei, fără să-i mai arunce măcar o singură privire Axiei. În definitiv, el credea că Axia nu are bani şi banii erau ceea ce îşi dorea el cel mai mult pe lume.

Axia ar fi vrut să plângă, să-şi plângă singură de milă. Dar nu avea timp, fiindcă trebuia să se ducă să-i spună lui Tode ce trebuia să facă. Întâi şi întâi, trebuia să vadă dacă picioarele lui îşi reveniseră. Ştia că el n-ar fi stat în pat mai mult de o zi, indiferent cât de mult l-ar fi durut. Şi vizitiu, trebuia să angajeze un vizitiu. Trebuie să se ocupe ea de toate, pentru că verişoara ei, Frances, era atât de proastă, încât ar fi aşteptat în trăsură la infinit ca să se ducă cineva s-o ia.

Trebuie să mă ridic, fu ultimul ei gând înainte de a adormi.

Capitolul 15

— Ce-ai făcut cu Frances?

Axia dormea atât de profund, încât, la început, nu îşi dădu seama nici ce spusese, nici cine vorbise. Era întinsă în pat de-a curmezişul, cu picioarele atârnându-i peste margine. Când deschise ochii în odaia întunecată, zâmbi.

— Mmm, Jamie, murmură ea şi închise ochii la loc.

Auzindu-i geamătul, îi deschise din nou. Stătea întins în pat lângă ea, fără să o atingă, cu ochii închişi şi cu braţul peste faţă.

— Ce e? întrebă ea încet şi simţi un val de... de... oh, Doamne, poate că era doar amintirea acelei nopţi când fuseseră împreună.

Ar fi dorit atât de mult să-l sărute pe gât, chiar deasupra catifelei moi a pieptarului.

— De ce încerci să mă omori? întrebă el cu o voce guturală, continuând să-şi ţină ochii acoperiţi şi să nu se uite la ea.

În scurta ei existenţă, Axia nu cunoscuse jocul sexual, dar ştia când un bărbat era supărat pe ea şi când nu. Iar acum, James Montgomery nu era supărat pe ea.

Zâmbind, ea se rostogoli spre el şi îi scoase pumnalul

din teacă, lipindu-i-l de gât în joacă.

— S-o fac acum? Să-ţi iau viaţa?

El îşi dădu braţul la o parte de pe faţă şi o privi cu atâta ardoare, încât ei i se tăie respiraţia.

— Habar n-ai cu ce te joci.

— Cred că ştiu mai bine ca tine, şopti ea şi, o clipă, crezu că avea de gând să o sărute.

Deodată, el se ridică în capul oaselor şi o privi furios.

— Nu sunt una din prăjiturelele tale!

— Ce anume? întrebă ea zâmbind şi aplecându-se puţin spre el.

— Axia, te previn, încetează. Nu ştii ce faci. Poate crezi că vrei să guşti orice, să vezi orice, că vrei să atingi tot ce există în lume, dar nu poţi...

Se întrerupse şi se uită la ea, cum era îmbrăcată doar în cămaşa de noapte subţire. Ştia că nu are nimic altceva pe dedesubt. Nimic. Absolut nimic altceva.

— Axia, spuse el, şi vocea îi fu doar un geamăt.

— Da, Jamie, şopti ea, aplecându-se spre el.

Acum stătea departe de ea, ferm hotărât să nu o atingă, şi în clipa următoare, o trânti pe spate în pat, apăsându-şi gura de a ei.

Chiar când o atinse fu uimit de cât de puternică îi era

dorinţa. Aceea era Axia, fata-femeie care îi transformase viaţa într-un infern încă de când o cunoscuse şi, totuşi, niciodată nu fusese stăpânit de o dorinţă mai mare.

Trupul îi era pe jumătate deasupra ei, despărţindu-i picioarele cu pulpa, în timp ce îi devora gura. Poate că ar fi putut să se stăpânească, dacă ea ar fi opus o cât de mică rezistenţă, dar ea i se deschidea ca o floare în calea unei albine. Gura ei se deschise sub a lui, picioarele i se depărtară şi braţele îl strânseră cu putere.

Gura lui, fierbinte şi lacomă, îi atingea gâtul, obrajii, mâinile lui îi strângeau sânii, degetul mare îi frecă sfârcul, apoi coborî cu gura din ce în ce mai jos, căutându-i sânul.

— Axia? se auzi o şoaptă din pragul uşii. Axia, eşti aici?

— O... spuse ea şi apoi încercă să-şi limpezească şi mintea şi vocea. O clipă, zise după aceea şi se uită la Jamie, care era la fel de ameţit cum se simţea ea.

Dar numai o secundă, căci imediat, ca un adevărat soldat, sări din pat, dădu aşternutul la o parte, o vârî pe Axia sub cearceaf şi se ascunse după paravanul care se afla într-un colţ al odăii.

— Axia? întrebă Tode furişându-se înăuntru, după ce se asigură că nu îl vede nimeni de pe holul puternic luminat.

Faţa şi trupul îi erau acoperite de o mantie aspră, a cărei

glugă era mai mare într-o parte pentru a-i ascunde jumătatea mutilată a chipului.

— Mmmm? spuse ea prefăcându-se că dormea.

— Iartă-mă că te-am trezit, zise el şi regretul i se simţi în glas, deoarece ştia că ea stătuse toată noaptea să-l vegheze. Cred că ceva nu e în regulă. Tatăl tău...

Axia începu să tuşească atât de tare, încât el se întrerupse. Orice s-ar fi întâmplat, nu putea să lase ca Jamie, care se ascundea în dosul paravanului, să afle secretele ei şi ale lui Tode. Nici să-i dea de înţeles lui Tode că mai era cineva în odaie.

— Axia, nu te simţi bine?

Ea dădu aşternutul la o parte.

— Cred că ar trebui să discutăm undeva unde să fim singuri.

— Şi care loc ar fi mai bun ca odaia în care dormi? întrebă el. Axia, ce mai pui la cale?

— Nimic. Absolut nimic. Lasă-mă să mă îmbrac şi o să te caut eu după aceea.

Tode rămase nemişcat şi se uită la ea.

— Ceva nu e în regulă. Te frământă ceva.

— Nu, nu, fireşte că nu, spuse ea cu nervozitate şi aruncă o privire spre paravan pentru a vedea dacă se

zărea ceva din trupul lung al lui Jamie.

Urmărindu-i privirea, Tode porni spre paravan, dar Axia sări imediat din pat şi alergă în dosul lui.

— Lasă-mă să mă îmbrac şi, pe urmă o să...

Acum, că se afla în spatele paravanului, se uită la Jamie care stătea pe taburet şi zâmbea. Picioarele lui lungi erau întinse dintr-o parte în cealaltă a paravanului şi, singurul loc în care putea să stea ea, era între ele.

— Bun, atunci, îmbracă-te, zise Tode supărat, căci nu putea să-şi dea seama ce era în neregulă cu ea.

O mai văzuse şi altă dată în cămaşă de noapte.

Jamie se uită la Axia de parcă i-ar fi spus „Da, chiar. Îmbracă-te, te rog”.

Axia îi acoperi ochii pentru a-i da de înţeles că trebuia să-i închidă, dar el îi dădu mâna la o parte, îi sărută palma şi zâmbi.

Făcând ochii mici şi ţuguind din buze, ea îi aruncă o privire care ar fi putut fi tradusă într-o înjurătură vulgară, dacă ea ar fi cunoscut vreuna. Apoi, cu un zâmbet şiret, se întinse peste Jamie spre corsetul care era atârnat pe paravan, deasupra capului acestuia. Din nefericire, sau din fericire, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia, sânii ei se lipiră complet şi apăsat de faţa lui.

După ce intră în posesia corsetului, văzu că zâmbetul îngâmfat de pe chipul lui se ştersese. Acum părea un om care trecea prin nişte chinuri cumplite.

— Unde e Frances? o întrebă Tode din partea opusă a paravanului, fără să aibă idee de ce se petrecea în dosul acestuia.

— De unde să ştiu eu unde e Frances? Ai căutat în mijlocul celui mai mare grup de bărbaţi pe care l-ai găsit?

Axia îşi puse corsetul în jurul mijlocului, după care se întoarse şi îi făcu semn lui Jamie să i-l încheie. Spre marea ei încântare, mâinile îi tremurau.

— Axia, nu face glume cu mine, spuse Tode. Ce i-ai făcut?

— Eu? De ce mă bănuieşti pe mine?

— Am auzit ce s-a-ntâmplat azi-dimineaţă. Ce te-a apucat să accepţi cererea acelui bărbat? Ştii că le spune tuturor că o să vă căsătoriţi?

— Au! ţipă ea când Jamie îi ciupi spatele cu o închizătoare a corsetului. Nu, nu ştiam, dar mă bucur, spuse ea peste umăr uitându-se la Jamie.

După aceea, dădu să ia rochia, un veşmânt lung care îi venea ca turnat, de un auriu-închis şi cu fundiţe din catifea neagră. La spate erau şireturi pe o lungime de aproape un

iard care trebuiau legate.

Dar, de data aceasta, Jamie nu o mai lăsă să se lipească de el când luă rochia, ci o luă chiar el din cuier şi stătu cu braţele încrucişate, uitându-se la ea cum se chinuia să şi-o vâre pe cap.

— Axia, spui prea multe minciuni, zise Tode.

Ea îi aruncă repede o privire lui Jamie ca să vadă dacă auzise şi, fireşte că auzise, căci ridică o sprânceană întrebător.

— Cred că ar trebui să discutăm despre asta mai târziu, zise Axia. O să-ţi explic totul când o să fim singuri.

— Bine, dar acum nu suntem singuri? întrebă Tode încet. Axia, ce e cu tine? Nu i-ai făcut nimic lui Frances, nu?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse ea sinceră, cu capul vârât în rochie.

De obicei, nu îi era greu să se îmbrace singură, dar nici nu trebuia să joace teatru pentru un bărbat, aşa că acum braţele şi degetele păreau să i se împotmolească în fiecare cusătură şi cută.

Apoi, exact când ieşi cu capul la lumină, îşi aminti brusc tot ce vorbise cu Frances înainte să se culce. Datorită felului cum o trezise Jamie, nu era de mirare că uitase ce

prostie făcuse Frances. Ea îi spusese să o aştepte în trăsura nepictată şi urma să-i zică lui Tode să se ducă să o ia de acolo. Dar nu mai avusese timp să aranjeze nimic. Şi, după strălucirea soarelui care se zărea prin obloane, trebuia să fi dormit câteva ceasuri.

În ciuda tuturor celor întâmplate, Axia zâmbi.

— Ştiu unde e Frances, zise ea şi fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Oricât de insolentă ar fi fost Frances, putea fi foarte ascultătoare. Odată, când erau mici, Axia îi spusese să se ascundă, că ea avea s-o caute. Dar se întâmplase ceva şi Axia uitase complet de joacă, aşa încât, abia după câteva ore, Tode observase absenţa lui Frances. Unul din grădinari o găsise dormind într-o magazie din fundul grădinii.

Aşa că, acum, Axia ştia că Frances o aştepta în trăsura din grajd, aşteptând ca Axia să-i spună lui Tode să o ia şi să plece, şi, astfel, să scape din încurcătura aceea. Gândindu-se cum trebuia să fi stat Frances câteva ceasuri într-o trăsură închisă, nervoasă şi neştiind ce se întâmpla, chicoti uşor.

— Axia! Ce ai făcut? întrebă Tode.

Axia trebui să se gândească repede. Nu-i putea spune

adevărul lui Tode când Jamie auzea fiecare cuvinţel. Oare ce ar fi făcut dacă ea i-ar fi spus că se temea că tatăl ei va trimite o întreagă armată după ei?

Deodată, Axia trecu de la râs la teamă. Câte ore dormise, oare?

— Ai căutat în trăsuri? întrebă ea cât putu de inocent.

— Bineînţeles. Cea pictată a dispărut şi, în cealaltă nu e. A luat cumva Montgomery trăsura?

Ea îi aruncă o privire lui Jamie, care clătină din cap, după care zise:

— Nu. Adică, mă-ndoiesc că ar fi luat-o. Poate că avea nevoie de reparaţii. Poate i-a plăcut cuiva desenul.

Ce naiba o mai fi făcut Frances acum? Să fi adormit într-o trăsură care fusese dusă la reparat?

Întorcându-i spatele lui Jamie, Axia stătu nemişcată în timp ce el îi strângea şireturile rochiei. Îşi dădu seama că era extrem de interesat de tot ce se vorbea.

În clipa în care şireturile se legară jos, ea pur şi simplu sări de după paravan şi îl văzu pe Tode stând lângă fereastră, cu gluga dată pe spate, iar când o zări, deschise obloanele, lăsând să se umple încăperea de lumina slabă a asfinţitului.

— Am dormit aproape toată ziua, îngăimă ea şi începu

să i se facă teamă.

— Axia, spuse Tode încet. Cred că Frances a fost răpită.

— Nu, fireşte că nu. Cum să se fi întâmplat aşa ceva? Nu ţi-am spus... zise ea, dar aruncă o privire spre paravan şi se opri.

— Ce nu mi-ai spus?

— Nimeni de-aici nu ştie că e moştenitoarea Maidenhall, spuse ea tare. Unde ar fi putut fi dusă? Sunt sigură că-i pe-aici pe undeva. Te-ai uitat în ambele trăsuri?

Tode o privi cu ochii mici. Nu avea de gând să răspundă de două ori la aceeaşi întrebare şi comportarea Axiei îl făcea să fie din ce în ce mai bănuitor.

— Ce să caute într-o trăsură când există o casă? Ştii foarte bine că Frances nu poate suferi trăsurile.

— Frances nu poate să sufere atâtea lucruri, încât le-am pierdut şi socoteala. Hai să ieşim să... o căutăm. Da, o să te ajut s-o cauţi.

În acest timp, mintea îi funcţiona. Frances n-ar fi putut să-şi pună la cale propria răpire, nu? Nu-i plăcea de Tode, aşa că poate se hotărâse să plece fără el. Dar ideea era de a-l face pe Jamie să pornească în urmărirea ei ca să nu fie acolo când tatăl Axiei avea să trimită armata de oameni furioşi. Deci, o dispariţie liniştită nu servea scopului. Până

şi Frances pricepea asta, nu?

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie puternică în uşă. Când aceasta se deschise larg, ea îl văzu pe Thomas, al cărui chip arăta că se întâmplase ceva.

— El e aici? întrebă Thomas.

Axiei nu-i plăcu bănuiala că ea ar fi ştiut despre cine era vorba.

— La cine te referi?

Thomas nu mai stătu să-i spună.

— Trăsurile Maidenhall au venit şi au adus trupul lui Rhys.

Jamie nu mai pierdu timpul şi, răsturnând paravanul, trecu în fugă peste el. Fără să le arunce vreo privire Axiei sau lui Tode, ieşi împreună cu Thomas.

Axia dădu să alerge după el, dar Tode o apucă de braţ.

— Ce se petrece? o întrebă el. Nu mai vreau să-mi torni minciuni.

Axia trase adânc aer în piept. Nu ştia de ce, dar începea să fie sigură că totul mersese prost.

— Jamie i-a trimis o scrisoare tatii în care îi cerea permisiunea să se însoare cu fiica lui, Frances.

Lui Tode îi trebui doar un moment ca să priceapă ce însemna aceasta. Nu fuseseră niciodată atât de proşti

încât să-i creeze necazuri lui Perkin Maidenhall, dar auziseră de astfel de situaţii. Dacă Maidenhall afla de inversare, ce avea să le facă lui Frances şi lui Tode? Oare avea să o încuie pe Axia pentru tot restul vieţii ei?

Axia îi apucă braţul cu ambele mâini.

— Aveam de gând să vorbesc cu tine să înscenăm o răpire şi să o duci pe Frances de-aici. Jamie ar fi pornit în urmărirea voastră şi, astfel, niciunul din voi n-ar fi fost aici când tatăl meu şi... oh, Doamne habar n-am ce-o să ne facă în momentul în care o să afle.

Tode se îndreptă. Dacă picioarele nu i-ar fi fost cum erau, ar fi putut fi un bărbat înalt.

— E numai vina ta. Îmi asum toată responsabilitatea. N-ar fi trebuit să te las să faci treaba asta, dar...

— Dar mă iubeşti, spuse ea resemnată. Asta-i problema. Ai vrut să am şi eu parte de puţină fericire, de oricât de puţină libertate.

Îşi înălţă capul brusc.

— Rhys! Trebuie să mă duc la el. Ah, Tode, ce-am făcut, oare?

Capitolul 16

— Bun, vreau să ştiu ce se petrece, zise Jamie uitându-se furios la Tode şi Axia.

Trecuseră două ceasuri de când stătuse ascuns în spatele paravanului din odaia Axiei şi, în acel timp, trecuse prin toate chinurile iadului. Rhys fusese nimerit de o săgeată în picior când încerca să urmărească trăsura pictată ce ieşea de pe proprietatea lui Lachlan. Întâmplător zărise trăsura când se întorcea de la o vânătoare cu şoimul împreună cu Lachlan. Primul său gând fusese că trimiseseră trăsura la reparat, dar, ca să fie mai sigur, se hotărâse să o urmeze.

Se afla încă la o distanţă de vreo sută de iarzi de trăsură când săgeata îl nimerise în picior, însoţită de un mesaj scris grosolan.

„Tu mi-ai luat femeia, aşa că eu o iau pe a ta”, era mesajul.

Jamie se asigură repede că omul lui nu era în pericol de moarte, dar tot nu ştia cine o luase pe Frances. Cum putea să intre cineva pe porţi, în mijlocul atâtor oameni, şi să o ia fără să observe nimeni nimic? Cu siguranţă că trebuia să fi ameninţat sau să fi creat agitaţie ca să o facă pe Frances

să-l urmeze. Frances ar fi strigat, ar fi făcut ceva care să le dea de înţeles oamenilor că era în primejdie.

Citi din nou mesajul, dar acesta nu avea niciun sens pentru el. Oare cine făcuse acest lucru? Să fi avut cineva ceva cu el personal sau cu moştenitoarea Maidenhall?

Jamie ştia cu siguranţă doar că Tode şi Axia posedau mai multe informaţii decât recunoşteau. Acum, se plimba agitat prin faţa lor, în timp ce ei stăteau jos.

— Aveţi două secunde la dispoziţie să-mi spuneţi tot.

— Altfel ce-o să faci? îl tachină Axia, stând cu braţele încrucişate. Mai degrabă aş mânca broaşte vii decât să-ţi spun ceva. Nu că aş şti ceva, dar m-am săturat să tot fiu învinuită pentru tot ce se întâmplă. N-am avut nicio legătură cu faptul că Rhys a fost rănit. Dacă ţii minte bine, Rhys mi-a cerut mâna şi cred că mă voi căsători cu el. Apoi...

— Axia şi Frances au pus la cale înscenarea unei răpiri, spuse Tode plictisit.

— Tode! îngăimă Axia îndurerată de trădarea lui.

El nu se întoarse spre ea, dar ea văzu că ochii îi erau plini de furie.

— Nu-ţi dai seama că s-ar putea ca Frances să fi fost răpită cu adevărat? Habar n-avem unde e şi, dacă ticălosul

ştie cumva că e moştenitoarea Maidenhall, atunci o să ceară răscumpărare pentru fiecare părticică din ea.

De parcă un munte i-ar fi căzut în cap, Axia îşi dădu seama dintr-odată că, într-adevăr, Frances ar fi putut fi în pericol. Şi, dacă Frances păţea ceva, avea să fie numai vina ei. Frances spusese că, dacă avea să se dea drept moştenitoarea, ea avea să fie cea a cărei viaţă era în primejdie.

— De ce? întrebă Jamie uitându-se la Tode şi încercând să rămână calm.

— Din cauza scrisorii, spuse Tode, fără să se uite la Axia. Ai spus că aveai de gând să-i scrii lui Perkin Maidenhall pentru a-i cere permisiunea să te însori cu fiica lui. Frances s-a gândit că ar fi putut să te împiedice să trimiţi o asemenea scrisoare, ştiind că tatăl ei nu ar fi acceptat niciodată ca ea să se mărite cu un alt bărbat în afară de cel pe care i l-a ales el. Doreşte să scape în orice fel de căsătoria cu Gregory Bolingbrooke şi s-a gândit că, dacă ar fi putut să te convingă în privinţa unei căsătorii secrete...

Întrerupându-se, se uită la Jamie, care îl privea fix. Până acum, Jamie fusese bun şi blând, dar în clipa aceea, Tode îşi dădu seama cum de devenise un luptător renumit. Tode îşi frecă gâtul căci părea să se fi făcut foarte cald în odaie

dintr-odată.

— Când a aflat că ai trimis scrisoarea, Frances s-a speriat că tatăl ei va trimite oameni. Aşa că am hotărât ca eu s-o iau pe Frances, crezând că tu o să vii după noi, aşa încât niciunul din voi să nu fie aici când soseau oamenii lui Maidenhall.

— Deci, aţi pus la cale o falsă răpire, spuse Jamie simplu.

— Nu, zise Axia, eu am pus la cale totul. Tode n-a avut niciun amestec. Aveam de gând să pun planul în aplicare, dar am adormit.

Pentru prima oară de când intrase în odaie, Tode se uită la ea. Nu avea ce spune, era curajoasă. Dar acum nu părea să-şi amintească decât felul cum James Montgomery răsturnase paravanul şi păşise peste el. Axia se îmbrăcase în dosul acelui paravan. Oare ce făcuseră amândoi înainte să intre el?

— Ce alte secrete mai ai? o întrebă Jamie calm.

— Niciunul care să aibă importanţă în această problemă, spuse ea sinceră, căci siguranţa lui Frances era tot ce conta acum.

— Nu e vina ei, spuse Tode repede, înainte ca Jamie să-i mai pună vreo întrebare Axiei. Încerca s-o salveze pe

Frances. Nu-ţi dai seama ce o să-i facă Maidenhall Axiei? El e de părere că cele două verişoare ar trebui să aibă grijă una de alta.

Tode înghiţi în sec când se gândi cât de mânios avea să fie Maidenhall în clipa în care avea să afle de schimbarea de locuri.

— Frances a fost cea care încerca să te atragă într-o căsătorie pe care tatăl ei ar fi anulat-o, cu siguranţă, chiar dacă ar fi trebuit să cumpere jumătate din Londra pentru a reuşi.

— Înţeleg, zise Jamie după câteva clipe. Toată lumea are secrete, dar, în momentul ăsta, Frances e răpită cu adevărat şi nu ştim de cine.

— Şi nu e decât vina mea, spuse Axia îndurerată. Dacă Frances o să fie ucisă, nu va fi decât din vina mea.

Sub privirea lui Tode, Jamie se lăsă în genunchi în faţa ei.

— Haide, drăcuşorule, nu-ţi pierde curajul tocmai acum. Cel care a luat-o probabil că se va îndrăgosti de ea la prima vedere, zise el şi îi ridică bărbia cu vârfurile degetelor. Şi, în plus, dacă e să fie vina cuiva, e numai a mea. În mesaj scria „Mi-ai luat femeia, aşa că eu o iau pe a ta”. Adevărul e că ar fi trebuit să-şi treacă şi numele şi

adresa completă ca să pot şti care e din mulţimea de bărbaţi încornoraţi din viaţa mea.

Când furia la auzul acelor cuvinte înlocui amărăciunea din ochii Axiei, Jamie zâmbi, după care se ridică şi redeveni serios.

— Poţi să stai jos, Tode. Sunt sigur că picioarelor tale le-ar prinde bine puţină odihnă. Mi se pare că trebuie să găsesc o soluţie, spuse el apoi, dar în clipa următoare, uşa se deschise şi Thomas împinse doi oameni în odaie.

Adusese o slujnică mărunţică şi drăguţă şi un băiat de la grajduri, după felul cum mirosea, iar, după culoarea din obrajii lor, nu era greu de ghicit ce făceau în momentul în care îi descoperise Thomas.

— Spuneţi-i, zise Thomas încet, dar pe un ton poruncitor.

Fata se aşeză pe jos şi, acoperindu-şi faţa cu şorţul, începu să plângă în hohote. Băiatul părea să vrea să se ducă la ea, dar tremura prea tare.

După ce îi aruncă o privire lui Thomas, Jamie se duse la ea şi îi întinse mâna. Atâta fu de ajuns pentru a o linişti. Datorită înfăţişării lui, veşmintelor lui frumoase şi eleganţei, lacrimile i se uscară imediat.

Iar când vorbi, vocea lui era dulce ca mierea, aşa cum

Axia o auzise o singură dată: în noaptea când ea fusese Diana.

— Nimeni nu-ţi va face niciun rău şi nu vor exista pedepse. Vreau doar să-mi spui ce ştii.

Băiatul, care stătea tot pe jos, se uită la Jamie cu gelozie. Apoi se ridică şi se duse spre Axia.

— Vă referiţi la femeie? La femeia frumoasă? La cea mai frumoasă femeie din lume? La acea femeie?

Întorcându-i spatele fetei, Jamie îi aruncă o privire băiatului pe care îl reduse la tăcere, după care îşi îndreptă atenţia din nou asupra fetei.

— Spune-mi tot ce ştii.

După ce îi aruncă o privire plină de îngâmfare băiatului, ea se uită în ochii lui Jamie.

— A venit în grajd la trăsuri, la trăsurile pe care le-aţi adus.

— Frances?

— Da, aceea. Eu mă dusesem acolo să mai scap de căldura din bucătărie, dacă ştiţi ce vreau să zic.

— Ha! spuse băiatul. Nu de asta era acolo.

Fata nici măcar nu se uită la el, ci se concentră asupra ochilor lui Jamie.

— Părea foarte supărată şi m-a întrebat care trăsură

trebuia să fie, dar pe urmă a zis că n-aveam de unde să ştiu. Şi aşa şi era.

Axia îi aruncă o privire lui Tode. Frances nu mai ţinea minte nici măcar trăsura cu care urma să fie răpită.

Fata continuă.

— Eu, ăăă, am trecut o clipă după peretele grajdului şi...

Băiatul pufni ironic.

— Dar am auzit tot şi, din moment ce nu eram foarte ocupată... zise ea, dar se întrerupse puţin pentru a-i arunca o privire triumfătoare băiatului care încercase să o ţină foarte ocupată. Am văzut un bărbat solid, parcă era un uriaş. Îmi plac bărbaţii solizi, spuse ea uitându-se visătoare la Jamie, nu cei slăbănogi sau băieţii.

— Zii mai depa, rte, fato! se răsti Thomas.

Ea îşi pierdu expresia visătoare.

— Bărbatul a întrebat-o atunci pe această Frances dacă aştepta pe cineva şi ea a zis că da, venise s-o răpească? Cred că bărbatul a fost cam mirat, dar a spus că da, „Dacă eşti moştenitoarea Maidenhall, atunci am venit să te răpesc”. Exact aşa a zis.

Se uită la Jamie cu ochii mari.

— Era, într-adevăr, moştenitoarea Maidenhall?

Jamie îi zâmbi, dar nu îi răspunse.

— Pe urmă ce s-a-ntâmplat?

— S-a dus cu ea spre trăsura pictată şi a zis că era cea mai frumoasă trăsură pe care o văzuse vreodată. Pe urmă a spus „Tu eşti pictată aici”, şi apoi a mai zis că era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse în viaţa lui, în afară poate de una, aşa că a vrut ca ea să stea lângă el în trăsură, ca el să se poată uita mai bine la ea şi să decidă care din ele era cea mai frumoasă.

— Şi apoi au plecat, zise Jamie încet întorcându-se spre Thomas. Începeţi *căutarea.* Întrebaţi pe toată lumea. Trebuie s-o găsim. Cineva trebuie să ştie ceva.

După ce Thomas îi luă pe cei doi tineri cu el, Jamie se întoarse spre Axia şi Tode.

— Puteţi să plecaţi acum, le zise el absent şi ei îi citiră îngrijorarea pe chip.

După ce ieşiră, Tode spuse că se ducea şi el să ajute la căutări.

— Te simţi bine? o întrebă el pe Axia.

— Da, bineînţeles. Mă simt foarte bine, îl asigură ea. Du-te şi dă o mână de ajutor. Caută în locuri în care alţii nu o pot face.

El îi aruncă un zâmbet încurajator şi plecă.

Dar, în clipa în care rămase singură, ea îşi simţi

genunchii tremurând. Ceea ce începuse ca o glumă, schimbarea locurilor cu Frances, se transforma într-un coşmar. Dacă n-ar fi schimbat locurile, oare ea ar fi fost ostatică acum? Poate că Frances făcuse bine că nu opusese rezistenţă. Dacă ar fi luat-o cineva pe Axia, ea ar fi strigat şi ar fi urlat şi ar fi muşcat, aşa încât, fără îndoială că ar fi fost ucisă.

După ce întrebă o slujnică, Axia găsi capela familiei Teversham şi se duse să se roage. Se rugă ca Frances să nu afle că răpirea era reală, căci dacă se temea, ar fi putut să-l facă pe răpitor să facă vreun lucru pe care nu l-ar fi făcut în alte împrejurări. Se rugă pentru siguranţa lui Frances şi ceru iertare pentru că o vârâse în asemenea încurcătură.

Şi, chiar dacă îşi spuse că nu avea niciun drept să-l roage pe Dumnezeu aşa ceva, îl rugă să-l facă pe tatăl ei să fie mai puţin furios decât ştia ea că avea să fie la primirea scrisorii lui Jamie.

Capitolul 17

Tode nu obişnuia să bea, dar acum simţea că i-ar fi plăcut să se înece în ceva ce l-ar fi făcut să uite. Pentru toate lucrurile oribile care se întâmplaseră în ultimele câteva săptămâni numai el era de vină. Ca şi Axia, nu avea nicio îndoială că, în clipa aceea, Perkin Maidenhall era în drum spre locuinţa lui Teversham împreună cu o armată de oameni. Şi acum, din cauza lui Tode, fărâma de libertate a Axiei se încheiase.

Câteva clipe şi-o închipui pe Axia legată în lanţuri într-una din trăsurile Maidenhall, dar alungă acea imagine din faţa ochilor.

Şi nu numai Axia era în primejdie, oare ce avea să păţească Frances? în clipa aceea, Jamie întorcea toată proprietatea cu susul în jos pentru a găsi pe cineva care văzuse sau auzise ceva ce i-ar fi putut oferi un indiciu cu privire la persoana care o răpise pe Frances. Deocamdată, însă nu descoperise nimic.

Axia era în odaia ei, unde Jamie o pusese să deseneze chipul lui Frances în mai multe exemplare pe care el avea să le dea apoi mesagerilor ca să-i întrebe pe toţi cei din vecinătate dacă o văzuseră.

Axia făcu desenele unul după altul, reuşind să redea chipul lui Frances la perfecţie. Dar Tode, deşi îngrijorat pentru Frances, se tot întorcea cu gândul la sfârşitul perioadei de libertate a Axiei. Peste câteva ceasuri, Maidenhall avea să vină să i-o ducă lui Gregory Bolingbrooke.

Şi se cutremură la acel gând. Bolingbrooke era bogat, dar Tode ştia că, din cauza unui accident suferit în copilărie, Gregory nu era un bărbat complet. Aşa cum bănuise Axia, nu aveau să existe copii sau speranţa unei vieţi normale.

Tatăl lui plătise mult de-a lungul anilor pentru a ţine secret acest lucru, dar, uneori, faţa mutilată a lui Tode putea aduce avantaje. Nimeni nu dădea prea multă atenţie lucrurilor pe care le ştia sau nu le ştia un bufon, iar actorii şi cântăreţii care călătoreau de la o proprietate la alta, pălăvrăgeau mult. Nu îi fusese greu să găsească oameni care fuseseră la Bolingbrooke şi ştiau multe despre cei de acolo.

Aşa că Tode ştia perfect ce o aştepta pe Axia. Tatăl ei avea să vină să o ducă la acel tânăr oribil, forţând-o să se mărite cu el. Axia avea să o facă fără să crâcnească, fiindcă cel mai mult dorea să-i facă pe plac tatălui ei.

Ştiind ce îi rezerva viitorul Axiei, Tode nu fusese în stare să-i refuze acele câteva săptămâni de libertate. Ştia perfect de bine cum era să fie privit de toată lumea şi considerat o ciudăţenie; era unul din lucrurile pe care el şi Axia le aveau în comun. Pentru a-i oferi posibilitatea de a fi o fată obişnuită, o lăsase să schimbe locurile cu Frances şi, acum, totul luase o întorsătură urâtă. Viaţa lui Frances era în pericol, iar Axia avea să fie luată de tatăl ei.

— Trebuie să fac ceva, spuse el tare. Ar fi trebuit să am grijă de amândouă. Amândouă erau în seama mea.

Sentimentul de vinovăţie aproape că îl copleşi, căci întotdeauna o favorizase pe Axia. Maidenhall îi dăduse în grijă ambele fete şi, totuşi el o neglijase pe Frances atât de mult, încât, din cauza singurătăţii, aceasta era gata să se mărite cu primul bărbat pe care îl vedea, mai precis, James Montgomery.

Dar nu putea decât să aştepte. Jamie *cerceta* împrejurimile, punându-le întrebări tuturor, dar, deocamdată, nu aflase nimic. Jamie stabilise că, a doua zi dimineaţă, să plece împreună cu Thomas, lăsându-l pe Rhys acolo şi să călărească spre nord, dat fiind că într-acolo se îndreptau când fusese răpită Frances.

Tode era convins că şi el avea să fie lăsat acasă. Jamie

şi omul său voiau să meargă repede, iar Tode le-ar fi fost o povară. Se întrebă dacă Jamie intenţiona să o lase şi pe Axia sau avea să o ia cu el. Bănuia că avea să o lase, mai ales că nu considera că oamenii lui Maidenhall i-ar fi făcut ceva. Pe Perkin Maidenhall avea să-l intereseze doar unde i se afla fiica, în persoana căreia Jamie credea că era Frances, aşa că, după părerea lui, Axia era în siguranţă.

Dar şi Tode şi Axia ştiau adevărul.

De când sosiseră, Tode stătuse în vechea încăpere învecinată cu grajdul. În cursul anilor petrecuţi alături de Axia se obişnuise cu confortul dar cunoştea foarte bine valoarea unuia ca el în lume. Tode se ţinuse departe de străini pe cât îi fusese cu putinţă, ascunzându-se sub mantia lui aspră şi ţinându-şi faţa acoperită.

Acum, însă, intră în grajd, uitându-se în fiecare boxă până când îl găsi pe băiatul care îl văzuse pe cel care o răpise pe Frances. Acesta ţesăla furios un cal foarte mare.

— Pleacă de-aici, spuse băiatul fără să-şi ridice privirea. Nu mai am ce să spun.

Tode avea experienţa unor ani întregi de stat pe margine; se pricepea să intuiască ce gândeau oamenii. Băiatul era ros de gelozie.

— Voiam să-ţi spun doar că te pricepi mai bine ca el să

ai grijă de o femeie. Tu n-ai pierdut-o pe a ta, spuse Tode şi apoi se întoarse încet.

— Stai puţin! zise băiatul şi îl văzu pe Tode venind înapoi.

Răsucind capul ca o pasăre curioasă, se uită sub gluga lui.

— Eşti unul din oamenii lui?

— Nu prea, zise Tode râzând.

Pe perete, chiar lângă boxă, era o torţă. Aşezându-se în lumină, Tode îşi dădu gluga la o parte doar pentru o secundă, ca băiatul să-i vadă chipul mutilat. Fu mai mult decât suficient şi Tode se întoarse ca să nu vadă repulsia de pe faţa băiatului, după care îi auzi râsul superior.

— Nu cred că tu ai putea să iei iubita cuiva, spuse băiatul fără să-i pese de tresărirea lui involuntară.

— Nu, spuse Tode jovial.

Învăţase cu mult timp în urmă să-şi ascundă durerea.

— Voiam să te întreb ce ai văzut, dar presupun că te-ai săturat să tot vorbeşti despre asta. Totuşi, mă gândesc că trebuie să fi fost foarte interesant.

Îl văzu pe băiat gândindu-se. În realitate, fusese atât de preocupat să-şi vâre mâinile pe sub fustele iubitei lui, încât nu le dăduse atenţie altora. Faptul că ea o făcuse era alt

lucru care îl supăra. De după-amiază şi până atunci, fata nu mai vorbise decât despre acel conte. Conte, şoptise ea pentru a mia oară. Un conte stătuse de vorbă cu ea şi o privise de parcă ar fi fost cea mai importantă persoană de pe pământ.

— Nimeni nu vrea să mă asculte, zise el cu amărăciune. Nimeni nu vrea să ştie ce am văzut eu.

— Deci, ai văzut ceva, zise Tode. De cum te-am văzut mi-am dat seama că eşti un băiat deştept. M-am gândit că Lord James ar fi trebuit să-ţi acorde mai multă atenţie.

Se aplecă spre băiat, având grijă să-şi ţină chipul în umbră.

— Călătoresc din casă-n casă şi caut să aud tot felul de povestiri. Despre păţaniile tale s-ar putea auzi în multe case, dar ar trebui să ştiu mai mult decât ştiu acum.

O clipă, băiatul îl privi uluit.

— Avea jumătate de ureche.

— Poftim?

— Omul acela avea o jumătate de ureche. Era tăiată chiar de-aici, zise el arătând un punct deasupra orificiului urechii. Partea de sus lipsea.

Lui Tode îi venea să-l sărute pe băiat de bucurie pentru acea informaţie, dar se forţă să stea liniştit o jumătate de

oră şi să-l asculte spunând tot ce îşi închipuia că se întâmplase de când îl văzuse pe omul cu jumătate de ureche.

Când reuşi să plece, în cele din urmă, primul lui impuls fu să-i ducă acea informaţie lui Jamie, dar în timp ce traversă curtea, se răzgândi. Dacă îi spunea lui Jamie, fără îndoială că acesta ar fi pornit imediat cu oameni şi arme şi poate că Frances ar fi fost rănită în acel haos. Nu, îşi spuse Tode, mai bine avea să o facă singur şi, aşa cum ştia foarte bine, se putea strecura în locuri în care alţii nu puteau ajunge. În plus, era numai vina lui, nu?

Tode ştia din felul cum era formulat mesajul de pe săgeata trimisă în piciorul lui Rhys că era de aşteptat ca Jamie să ştie cine o luase pe Frances, aşa că, probabil că şi cineva apropiat lui Jamie ar fi putut să ştie. Tode nu spera să-l facă pe Jamie să dea o informaţie pe care nu voia să o dea, dar poate că lui Rhys i-ar fi plăcut să-i ţină cineva companie.

— Am venit să te fac să râzi, zise Tode vârându-şi capul în odaia lui Rhys, având sub braţ un burduf de piele plin cu un vin tare.

— Eşti binevenit, spuse Rhys ridicându-se în capul oaselor şi strâmbându-se imediat de durere, ia spune-mi,

ce s-a mai descoperit?

— Nimic încă, dar nu de asta am venit aici. Haide, trebuie să uiţi asta, altfel piciorul o să te doară tot timpul. Dă-mi voie să-ţi spun o poveste amuzantă pe care am auzit-o.

Două ore mai târziu, Tode ieşi din odaia lui Rhys zâmbind pe sub glugă. Nu fusese greu să-l facă pe Rhys să vorbească despre oamenii extraordinari pe care îi cunoscuse în viaţa lui.

— Dar niciunul nu-i mai prost ca Henry Oliver, spusese Rhys după ce trecuse o oră de bârfe şi povestiri. Credea că e surd numai pentru că avea jumătate de ureche.

Când fusese întrebat apoi, spusese cum fratele mai mare *al lui* Jamie îl lovise pe Oliver într-o *parte a* capului cu sabia când erau mici, iar când partea de sus a urechii îi căzuse, Oliver urlase că acum avea să fie surd.

— Până-n ziua de azi tot mai crede că nu aude bine cu partea aia.

— Şi ce fel de om e acest Henry Oliver? îl întrebă Tode făcând tot posibilul să nu pară prea curios. Periculos?

— Oliver? Nu, deloc, numai dacă nu cumva prostia crasă îl poate face pe om periculos. O iubeşte pe sora lui Jamie şi, de ani de zile, încearcă să-i forţeze familia lui Jamie să-i

lase să se căsătorească.

— Să-i forţeze?

Tode se bucura că Rhys era aproape beat, aşa încât nu sesiza panica din glasul lui.

— Timp de ani de zile a încercat să o cumpere de la fratele mai mare al lui Jamie şi Edward ar fi vândut-o dacă tatăl lui James nu şi-ar fi ridicat nasul din cărţi atât cât să spună nu, nu credea că era o partidă bună.

Rhys chicoti.

— Cred că hotărârea lui a fost influenţată şi de faptul că Berengaria a spus că, înainte să se mărite cu Henry Oliver, se aruncă de pe acoperiş. După moartea fratelui şi tatălui, Oliver i-a oferit lui Jamie ceva pământuri care se inundă în fiecare primăvară, câteva colibe dărăpănate şi câteva case vechi de când lumea în schimbul mâinii Berengariei, zise Rhys şi mai luă o înghiţitură de vin. Odată a încercat chiar s-o răpească.

— Să o răpească? întrebă Tode cu răsuflarea tăiată.

— I-a aruncat un sac în cap şi a luat-o pe sus.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

Rhys nu mai putea de râs.

— Într-un fel, Oliver vede foarte slab, a prins-o pe cealaltă soră în sac, pe Joby. N-o cunoşti, dar crede-mă,

niciun bărbat nu vrea să se pună cu fata asta. Mai degrabă aş deschide un sac plin cu pisici sălbatice decât unul în care se află Joby furioasă.

— Ca Axia, spuse Tode încet.

Rhys zâmbi visător.

— Nu, nu seamănă deloc. Axia terorizează un singur bărbat. Joby face ca viaţa tuturor să fie un infern. În afară de a lui Jamie şi a Berengariei. Stai să-ţi spun numai ce obişnuia să-i facă fratelui ei, Edward.

Şi începu o cu totul altă poveste, însă Tode îşi căpătase informaţia aşa că, acum, avea să-i fie uşor să afle unde locuia acel Henry Oliver şi chiar şi mai uşor să bănuiască încotro se îndrepta. Fără îndoială că o ducea pe Frances la el acasă. Nu era de mirare că Jamie nu înţelesese mesajul: „Tu «mi-ai luat femeia, aşa că eu o s-o iau pe a ta”. După părerea lui Jamie, sora lui nu aparţinuse şi nici nu avea să aparţină vreodată lui Henry Oliver, dar, evident, acesta gândea altfel.

Aşa că, acum, Tode ieşi din odaia lui Rhys zâmbind. Aflase multe lucruri dar ce putea face cu ele? Să i le împărtăşească lui Jamie? Ştia ce avea să facă Jamie, avea să fugă după Frances, lăsând-o pe Axia acolo. Dar Tode ştia că Axia era cea care avea nevoie de protecţie şi mai

ştia şi că, dacă Jamie ar fi aflat acest lucru, ar fi apărat-o cu preţul vieţii lui.

Cum să-i îndepărteze pe Axia şi pe Jamie de casa lui Teversham înainte ca Jamie să afle ce ştia Tode? Cum să-l facă pe Jamie să o apere pe Axia şi să o lase pe Frances în seama lui?

Capitolul 18

Jamie mototoli mesajul furios. Nu avea să-l arate nimănui. Cu fiecare clipă care trecea se simţea şi mai prost, şi mai neputincios, din moment ce nu îşi dădea seama ce ar fi trebuit să ştie. Cine o răpise pe Frances? După felul cum era formulat primul mesaj, se părea că ar fi fost de aşteptat să ştie, dar nu ştia.

Nu dormise de două zile şi era neras, dar nu avea să-şi găsească odihna până când nu descoperea ceva. Trebuia să existe un indiciu undeva. Tocmai îi spusese lui Thomas să i-l aducă din nou pe băiatul de la grajduri când sosise cel de al doilea mesaj. Acesta spunea că Jamie trebuia să se ducă spre vest la locuinţa unchiului său şi să aştepte acolo alt mesaj.

Dar ceea ce îl deranja mai mult era faptul că, la sfârşitul mesajului, era scris „Mai bine ai avea grijă de femeile tale”.

Nu „femeia”, ci „femei”. Poate că era o greşeală. Poate că pana îi alunecase puţin celui care scrisese. Poate că voise să spună că numai Frances era în primejdie şi nicio altă femeie.

De asemenea, Jamie mai era tulburat şi de faptul că

descoperise mesajul pe patul său, ceea ce însemna că venise din interiorul casei lui Teversham. Fusese pus acolo de cineva din interiorul castelului, de cineva atât de cunoscut încât prezenţa sa nu atrăgea atenţia nimănui.

Jamie, nu putea să piardă prea mult timp cu gândurile. Avea să se ducă la unchiul lui şi să aştepte alte instrucţiuni. Între timp, ca să se asigure că Axia era în siguranţă, avea să o trimită cu Tode şi Thomas, singurii în care avea încredere.

Jumătate de oră mai târziu, Jamie înjura, căci şi Thomas şi Tode sufereau de diaree. Ţinându-se de burtă, Thomas era pământiu la faţă.

Cât despre Tode, acesta era atât de slăbit, încât abia putu să-şi ridice privirea când îl prinse de braţ pe Jamie.

— Nu-l lăsa pe răpitor s-o ia pe Axia. Trebuie s-o aperi. Mă tem că nu e în siguranţă aici. Omul ăla a luat-o pe Frances de sub ochii tuturor. Ar putea s-o facă iarăşi.

Tode dădea glas celor mai rele temeri ale lui Jamie. Aşa cum îi spusese Axia, oamenii ştiau că Frances era moştenitoarea Maidenhall şi poate că, datorită faptului că Axia călătorea cu ei, puteau să creadă că şi ea avea vreo legătură cu aurul.

Dar fiindcă nu dormise de două zile, Jamie pierduse

noţiunea timpului şi nu era conştient că era toiul nopţii când dădu buzna în odaia Axiei. Încruntându-se, îşi dădu seama imediat că nicio slujnică nu dormea cu ea acolo. Era, deci, total neapărată.

Când îi atinse umărul, ea se ghemui şi mai mult în aşternut, atât de mult, încât el trebui să vâre mâinile înăuntru ca să o ridice.

— Axia, trezeşte-te, îi spuse el uşor. Vreau să vii cu mine.

— Dorm, murmură ea continuând să rămână cu ochii închişi.

— Nu, nu dormi. Trebuie să te trezeşti. Vreau să vii cu mine.

— Dorm, murmură ea cu ochii închişi.

— Nu, gata cu somnul. Trebuie să te trezeşti. Unde e slujnica să te ajute să te îmbraci?

— Jamie mă ajută să mă îmbrac.

În ciuda oboselii, el zâmbi, după care o scutură uşor.

— Mergem la unchiul meu. Are o soţie foarte drăguţă pe nume Mary, care o să aibă grijă de tine.

Căscând, Axia începu să se trezească.

— Ce cauţi iarăşi în odaia mea? întrebă ea. De ce vii mereu în odaia mea?

— Sunt soldat, ai uitat? Mă duc acolo unde e pericol.

Axia încercă să nu zâmbească, dar nu se putu abţine.

— Ai găsit-o pe Frances?

— Nu, dar am primit un al doilea bilet şi trebuie să plec imediat la unchiul meu. E la vreo zi distanţă de aici şi tu vei veni cu mine.

— De ce? întrebă ea ridicând o sprânceană.

— Thomas şi Tode sunt bolnavi, aşa că nu pot avea grijă de tine şi, din moment ce nu e nimeni altcineva, trebuie să vii cu mine.

Nu fu pregătit pentru viteza cu care ea sări din pat, iar când aruncă cearceaful peste el îl izbi în colţul ochiului. Dând la o parte cearceaful, duse mâna la ochi şi nu se miră când văzu un pic de sânge pe deget.

Cu o mână la ochi, se întinse imediat şi o prinse de braţ înainte să iasă din odaie în cămaşă de noapte.

— Tode! îngăimă ea smucindu-se cu toată puterea. Trebuie să mă duc la el dacă e bolnav.

Jamie o ţinu cu uşurinţă.

— Axia, sunt foarte obosit; sunt îngrijorat; nu-mi face viaţa şi mai grea. Vino încoace şi vezi dacă nu cumva m-ai orbit.

Întorcându-se, ea văzu o mică pată de sânge în colţul

ochiului. Aceasta nu o tulbură, dar când el se aşeză pe un scaun, ea îi văzu umerii lăsaţi şi îşi dădu seama ce povară grea îl apăsa.

— Scumpul tău Tode n-are nimic, e doar o simplă diaree, murmură el.

Ea era perfect trează acum şi se duse să ude un prosop în lighean, după care se întoarse la el şi, aşezându-se între picioarele lui, îi tamponă uşor colţul ochiului.

— Ce s-a mai aflat? întrebă ea încet.

— Nimic. Trebuie să aştept.

Când el îşi ridică privirea, ea văzu cât de încordat era. Sub ochi avea cearcăne negre din cauza nesomnului. Oare, dacă ar fi dispărut ea, săracă aşa cum o credea el, ar fi căutat-o la fel de asiduu?

Cunoştea răspunsul. Da, ar fi căutat-o.

Împotrivindu-se unui impuls de a-l lua de gât, se duse lângă pat, stând cu spatele la el.

— Vrei să merg cu tine?

Urî speranţa care se strângea în ea în aşteptarea răspunsului.

— Nu pot să te las aici. Voiam să te trimit cu Thomas şi Tode, dar amândoi sunt bolnavi. Thomas o să ne urmeze imediat cum se va simţi mai bine.

— Şi Tode?

— El va rămâne aici. Lachlan va avea grijă de el.

Răsucindu-se brusc, ea îl întrebă:

— N-ar fi putut Lachlan să aibă grijă şi de mine?

— Nu, zise Jamie. Din bilet rezultă că nu numai o femeie e în primejdie. Ar putea însemna că şi tu eşti, nu numai Frances.

— Dar Lachlan ar putea să mă ducă undeva, spuse ea cu ochi rugători. Ah, Jamie, te rog. Ai uitat că mi-a cerut mâna?

— A spus-o în glumă! se răsti Jamie. Te făcuseşi de râs în faţa tuturor şi a încercat să te scape de ruşine.

— Ah? Asta a făcut? Atunci chiar că e un om bun. Ar fi o partidă bună pentru mine, aşa că, poate, dacă l-ai convinge să mă ducă undeva, mi-ar cere din nou mâna. De data asta, serios.

El o privi încruntat, dar nu îi răspunse.

Ducându-se spre el, ea se opri din nou între genunchii lui.

— Te rog, şopti ea.

Jamie era prea obosit ca să se mai gândească la ce făcea, dar o trase brusc în braţe şi o sărută apăsat. Adică, sărutul *fu* apăsat la început, căci, apoi, deveni atât de

dulce şi de tandru, încât el fu extrem de conştient că se aflau în odaia ei singuri şi că era goală pe sub cămaşa de noapte.

Deodată, el o dădu la o parte.

— Eşti atât de dornică să te măriţi, încât ai lua pe oricine?

— Oh, da, spuse ea fericită. Pe oricine în afară de tine. M-ai face să-mi amintesc toată viaţa că sunt săracă şi că *te-am făcut să rămâi fără* moştenitoarea Maidenhall.

Jamie ţâşni de pe scaun, ridicând mâinile spre cer.

— Ştii foarte bine că tatăl lui Frances n-o să fie de acord cu căsătoria asta. Aproape toate necazurile acum...

Dar se întrerupse, privind-o furios.

— Ce rost are să vorbesc cu tine? Nu vei rămâne aici cu Lachlan să te faci de râs. Eşti sub protecţia mea şi, până când mi se va lua această însărcinare, voi avea grijă de tine. Ai înţeles?

— Foarte bine. Şi sunt sigură că te-a auzit aproape toată lumea.

Jamie se strâmbă.

— Îmbracă-te. Plecăm în zori, zise el şi ieşi imediat, fără să se sinchisească să închidă uşa.

O închise Axia şi, după aceea, se rezemă de ea,

zâmbind. Apoi se desprinse de uşă şi începu să danseze prin odaie, fredonând fericită.

Capitolul 19

Jamie era obosit şi foarte nervos. Ce naiba îl făcuse să o ia pe Axia cu el? Ştia foarte bine că Lachlan ar fi apărat-o cu preţul vieţii lui, la fel ca şi Rhys şi ca Thomas, când avea să se simtă mai bine. Ar fi fost în siguranţă. Ei ar fi apărat-o şi de eventualii răpitori şi de tatăl lui Frances.

Dar, deşi ştia acest lucru, nu putea să o lase acolo. Nu avea niciun sens pentru el, dar ştia că trebuia să o aibă cu el, să o vadă tot timpul. Poate că, mai târziu, avea să o lase la unchiul său, dar nu era convins că avea să poată face nici măcar asta.

Aşa că, acum, se iveau zorile şi servitori somnoroşi se agitau de colo colo, el era gata de plecare, dar nu se vedea nici urmă de Axia. Nu era în odaia ei şi nimeni nu o văzuse. Timp de câteva secunde, inima îi tresări de teamă, dar apoi se linişti. Fără îndoială că era cu scumpul ei Tode, îşi spuse el.

Îl invadă un val de gelozie şi nu se gândi că era cât se poate de firesc ca ea să vrea să-şi ia rămas-bun de la prietenul ei vechi. Nu ştia decât că nu voia ca ea să fie singură cu un alt bărbat.

— Voi fi singură, îi spuse Axia lui Tode, care stătea întins

pe patul tare din pături pentru cai.

— Jamie al tău va fi cu tine.

— Nu-i al meu. Dacă aparţine cuiva, aceasta e Frances.

Tode izbucni în râs.

— Nici tu nu crezi asta. Frances îl vrea pentru că e disponibil, iar el o vrea pentru că are nevoie de ajutor ca să-şi întreţină familia. Nu poţi să-l condamni pentru asta. Axia, spuse el apoi încet, Jamie e un om bun şi cred că te iubeşte.

— Pe mine? Mă iubeşte pe mine? Trebuie să fii foarte bolnav. James Montgomery abia aşteaptă să scape de mine.

— Zău? Atunci de ce te ia la unchiul lui?

Axia zâmbi uşor.

— Ca să mă ţină departe de Lachlan.

— Exact. Şi de ce ar vrea să te ţină departe de Lachlan dacă nu i-ar păsa deloc de tine? Din moment ce crede că n-ai nicio zestre, trebuie să ştie că o căsătorie între tine şi Teversham ar fi foarte bună.

— Cea mai bună, zise Axia zâmbind. L-am implorat să mă lase să rămân cu Lachlan şi cu drăguţii lui băieţi.

— Vrei să spui, drăcuşorii ăia. Li se pare foarte amuzant să pună scaieţi în paturile oamenilor.

— Şi mormoloci şi tot felul de târâtoare, spuse Axia strâmbându-se. Nu ţi-ar veni să crezi dacă ai auzi ce i-au dat intendentului să bea!

— Mmmm. Din păcate, pot să-mi închipui. Am făcut tot posibilul să mă ascund de ei, pentru că n-am chef să se distreze pe seama mea.

Atunci, Axia făcu ochii mari.

— Trebuie să mergi cu noi, zise ea. Nu pari atât de bolnav încât să nu poţi merge. Mă duc să-i spun...

Tode o prinse de braţ când ea dădu să se ridice de pe marginea patului improvizat.

— Nu sunt bolnav, spuse el încet. O să mă duc înainte să văd dacă nu-l pot opri pe tatăl tău.

— Cum...? Ah, Tode, o să ne omoare pe amândoi. De ce o fi Frances întotdeauna atât de proastă? N-ar putea să schimbe şi ea lucrurile măcar o dată? Dacă ar fi venit să-mi spună că Jamie voia să-i ceară permisiunea tatălui meu, aş fi aranjat eu ceva.

— Ce ai fi făcut? Ai fi scris scrisoarea tu însăţi? Ai fi acordat permisiunea pentru căsătorie? Până acum, Frances ar fi făcut în aşa fel încât să se mărite cu scumpul tău Jamie.

— Poftim! exclamă ea. Ştii foarte bine că nu pot să-i

sufăr pe cei care au o părere bună despre înfăţişările lor.

— Jamie nu-i aşa şi ştii asta. Îţi place la nebunie să-l chinui.

Ea îşi privi mâinile.

— Dar nu-mi foloseşte la nimic.

— E aproape înnebunit de cât te doreşte. Am crezut că o să plângă atunci când i-ai dat perna aia lui Rhys.

— Adevărat? Chiar crezi că mă place? Nu! Nu-mi răspunde. Mă consideră o mare pacoste şi nimic mai mult.

— Ah, da. De aceea te ia cu el.

Auzind un zgomot afară, Tode spuse:

— Ascultă. O să vină aici în curând şi va trebui să pleci, zise el şi apoi continuă cu un glas scăzut: Axia, ştii că eu... că eu...

Ea ştia foarte bine ce încerca să spună, cuvinte care nu fuseseră rostite niciodată. Dar nici nu era nevoie să fie rostite. Încă de când era mică şi tatăl ei îi trimisese un băieţel slăbuţ care avea în permanenţă dureri cumplite din cauza lucrurilor care i se făcuseră, Axia îl iubise. Îi trebuiseră ani de zile ca să-l facă să aibă încredere în ea, să-şi depăşească teama de alţi oameni, să înceteze să mai urască, dar, până la urmă, reuşise. Învăţaseră amândoi să acorde şi să primească încredere şi, împreună, cei doi

neadaptaţi îşi clădiseră o existemţă numai a lor în acea închisoare frumoasă.

Axia îl luă de gât.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc. O să te iubesc toată viaţa. Ce-o să mă fac fără tine chiar şi o zi?

O clipă, Tode o ţinu strâns, dar apoi o împinse uşor.

— Pleacă înainte să mă fac de râs. Te rog să nu-l faci pe Jamie să sufere; nu vreau să ajungă să arate ca mine.

Zâmbea, dar ochii îi erau serioşi.

Axia se chinuia prea tare să nu verse lacrimi pentru că îşi părăsea prietenul pentru a se mai gândi la vreo replică inteligentă. Şi încerca să nu-l lase să vadă că îi era teamă să fie fără el.

Tode îi ridică bărbia şi o privi.

— Nu-ţi face prea multe griji pentru Frances, îi spuse el şi se simţi măcinat de un sentiment de vinovăţie pentru că nu-i putea spune că era sigur că verişoara ei nu e în primejdie.

— Ah, Tode, Frances nu ştie nici măcar să se îmbrace singură. Dacă îi spune acelui om că nu e adevărata moştenitoare şi el o azvârle imediat? Cine o să aibă grijă de ea? Frances n-ar şti cum să se salveze nici dacă ar avea ocazia.

— Aici te înşeli. Frances e şireată ca o pisică. N-a reuşit să se vâre pe sub pielea moştenitoarei Maidenhall şi să scape de sărăcia din casa tatălui ei? Dacă n-ar fi fost vicleană, ar fi fost spălătorească şi ar fi avut doi copii până acum.

Imaginea frumoasei Frances muncind era atât de ridicolă, încât Axia nu putu să nu zâmbească.

— Aşa e mai bine. Acum du-te. Te aşteaptă.

— N-o să-l laşi pe tata să-ţi facă nimic, da? Nu uita, orice ţi-ar spune sau ţi-ar face, o să am grijă de tine. Dacă o să am un bănuţ, o să-l împart cu tine.

Tode îi luă mâna şi i-o sărută.

— Axia, dacă o să ai un bănuţ, o să reuşeşti cumva să-l înmulţeşti.

— Atunci tu o să ai jumătate, spuse ea zâmbind, după care se ridică repede şi ieşi din încăpere, izbindu-se de pieptul lui Jamie, care stătea lângă uşă. Mă spionai! spuse ea acuzator, privindu-l sfidător.

— Am alte lucruri interesante de făcut. Acum haide, altfel o să pierdem toată ziua, spuse el, şi, luând-o de braţ, o duse în curte, unde aşteptau doi cai.

— Ce-i asta? întrebă Axia uitându-se la o iapă frumoasă care fusese înşeuată şi încărcată cu saci de piele plini cu

tot soiul de lucruri.

— Ăsta e un cal, spuse Jamie fără să ridice privirea. N-ai mai văzut niciunul până acum?

Axia era aproape la fel de obosită ca el şi nu avea chef să-i suporte indispoziţia.

— Ştiu foarte bine ce e, dar cine o să-l călărească? întrebă ea şi chipul i se lumină. Tode o să vină cu noi, până la urmă!

— Axia, n-am timp de asta. Trebuie să plecăm. Acum, încalecă-l şi hai să mergem. S-ar putea să ne aştepte veşti despre Frances la unchiul meu.

Când Axia nu făcu nicio mişcare, el încetă să mai lege lucrurile pe şaua lui şi se uită la ea.

— Ce mai e acum?

Ea îi aruncă un zâmbet stins.

— N-am mai călărit niciodată. Nu singură, oricum.

— Niciodată...? începu el, după care clătină din cap. Prefă-te că vrei să-l vinzi şi clientul vrea să vadă dacă e docil, aşa că trebuie să-i demonstrezi.

Axia nu zâmbi, ci doar încuviinţă, se întoarse spre cal şi apoi se întoarse iarăşi spre Jamie.

— Acum ce mai e?

— Tode, spuse ea încet. N-am mai fost niciodată fără el.

El... el are grijă de mine. N-ar putea să vină cu noi?

Jamie se simţi cuprins de un sentiment cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Bineînţeles, îşi spuse el, era obosit şi încordat de aceea simţea lucruri pe care, în condiţii normale nu le-ar fi simţit. Nu mai voia să se gândească la acest lucru, aşa că o luă în braţe şi o aşeză în şa, după care îi dădu hăţurile.

— Nici scaunele nu sunt atât de sigure cum e calul ăsta. Acum pune-ţi piciorul de partea cealaltă şi urmează-mă.

Nu îi dăduse o şa pentru femei, pentru că îşi închipuise că avea să se priceapă foarte bine la călărit. Cu o şa bărbătească, avea să se echilibreze mai bine.

Când fu în şa, ea îl privi cu ochii mari, părând să spună „Nu mă lăsa”. Fără să vrea, lui Jamie îi plăcu privirea aceea. Şi îi mai plăcea şi faptul că, în călătoria aceea, ea avea să depindă numai şi numai de el. Îi atinse gamba, ascunsă sub straturile de fuste.

— Voi avea grijă de tine, Axia. Ţi-o jur, spuse el, şi, când o văzu tot îndoielnică, zâmbi. Profită de această zi şi astăzi va trebui să călăreşti.

Timp de o secundă doar, ea păru speriată, după care înălţă bărbia.

— Dacă tu poţi s-o faci, pot şi eu. Mi-ai împachetat

desenele?

— Nu, spuse el zâmbind şi încălecând. Nu pene, cerneală sau hârtii şi nu Tode. O să fim doar eu, tu şi stelele.

După aceea dădu pinteni calului şi ea îl urmă.

Capitolul 20

— Urăsc animalul ăsta. Îl urăsc. Îl urăsc, spuse Axia printre dinţii încleştaţi aşa încât o dureau fălcile.

Dar nu numai fălcile o dureau, ci fiecare muşchi, os şi nerv din trupul ei.

— Nu te mai plânge şi descalecă, îi spuse Jamie uitându-se în sus la ea.

Ajunseseră la un han, *„Gâsca de Aur”,* şi opriseră caii în faţa acestuia, iar acum el o aştepta să descalece.

Călăriseră toată ziua. O zi care, pentru Axia, fusese cea mai lungă din viaţa ei. Părţile interioare ale pulpelor o dureau îngrozitor şi la fel şi muşchii picioarelor. Avea impresia că tot trupul îi era zdrobit.

— Animalele astea n-au fost create de Dumnezeu, îi spuse ea. Diavolul le-a creat. Şi sunt menite să distrugă omenirea.

Ca şi cum ar fi înţeles, iapa întoarse capul şi o privi cu ochi trişti. Axia, însă, avea o inimă de piatră şi ar fi mârâit la ea dacă faţa n-ar fi durut-o prea mult.

— Axia, sunt obosit, zise Jamie. N-am dormit de câteva zile. N-am mâncat de câteva ore bune. Ai milă de mine şi descalecă.

Axia îl privi dezgustată.

— Nu pot. Nu pot să mă mişc absolut deloc. Toţi muşchii îmi sunt împietriţi.

Jamie se frecă la ochi. Nu îşi putea da seama în ruptul capului de ce insistase ca ea să-l însoţească, întinse braţele.

— Dă-ţi drumul în braţele mele atunci. O să te prind.

— Nu pot, şopti ea şi el văzu că era serioasă.

Poate că i s-ar fi făcut milă de ea, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat şi de obosit. Întinzându-se cât putu de mult, o luă de mijloc şi o trase. Când ea nici nu se clinti, îi dădu drumul şi, ducându-se de partea cealaltă a calului, îi scoase piciorul din scară. Dar când o mişcă, din cât putu să-şi dea seama, trupul ei era complet rigid; nu se apleca deloc.

Din moment ce îşi petrecuse aproape toată viaţa pe cal, Jamie nu se gândise prea mult la călărit, dar acum, când o făcea, îşi dădu seama că el făcuse cunoştinţă cu şaua în mod treptat. Poate că era prea mult să călăreşti de prima oară douăsprezece ore în şir.

Când îi descleştă mâinile de pe hăţuri şi văzu că erau, într-adevăr, împietrite, i se făcu puţină milă de ea. Trebuia să recunoască un lucru, totuşi: ea nu se plânsese absolut

deloc toată ziua. În afară de faptul că îi spusese detaliat cât de mult ura caii. Dar nu dăduse prea multă atenţie acestui lucru, din moment ce singurul lui ţel era să ajungă la unchiul său şi să afle tot ce putea în legătură cu Frances.

După ce îi eliberă mâinile şi picioarele, o luă din nou de mijloc şi o trase. Dar, din moment ce ea nu îşi îndoi picioarele, tot nu putu să coboare de pe cal.

— Să vă dau o mână de ajutor? întrebă un ins gras şi roşu la faţă, care probabil că era proprietarul hanului.

— Mulţumesc, zise Jamie aruncându-i o privire Axiei, dar ea se uita fascinată la firmă.

Dacă nu ar fi fost roşie la faţă de stânjeneală, Jamie s-ar fi gândit că voia să se apuce să picteze firme de cârciumi.

În partea cealaltă a calului, hangiul îşi vârî mâinile sub piciorul Axiei şi împinse în aceeaşi clipă în care Jamie o trase din partea lui. Ca şi cum ar fi fost nişte baghete magice picioarele ei rămaseră rigide şi depărtate atât cât era lăţimea calului.

Ţinând-o de mijloc, Jamie văzu că nu o putea trage complet de pe cal din cauza picioarelor ei imobile.

— Ăăă, îi spuse el omului, căci toată experienţa lui de luptă nu îl pregătise pentru o asemenea situaţie. Poate

dacă ai îmboldi calul puţin.

— Ah, da, bineînţeles, spuse omul încercând să rămână serios, dar ochii îi erau plini de amuzament.

Ducându-se în faţa calului, luă hăţurile şi îl trase dintre picioarele Axiei.

Dar când îi văzu expresia lui Jamie care o ţinea pe Axia în aer, cu picioarele larg depărtate sub fuste, nu mai putu să se abţină şi, ducând mâna la gură, intră în han.

Jamie nu ştia ce să facă. Nu putea să o lase jos, căci era o distanţă de aproape un metru între picioarele ei.

— Ai vrea să stai jos? îi sugeră el.

— Mă doare prea tare, zise Axia. Şezutul mă doare, înăuntru mă doare. Totul mă doare.

— Bine, dar... începu el şi îşi dădu seama că nu putea sta acolo tot restul zilei.

Aruncând-o pe umăr, încercă să-i apropie picioarele.

Era mai dificil decât se aşteptase şi, Când ajunse la glezne, se bucură că era scundă şi că braţele lui erau lungi, altfel n-ar fi ajuns niciodată la ele. Cuprinzându-i gleznele, începu să tragă şi era mai degrabă ca şi cum ar fi încercat să închidă o foarfecă ruginită. Iar faptul că Axia scâncea de durere nu îl ajuta cu nimic.

Dar cu putere şi perseverenţă, Jamie reuşi, în sfârşit, să-i

apropie picioarele.

Continuând să o ţină pe umăr, o lăsă să se odihnească puţin înainte să o lase jos în faţa lui. Dar, în clipa în care ea atinse pământul, picioarele i se înmuiară.

Apucând-o de umeri, o ţinu să nu cadă.

— Hai, drăcuşorule. Profită de ziua asta, ai uitat?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Aş vrea să pun mâna pe calul ăla şi să-i tai gâtul. Aş vrea să...

Jamie o luă pe după umeri şi o conduse înăuntru, susţinând-o foarte mult, din moment ce picioarele ei nu funcţionau bine.

Înăuntru erau patru mese, trei dintre ele fiind ocupate de alţi clienţi, dar într-un colţ era una liberă, şi hangiul aşezase trei perne pe o banchetă de lemn.

Când Axia văzu pernele, îi dădură lacrimile şi îi şopti „Te iubesc”, hangiului, care era încântat.

Atunci, Jamie o împinse cu destulă putere ca să se aşeze şi să nu mai flirteze.

De cum se aşează, Axia puse capul pe masă şi adormi. Nu se trezi decât când simţi miros de mâncare în jur şi, atunci, trebui să-l trezească pe Jamie şi să-i spună să mănânce, căci capul îi căzuse pe spate şi dormea la fel de

adânc ca ea.

— Mănâncă, îi spuse ea împingând spre el farfuria de cositor plină cu mâncare, dar el luă ulciorul cu bere şi îl dădu pe gât.

— Călători, nu? întrebă hangiul căruia îi licăreau ochii de fiecare dată când se uita la Axia.

Îl privi pe Jamie ai cărui ochi erau închişi pe jumătate din cauza oboselii.

— Doriţi o odaie pentru la noapte?

— Da, oh, da, spuse Axia entuziasmată. Ceva moale cu cearceafuri şi, oh, da, plat. Foarte, foarte plat. Vreau un pat foarte plat.

Omul râse uşor.

— Cele mai plate paturi din toată Anglia. Şi nu se mişcă decât dacă le faci să se mişte, spuse el făcându-i cu ochiul Axiei şi fiind încântat când o văzu roşind.

— Atunci o să luăm odaia cea mai bună pe care o aveţi, spuse ea fericită.

Jamie ar fi vrut să continue drumul până la unchiul lui, dar ştia că nu ar fi putut. După cum se simţea în clipa aceea, nu avea să-i fie de niciun ajutor nici lui Frances, nici altcuiva. Crezuse că avea să ajungă la unchiul lui în seara aceea, dar toată ziua fusese conştient că Axia abia se

ţinea pe cal, aşa că mersese mai încet pentru ea. Rezultatul era că îi mai aştepta un drum de jumătate de zi. După ceea ce se întâmplase când încercase să o dea jos de pe cal, nu putea fi atât de crud încât să o oblige să încalece din nou atât de curând.

— Două odăi, îi spuse el hangiului. Vom avea nevoie de două odăi.

— Sforăie, spuse Axia repede, nevrând să se ştie că nu erau căsătoriţi. Nimeni nu poate să stea în odaie cu el.

La o masă era un bărbat care se întoarse să se uite la ea când Jamie spusese că doreau două odăi şi încă se mai uita la ea.

— N-avem decât una singură, spuse hangiul, doar dacă nu cumva doriţi să dormiţi în grajd. N-o să deranjaţi caii.

Jamie, care se trezise suficient de mult ca să-şi îndrepte atenţia spre mâncarea din faţa lui, îl văzuse şi el pe cel care se uita la Axia, dar se prefăcu că n-a observat.

— Se pare că, în noaptea asta, va trebui să mă suporţi, draga mea.

— Da? spuse ea interesată, după care se uită la hangiu. Bănuiesc că n-am încotro. Va frebui să suport.

Clătinând din cap, hangiul se duse la bucătărie zicându-şi că Axia arăta bine şi că el ar fi ţinut-o în odaie indiferent

cât s-ar fi plâns ea în legătură cu sforăitul.

Axia începu să se simtă mai bine acum, că nu se mai afla pe acel animal afurisit şi descoperi că era lihnită de foame. Rupând o bucată de carné, o vârî în gură şi mestecă, în tot acest timp uitându-se la Jamie.

— Ce mai coci în mintea aia vicleană? o întrebă el fără ca măcar să se uite la ea.

— Absolut nimic. Chiar sforăi?

El se întoarse şi o privi într-un fel care o făcu să se simtă cuprinsă de căldură.

— Până acum nu s-a plâns nimeni.

— Jamie, spuse ea aplecându-se spre el, dar el îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra mâncării.

— Nu, spune, şopti apoi, făcând-o să ofteze şi să continue să mănânce.

Două ore mai târziu, când erau singuri în odaie, Axia descoperi că Jamie intenţiona să doarmă pe jos, lăsând-o pe ea în patul care era cam îngust.

Îi lăsase timp ca să se pregătească de culcare şi acum, el se afla în mijlocul încăperii, scoţându-şi hainele şi aşezându-le cu grijă pe un scaun.

— Axia, eşti pe cale de a te căsători şi eu intenţionez să te las aşa cum te-am găsit. Am de gând să te dau în

primire logodnicului tău aşa cum te-am primit. Nu obişnuiesc să seduc fete care mi-au fost date în grijă.

— În afară de Frances. Nu poţi să-ţi ţii mâinile departe de ea.

— N-am atins-o absolut deloc şi sunt sigur că ştii asta.

— Dar ai vrea s-o faci, nu?

— Eşti geloasă?

— Bineînţeles că nu. N-am fost niciodată geloasă pe Frances.

Îşi vârî mâinile sub cap.

— Eram doar curioasă, atâta tot. Într-o bună zi voi avea un soţ şi aş vrea să ştiu la ce să mă aştept, zise ea privindu-l din nou. E minunat?

Chiar în clipa în care puse întrebarea, îşi aminti de noaptea petrecută cu Jamie, noaptea în care el o ţinuse în braţe, în care ea îi simţise buzele pe trup.

Te rog, adu-ţi aminte de mine, ar fi vrut ea să spună. Aduţiaminte că eu sunt femeia cu care ai făcut dragoste. Sau noaptea aceea a fost la fel ca altele o mie şi n-a însemnat nimic pentru tine?

— Nu mă privi aşa, Axia, şopti Jamie.

— Aşa cum?. Întrebă ea şi toate gândurile ei i se simţiră în glas.

O clipă, Jamie închise ochii de parcă ar fi încercat să-şi adune puterile.

— Axia, sunt şi eu om şi tu eşti...

— Cum sunt eu, Jamie?

— Frumoasă, spuse el, după care luă o pătură de pe pat, o aruncă pe jos şi, ca un soldat ce era, se înfăşură în ea, întorcându-i spatele Axiei.

Câteva minute, ea stătu cu privirea aţintită în tavan, zâmbind.

— Frumoasă, şopti ea.

Ar fi vrut să rămână aşa o veşnicie, în acea stare de visare, bucurându-se de ceea ce tocmai i se spusese şi simţind cât de plăcut era să-i audă răsuflarea liniştită atât de aproape de ea. Nu sforăia, îşi spuse ea zâmbind. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, nu credea că ar fi deranjat-o.

Câteva clipe mai târziu adormi.

— Te rog, Jamie, spuse ea privindu-l cu ochii mari. Te rog.

Se aflau jos la masă, cu un mic dejun imens în faţă.

— Nu mă privi aşa şi nu-mi mai spune Jamie aşa.

— Să nu-ţi spun Jamie? Aha, deci acum ar trebui să-ţi spun Lord Jamie? După ce am petrecut noaptea împreună?

Acest lucru îl făcu să râdă, exact aceasta fiind şi intenţia

ei.

— Ştii foarte bine că nici nu te-am atins, cu toate că tu, fiică a Evei, ai încercat să mă atragi în patul tău.

— Ba n-am făcut aşa ceva! izbucni ea. Doar am pus câteva întrebări.

— Mmm. Acum, hai, mănâncă, să plecăm odată.

— Nu mă mai urc pe creatura aia din iad, zise ea cu încăpăţânare.

— Ba o să călăreşti. O să descoperi că nu te doare chiar aşa tare...

Nu putu să termine fraza rămânând serios, deoarece trebuise să o ajute să coboare în dimineaţa aceea şi ea gemuse la fiecare pas.

— Ei bine, nu mai e mult de mers şi o să-ţi placă foarte mult de mătuşa mea. O să aibă grijă de tine.

— Vreau să merg cu tine.

— Am discutat treaba asta. De şase ori în dimineaţa asta. Nu poţi să mergi cu mine, pentru că nici eu nu ştiu încotro o să pornesc. Nu ştiu decât că acolo mi se va trimite un mesaj şi atunci voi şti cine a răpit-o pe Frances şi câţi bani vrea în schimbul ei. Atunci voi porni în orice parte voi fi nevoit.

— Fără mine, spuse Axia bosumflată.

— Da, fără tine, zise el acoperindu-i mâna cu mâna lui. O să te simţi bine acolo. Mătuşa mea e foarte drăguţă. O să... o să te facă să te simţi bine. Poţi să-i şi desenezi.

— Străini. Sunt nişte străini pentru mine. De ce nu pot să vin cu tine? Frances e verişoara mea, nu uita.

— Axia, ascultă, va trebui să mă mişc repede. Tu nu poţi să călăreşti şi, mai presus de toate, s-ar putea să fie periculos. Cel care a răpit-o pe Frances ar putea...

Se întrerupse şi întoarse privirea, nevrând să se gândească la acest lucru.

— Nu te pot lua cu mine. Ai fi o piedică.

Axia se jucă cu mâncarea din farfurie. Nu suporta gândul de a fi lăsată printre străini. Singură printre străini, era cel mai cumplit coşmar. Adevărul era că nu suporta ideea de a se despărţi de Jamie. Întâi îl pierduse pe Tode şi acum pe Jamie. Nu îl cunoştea pe acesta din urmă de multă vreme, dar acum, aruncându-i o privire pe furiş în timp ce mânca i se părea că întotdeauna fusese cu ea.

— Mănâncă! îi porunci el.

Axia dădu să spună ceva, dar o voce de bărbat o întrerupse.

— Tu eşti, spuse bărbatul uitându-se la Jamie. Aseară mi s-a părut, dar n-am fost sigur.

— Şi aş putea să ştiu cine crezi că sunt? întrebă Jamie luând o înghiţitură de bere.

— Bărbatul de pe trăsură. Ucigătorul balaurului.

Jamie fu cât pe ce să se înece.

— Ai văzut trăsura? îngăimă el. Când? Unde?

— Se îndrepta spre sud.

— Nu se poate. Mi s-a spus...

Aruncându-i repede o privire Axiei, văzu că ea gândea la fel ca el. Minciuni. În mesaj i se spusese să se ducă spre vest, la unchiul lui, şi să aştepte acolo, dar, dacă trăsura se îndrepta spre sud, însemna că se depărtau de ea, în loc să se apropie.

— Ai văzut cumva cine mâna? întrebă Jamie.

— Desigur. Un tip solid. Era şi femeia cu el, femeia aceea frumoasă pictată pe trăsură. Am râs pentru că bărbatul nu era deloc arătos, dar pe trăsură fusese pictat frumos. Era cea mai superbă pictură pe care am văzut-o vreodată şi ştii că însăşi femeia o făcuse? Ne-a povestit cum a făcut-o.

— Eu am pictat trăsura, spuse Axia. Frances nu putea...

Jamie îi puse mâna pe umăr şi Axia se calmă.

— Îi căutăm pe aceşti oameni şi ţi-am fi recunoscători pentru orice ne poţi spune, zise Jamie încet.

— Chiar dumneata ai pictat trăsura aceea? întrebă omul uitându-se la Axia.

Jamie trase adânc aer în piept.

— Vă va face portretele şi dumitale şi prietenului dumitale dacă îmi spui tot ce ştii.

Când văzu că omul continua să se uite la Axia, Jamie adăugă:

— Cavaler. Te va desena ca pe un cavaler în armură.

— I-am văzut acum două zile, spuse omul repede. Trebuie să fi ajuns departe.

— Şi femeia? Era bine? Era vătămată în vreun fel?

— Suficient de bine ca să mintă, bombăni Axia.

— Mie mi s-a părut că era bine. Părea chiar plăcută. Au făcut popas noaptea şi bărbatul îi stătea înainte de parcă ar fi fost regina Angliei.

— Acum sunt sigură că era Frances, spuse Axia.

Jamie îi trase un picior pe sub masă ca să tacă.

— Cum arăta bărbatul? în afară de faptul că era solid, cum arăta?

Omul ridică din umeri.

— Deloc extraordinar. Păr şaten. Ochi căprui. Nu era frumos, dar nici urât. Nu cred că mi l-aş mai aminti dacă l-aş revedea.

Jamie se rezemă de spătarul băncii frustrat. Nu ştia cu mult mai mult decât înainte.

— În afară de ureche, zise un alt bărbat care tocmai apăruse lângă ei.

— Ah, da, spuse cel dintâi, avea jumătate de ureche doar. Partea de sus nu era.

Pentru o clipă, Jamie rămase nemişcat, după care zâmbi, îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Râse în hohote în timp ce toţi cei din han se uitau la el.

Când putu să se controleze, în sfârşit, izbuti să spună „Henry Oliver”, de parcă ar fi trebuit să însemne ceva.

Reuşi să se adune suficient pentru a le mulţumi celor doi care îi dăduseră acea informaţie preţioasă şi, după ce ei plecară, îşi continuă masa.

Axiei îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că nu avea de gând să-i dea nicio explicaţie.

— N-ai de gând să-mi spui nimic? întrebă ea încet.

Când îl văzu privind-o şi zâmbind uşor, ea îşi dădu seama că era perfect conştient de nerăbdarea ei.

— Spune-mi! şopti ea.

— Henry Oliver e inofensiv. Frances nici că ar putea fi pe mâini mai bune. Va avea grijă să nu păţească nimic.

— Dar a răpit-o. Sigur că e ceva rău în asta. Trebuie să

vrea bani de la...

Se uită în jur ca să fie sigură că nu o auzea nimeni.

— De la moştenitoarea Maidenhall.

— Pe Henry nu-l interesează banii. A făcut asta din dragoste.

— O iubeşte pe Frances? întrebă Axia de parcă acela ar fi fost cel mai incredibil lucru pe care îl auzise vreodată.

— Nu, o iubeşte pe sora mea, Berengaria. Încă de când eram cu toţii mici a tot încercat să obţină permisiunea de a se căsători cu ea.

— Dar n-ai vrut să le-o dai?

— Oliver e un prost.

— Ah, bun, atunci ar trebui s-o iubească pe Frances. Suflete îngemănate.

— Nu, nu, nu înţelegi. Oliver e cu adevărat prost. Crede orice îi spune lumea, ca de exemplu că s-au descoperit bani într-o peşteră din Africa. Când eram mici şi ne jucam de-a v-aţi ascunselea, se ascundea închizând ochii. Credea că, dacă el nu vedea pe nimeni, nici altcineva nu-l vedea pe el.

Axia ştia prea bine ce însemna să fii obiectul unor speculaţii.

— Bine, dar trebuie să fi depăşit faza asta. Poate că

acum, fiind adult...

Jamie o privi ridicând o sprânceană.

— Anul trecut a avut un hambar cu o gaură mare în zid, pe unde şobolanii intrau mereu şi luau din grâu. Aşa că Oliver a dărâmat hambarul şi a dat foc grâului ca să nu mai vină şobolanii.

— Bine, dar de ce n-a astupat gaura? întrebă ea şi apoi făcu o pauză. Ah, înţeleg, zise Axia sorbind din bere. Oare n-ar vrea să cumpere nişte stofă de balaur?

Jamie izbucni în râs.

— Destul de ciudat, nu e prost în afaceri. Când îşi pune ceva în cap, absolut nimic nu-l poate împiedica. Nimeni nu poate să-l facă să se răzgândească; nu există „apel la sensibilitatea lui", cum ar veni. Se decide asupra lucrului pe care îl vrea şi cât va plăti pentru el şi nimic nu poate schimba asta.

— Şi acum o vrea pe sora ta.

— Totdeauna a vrut-o şi, aşa cum îl ştiu pe Oliver, probabil că o să moară dorind-o.

— Dar bănuiesc că o să moară fără ea.

— Cât trăiesc eu, n-o s-o aibă, spuse Jamie cu tărie în glas.

— Şi ea e foarte frumoasă, nu? Fata aceea a zis că l-ar fi

auzit pe Oliver spunând că Frances era a doua femeie extraordinar de frumoasă pe care o văzuse în viaţa lui.

— Da, Berengaria e frumoasă, zise Jamie zâmbind. Henry Oliver o să aibă grijă de Frances şi o să-i dea tot ce e mai bun. N-are pic de răutate în el. Fratele meu, Edward, obişnuia să-i joace nenumărate feste, dar Oliver nu s-a supărat şi nu s-a înfuriat niciodată. Oliver credea că Edward îl plăcea, de îi dădea atâta atenţie.

Axia se strâmbă.

— Ştiu foarte bine că, dacă îţi dă cineva atenţie, nu înseamnă că te place.

După ce spuse aceste cuvinte, oftă adânc, încercând să-l facă să-i spună că el o plăcea foarte mult.

Dar Jamie îi făcu cu ochiul doar.

Două ore mai târziu, după ce ea le făcuse portretele tuturor celor de la han, Jamie spuse:

— Ar trebui să mergem.

— Unde? întrebă ea vârându-şi la loc pensulele pe care el le împachetase, totuşi.

— Henry trebuie s-o fi dus pe Frances la el acasă, care e foarte aproape de casa mea, aşa că o să mă duc acolo. Dar, mai întâi, o să te las pe tine la mătuşa mea şi, te rog, Axia, nu mă mai contrazice. Am hotărât.

— Aşa e şi sunt sigură că nu se poate face apel la sensibilitatea ta.

— Absolut deloc.

— Dar de ce nu pot să merg cu tine? Mai ales că acum ştii că e vorba doar de Henry Oliver al tău. Ai spus că nu e niciun pericol. Ah, Jamie, te rog, n-o să-ţi fac necazuri.

— Mi-ai face necazuri chiar dacă ai dormi tot drumul. Axia, nu te uita aşa la mine. Ştii doar că nu se cade să călătorim singuri. Tutorele tău, Maidenhall, mi te-a dat în grijă. Cum va părea dacă vom călători prin Anglia împreună, doar noi doi? Azi-noapte a fost destul de rău, din moment ce a trebuit să dormim în aceeaşi odaie.

— Maidenhall nu trebuie să se teamă că ai pune cumva mâna pe mine, spuse ea cu dezgust. Pe tine nu te interesează decât Frances.

Atunci, Jamie îi luă mâna şi i-o sărută.

— Poftim, draga mea, te înşeli, spuse el încet. Dacă aş fi fost liber şi n-aş fi fost obligat să caut o partidă avantajoasă, ţi-aş face o curte atât de intensă, încât ai avea impresia că un munte s-a prăvălit peste tine. Hangiu! Spune-mi cât trebuie să plătesc, te rog.

Axia îl privea pe Jamie cu ochii mari.

— Chiar ai face-o? şopti ea, dar el era prea ocupat cu

număratul monedelor pentru a-i da atenţie.

Aşa că ea începu să se gândească la o modalitate de a-l convinge să o ia cu el.

— Dacă merg cu tine, economiseşti timp, spuse ea, dar cuvintele acelea nu avură niciun efect asupra lui.

Nici când ochii i se umplură de lacrimi şi îi spuse că nu voia să rămână cu nişte străini el nu se înduplecă. Când îi spuse că se temea să nu apară Perkin Maidenhall şi să-şi verse năduful pe ea, el nici măcar nu clipi. Când îl ameninţă că avea să fugă şi să se întoarcă în braţele lui Lachlan Teversham care o aştepta, el începu să râdă. Când îi spuse că avea să lege cearceafurile unul de altul şi avea să fugă pe fereastra din casa unchiului său, el râse şi mai tare.

Abia când văzu caii-pregătiţi şi că el voia să o salte în şa, ea îşi dădu seama că, până la urmă, avea să fie dusă la doi bătrâni care era sigură că aveau să fie îngrozitor de plicticoşi. Nu era nimic aventuros în a-ţi petrece zilele cu un gherghef în mână.

Stând de o parte a calului, ea oftă adânc.

— Bănuiesc că această mătuşă a ta n-are copii cu care să mă joc.

Jamie pufni.

— Toţi sunt mari.

— Nepoţi?

El stătea cu mâinile căuş pentru a o ajuta să încalece.

— Nu, zise el pierzându-şi răbdarea. Mătuşa Mary are şase băieţi mari, şi niciunul nu e căsătorit.

— Da? spuse Axia şi, pentru prima oară, se gândi că, la urma urmei, poate nu era chiar atât de plictisitor la mătuşa Mary.

Îşi puse piciorul în mâinile lui Jamie, dar el nu o săltă în şa. Când îl privi, văzu că avea o expresie foarte ciudată pe chip.

— Jamie? întrebă ea. Te simţi bine?

Când văzu că nu răspunde, zise tare.

— Jamie!?

— Mergi cu mine, spuse el repede, după care o săltă în şa atât de repede şi cu atâta forţă, încât ea fu cât pe ce să cadă pe partea cealaltă.

Nu îi trebui prea mult să se dumirească.

— Nu, spuse ea cu hotărâre, cred că ai dreptate. Ar trebui să merg la mătuşa ta.

Jamie nu răspunse, dar apucă şi hăţurile calului ei, ieşind din curtea hanului.

— Dar ne îndreptăm spre sud, zise ea când ajunseră la o

răscruce de drumuri. Jamie, cred că ar trebui să stăm de vorbă. Întotdeauna mă îndepărtezi de bărbaţii buni de însurătoare. Întâi de drăguţul de Lachlan şi de scumpul de Rhys şi acum de rudele tale. Cred că ar trebui să mă duci la mătuşa ta şi să mă laşi acolo în siguranţă. Nu se cuvine ca doi oameni necăsătoriţi ca noi să călătorească singuri. Şi, în plus, ar fi o ocazie unică pentru mine să cunosc şase tineri Montgomery! Poţi să te duci s-o salvezi pe Frances şi poate că Maidenhall o să fie atât de recunoscător încât o să te răsplătească dându-ţi-o de soţie şi, în acest timp, poate că eu o să-mi găsesc un soţ chipeş. Şi pe deasupra şi un Montgomery! Un nume atât de frumos şi de vechi. Şi, dacă stau să mă gândesc bine, Jamie, vom fi rude.

Oprindu-şi calul, el se întoarse să o privească.

— Axia, dacă nu închizi guriţa aia frumoasă, te vând ţiganilor. Şi o să te vând celui care va oferi cel mai mic preţ.

Când el se întoarse din nou cu spatele, Axia râse pe înfundate, după care îi zâmbi soarelui.

Capitolul 21

Patru ore mai târziu, Axia îşi dorea ca Jamie să fi rămas la ideea iniţială şi să o fi lăsat într-un loc moale şi în siguranţă. Avea impresia că nu fusese dată niciodată jos de pe cal, atât de amorţite îi erau picioarele. Ar fi vrut tare mult să-l roage pe Jamie să se oprească, dar nici moartă n-ar fi făcut-o. Zâmbind, îşi spuse că, într-adevăr, Jamie avea un suflet bun. Dacă se chinuia, era sigur că îl putea convinge să facă orice.

Călărea alături de el, se deplasau prea repede pentru a putea să stea de vorbă şi, în plus, avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să se menţină în şa. Era o zi frumoasă şi ei erau înconjuraţi de o pădure deasă. Axia îl întrebase dacă se puteau opri să mănânce din pâinea şi brânza pe care le cumpăraseră dintr-unul din sate, dar el spusese că nu puteau. Ea fusese mulţumită de acest lucru, dar el o prevenise că erau tâlhari în pădure şi că nu avea niciun chef să-i întâlnească.

Axia privise încruntată spre pădurea întunecată care se întindea de ambele părţi ale drumului şi se întrebă ce o fi fost în interiorul ei. Din felul cum vorbea Jamie, îşi dădu seama că se temea foarte tare de tâlhari şi că nu voia să

rişte o întâlnire cu ei. De când îl cunoştea, în ciuda dificultăţilor pe care le avusese de înfruntat cu ea şi cu Frances, Jamie fusese extrem de amabil. Chiar dacă o pusese pe genunchi, şi-i trăsese două palme la fund, – şi ea nu îl iertase pentru asta, – părea să nu fie un om violent. Părea să lupte mai mult prin vorbe decât cu o armă. Pe Rhys şi Thomas şi-i putea închipui luptând, dar pe Jamie nu.

Acesta era unul din motivele pentru care dorea atât de mult să-l împiedice să-i întâlnească tatăl. Dacă un bărbat drăguţ ca Jamie îl întâlnea pe Perkin Maidenhall nu avea să supravieţuiască. Gândindu-se la acest lucru, zâmbi, căci dacă i-ar fi spus lui Tode ce gând îi trecea prin minte, el ar fi zis că era snoabă. Ar fi zis că Axia considera că numai oamenii care nu se născuseră cu bani puteau face ceva pe lume. Fiii şi fiicele conţilor ar fi murit de foame dacă li se luau veşmintele frumoase şi casele.

Aşa că, acum, aruncând câte o privire spre pădurea întunecoasă, îşi îmboldi calul să meargă mai repede.

Dar, numai câteva minute mai târziu, se sperie când doi bărbaţi apărură pe neaşteptate din spatele tufelor de pe marginea drumului, unul din ei apucând hăţurile calului ei.

— Banii sau nu vei mai apuca să vezi răsăritul soarelui, îi

spuse omul cu un rânjet urât pe faţă.

Celălalt, un tâlhar solid şi cu barbă, ai cărui ochi mici licăreau, îi prinse calul lui Jamie.

— Ia te uită ce domn avem aici, zise omul privindu-l pe Jamie care era îmbrăcat cu pieptarul lui de catifea neagră. Dă-te jos.

— Vă rog să nu ne faceţi niciun rău, spuse Jamie încet. Vă dăm tot ce vreţi, numai lăsaţi-ne să plecăm.

Axia văzu că cel care ţinea hăţurile calului ei avea un pistol. Când spusese că voia să cunoască puţină aventură, nu se gândise să simtă o teamă reală pentru propria-i viaţă. De fapt, teama era un sentiment cu care nu era prea familiarizată, aşa că păru să fie incapabilă să se mişte.

În timp ce ea stătea neclintită şi privea fix, Jamie descălecă şi se duse la ea, ridicând braţele pentru a o ajuta să se dea jos de pe cal.

— Îmi place calul ăsta, spuse un al treilea în spatele lor, de a cărui existenţă Axia nu ştiuse. Cred c-o să-l iau.

— Să nu spui nimic, îi şopti Jamie.

Axiei nu trebuia să i se spună asta, pentru că oricum nu era în stare să scoată o vorbă. Dacă bandiţii le luau totul şi îi lăsau singuri pe drum? Sau dacă se hotărau să-i omoare? Trebuia să se gândească la ceva, la vreo modalitate de a

ieşi din acea încurcătură.

— Veniţi încoace, spuse cel cu pistolul făcându-le semn spre umbra copacilor. Vino aici, bogătaşule, şi goleşte-ţi buzunarele.

— Nu avem nimic, spuse Jamie cu un glas plin de teamă. Călătorim dintr-un loc în altul doar. Vă rog, nu ne faceţi niciun rău.

Axia, care stătea de o parte, auzi teama din glasul lui şi fu dezgustată. Chiar dacă îi era frică de ei, n-ar fi trebuit să arate. Ar fi trebuit să aibă curaj şi să le arate cine era mai tare.

— Cum îndrăzniţi să ne atacaţi! spuse ea deodată, îndreptându-şi umerii şi înălţând bărbia. Suntem în serviciul reginei, dacă ne atingeţi, veţi fi ucişi.

Avu satisfacţia de a-i vedea pe cei trei bandiţi şi pe Jamie privind-o uluiţi. Acum or să ne lase în pace, îşi spuse ea triumfătoare.

Dar, din nefericire, vorbele ei părură să aibă un efect contrar. Unde înainte nu îi acordaseră deloc atenţie, acum, cel mai solid dintre ei o apucă din spate, ţinând-o cu un braţ pe după mijloc şi cu celălalt în jurul gâtului.

— În serviciul reginei, ai? Atunci înseamnă că or să se plătească bani buni pentru voi, spuse cel care o ţinea.

Axia se uită îngrozită la Jamie şi, timp de o secundă, văzu cât de furios era pentru că ea nu îl ascultase.

— De fapt, nu o cunoaştem pe regină, şopti ea, dar nu o ascultă nimeni.

— Goleşte-ţi buzunarele, îi spuse lui Jamie cel cu Pistolul. Şi fă-o înainte ca ea să moară, adăugă apoi şi, întorcându-se, îi rânji Axiei. Totuşi, înainte să dea ortul popii, o să mă folosesc puţin de ea.

Spre ruşinea ei, Axia simţi cum i se înmoaie genunchii. Totdeauna sperase că, într-o asemenea situaţie, avea să dea dovadă de curaj, dar oamenii aceia oribili erau atât de groaznici şi atât de înspăimântători. Oare aveau să-i omoare pe ea şi pe Jamie?

— N-am nimic în buzunare, spuse Jamie şi vocea aproape că-i tremura acum. Vă rog să nu-i faceţi niciun rău. E nevinovată şi n-are nicio valoare.

— Aş zice că unele părţi din ea au o foarte mare valoare, spuse râzând cel care o ţinea pe Axia foarte strâns.

Ea îi simţi răsuflarea urât mirositoare şi îşi dădu seama îngrozită că el începu să-şi apropie mâna de sânul ei.

— Am banii în cizmă, spuse Jamie tare. Ţin tot aurul nostru în cizmă şi o să vă dau tot ce avem dacă ne lăsaţi în viaţă.

Atunci, cel cu pistolul începu să râdă şi se uită la Axia.

— Cât îmi plac gentilomii ăştia. Au nişte haine aşa frumoase, nişte pungi aşa umflate şi nişte stomacuri aşa de slabe.

Axia simţi că-i vine rău când îl văzu aplecându-se. Era normal să facă aşa cum îi spuneau indivizii aceia, dar ea ar fi vrut să-l vadă dând dovadă de ceva curaj.

Totul se petrecu într-o clipă, atât de repede, încât Axia aproape că nu văzu nimic.

Jamie nu scoase o pungă din cizmă, ci pumnalul îngust, pe care ea nu îl mai văzuse niciodată şi pe care cu o simplă mişcare a încheieturii, îl aruncă. Spre Axia! Ea îl văzu venind, dar fu ceva atât de neaşteptat şi atât de iute, încât nu avu timp să se dea la o parte. Din fericire, însă, nu o nimeri, trecând foarte aproape de capul ei.

În secunda următoare, Jamie scoase sabia, întotdeauna purta o sabie, dar toţi gentilomii aveau aşa ceva. Axia nu îşi închipuise niciodată că Jamie ar fi purtat sabia pentru altceva decât pentru paradă. Acum, Jamie păru să o scoată din teacă dintr-o mişcare scurtă şi orbitoare şi, în aceeaşi clipă, o înfipse în cel cu pistolul.

Cu ochii mari de uimire, Axia îl văzu pe individ uitându-se la sabia care îi pătrunsese în burtă până la mâner. Ceea

ce nu putea să vadă el, dar Axia putea, era vârful lung şi ascuţit care îi ieşise prin spate.

Al treilea bandit, care se afla în partea cealaltă a lui Jamie, văzu şi el vârful şi, după ce îi aruncă o privire Axiei şi celui care o ţinea, se făcu nevăzut în pădure.

Dar Axia nu se putea mişca, fiindcă cel care o prinsese o ţinea mult mai strâns ca la început. Acum că Jamie îi omorâse tovarăşul ce avea să-i facă banditul?

Era prea îngrozită ca să mai vorbească şi îl privi pe Jamie cum scoase sabia din trupul mortului, după care acesta se prăbuşi la pământ. Nu încercă să vorbească nici când îl văzu pe Jamie ştergând sabia de sânge şi vârând-o înapoi în teacă.

Nu vorbea nici ea, dar nici cel care o ţinea. Oare îi era frică după tot ce văzuse?

După ce vârî sabia înapoi în teacă, Jamie se duse spre ea, fără să-i dea atenţie celui care o ţinea. Spre stupefacţia ei, el puse o mână pe braţul omului şi i-l trase de sub sânul ei.

Abia atunci Axia întoarse capul şi văzu că individul stătea exact în aceeaşi poziţie, dar avea un pumnal înfipt în gât. Şi era cât se poate de mort.

— Să nu cumva să-mi leşini acum, spuse Jamie

desprinzând celălalt braţ al individului din jurul mijlocului ei. Cred că ar trebui să plecăm de-aici cât mai repede în caz că indivizii ăştia au ceva prieteni.

Axia nu putea decât să-l privească.

El îi aruncă un zâmbet şi o trase de lângă tâlhar, ea fiind rigidă de spaimă.

— Nu te mai uita la mine aşa. N-au fost decât trei.

Ea nu ştia ce să spună. Nici în visele cele mai nebuneşti nu şi-l închipuise pe Jamie făcând aşa ceva. Era ca un prinţ coborât dintr-o poveste pentru a o salva.

— Ţine-te de mine, spuse el zâmbind amuzat când îi văzu expresia de pe chip.

Când Jamie se aplecă uşor, ea îl luă de gât, întâi cu un braţ, apoi şi cu celălalt şi, deodată, dintr-un impuls pe care nu şi-l putu controla, îl sărută. Îl sărută îndelung şi apăsat, îl sărută pentru a-i mulţumi, îl sărută ca să-i dea de înţeles ce simţea pentru el.

După câteva clipe, Jamie îi desfăcu mâinile din jurul gâtului şi o duse în braţe până la cal, aşezând-o în şa ca de obicei. Imediat după aceea, încălecă şi el şi, îndemnându-i calul, porniră la drum, călărind mai repede decât o făcuse Axia vreodată, aşa încât abia putea să se ţină în şa.

Soarele aproape că apusese când ieşiră din zona

împădurită şi descoperiră un han unde puteau înnopta. În timpul orelor cât călăriseră, Axia nu putuse să se concentreze decât asupra calului, nu la cele întâmplate. De fapt, făcea tot ce îi stătea în putinţă să nu se gândească la acest lucru. Dar diverse imagini continuau să-i treacă prin faţa ochilor minţii: individul care o ţinea imobilizată, ameninţările lui, ochii lui mici şi plini de răutate. Îşi amintea cum aruncase Jamie cuţitul şi cât de aproape de capul ei trecuse acesta. În schimb se înfipsese în gâtul omului, la numai câţiva centimetri de capul ei.

I se părea că, pe măsură ce se depărtau de locul în care se petrecuse totul, devenea tot mai înspăimântată cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla. Poate că era mai bine dacă rămânea închisă între zidurile proprietăţii Maidenhall. Cel puţin acolo nu avusese niciodată de a face cu tâlhari cu pistoale.

Pe măsură ce trecea timpul, ea devenea şi mai obosită şi mai înfometată, pădurea părându-i-se mai înspăimântătoare şi mai oribilă.

Când, în sfârşit, Jamie opri caii şi o ajută să descalece, o privi încruntat.

— Eşti palidă. Hai să-ţi dau să bei ceva tare, spuse el, şi, luând-o pe după umeri, o susţinu când intrară în han. Axia,

s-a terminat. Nu te mai gândi. O să am grijă să fii în siguranţă.

După aceea deschise uşa grea din lemn de stejar şi intrară în încăperea caldă şi bine luminată, unde o femeie cu o înfăţişare veselă veni repede spre ei.

— Bună seara, spuse ea, dar apoi se uită la Axia. Vai de mine, dar tânăra e rănită. Vino, draga mea, stai jos să văd ce ai.

Axia nu ştia la ce se referea femeia, dar când întoarse capul, văzu că avea sânge pe umăr şi pe gât. Era scăldată în sângele tâlharului, sânge care trebuia să fi curs din cauza cuţitului aruncat de Jamie. În clipa aceea, totul deveni cât se poate de real pentru ea. Tot pericolul, tot riscul, toată ameninţarea îi apărură în faţa ochilor părând să astupe lumina.

Leşină şi Jamie o prinse în braţe.

Capitolul 22

Când se trezi, Axia îl văzu pe Jamie stând lângă ea pe pat într-o odaie nefamiliară. Era întuneric, o singură lumânare arzând într-un colţ al încăperii, dar ea îşi dădu seama că se apropia ivirea zorilor. Probabil că dormise aproape toată noaptea şi, după cum arăta, Jamie îi stătuse alături tot timpul.

Deschise ochii mai mult şi îi zâmbi, dar apoi, deodată, speriată, încercă să se ridice în capul oaselor şi el o împinse la loc.

— S-a dus? întrebă ea în şoaptă.

— Da, zise el încet. S-a dus tot sângele. L-am şters chiar eu. L-am spălat chiar şi din părul tău.

Când rosti acele cuvinte, se uită la ea cum stătea întinsă în pat cu părul şaten şi bogat răsfirat în jur. În timpul zilei şi-l ţinea ridicat şi acoperit, aşa încât nu prea se vedea cine ştie ce din el, dar acum o înconjura asemeni unui nor moale şi strălucitor.

— De ce te uiţi aşa la mine? Ţi-e ruşine cu mine, nu? Până la urmă, ţi-am fost o povară, nu? încă de când te-am cunoscut am fost groaznică.

— Da, spuse el întinzând mâna pentru a-i atinge părul.

Într-adevăr groaznică. Înainte să te cunosc, viaţa mea a fost atât de liniştită şi de ordonată, acum, însă, nimic nu mai e normal sau logic.

— Mă tachinezi?

El îi zâmbi uşor.

— Fireşte că nu, zise el şi apoi se aplecă spre o masă de pe care luă un castronaş şi o lingură. Hangiţa ţi-a făcut nişte supă, iar eu aş vrea s-o mănânci.

După aceea îi duse lingura plină la gură.

Axia izbucni în râs.

— Ah, Jamie, nu sunt invalidă.

Nu voia să-l lase să-i vadă stânjeneala, căci, în realitate, nimeni nu considera vreodată necesar să o servească. Se mândrea cu faptul că nu fusese bolnavă niciodată şi că ea avusese grijă de alţii, nu invers.

— Bine, spuse Jamie lăsând castronelul jos. Eşti bine şi sănătoasă, deci pot să mă duc să iau şi eu micul dejun. Îţi urez bună dimineaţa.

Ea îşi dădu seama după vocea lui că îi rănise sentimentele, dar nu intenţionase acest lucru. Dând la o parte cearceaful, sări din pat, după care duse mâna la frunte şi începu să se clatine pe picioare.

— Ah, cred că...

Când Jamie nu se întoarse să-i sară în ajutor, ea deschise ochii şi văzu că zâmbea.

— Haide, spuse el. Poţi să-ţi termini leşinul. Patul e chiar în spatele tău.

Ea râse.

— Ah, Jamie, nu mai pot de foame. Nu vreau supă, ci friptură de vacă, vreo doi pui şi o budincă uriaşă. Şi...

Se întrerupse, căci imagini legate de după-amiaza aceea îi reveniră în minte şi ea se aşeză pe marginea patului.

— L-ai omorât, şopti ea.

Aşezându-se şi el, Jamie o luă prieteneşte pe după umeri.

— Era singura soluţie. Am fost nevoit s-o fac. Nu-mi place niciodată să omor pe cineva.

Ea îl privi.

— Nu te credeam în stare de aşa ceva. Eşti atât de amabil.

— Cum sunt?

— Eşti foarte amabil cu toată lumea, de exemplu cu Tode, cu Frances, cu oamenii tăi. Toată lumea te place.

Jamie zâmbi şi se ridică.

— Dar ştiai că sunt soldat, nu?

— Da, dar credeam că stai pe cal cu hainele tale

frumoase şi...

Jamie râdea prea tare pentru ca ea să poată continua.

— Îmbracă-te, că eu mă duc până la bucătărie să văd ce au de oferit ca să punem capăt postului, spuse el continuând să râdă şi dădu să iasă.

Axia se ridică repede şi îl apucă de braţ.

— N-a avut nimeni grijă de mine vreodată, spuse ea încet. Dar tu ai. Te îngrijeşti să am apă fierbinte pentru baie, să am hârtie de desen, ai grijă de Tode, m-ai salvat de bandiţi.

Cu un gest foarte firesc, se ridică pe vârfuri şi îl luă de gât.

— Ah, Jamie, eu...

— Axia, te rog, n-o spune, zise el cu durere în glas. Te rog, n-aş suporta. Habar n-ai ce e în sufletul meu, lupta pe care o dau între datorie şi... şi dragoste. Nu trebuie să uit ce obligaţii am faţă de alţii. Te rog, spuse el din nou, după care o apucă de umeri uşor şi o îndepărtă. Îmbracă-te şi vino jos. O să te aştept acolo.

Imediat după aceea ieşi. Timp de câteva clipe, Axia se simţi părăsită dar apoi zâmbi şi se rezemă de uşă. Avea impresia că, în ultimele săptămâni nu se gândise decât la Jamie.

Starea ei de visare nu dură decât câteva minute, căci apoi îşi roti privirea prin încăpere şi văzu că Jamie îi pregătise hainele pe spătarul unui scaun. O rochie de lână de un roşu-aprins cu broderie neagră de-a lungul tivului şi în faţă.

Se îmbrăcă repede şi alergă în jos pe scări, apoi prin spate spre privată şi fu cât pe ce să se ciocnească de Jamie care umbla prin pachetele de la şa.

— Nu suportai să stai departe de mine, nu? o tachină el.

— De fapt, eşti chiar spre drumul spre...

Râzând uşor, el se dădu la o parte.

— Avem potârniche la masă.

— Păstrează-mi o duzină, îi strigă ea şi închise uşa.

Câteva clipe mai târziu, când ieşi, îl văzu tot umblând cu lucrurile, scoţându-le, punându-le la loc, aşa că se duse lângă el.

Când ceva căzu pe jos, ea se aplecă instinctiv să ridice obiectul.

— Boneta mea! exclamă. Boneta mamei mele! Unde ai găsit-o? Am uitat-o în...

Deodată, îşi aminti unde o lăsase: în cortul lui Jamie în noaptea când făcuseră dragoste. Tăcând brusc, se uită la el, sperând să nu îşi aducă aminte de unde apăruse

boneta aceea.

Dar îşi dădu seama după faţa lui că îşi amintea perfect şi nu îi plăcu ce vedea, căci pe chipul lui Jamie se citea un amestec de furie şi... şi, ei bine, poate crimă.

— Nu mă privi aşa, şopti ea ţinând boneta la spate şi începând să meargă înapoi.

— Aşa deci, Axia, spuse el, şi nu îi plăcu deloc tonul vocii lui.

Era ca şi cum abia s-ar fi abţinut să nu-i facă ceva îngrozitor.

— Ce joc faci? Ai vrut să guşti cum e să te culci cu un bărbat aşa cum guşti o prăjitură sau alta?

— N-am făcut-o intenţionat, zise ea. Zău că nu. Am văzut pe unde ai sărit gardul şi m-am gândit că şi eu...

— Nu te-ai gândit. M-ai păcălit şi m-ai minţit, exact aşa cum ai minţit în legătură cu stofa de balaur.

— Ba nu te-am minţit. Ţi-am spus că eram virgină.

El continua să se îndrepte spre ea şi ea să meargă înapoi.

— Ai spus că te chema Diana şi că aveai urme de vărsat pe faţă.

— Mi-era teamă să nu mă baţi dacă mă descopereai în cortul tău; a fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

— Nici tu nu crezi minciuna asta. Ţi-am dat şi timp şi posibilitatea să-mi spui cine eşti.

Axia ajunsese cu spatele lipit de grajd.

— N-am vrut să te păcălesc. Am... am...

— Da? Aştept răspunsul.

Axia ridică bărbia.

— Profită de ziua aceasta, spuse ea sfidătoare. Eu eram acolo, tu erai acolo şi aveam posibilitatea unei noi experienţe, aşa că am profitat. Poate că mâine o să mor sau tata mă va încuia şi nu voi mai avea ocazia asta.

— Tatăl tău a murit, ai uitat? Acoperit de var, după spusele tale, dar minţi atât de des încât nici nu mai ştiu ce e adevărat şi ce nu.

Deodată, îi întoarse spatele şi îşi acoperi ochii cu mâna, de parcă s-ar fi gândit ce să facă.

Axia văzuse câte griji îşi făcea pentru cei care se aflau în grija lui şi ştia că onoarea era totul pentru el.

— Îmi pare rău, sincer, spuse ea încet şi îi puse mâna pe braţ. O să uităm totul. Eu am şi uitat deja. Dacă n-aş fi văzutt boneta, n-ai fi aflat niciodată. Poţi să continui, să te însori cu moştenitoarea ta şi...

Când Jamie îşi ridică privirea, ochii îi erau altfel. Fără să-i spună un cuvânt, se duse în grajd, urmat îndeaproape de

Axia.

— Jamie, te rog, spune ceva. Spune-mi că nu mă urăşti. Sau poate că da, dar îţi jur că totul a fost doar o greşeală.

— Pune şaua pe calul ăsta, îi spuse el unui băiat care era prin curte şi se freca la ochi ca să-şi alunge somnul. Grăbeşte-te.

Axia văzu că despre calul ei era vorba.

— Mă alungi? Singură? întrebă ea îngrozită. Ah, Jamie...

Se aşeză pe o cutie de lemn plină de frâie murdare.

Jamie o privi furios o clipă.

— Ce am făcut eu vreodată ca să-ţi închipui că sunt genul de om care te-ar lăsa singură şi fără apărare?

Nu aşteptă niciun răspuns, ci se duse la calul lui, aruncă şaua pe el şi apoi îl conduse afară din boxă.

— Eşti gata? întrebă el ţinând mâinile pregătite pentru a o sălta în şa.

— Ăăă, cred că da, spuse ea resemnată.

Ar fi vrut să ştie unde mergeau, dar îi era prea frică să întrebe. Mai bine să-l urmeze şi să nu-şi cunoască destinul cât mai mult timp posibil.

Treizeci de minute mai târziu, Jamie opri calul în faţa grădinii unei căsuţe albe şi îi spuse să-l aştepte. După câteva clipe se întoarse spunând:

— Urmează-mă.

Ea nu putu decât să dea din cap afirmativ şi văzu un preot ieşind din casă şi pornind să urce dealul spre o biserică mare din piatră ce se afla în vârf. Ah, o să mă pună să mă rog pentru iertarea nenumăratelor mele păcate. Următorul ei gând fu: dacă fac asta, o să stăm aici până diseară şi n-o să mănânc nimic.

În faţa uşii bisericii, Jamie se opri şi se uită la ea, îi înlătură o crenguţă care i se agăţase de guler, îi aranjă părul, îi îndreptă gluga.

— Eşti gata?

— Gata pentru ce? întrebă ea, fiind la un pas de a izbucni în lacrimi.

— Să te măriţi cu mine, fireşte. Ce altceva am putea să facem? spuse el, după care dădu să intre în biserică.

Dar Axia nu îl urmă. În schimb, se prăbuşi pe una din băncile care se întindeau de fiecare parte a verandei. Peste câteva clipe, el se duse şi se aşeză lângă ea, luându-i mâna rece într-a lui.

— Te îngrozeşte gândul de a te mărita cu mine, nu? înţeleg.

— Jamie, nu glumi, zise ea în şoaptă. Cred că îţi dai seama că nu mă pot căsători cu tine.

— Axia, acest lucru ar fi posibil numai dacă m-ai urî cu adevărat şi eu nu cred c-o faci. Mă urăşti?

Ea îl privi, gândindu-se la tot timpul petrecut împreună, la felul cum el îi schimbase viaţa. Poate că se îndrăgostise de el chiar din prima zi. Poate că minţise în legătură cu identitatea ei numai pentru că voia neapărat să ştie că el o voia pe ea şi nu averea tatălu ei. Şi poate că dragostea faţă de el fusese motivul pentru care făcuse tot ce făcuse şi spusese tot ce spusese de când se cunoscuseră.

— Nu, nu te urăsc, spuse ea privindu-l în ochi şi el îi zâmbi într-un fel care o făcu să aibă impresia că mai avea puţin şi se topea.

— Nici eu pe tine, aşa că hai să mergem. Vicarul vrea să mănânce şi la fel şi noi. Hai să nu mai stăm pe gânduri, o îndemnă el ridicându-se.

O trase, dar ea nu se clinti, aşa că Jamie se aşeză din nou.

— Nu vrei să te măriţi cu mine? Ai spus *Da* la jumătate din bărbaţii Angliei, dar poate că eu sunt singurul cu care nu vrei să te măriţi.

— Nu e vorba de asta, ci... Ah, Jamie, e vorba de bani.

— Înţeleg, spuse el rigid. Nu sunt destul de bogat pentru tine. Ei da, sigur că, în cazul ăsta, nu ne putem căsători.

Ce prost am putut să fiu.

Când dădu să se ridice, ea se agăţă de el, înconjurându-i umerii cu braţele şi lipindu-şi obrazul de pieptul lui!

— Nu e vorba că tu n-ai bani, ci că nu am eu. Când... când tutorele meu o să afle că m-am măritat fără permisiunea lui, o să mă dezmoştenească. N-o să mai am niciun ban.

— N-ai de unde să ştii asta cu siguranţă, zise el luând-o pe după umeri şi ţinând-o strâns. Dacă ai fi fost fiica lui, ţi-aş mai fi înţeles teama, dar eşti numai pupila lui. Nu cred că o să fie chiar atât de aspru.

Ea se desprinse de el pentru a-l privi.

— Dacă aş fi fost fiica lui, te-ai mai fi însurat cu mine? şopti ea.

— Aş fi vrut să am permisiunea lui, dar da, cu sau fără permisiune, aş fi fost forţat s-o fac, datorită împrejurărilor.

— Te referi la...?

— Da, scumpa mea aproape-soţie, noaptea aceea din cort.

Aceasta nu o făcu să se simtă mai bine, căci, astfel, Jamie recunoştea că se căsătoreşte cu ea pentru că îl păcălise cu intenţia de a-l face să facă dragoste cu ea. Şi s-ar fi căsătorit cu orice femeie care l-ar fi păcălit, iar

dragostea sau sentimentele nu schimbau lucrurile cu nimic. Era evident că onoarea lui însemna mai mult pentru el decât banii.

— Altceva? întrebă el. Spune-mi ce altceva te mai frământă.

— Nu-l cunoşti pe Perkin Maidenhall la fel de bine ca mine. Banii oferă putere şi, dacă ar vrea, el ar avea toată puterea de pe pământ. Va pune să se anuleze căsătoria şi pe tine te va ruina pentru că ai îndrăznit să te atingi de ceva de-a lui.

— Chiar dacă Maidenhall e bogat, mai există şi legi pe lume. Axia, ai stat izolată aproape toată viaţa, singurele contacte mai importante ale tale fiind cu el şi cu cei care lucrau pentru el. E un om bogat, dar nu chiar atât de puternic cum îl crezi. Nu poate anula căsătoria fără niciun motiv. Şi, poate că până va afla de noi, tu vei fi însărcinată şi acest lucru îl va împiedica să mai facă ceva.

— Un copil?

Când îi văzu expresia de neîncredere de pe chip, el izbucni în râs.

— S-a mai întâmplat, să ştii. Deci, ce altceva mai e?

— O să-ţi facă rău şi o să-ţi distrugă familia când o să-ţi ia tot ce ai.

— Nu prea are mulţi de rănit, iar dacă e să ia totul, asta înseamnă nimic.

— Ah, Jamie, spuse ea luându-şi capul în mâini. Cum o să trăieşti?

— *Noi,* spuse el punând accent pe cuvânt, vom locui la rudele mele. Montgomery-ii sunt nişte oameni simpatici, uneori cam gălăgioşi, dar au mulţi bani şi mai multe case şi castele decât le trebuie, aşa că o să-i rog să-mi dea şi mie ceva.

— Din cauza mea. Eşti forţat să faci asta din cauza mea. Pentru că eu m-am furişat în cortul tău într-o noapte, tu trebuie să renunţi la pământul tău şi să te duci să cerşeşti la rudele tale!

Jamie îi zâmbi.

— Nu-i chiar aşa îngrozitor, spuse el, deşi exact aşa vedea şi el lucrurile. Rudele mele n-au câştigat pământul muncind din greu. N-au cucerit nicio ţară, deci nu li s-au dat proprietăţi drept răsplată, ci s-au căsătorit cu femei bogate. E un talent în familia mea să capeţi avere prin însurătoare.

— În afară de tine. Tu ţi-ai pus în gând să te însori cu o fată cu urme de vărsat cu care te-ai tăvălit în cort.

— Da, spuse el privindu-i faţa şi atingându-i obrazul.

Gândul la fata aceea m-a urmărit tot timpul de-atunci. Ştii că am ţinut boneta aceea în dreptul inimii zile în şir? O aveam şi în dimineaţa când m-ai atacat, mai ţii minte?

— Când? întrebă ea cu seriozitate, şi el râse uşor.

— A doua zi după ce mi-am petrecut noaptea cu Diana. Când m-am trezit şi am văzut că nu mai era acolo, am fost teribil de furios. Am răscolit toate împrejurimile. Credeam că nu era decât o fată destinată să fie prostituată, dar era ceva unic în legătură cu ea. Am găsit boneta, am scris un mesaj pentru familia mea şi i-am lăsat bani. Iar mai târziu aveam boneta lângă inimă, mă uitam pe hartă şi tu m-ai atacat nu mai ştiu de ce.

— Ai spus că nu puteam să merg cu voi.

— Ah, da, aşa e. Acum mi-aduc aminte, spuse el mângâindu-i obrazul şi apoi gâtul. Cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă nu te-aş fi luat.

— Ah, da! Da! Da! Da! Dacă nu m-ai fi luat, n-ai mai fi fost forţat să te însori cu mine acum.

— Axia, dar nu sunt forţat să mă căsătoresc cu tine. Nimeni nu mă obligă s-o fac. Vezi? Nu ţine nimeni sabia îndreptată spre mine. Axia, ascultămă, te rog. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau s-o fac. Înţelegi?

Adevărul era că Axiei îi venea greu să creadă că cineva

o voia cu adevărat. Toată viaţa fusese înconjurată de oameni care erau plătiţi pentru a fi pe lângă ea. Nimeni nu-i fusese prieten din proprie voinţă. Iar acum, Jamie se căsătorea cu ea pentru că ea îi dăruise virginitatea şi simţea că aşa trebuia să facă. Onoarea lui era atât de importantă pentru el, încât ar fi renunţat la toate speranţele legate de o soţie moştenitoare, ceea ce Axia nu avea să mai fie după ce tatăl ei avea să afle că îi nesocotise dorinţa. Oare Jamie avea s-o urască în momentul în care avea să descopere că ea fusese moştenitoarea?

El îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

— Unde ţi-e „Profită de ziua asta?”

— Motto-ul ăsta m-a vârât în bucluc de la bun început, zise ea cu dezgust, iar el începu să râdă.

— Aşa e, dar mă bucur că s-a-ntâmplat. Aşa că, hai să ne continuăm viaţa. Ne vom căsători, iar dacă tutorele tău va găsi o modalitate de a anula căsătoria mai târziu, asta e.

Însă, în sinea lui, Jamie îşi spuse: numai peste cadavrul meu se va anula această căsătorie. Şi-o spuse în gând, căci îşi dădea seama că Axia se temea foarte mult de ceva.

— Până una-alta, ne vom bucura unul de celălalt cât vom putea de mult.

Apoi coborî glasul.

— Sau poate că mă înşel şi nu ţi-a plăcut să faci dragoste cu mine.

— Ah, Jamie, ba mi-a plăcut, spuse ea făcând ochii mari. Mi-a plăcut enorm de mult. Îmi place să sărut şi să ating, iar trupul tău e atât de frumos când e gol, şi îmi mai place...

El o sărută uşor pentru a o face să tacă.

— Va fi destul de greu de aşteptat până la sfârşitul slujbei, aşa că hai să nu îngreunăm lucrurile şi mai mult. Ascultă, dacă ne căsătorim acum, o să putem dormi în acelaşi pat la noapte. Dacă nu ne căsătorim, tu vei dormi pe jos.

Se uită la el şi raţiunea ei se luptă cu sentimentele. Nu ar fi trebuit să se mărite cu el. Ştia acest lucru. Nu avea absolut nicio îndoială că tatăl ei avea să anuleze căsătoria, chiar dacă bebeluşul lui Jamie mişca în pântecul ei. Perkin Maidenhall era întruchiparea puterii. Dar adevărul era că nu credea să le facă vreun rău lui Jamie şi familiei acestuia, nu dacă ea era ascultătoare şi făcea ce voia el, adică să se mărite cu cel care plătise pentru ea. Dar, între

timp, până când tatăl ei avea să afle ce făcuse, ea avea să aibă câteva zile, poate chiar săptămâni, în care avea să fie soţia lui Jamie.

Soţia lui! îşi spuse ea simţindu-se cuprinsă de o emoţie puternică. Trase adânc aer în piept.

— Nu-mi place să dorm pe jos, zise ea şi atunci, Jamie zâmbi uşor.

— Hai să mergem, ne aşteaptă vicarul.

Ridicându-se, îi întinse mâna şi ea îşi puse mâna micuţă într-a lui. Jamie i-o strânse şi intrară împreună în biserică.

Capitolul 23

Zâmbind, Jamie o privi pe Axia cum se agita prin odaie, aranjându-i lucrurile, transformând haosul în ordine. Oriunde se ducea, îşi spuse el, părea să creadă că trebuia să-i cumpere pe cei din jur. Nu cu bani, ci cu fapte, cu bunătate, cu ajutor. Părea să nu creadă niciodată că cineva putea să o placă pentru ea însăşi. Era aproape ca şi cum ar fi simţit că trebuia să compenseze pentru ceva ce era în neregulă cu ea.

Dar acum, urmărind-o cu privirea, el ştia că absolut nimic nu era în neregulă cu ea. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, şoldurile i se unduiau şi el îi vedea conturul sânilor.

— Vino încoace, spuse el răguşit.

— Dar, Jamie, trebuie să-ţi curăţ noroiul de pe haine şi trebuie să...

— Aici. Acum.

După ce se căsătoriseră în grabă, se întorseseră la han doar pentru a-şi lua lucrurile şi un pui gătit, pe care el îl rupsese în jumătate şi îl mâncaseră în mers. Câteva ore mai târziu, când soarele apunea, se opriră la alt han, unde Axia se dusese la bucătărie pentru a se ocupa de

pregătirea cinei. Jamie nu fusese surprins când, după câteva minute, hangiul o scosese din bucătărie, căci Axia îi vorbise despre diverse modalităţi de a conduce hanul, pe care el nu le apreciase deloc.

— Ţine-o cu dumneata, îi spusese hangiul lui Jamie încleştând maxilarul.

— Bucuros, spusese Jamie trăgând-o pe Axia pe bancă lângă el.

— Pierde bani din cauza modului prost în care administrează hanul, bombăni ea, dar Jamie râse doar şi o sărută pe frunte.

Îi plăcea nespus să o vadă că îi purta de grijă aşa cum o văzuse făcând pentru alţii.

Aşa că, acum, când erau singuri în odaia lor, el trase cuvertura de pe pat şi întinse mâna spre ea. Sub aşternut, nu purta absolut nimic şi, în timp ce el se dezbrăca, Axia se întoarse cu spatele, roşind din cauza acelei intimităţi create dintre ei.

Ezitând, ea se uită la mâna lui întinsă.

— Haide, drăcuşorule, spuse el. Ţi-e teamă de mine? M-ai zgâriat, mi-ai dat foc, m-ai înjurat. Sunt acelaşi tip de atunci.

Axia, care nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate,

alergă spre el şi i se aruncă în braţe.

— Ah, Jamie, mi-e aşa de frică. Nu ştiu să fiu soţie. Nici chiar una temporară. Ai cunoscut atâtea femei şi toate au fost îndrăgostite de tine. Doamne, cum aş putea eu să mă ridic la înălţimea franţuzoaicelor sau doamnelor de la curte? Nu sunt decât fiica unui negustor, nimic mai mult. Cred că asta va fi o sarcină imposibilă pentru mine.

Tot timpul cât ea vorbise, Jamie îi scosese hainele cu pricepere, lucru care nu era deloc uşor, din moment ce ea îi stătea ghemuită în braţe. Dar reuşi, până la urmă. Şi, fiecare părticică de piele pe care o dezvelea i-o săruta.

Axia tăcu brusc.

— Ah, dar ce plăcut e, Jamie. Săruţi atât de bine. Ai exersat mult?

El zâmbi, căci toate femeile întrebau despre celelalte, vrând întotdeauna să ştie că erau deosebite sau, cel puţin, diferite.

— Deloc, zise el. Sunt un novice în treaba asta, aşa că, dacă o să fac greşeli, va trebui să-mi spui.

— Eşti un mincinos, spuse ea veselă şi închise ochii când gura lui îi lunecă în jos pe braţ.

— Soţia mea m-a învăţat să mint.

Când ea chicoti, Jamie zâmbi şi o împinse în pat,

scoţându-i şi celelalte haine şi azvârlindu-le prin odaie.

Apoi, Axia nu mai gândi, căci buzele lui Jamie erau pe trupul ei şi mâinile lui păreau să o atingă peste tot în acelaşi timp.

— Arată-mi cum să-ţi fac plăcere, şopti ea.

— Îmi faci plăcere tot timpul, dar nu ştii, spuse el cu buzele lipite de gâtul ei.

Ştia că ea îşi închipuia că el este un expert în a fi în pat cu o femeie, dar adevărul era că niciodată nu îşi petrecuse mai mult de o noapte cu fiecare femeie. Nu îi plăcuseră complicaţiile sau încurcăturile pe care le provocau în mod inevitabil legăturile sexuale frecvente. Şi niciodată nu fusese atras de femeile cu multă experienţă. Astfel că, poate, ceea ce îi spusese Axiei în legătură cu faptul că era un novice, era adevărat. Alţi bărbaţi ar fi râs de el, dar aşa cum spusese adesea sora lui, Berengaria, era un adevărat romantic şi poate că se păstrase pentru femeia iubită.

Categoric, ştia că nu avusese niciodată timp să se bucure de o femeie aşa cum se bucura acum de frumoasa lui Axia. Dorea să-i atingă tot trupul, să ajungă să i-l cunoască la fel de bine ca pe al său, şi, plimbându-şi mâinile din creştetul ei până la vârfurile degetelor de la picioare, îi făcea plăcere gândul că nimeni altul nu o mai

atinsese în afară de el. Îi plăcea chiar şi faptul că trăise izolată, căci puţini bărbaţi o văzuseră, iar acea tendinţă posesivă îl surprinse, căci era un sentiment nou pentru el.

Acum, în noaptea nunţii lor, era a doua oară când făceau dragoste. De data asta el o făcea mai pe îndelete, jucându-se cu sânii ei până când ea se arcui sub el într-un mod extrem de provocator. Dar simţi cum pasiunea ei devenea din ce în ce mai intensă bucurându-se că îi făcea plăcere, iar când ea începu să-l muşte uşor de gât, se întoarse pe spate şi o trase deasupra.

— Ah, Jamie, ce deştept eşti, murmură ea închizând ochii şi începând instinctiv să se ridice şi să se lase în jos, iar el avu impresia că avea să moară de plăcere când şoldurile ei se contopeau cu ale lui.

Ajutând-o cu braţele, ea se mişcă mai repede şi mai apăsat până când, deodată, el o întoarse pe spate şi se eliberă în ea cu o explozie violentă care îi crea senzaţia că o parte din el murise.

Se prăbuşi peste ea, cu trupul asudat, aproape inert, şi ea îl îmbrăţişă bucuroasă.

— Îmi place foarte mult. Jamie, doar n-ai adormit, nu?

Râzând, el întoarse capul să o sărute.

— O să vedem cine o să vrea să adoarmă, spuse el

punându-i mâna pe burtă.

Căscând, Axia încercă să încalece, dar ochii îi erau atât de împăienjeniţi din cauza lipsei de somn, încât nu vedea bine scara. După ce ratăde trei ori, Jamie îi vârî piciorul în scară, apoi îşi propti mâinile sub şezutul ei săltând-o în şa. Ea mai căsca încă în clipa în care el îi dădu hăţurile.

El întoarse capul, neputând să nu zâmbească. Soldat fiind, era obişnuit să lupte zile întregi fără să doarmă, în timp ce Axia era învăţată cu ore fixe de somn şi să doarmă în fiecare noapte. Însă, de două nopţi, el avusese grijă să nu o lase să doarmă deloc.

Iar lui îi plăcuse fiecare clipă din aceste nopţi. Chiar dacă era obosită toată ziua, adormind chiar şi la masă odată, imediat cum închideau uşa odăii, ea era la fel de trează ca el. Se dezbrăcau în câteva secunde şi se aruncau unul în braţele celuilalt.

Jamie fu încântat să descopere că Axia era dornică să încerce orice îi trecea lui prin cap şi, din moment ce trupul îi era la fel de flexibil ca o nuieluşă, lui îi făcea plăcere să născocească noi moduri de a face dragoste. Îşi împleteau trupurile ca şi cum ar fi fost doi şerpi, răsucindu-se şi întorcându-se, dar fără să se desprindă unul de celălalt nicio clipă.

La un moment dat, aproape de ivirea zorilor, adormeau unul în braţele celuilalt, dar soarele şi zgomotele caracteristice hanului îi trezeau. Fără tragere de inimă, se extrăgeau din îmbrăţişare, se îmbrăcau şi coborau la masă.

În dimineaţa care a urmat primei nopţi petrecute împreună, el nu o găsise în pat şi, după primele momente de panică, o văzuse dormind ghemuită în singurul fotoliu din odaie. Lângă ea, o lumânare ardea slab, fiind aproape topită, iar în jurul ei erau numai hârtii desenate. Curios, Jamie se dădu jos din pat şi luă desenele, unul câte unul, ţinându-le în dreptul luminii care pătrundea pe fereastră. În toate desenele era înfăţişat el, dar Axia îl zugrăvise în mod exagerat. Călare pe cal, stăpânindu-l în timp ce animalul era ridicat pe picioarele dinapoi. Erau multe desene în care el se lupta cu bandiţii, aplecându-se să scoată pumnalul din cizmă, apoi ilustrase pumnalul zburând spre un tâlhar care rânjea ameninţător. Jamie înfigând sabia în tâlhar; Jamie ţinând-o pe Axia care îi leşinase în braţe; Jamie aşezându-se între ea şi primejdie.

Acum, însă, Jamie ştia că „luna de miere” se apropia de sfârşit. În ziua aceea aveau să ajungă acasă la el şi nu aveau să mai fie singuri. Oricât de mult şi-ar fi iubit

familia, Jamie nu voia să nu o mai aibă pe Axia numai pentru sine. Fiind conştient că era vinovat de gelozie tot nu voia să o împartă cu nimeni.

Acum, călărind încet şi aruncându-i o privire, o văzu aproape adormită în şa şi zâmbi. În ultimele zile, ea încheiase un armistiţiu cu calul pe care îl călărea. La fel cum proceda cu toţi cei pe care îi considera în grija ei, îl întreba pe Jamie ce trebuia să facă şi se asigură că animalul era hrănit şi adăpat, dar nu îi arăta deloc dragoste. Iar el hotărî în sinea lui că nu avea să fie niciodată o foarte bună călăreaţă. La cea mai mică zgâlţâitură, dădea drumul hăţurilor şi se agăţa de şa, iar dacă măreau viteza, îşi arunca braţele de gâtul calului şi închidea ochii.

Aplecându-se, el apucă hăţurile calului ei dar Axia dormea atât de profund, încât nu se trezi când acestea îi alunecară din mâini. În stânga lui era un câmp acoperit de margarete şi ştia că acel pământ, ca şi cele pe care mergeau de câteva ore, aparţineau verilor săi Montgomery. O potecă îngustă ducea în sus pe deal la un luminiş frumos, unde un înaintaş Montgomery înălţase o căsuţă de piatră. Acoperişul nu mai exista acum, dar când erau copii, Berengaria spusese că era cel mai romantic loc

din lume. În clipa aceea, Jamie nu ştia să existe alt loc potrivit pentru a-şi duce mireasa.

Axia nu se trezi când el îi conduse calul în sus pe deal, pe potecuţă. Şi continuă să doarmă şi când el opri animalele, luând-o în braţe şi ducând-o în umbra ruinelor, unde se aşeză cu ea.

Jamie dormise în ploaie şi cu tunuri bubuind pe deasupra capului, aşa că stând cu o soţie mărunţică în braţe şi având un zid de piatră în spate, toate astea nu îl împiedicară să adoarmă acum. Ţinând-o pe Axia în braţe, adormi într-o clipă.

Când se trezi, soarele aproape că apusese şi aerul se răcea din ce în ce, aşa că o strânse pe Axia şi mai tare, lăsând-o să doarmă în continuare, în timp ce el se uită la câmpul de margarete.

— Tot mai crezi că am încercat s-o omor pe Frances sufocând-o cu margarete? murmură ea.

— Credeam că dormi.

— Da şi nu. Jamie, aceste ultime zile au fost cele mai fericite din viaţa mea. Eşti atât de bun cu mine. Crezi că rudele tale or să mă placă?

— Or să te iubească, spuse el convins.

— N-or să fie dezamăgite din cauza banilor? Că nu sunt

o moştenitoare?

Sau că nu mai sunt moştenitoare, îşi spuse ea, dar refuză să se gândească la acest lucru.

Jamie zâmbi.

— Or să te iubească aşa cum eşti.

Ea rămase cu capul lipit de umărul lui, vrând să rămână acolo cu el o veşnicie. Dar Jamie trebui să strice totul.

— Ce îmi ascunzi? o întrebă el încet.

— N-nimic, spuse ea fiind luată prin surprindere de întrebare.

Când simţi schimbarea din glasul lui Jamie, îi veni să plângă.

— Este ceva ce tu, Frances şi Tode ştiţi şi eu nu. Simt asta. V-am văzut schimbând priviri între voi; am văzut cum te-a ameninţat Frances.

— M-a ameninţat? Ce vrei să spui?

În clipa aceea, Jamie aproape că o aruncă din braţe, dar ea se ţinu de el.

— Te rog să nu fii supărat pe mine. Te rog, te, implor, Jamie. Te iubesc. Te iubesc foarte mult. Ţi-am spus asta chiar şi atunci când credeai că sunt Diana.

El stătea lângă ea, dar trupul îi era pe jumătate întors cu spatele.

— Mereu, chiar de la început, m-ai minţit. N-am ştiut cine erai în noaptea aceea în cort, dar am ştiut că erai unică, diferită de orice femeie din câte cunoscusem până atunci. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama cine erai, pentru că şi Diana şi tu sunteţi...

— Cum? şopti ea, fiind conştientă deodată că el nu îi spusese nici măcar o dată că o iubea.

— Apropiate mie, spuse el. Nu ştiu cum să descriu. M-am simţit apropiat de tine încă de când ne-am cunoscut, de parcă ai fi fost a mea. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu cred că ai încercat s-o omori pe Frances. N-am crezut asta nici atunci. Da, da, ştiu că aşa am spus, dar, în realitate, m-am simţit trădat de tine.

Întorcându-se, el îi puse mâinile pe braţe şi, privind-o în ochi, continuă.

— Habar n-ai ce am simţit pentru tine de când te-am cunoscut. Am sărit zidul şi am alergat prin grădină până la gardurile vii şi am stat acolo câteva clipe, privindu-te cum pictai. Te pricepeai atât de bine, încât am rămas surprins. Cred că am stat vreo oră şi m-am uitat cum luai chipul cuiva şi îl puneai pe pânză. Fiecare mişcare pe care o făceai era atât de rapidă, de sigură şi de perfectă.

Ea era uimită, căci nu avusese nici cea mai mică idee că

el o urmărise în ziua aceea.

El îi mângâie obrazul.

— Nu ştiu să-ţi descriu ce am simţit atunci în Legătură cu tine, dar am simţit că întâlnisem o femeie alături de care puteam trăi. Nu numai cu care să mă însor sau pe care să o iubesc, dar o femeie cu care să-mi împart viaţa. Mi-am zis: femeia asta ar înţelege dacă i-aş spune despre tata şi fratele meu, despre mama mea, despre Berengaria, chiar şi despre Joby. Am simţit că aş fi putut discuta cu tine orice, aşa cum nu mai simţisem cu nicio altă femeie. N-am simţit niciodată că aş putea...

O privi adânc în ochi.

— N-am mai simţit niciodată că pot avea încredere deplină în cineva, nici în Rhys, nici în Thomas, nici în cineva din familia mea. Le spun doar jumătăţi de adevăruri, numai ce vreau eu să ştie. Dar, când stăteam acolo şi mă uitam la tine, am ştiut că pot avea încredere în tine.

— Poţi să ai încredere în mine, Jamie, şopti ea. Mai degrabă aş muri decât să te trădez.

— Trădare. Asta am simţit în ziua aceea când mai minţit în legătură cu margaretele.

— N-am ştiut... începu ea să protesteze, dar el o

întrerupse.

— Ştiu. Am ştiut chiar de atunci că n-ai încercat să omori pe nimeni, dar m-am simţit îngrozitor de trădat de tine. Îmi plăcuseşi atât de mult şi tu...

Lăsându-şi mâinile să cadă de pe ea, el întoarse capul.

— Şi la fel simt şi acum, spuse el privind-o iarăşi. Axia, mă înşeli.

— N-am atins în viaţa mea niciun alt bărbat! Tu eşti singurul.

— Nu încerca să mă înţelegi greşit! spuse el privind-o furios. Ce ţii secret faţă de mine?

— Eu...

Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar, dacă ar fi făcut-o, ştia că zilele pe care le aveau de petrecut împreună aveau să devină mai puţine. El avea să fie foarte supărat pe ea, căci nu îi ascundea un lucru mărunt, ci era ceva imens, care, de cum avea să-i iasă de pe buze, avea să le schimbe vieţile. Dacă i-ar fi spus că ea era (sau că fusese) moştenitoarea Maidenhall, fără îndoială că ar fi azvârlit-o pe acel cal nesuferit şi ar fi pornit în goană să-l caute pe tatăl ei. Oare Jamie i-ar fi cerut scuze tatălui pentru că se căsătorise cu fiica lui fără să-i ceară permisiunea?

— Văd că n-ai de gând să-mi spui ce anume îmi ascunzi.

— Nimic, Jamie. Sunt doar nişte secrete copilăreşti care nu înseamnă...

Se opri căci Jamie se ridicase şi se dusese spre cal. Urmându-l, ea îl apucă de braţ.

— Nu poţi să mă accepţi aşa cum sunt?

— Adică să te accept drept mincinoasa care eşti?

— Nu, bineînţeles că nu. Adică...

Tăcu o clipă în care îi văzu faţa, după care îşi făcu curaj.

— Nu sunt nici mai mult nici mai puţin decât ceea ce sunt şi n-am vrut niciodată să fac rău nimănui. Te rog doar să mă accepţi aşa cum sunt, nimic mai mult.

— Şi eu te rog să ai încredere în mine, spuse el privind-o cu ochi rugători. Axia, te rog, spune-mi ce e între noi. Simt acest lucru în tine tot timpul. Trăieşti fiecare zi de parcă ar fi ultima. De ce? Ce soartă te aşteaptă? Eşti bolnavă? Moartea e iminentă? Nu pot să cred asta, pentru că am ajuns să-ţi cunosc trupul foarte bine şi n-am văzut niciun simptom. Întotdeauna te referi la căsătoria noastră ca la una temporară, dar nu văd de ce s-ar împotrivi tutorele tău ca fiica unui biet negustor să se mărite cu un nobil.

O apucă din nou de braţe.

— Axia, spune-mi, te rog, ce anume te frământă atât? De ce ţi-e frică?

— Nu pot să-ţi spun. Te rog, nu pot. Tot ce vreau e momentul ăsta, astăzi. Totul se va sfârşi destul de curând, aşa că să nu facem să se termine şi mai curând. Te rog.

Dându-i drumul, Jamie îşi trecu mâinile peste ochi.

— Bine, cum vrei. Să nu-mi spui; să nu ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, spuse ea încercând să-l apuce de braţ, dar el se depărtă de ea.

— Încalecă. O să ajungem acasă la mine curând. Axiei îi veni să plângă în clipa când îi auzi răceala din glas. Apoi, se întoarse şi încălecă, pentru prima oară fără ajutorul lui Jamie.

Capitolul 24

Pe drum, ştiind că timpul când putea fi singură cu Jamie se apropia de sfârşit, se gândi dacă să-i spună adevărul sau nu. Poate că avea să o ierte, poate că...

La lăsarea serii se opriră la marginea drumului pentru a se odihni şi ea văzu că Jamie era tot supărat, căci abia dacă o privi când îi dădu pâinea, brânza şi puţin vin. Ea căută cu disperare un subiect de conversaţie.

— Nu mi-ai spus de căruţele Maidenhall, zise ea, după care îi veni să-şi muşte limba pentru că pomenise acel nume.

Dar, spre încântarea ei, Jamie zâmbi.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe Smith; a fost cea mai urâtă femeie pe care ţi-o poţi închipui.

— Îmi pare rău că am pierdut ocazia, spuse ea privindu-l printre gene. Mai ales din moment ce moştenitoarea e atât de frumoasă.

Jamie nu păru să o audă.

— Smith are braţele lungi, un nas sub care te-ai putea adăposti de ploaie şi, totuşi, mi-a arătat o cutie de cereri în căsătorie şi scrisori de dragoste.

Şi mi-a povestit tot felul de lucruri incredibile care i s-au

întâmplat.

Brânza şi pâinea îi rămaseră Axiei în gât. Dacă Jamie nu ar fi insistat să călătorească incognito, acele lucruri ar fi putut să i se întâmple ei. Nu voia să ştie, dar ca un copil de circ, trebuia să tragă cu ochiul.

— C-ce i s-a întâmplat?

— A primit cereri în căsătorie cu sutele, scrisori în care îl implorau să dea bani, sau era rugat să facă tot soiul de favoruri. O femeie era convinsă că moştenitoarea putea vindeca numai prin atingerea cu mâinile, aşa că s-a ţinut după caravană timp de trei zile ţinându-şi copilul bolnav în braţe.

— Şi ce-a făcut Smith? şopti ea când îl văzu încruntându-se.

— Smith a cedat şi a ţinut copilul jumătate de oră, dar mai târziu...

Tăcu şi se uită la ea, după care întoarse privirea repede.

— Mai târziu, copilul a murit, iar femeia l-a blestemat şi l-a scuipat pe Smith, zicând că numai lipsa lui de generozitate îi omorâse copilul, că moştenitoarea Maidenhall avea atâtea, dar nu voia să dea nimic, nici măcar pentru a salva viaţa unui copil.

— Dar n-are niciun sens. Dacă are bani nu înseamnă că

posedă şi puteri deosebite, spuse Axia, care ştia acest lucru prea bine.

— Exact, spuse el, şi îi aruncă un zâmbet slab. Acesta e şi motivul pentru care mă bucur că nu m-am însurat cu moştenitoarea Maidenhall.

— Te bucuri?

— Ştiu că-ţi faci griji că o voiam pe moştenitoare, dar asta a fost ideea familiei mele. Eu nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii fiind cunoscut ca acela care s-a însurat cu moştenitoarea Maidenhall. Prea multă responsabilitate şi prea multe speculaţii ar apărea datorită unei asemenea căsătorii, spuse el, şi zâmbetul i se lărgi. Aşa că, vezi, prefer să mă căsătoresc cu tine decât cu moştenitoarea.

Axia înghiţi în sec.

— Dar s-ar putea să te răzgândeşti dacă, în scrisoarea de la Maidenhall, o să ţi se acorde permisiunea de a te căsători cu fiica lui. Atunci o să regreţi că te-ai însurat cu mine.

Spre consternarea ei, Jamie îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Deschizând traista de piele de lângă şa, scoase o foaie de hârtie împăturită.

— N-am trimis scrisoarea.

Axia fu cât pe ce să se înece.

— Scrisoarea adresată lui Perkin Maidenhall? N-ai trimis-o? Bine, dar Frances a zis...

Aplecându-se, el o sărută pe obraz.

— Frances nu e prea deşteaptă, nu? Când a insistat să trimit scrisoarea pentru tatăl ei prin ea, am devenit bănuitor, aşa că i-am spus că am trimis-o ca să văd ce reacţie are. Aşa cum m-am temut, a fost îngrozită. Nu cred că a avut vreo clipă intenţia de a se căsători cu mine. Bănuiesc că a spus că ar face-o doar ca să-ţi stârnească gelozia. Tu ce crezi?

Axia se aruncă de gâtul lui.

— Puţin îmi pasă ce-a vrut să facă Frances. Ah, Jamie, ştii ce înseamnă asta? înseamnă că avem mai mult timp. Mai mult timp! Ceea ce banii nu pot cumpăra. Ah, Jamie, te iubesc atât de mult.

Jamie nu prea înţelegea cum faptul că o scrisoare nu a mai fost trimisă putea provoca atâta fericire, dar dacă îi cauza o asemenea reacţie, el era bucuros. Încă îl mai durea refuzul ei de a-i spune ce mare secret o tortura, dar ştia că numai timpul avea să o facă să aibă încredere în el.

Dar, acum gândea logic şi o săruta şi, în clipa următoare, nu mai gândi deloc şi o sărută mai apăsat. Pe marginea drumului erau nişte tufe înalte, aşa că o trase în

spatele lor, de parcă ar fi fost un hoţ care voia să-i fure bijuteriile, ceea ce poate că şi era.

Îl uimea faptul că pasiunea faţă de ea părea să crească din ce în ce şi acum simţea că trebuia să o aibă, altfel murea. Iar ea părea să simtă la fel. Deodată, începură să-şi scoată hainele în grabă şi să le arunce, mângâindu-se şi sărutându-se lacom, rostogolindu-se în apropierea unui porumbar, îmbrăţişându-se strâns, dorind cu disperare să fie cât mai apropiaţi cu putinţă.

După câteva minute, pasiunea se potoli şi el se prăbuşi pe ea, la fel de asudat şi de inert. Dar Axia era perfect lucidă şi îi mângâie părul, îi atinse gâtul, gândindu-se cât de mult îl iubea, şi cât de fericită era. Dacă tatăl ei nu primise scrisoarea, însemna că nu venea cu o armată de oameni să o despartă de Jamie.

— Orice s-ar întâmpla, Jamie, nu uita că te iubesc, şopti ea. Te iubesc din tot sufletul. Chiar dacă...

— Dacă ce? întrebă el, întorcând capul şi uitându-se la ea.

Zâmbind, ea încercă să pară că ar fi spus o glumă.

— Chiar dacă o să fiu măritată cu altul.

Însă, Jamie nu zâmbi.

— Eşti a mea şi atât. Am muncit din greu ca să pun

mâna pe tine şi eşti a mea.

— Da, sunt a ta orice s-ar întâmpla.

El aşteptă, sperând că ea avea să spună mai mult, dar acest lucru nu se întâmplă. Frustrat din nou de tăcerea ei, de lipsa ei de încredere în el, Jamie se depărtă de ea şi îi spuse că trebuiau să plece, că, în curând, aveau să ajungă acasă.

Axia voia să-l facă să uite de secretele ei, căci avea să le descopere destul de curând. Când el o ajută să încalece, ea zise:

— Povesteşte-mi despre familia ta. Ştiu că ai o soră geamănă, deci e la fel de urâtă ca tine, nu?

Jamie zâmbi.

— Nu ştiu cum s-a făcut, dar Berengaria e frumoasă şi, chiar dacă e dar...

Se întrerupse, rămânând cu mâna pe şa, dat fiind că se pregătea să încalece, şi se întoarse să se uite la ea. Gândindu-se la dragostea ei pentru Tode, ştia că nu trebuie să se teamă în legătură cu ce avea să creadă despre Berengaria, Joby sau mama lui, care nu mai era cu mintea întreagă. Axia judeca oamenii după interiorul lor, nu după exterior.

Gândind acest lucru, când se uită la ea, se citi dragostea

în ochii lui.

— Crezi că or să mă placă? întrebă ea din nou. N-or să fie dezamăgite că te-ai irosit însurându-te cu o simplă fiică de negustor?

— Nu, bineînţeles că nu, zise el cu convingere. Am trimis un mesager înainte, aşa că or să-ţi facă o primire minunată. O să vezi, în câteva zile or să te iubească.

După aceea trecu în faţă pentru a-i arăta drumul.

În spatele lui, Axia nu era chiar atât de sigură. Deja îşi dăduse seama că Jamie era pe atât de romantic pe cât era ea de practică. Dacă ar fi fost în locul rudelor lui, nu era atât de sigură că ar fi fost încântată de faptul că fratele ei ratase ocazia de a se căsători cu o mare moştenitoare şi se întorcea acasă cu fiica săracă a unui biet negustor. Dar poate că erau la fel de romantice ca el şi puneau pe prim plan dragostea.

Axia nu era pregătită pentru sărăcia proprietăţii lui Jamie. Era un vechi castel dărăpănat, probabil plin de istorie, dar i-ar fi prins mai bine mai puţină istorie şi un acoperiş nou. Cu ochiul ei de negustoreasă aprecie că era nevoie de mulţi bani pentru restaurarea lui, atât de mulţi încât, mai degrabă s-ar fi construit o altă clădire, ceva modern şi sănătos, lăsându-se acel monstru pentru cărţile

de istorie. Nici nu îşi putea închipui cât de frig putea fi acolo iarna.

Aducându-şi calul lângă al lui, îl întrebă cât pământ avea şi fu îngrozită când auzi că nu erau decât vreo cinci acri, neajungând nici măcar pentru o recoltă bună. Poate ar fi putut să se facă o livadă, îşi spuse ea. Dacă era un an bun, ea ar fi putut să facă cidru, pe care să-l vândă şi... Oftă. Nu avea niciun sens să facă astfel de planuri, din moment ce nu avea să rămână acolo, îşi aminti ea. Până la sfârşitul verii avea să fie în altă parte, probabil soţia altcuiva; avea să fie ce şi unde voia tatăl ei.

— E chiar atât de rău? o întrebă Jamie studiindu-i chipul şi ea îşi dădu seama că el dorea foarte mult ca ei să-i placă locuinţa lui.

— Nu, spuse ea forţându-se să zâmbească. Nu-i deloc rău.

— Ai început să minţi mai prost sau eu mă pricep din ce în ce mai bine să detectez minciunile?

Ea râse.

— Cred că pot să fac ceva din asta, spuse ea uitându-se la construcţia din piatră care se sfărâma.

Atunci, Jamie izbucni în râs şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Nici nu mă îndoiesc, scumpa mea soţioară. Mă aştept ca până la anul pe vremea asta să găseşti o cale de a face ca locul ăsta să valoreze de trei ori mai mult ca acum.

— Ah, bun, dar treaba asta ar trebui să-mi aducă şi mie ceva, mormăi ea făcându-l să râdă din nou.

— Surorile mele or să te iubească, spuse el.

— Şi mama ta?

— Ea, ăăă, am tot vrut să-ţi spun despre ea. E, ăăă, ei bine...

Dar nu fu nevoie să găsească anumite cuvinte ca să-i spună Axiei că mama lui avea o minte de copil şi, cu fiecare zi care trecea, îşi pierdea din ce în ce mai mult luciditatea, căci chiar în clipa aceea, o săgeată sfâşie aerul înfigându-se în pământ la câţiva centimetri de Jamie, făcându-i calul să se ridice pe picioarele dinapoi. Exact în acea fracţiune de secundă văzu că Axia era speriată, aşa că, dintr-o singură mişcare, se aplecă şi îi luă frâul, stăpânind ambii cai în acelaşi timp. Apoi, când se uită la ea, zâmbi.

— Asta o să-mi aducă şi alte desene?

— Oh, da, Jamie, da, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Râzând, el descălecă şi trase săgeata din pământ, desfăcând biletul care era prins de ea. Aşa cum se

aşteptase, acesta era de la Oliver şi ceea ce era scris îl făcu să se încrunte, însă nu vru să-i spună nimic Axiei.

— Nu i-a făcut nimic lui Frances, nu? întrebă ea cu teamă când el o ajută să descalece.

— Nu, dar... zise el şi se întrerupse, continuând să rămână încruntat. Trebuie să plec. Chiar acum, îmi pare nespus de rău, dar trebuie să te duci fără mine la surorile mele. O să vin şi eu mai târziu.

— Da, desigur, spuse ea vrând să pară curajoasă şi matură, dar gândul de a-i vedea surorile singură o îngrozea.

— Haide, nu fi aşa speriată. Or să te placă. Mă-ntorc în câteva ore.

— Vin cu tine şi...

— Nu! spuse el categoric.

— E primejdios! S-a întâmplat ceva şi nu vrei să-mi spui.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic rău, dar trebuie să plec acum.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, după care se duse la şa, luă o pungă de piele şi i-o dădu. Înăuntru sunt nişte amestecuri de plante pentru Frances şi trebuie să ai grijă să le ia neapărat. N-a fost niciodată în stare să-şi poarte singură de grijă. Un amestec e pentru răceală, unul trebuie

înmuiat în apă fiartă şi ţinut pe piept dacă tuşeşte. Al treilea e o băutură pe care o înghite dacă nu poate să doarmă şi al patrulea...

Zâmbind, Jamie o sărută şi luă punga.

— O să am grijă de sănătatea ei şi o s-o aduc teafără. Acum du-te înăuntru şi ai grijă de tine până mă întorc.

Aruncând o privire spre fereastră şi încă una oamenilor care erau pe drum în jurul lor, Jamie nu vru să-şi arate în public afecţiunea, dar când puse în balanţă un sărut dat de Axia şi oameni, nici nu mai stătu pe gânduri.

O strânse repede în braţe şi o sărută îndelung şi apăsat, aşa încât, când se desprinse de ea, trebui să o susţină puţin până când picioarele o puteau ţine din nou.

— Aşteaptă-mă, spuse el, şi ea nu putu decât să încuviinţeze.

După aceea, el încălecă, se întoarse şi porni în galop, lăsând în urmă un nor de praf.

Stând în picioare în mijlocul drumului, Axia privi în urma lui până când îl văzu ajungând la o cotitură, după care dispăru printre copaci. Imediat cum rămase singură, îşi dădu seama că mesajul trebuia să fi fost foarte serios, dacă îl făcuse să o lase singură într-un loc necunoscut. Mult mai serios decât o lăsase să vadă.

Întorcându-se, ea se uită spre castel. Când fusese cu Jamie, i se păruse destul de plăcut, dar acum, norii ascunseseră soarele şi începu să bată un vânt rece. I se făcu pielea de găină pe braţe şi, privind cerul, se gândi că se putea apropia o furtună. După aceea se uită iarăşi la acel castel dărăpănat şi avu impresia că simte apropiindu-se o furtună şi din interior. Poate că era doar superstiţioasă, dar avea impresia că simte animozitate venind dinăuntru. Rudele lui Jamie nu aveau să o urască, nu? Nu, fireşte că nu, îşi spuse ea. Nu puteau s-o facă. Nu aveau de ce să o urască. Nu aveau absolut niciun motiv.

Capitolul 25

— Joby, am greşit foarte mult, şopti Berengaria.

— Nu începe iarăşi, zise Joby abia stăpânindu-şi furia. Nu-mi place de ea; n-am încredere în ea.

— Ai spus asta cât se poate de clar tuturor.

Joby nu voia să lase ca bunătatea Berengariei să o înmoaie şi pe ea. Ştiuse cum era acea Axia dinainte să o cunoască, iar în cele zece zile de când se afla acolo, Joby nu văzuse nimic care să o facă să-şi schimbe părerea.

— Cum se poate să-ţi mai placă de ea când vezi cum încearcă să se facă stăpână aici?

— Ah, Joby, ce te-a făcut să fii atât de rea? Nu crezi că i-ar prinde bine grămezii ăsteia de pietre să se ocupe cineva de ea? Doar şi-a suflecat mânecile şi s-a apucat să cureţe în bucătărie.

— E o chestiune de conducere şi putere. Nu se poate să nu vezi asta.

— Din moment ce nu pot să văd nimic altceva?

— Acum ne-a făcut să ne certăm între noi.

— Nu, nu ea ne-a făcut să ne certăm, ci tu. Ah, Joby, toate astea au început de la prostul ăla de Henry Oliver. Cine m-o fi pus să te las să-l amesteci în treaba asta?

— Cineva trebuia să facă ceva. Nu puteam să-l las pe idiotul de fratele nostru să...

Se întrerupse, căci lucrul care sperase să nu se întâmple, tot se întâmplase. Se gândise să-l pună pe Oliver să o „răpească” pe moştenitoare, pentru ca Jamie să-i urmeze, să o salveze şi să se îndrăgostească de ea. Dar Oliver făcuse totul greşit, ca întotdeauna. În loc să trimită biletul pe care i-l scrisese Joby, scrisese el unul şi, din greşeală nimerise săgeata în piciorul sărmanului Rhys. Oliver intenţionase să o trimită în pământ în faţa lui Rhys, dar din cauza vederii lui slabe, nu se întâmplase deloc aşa.

— Numai Henry Oliver e un ţintaş atât de prost încât să rateze pământul, spusese Joby când auzise de păţania lui Rhys.

Dar totul ieşise pe dos, deoarece, dintr-un motiv inexplicabil, fratele lor o luase cu el pe acea Axia când pornise în căutarea moştenitoarei şi, la un moment dat, pe drum, se însurase cu ea. Iar acum, prostul de Oliver spunea că nu-i dă drumul moştenitoarei până când Berengaria nu se mărita cu el. Aşa că Jamie se afla acolo de zile întregi, încercând să discute cu Oliver, în timp ce proaspăta lui soţie era acolo, cu Joby şi Berengaria, făcând tot ce îi stătea în putinţă să le schimbe vieţile.

Însă, cu o zi în urmă, Joby o oprise, şi îi spusese Axiei că îl păcălise pe fratele lor făcându-l să se însoare cu ea. Le distrusese familia. Joby îi mai spusese şi de sătenii care îşi dăduseră ultimii bănuţi şi lucrurile pentru a i se face lui Jamie o garderobă menită să-i câştige dragostea şi admiraţia moştenitoarei.

— Şi s-ar fi însurat cu ea, dacă nu te-ai fi amestecat tu, îi spusese Joby cu răutate. Aşa că, acum, noi am pierdut orice şansă de bogăţie. Crezi că, dacă o să ţi se spună „Lady” Axia, o să-ţi ţină de cald şi de foame la iarnă?

În faţa unei asemenea răutăţi, Axia dăduse înapoi, şoptind:

— Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi.

După care se întorsese şi o luase la fugă în sus pe scări, închizându-se în odaia lui Jamie.

De atunci nu mai ieşise nici măcar la masă.

Acum, Berengaria şi Joby erau singure în solarul de la etaj şi Berengaria avea remuşcări în legătură cu tot ce îi dăduse voie lui Joby să facă. Fuseseră amândouă de aceeaşi părere în privinţa Axiei, deoarece din scrisorile lui Jamie, deduseseră că era o persoană extrem de vicleană, dar de când sosise Axia acolo, Berengaria începuse să-şi schimbe părerea.

— Dacă aş putea să-i văd împreună, spuse ea, şi amândouă ştiau ce voia să spună că, dacă ar fi putut să fie în prezenţa lui Jamie şi a proaspetei lui soţii, şi-ar fi dat seama dacă Jamie o iubea cu adevărat sau nu.

Dar Joby era convinsă că superbul ei frate nu ar fi putut să fie îndrăgostit de o făptură mică şi ştearsă ca Axia. De fapt, aceasta părea mai degrabă o servitoare decât o soţie de conte, după cum făcea ordine în bucătării şi punea la punct cutiile de făină. Cu siguranţă nu era din aceeaşi clasă cu frumosul ei frate.

— E ceva încheiat şi noi nu putem schimba cu nimic faptul că Jamie s-a însurat cu ea, spuse Berengaria.

— Dar vreau să vadă cât ne costă pe noi schemele şi viclenia ei. Poate să creadă că îşi câştigă locul aici alegând fasolea, dar, din cauza ei, în curând, n-o să mai existe nicio fasole de ales.

— Ce-a fost asta? întrebă Berengaria deodată, întorcând capul şi ascultând nişte zgomote care veneau de afară.

— Eu n-aud nimic.

— Nu, ascultă, se aude iarăşi.

Joby se duse la fereastră şi se uită în grădină, dar aproape că turbă de furie văzând că femeia care le distrusese toate planurile stătea pe o bancă de piatră

lângă mama lor. Lângă sărmana şi nebuna lor mamă.

— Auzi! spuse Berengaria. Ce-a fost asta?

Lui Joby îi trebui un moment ca să creadă ceea ce vedea.

— Această Axia scrie ceva şi îi arată mamei, iar... mama râde, zise ea nevenindu-i să creadă.

— Mă duc jos! spuse Berengaria brusc, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Era extrem de familiarizată cu casa ei, aşa că ştia drumul la perfecţie.

— Să nu te laşi amăgită. Numai pentru că...

— Mai taci! se răsti Berengaria ieşind din odaie, urmată îndeaproape de Joby.

Când ajunseră în grădină, se opriră în spatele unui spalier cu trandafiri, unde Berengaria ştia că nu puteau fi văzute.

— Ce scrie? De ce a râs mama?

— Stai puţin, zise Joby ducându-se repede înapoi în castel.

După câteva clipe, un băiat de la bucătărie veni să o roage pe Axia să-l urmeze. Imediat cum acesta dispăru, Joby luă paginile pe care Axia le lăsase pe bancă. Ca de obicei, mama lor le ignoră. Trăia într-o lume numai a ei, în

care nu pătrundea absolut nimeni. Nici violenţa, nici drama emoţională nu reuşiseră să o scoată din acea lume. Nimic până în ziua aceea.

— Ce reprezintă? întrebă Berengaria nerăbdătoare.

Joby se uită la fiecare desen în parte.

— Sunt desene care îl înfăţişează pe Jamie, spuse ea cu uimire în glas, căci nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Erau nişte desene atât de reuşite, încât aproape că îi simţea căldura pielii fratelui ei.

— Da, spuse Berengaria curioasă, dar ce a făcut-o pe mama să râdă?

Uitându-se la desene, Joby nu putu să nu zâmbească şi începu să i le descrie surorii ei.

— E Jamie aşa cum îl ştim noi, zise ea. Aici scoate sabia în faţa unor ţărani „salvând-o” pe Axia de nişte negustori cu priviri lacome. Aici... zise ea, dar se întrerupse zâmbind.

— Da! Ce e?

— Jamie se uită furios la o trăsură pe care e pictat chiar el. Pare să se lupte cu un leu. În ăsta, se uită perplex la două femei care se ceartă. Una din ele e Axia, dar cealaltă e foarte frumoasă.

— Trebuie să fie moştenitoarea, spuse Berengaria. Altceva?

— Aici e Jamie ungând cu alifie picioarele deformate ale unui bărbat, dar numai picioarele sunt deformate, restul trupului fiind solid şi bine alcătuit. Faţa îi este întoarsă, aşa că nu se vede decât jumătate, dar pare să fie chipeş. Iar aici...

— Ce e? o încurajă Berengaria.

Joby îşi coborî glasul.

— Jamie e întins într-un câmp de flori, visând cu ochii deschişi şi... are o expresie pe care n-am văzut-o niciodată.

— Descrie-mi-o! porunci Berengaria.

— Pare chiar ridicol, spuse ea, dar nu credea nici ea acest lucru, căci ştia foarte bine că aşa arăta un bărbat îndrăgostit.

— Ai spionat destul? întrebă Axia din spatele lui Joby. Ai terminat de râs de mine?

— Dar nu spionam, ci doar...

— Da? întrebă Axia cu mâinile în şold, iar când Joby nu mai spuse nimic, începu să-şi adune desenele. Mi-ai dat de înţeles foarte clar că nu sunt dorită aici şi voi pleca destul de curând. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să vă las...

Se întrerupse, căci mama lui Jamie îşi acoperise faţa cu

mâinile şi începuse să plângă. Imediat, Axia se aşeză pe bancă şi o luă pe după umeri. — Uite ce-ai făcut, îi spuse ea lui Joby, după care se întoarse şi începu să-i vorbească femeii. Uite, îţi mai desenez ceva. Vrei să-l vezi pe Jamie ca ucigător de balauri?

Joby şi Berengaria rămaseră amuţite când văzură că mama lor se opri din plâns şi se linişti din nou. De ani de zile nu o mai văzuseră plângând sau arătându-şi sentimentele în vreun fel.

Axia începu să deseneze şi, în acelaşi timp, descria fiecare mişcare pe care o făcea, desenând hainele lui Jamie zdrenţuite din cauza efortului depus în luptă, apoi făcând balaurul cu coada lui lungă şi scoţând foc pe nări. Lui Joby îi trebui un moment ca să-şi dea seama că Axia desena pentru mama lor şi explicaţiile îi erau adresate Berengariei. Când se uită la sora ei, Joby văzu pe chipul acesteia un interes deosebit. Nu recunoscu acel sentiment de care era cuprinsă în realitate, dar se simţi cuprinsă de gelozie. Berengaria era numai şi numai a ei!

— Berengaria poate mirosi balaurul, spuse mama lor.

Se întâmpla foarte rar să-i audă vocea, mai ales rostind o frază coerentă.

Berengaria râse.

— Da, îl miros. Are solzi de un verde sclipitor care face ape-ape în razele soarelui. Îi miros răsuflarea înflăcărată. Şi miros sudoarea lui Jamie. E îngrijorat şi se teme, dar onoarea îl va forţa să facă ce crede că e mai bine. Îi miros curajul.

Axia se opri din desenat şi se uită la Berengaria.

— Chiar poţi să miroşi lucrurile? Mai bine ca alţi oameni?

Joby vorbi înaintea surorii ei.

— Berengaria e doar oarbă, celelalte simţuri îi sunt intacte, chiar mai dezvoltate decât ale altora. Nu-i o ciudăţenie.

— Nici eu nu sunt! exclamă Axia pe un ton la fel de arţăgos ca al ei.

Berengaria rămase uimită, căci nimeni nu o pusese la punct pe Joby vreodată. Aceasta era bună şi atentă cu membrii familiei, dar cu străinii era îngrozitoare şi oamenii se temeau de ea. Se părea, însă, că Axia nu se temea. Ceea ce o făcu pe Berengaria să bănuie că şi ea se pricepea să fie îngrozitoare.

Joby nu se lăsă intimidată.

— L-ai păcălit pe fratele meu ca să se însoare cu tine?

— Da! răspunse Axia imediat. Mi-am pus o rochie ademenitoare şi mi-am folosit frumuseţea răpitoare ca să-l

atrag. În definitiv, era o partidă extraordinară. Nu are niciun ban şi, în schimb, are trei femei de întreţinut. Bineînţeles, mai era şi frumuseţea lui, dar asta cu siguranţă nu aduce pâine pe masă. Ia spuneţi-mi, cum de supravieţuiţi iarna aici? N-am văzut în viaţa mea o administrare atât de proastă ca în bucătăria voastră. Uitate la pomii ăştia fructiferi! N-au mai fost curăţaţi de zece ani, drept pentru care o să obţineţi doar jumătate din cât aţi putea obţine. Şi florile astea. E o irosire de spaţiu. Din moment ce aveţi atât de puţin pământ, ar trebui să-l folosiţi pentru ce aveţi nevoie. Puneţi fasole sau ceapă.

Lui Joby îi trebui o clipă să-şi revină.

— Florile sunt pentru Berengaria. Se întâmplă să-i placă. Are atât de puţine satisfacţii în viaţă, aşa că, cel puţin, poate să se bucure de parfumul unor flori.

— Dumnezeule mare, dar sora ta e doar oarbă, nu-i nimic în neregulă cu ea. O să-i placă mirosul unei mâncări bune de fasole mai mult decât parfumul tuturor trandafirilor din lume în vara asta.

— Cum îndrăzneşti...

Râsul Berengariei o întrerupse, însă.

— Joby, cred că ţi-ai găsit naşul. Cred că...

Ciuli urechea, căci auzi pe cineva venind.

Aruncându-i o privire plină de înfumurare Axiei de parcă i-ar fi spus că ea o înţelegea pe Berengaria chiar dacă aceasta nu încheie frazele, Joby o rupse la fugă spre porţi. Berengaria cunoştea paşii tuturor celor de pe proprietate, iar când era vorba de o persoană străină, ea era prima care ştia.

— Ce copil îngrozitor, spuse Axia imediat *cum* Joby dispăru din raza ei vizuală.

Simţindu-se puţin ca o trădătoare, Berengaria nu putu să nu zâmbească uşor.

— Îmi pare rău...

Axia o întrerupse, însă, fiindcă nu dorea să audă ce avea de spus. Pe de o parte ar fi vrut să le spună adevărul în legătură cu cine era, dar nu voia să fie urâtă pentru faptul că nu avea bani şi apoi iubită pentru că avea, dacă nu cumva fusese deja dezmoştenită, căci, cu siguranţă, tatăl ei trebuia să fi aflat deja de fuga ei.

Joby nu voia să-şi lase sora singură cu uzurpatoarea, aşa că se întoarse după câteva secunde cu un mesaj.

— E de la Jamie. Zice că trebuie să mai stea. Oliver nu vrea să-i dea drumul moştenitoarei.

— Nimic altceva? întrebă Axia dispreţuindu-se pentru acea dovadă de lipsă de mândrie, dar dorea atât de mult

să afle ceva de la Jamie, voia ca el să-i fi trimis ceva personal.

Păreau să fi trecut ani de zile de când făcuseră dragoste şi o ţinuse în braţe ultima oară.

— Nimic, spuse Joby triumfătoare, dându-i scrisoarea surorii ei.

Axia o văzu pe Berengaria atingând foaia de hârtie.

— Minte, spuse ea apoi. Jamie e în primejdie. Vrea să aducem ajutoare.

— O să trimit un mesager la rudele noastre, zise Joby. Şi o să...

Axia tăcu gândindu-se la ce se întâmplase, la faptul că Berengaria putea să pipăie o foaie de hârtie şi să ştie ce simţise persoana respectivă în momentul în care o scrisese. Aproape că leşină când îşi dădu seama de implicaţiile unui asemenea talent.

— Poţi să-ţi dai seama dacă cineva minte sau nu? întrebă ea în şoaptă, uluită. Ştii câţi bani ai putea câştiga?

Joby se întoarse spre ea.

— Berengaria nu va fi exploatată! E dezgustător să ţi-o închipui stând într-o Cabină şi ghicindu-le oamenilor norocul numai ţinându-i de mână.

— Poţi să faci şi asta? întrebă Axia făcând ochii mari.

Timp de câteva clipe, Berengaria tăcu, în vreme ce Joby, cu mult dispreţ în glas, îi spuse Axiei că ele nu făceau parte din clasa negustorilor, să-şi câştige existenţa vânzându-se.

Când nu mai suportă, Berengaria spuse:

— Bine, Joby, dar avem nevoie de bani. Şi am încercat să vindem frumuseţea fratelui nostru, deci care e diferenţa?

Joby îşi privi sora îngrozită şi se simţi extrem de trădată.

— Nu e deloc acelaşi lucru.

Oftând, Berengaria nu mai continuă discuţia. Nu voia să fie prinsă între Joby şi proaspăta ei cumnată, dar trebuia să admită că vorbele Axiei i se păreau interesante. Cât de mult i-ar fi plăcut să fie utilă, să nu mai fie Povara Familiei.

Capitolul 26

Axia se uita când la o cumnată când la cealaltă, în perioada care trecuse de la sosirea ei, cea mai mică dintre ele, fiica Satanei, în vârstă de doisprezece ani, făcuse tot posibilul să-i transforme viaţa într-un adevărat infern. Indiferent ce ar fi făcut Axia, după părerea lui Joby, nu făcea bine. Până şi curăţarea acelei cocine căreia îi spunea bucătărie, constituia un act de agresiune în ochii lui Joby.

Axia nu se putu gândi decât la întoarcerea lui Jamie. El ar fi putut să-şi pună surorile la punct. Acum, însă, se părea că avea să mai întârzie, să mai stea acolo, deoarece cele două surori discutau să trimită după ilustrele lor rubedenii pentru a-l ajuta pe Jamie să rezolve problema pe care o avea. Între timp, îşi spuse Axia, Jamie ar fi putut să fie în primejdie. De data aceasta ar fi putut fi atacat de douăzeci de bandiţi şi nici măcar el nu se putea lupta cu atâţia. Ar fi putut să-l închidă într-o temniţă, să-l ţină nemâncat, să-l bată. Trebui să scuture din cap ca să-şi alunge acele gânduri oribile.

Şi Frances? se întrebă ea imediat. Cine are grijă de Frances? Dacă e ţinută captivă lângă un câmp de margarete?

Deodată, Axia înălţă capul odată cu Berengaria. Mai venea cineva, numai că, de data aceasta, Axia cunoştea pasul foarte bine. Fără să arunce o privire spre noua ei familie, îşi ridică fustele şi o rupse la fugă.

Tode abia ajunse la poarta vechiului castel că Axia îl şi văzu şi, fără să-i pese ce gândeau cei din jur, alergă la el cu braţele desfăcute larg. El o strânse atât de tare la piept, încât ea se desprinse de pământ şi îşi cufundă faţa în gluga lui, plângând de bucurie.

— Mi-a fost atât de dor de tine. M-am gândit la tine în fiecare clipă, spuse ea.

El râse.

— Chiar şi atunci când erai cu frumosul tău Jamie?

— Bineînţeles, spuse ea râzând. Căci ce e un soţ pe lângă un prieten?

O clipă, Tode se dădu în spate şi o privi ridicând o sprânceană şi, în acel moment, ea îşi dădu seama că ceva era schimbat la el. Oare căsătoria ei îl afectase atât de mult încât îl făcuse să nu se mai poarte cu ea ca altă dată? De ce nu râdea la gluma ei?

— Trebuie să fii obosit, zise ea apoi. Vino înăuntru şi lasă-mă să am grijă de tine.

— Bine, spuse el, luând-o de braţ şi conducând-o şi, din

nou, ei i se păru că era oarecum schimbat.

Avea de gând ca, în clipa în care aveau să intre, să afle totul de la el.

Oprindu-se doar să poruncească să se aducă de mâncare şi băutură pentru prietenul ei, Axia îl conduse pe scările în spirală spre cea mai bună încăpere, solarul. Îşi dădea seama după felul cum mergea că picioarele îl dureau îngrozitor, iar când ea îl întrebă, el îi spuse că, în ziua aceea mersese sau fusese zgâlţâit în partea din spate a unei căruţe pe o distanţă de multe mile.

Când Axia intră în solar, fericirea i se umbri imediat, căci văzu că cele două cumnate ale ei o aşteptau, iar ea nu voia să-l împartă pe Tode cu ele. Dar apoi se gândi cât de mult avea să-i placă lui de Berengaria, pentru că aceasta nu putea să vadă cum arăta.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe cumnata mea. E oarbă! spuse ea cu multă mândrie în glas.

Atât frumoasa Berengaria, cât şi Joby, cea îmbrăcată în haine băieţeşti se uitau la Tode amuţite. Fiindcă se temea de femeile frumoase, Tode bănui că Joby era cea oarbă, aşa că, dându-şi gluga pe spate, îi zâmbi, dar când îi văzu repulsia de pe chip, îşi trase gluga la loc şi îşi întoarse privirea.

Axia îi aruncă lui Joby o privire furioasă, după care îl trase pe Tode spre Berengaria.

— Nu, aceea era Joby. Pe aceasta aş vrea să ţi-o prezint. Ea e Berengaria.

— Ah, spuse Tode, dându-şi din nou gluga pe spate şi părând să ignore privirile lui Joby rămânând înmărmurit în faţa frumuseţii Berengariei. Nu-mi vine să cred că nişte ochi atât de superbi pot să fie lipsiţi de vedere. Dar noi, cei care vedem, ne putem scălda în frumuseţea ta fără să părem nepoliticoşi, zise el şi, luându-i mâna, i-o mângâie o clipă. Îmi permiţi? o întrebă încet şi, când ea încuviinţă, el îi sărută mâna aproape iubitor.

Ar fi fost greu de spus care era mai uluită: Axia sau Joby. Axia nu îl văzuse niciodată pe Tode purtându-se astfel cu o altă fiinţă omenească. Îl mai văzuse în compania femeilor, chiar şi a unora oarbe, dar întotdeauna se ţinuse deoparte, fără să iasă în evidenţă ca acum. Şi ştia exact cum să stea ca să nu i se vadă partea mutilată a feţei. Acum, însă, stătea cu gluga dată pe spate, cu partea mutilată a feţei spre Joby şi Axia.

Cât despre Joby, pe ea o interesa mai mult reacţia Berengariei faţă de acel bărbat diform. De obicei, Berengaria era foarte timidă în prezenţa străinilor; nu îi

plăcea niciodată să fie singură cu cineva necunoscut. Dar acum, iat-o, lăsându-l pe acel personaj să-i sărute mâna. De fapt, el încă îi mai ţinea mâna.

Joby fu prima care îşi reveni şi se duse să le desprindă mâinile, iar Axia fu imediat lângă ea. Într-o clipă, cele două se transformaseră în aliate, unite de uimire.

Întorcându-se, Tode îi aruncă Axiei o privire aproape părintească şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Ah, a sosit mâncarea, zise el apoi. Poftiţi, doamnelor, luaţi loc lângă mine. Îmi va face plăcere compania dumneavoastră.

Spunând acest lucru, o luă de braţ pe Berengaria şi o conduse la masă unde era aşezată mâncarea.

În spatele lui, Joby şi Axia rămăseseră încremenite. Axia era şocată, căci purtarea lui Tode era atât de neobişnuită, iar lui Joby nu-i venea să creadă că un individ care părea să fi făcut parte dintr-un circ ambulant pusese stăpânire pe casa lor. De fapt, cine era acel om?

Tode se aşează la măsuţă, cu Berengaria alături, lăsând banca din faţa lor pentru Joby şi Axia.

— Haideţi, fetelor, nu vreţi să auziţi ce veşti aduc?

Fetelor? se întrebă Axia ducându-se spre bancă şi Joby se aşează lângă ea.

Imediat de cum se aşezară, Tode începu să povestească, dar Axiei îi trebui ceva timp până auzi ce spunea. Fără îndoială că arăta tot ca Tode al ei, dar trupul lui părea să adăpostească spiritul altcuiva. În primul rând, părea să fie foarte posesiv cu Berengaria. Pe masă se pusese o singură farfurie, dar Tode, cu un gest natural, o împinse la jumătatea distanţei dintre el şi Berengaria şi, în timp ce mânca, îi punea în mână bucăţele de mâncare: o felie de pâine cu unt, o bucăţică de friptură de vacă în vârful unui cuţit de argint.

Fu nevoie de exclamaţia lui Joby ca Axia să audă ce spunea Tode.

— Jamie! strigă Joby. Henry Oliver l-a închis pe fratele meu într-o temniţă? întrebă ea şi, într-o clipă, scoase un pumnal din teacă şi se ridică, dar Tode o apucă de braţ.

— Stai jos! îi porunci el şi ea se conformă. Nu putem face nimic acum cel puţin, nu în plină zi. Aş vrea să mă odihnesc câteva ceasuri şi apoi mă voi duce înapoi.

Joby, căreia nu-i plăcea cum apăruse acel individ plin de cicatrici în viaţa lor părând să le fie stăpân, întrebă cu dispreţ:

— Ce poţi să faci tu?

— Joby! spuse Berengaria cu severitate.

Din clipa în care Tode spusese că Jamie era în primejdie, Axia părea să nu mai poată respira, dar acum începea să-şi revină, aşa încât şopti:

— Spune-mi tot. Trebuie să ştiu tot.

— Acest Henry Oliver nu-i chiar atât de prost cum îl crede lumea. E puţin viclean şi e îndrăgostit de...

Tăcând o clipă, se uită la chipul minunat al Berengariei.

— De tine, spuse el încet, făcând-o să roşească. Ceea ce mi-e foarte uşor să înţeleg acum.

— Şi fratele meu? strigă Joby.

Netulburat, Tode începu să mănânce din nou.

— Oliver e ferm hotărât să o aibă şi spune că îl va ţine pe Jamie până când acesta va accepta să i-o dea de soţie. Iar pe Frances o va ţine până când tatăl ei va plăti răscumpărarea.

Acum Tode se uită la Axia, dându-i de înţeles că tatăl ei fusese deja anunţat. Joby privi pumnalul pe care încă îl mai ţinea în mână, pentru că ştia că doi oameni erau ţinuţi prizonieri din cauza ei.

— Există nişte tuneluri subterane care duc de la casa lui Oliver spre mare, continuă Tode. Sunt întunecate şi umede, iar celulele au fost făcute acolo. Jamie e ţinut în una din ele de zile întregi. Am încercat să ajung la el, dar

paznicii mi-au văzut torţa şi am fost... zise el zâmbind, reţinut.

Joby şi Axia dădură din cap, dar Berengaria întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Şi cum ai scăpat din mâinile lor?

— Am făcut pe prostul, spuse el simplu. A trebuit doar să mă comport ca un idiot şi ei au început să râdă.

Pentru celelalte două femei era uşor de înţeles, dar Berengaria era nedumerită.

— Cum ai putut să faci pe prostul?

Sub privirile uluite a celor două, Tode îi luă mâinile şi i le puse pe faţă, dirijându-i degetele peste cicatrici şi apoi în jos pe gât.

— Şi pe picioare am cicatrici asemănătoare, spuse el privind în ochii ei, nasurile fiindu-le doar la câţiva centimetri distanţă.

— Şi, dacă-ţi închipui că sora mea o să le atingă şi pe acelea, te înşeli amarnic, spuse Joby aproape mârâind.

Roşind din nou, Berengaria îşi retrase mâinile de pe faţa lui.

Cu un zâmbet pe care Axia nu îl mai văzuse niciodată, Tode îşi îndreptă atenţia din nou asupra mâncării.

— O să-i chemăm pe verii noştri, spuse Joby. Or să radă

de pe faţa pământului casa lui Oliver şi or să-i atârne trupul gras de cea mai apropiată spânzurătoare. Or să...

— Nu e timp. Trebuie să mă întorc în seara asta să văd ce pot face.

— Da, sunt convinsă că o să fii de mare ajutor, spuse Joby dispreţuitoare.

Tode nu se sinchisi să-i spună ceva, dar privirea pe care i-o aruncă o reduse la tăcere. Îi dădea de înţeles că nu era decât un copil şi că, dacă voia să mai rămână cu adulţii, trebuia să aibă grijă cum se comportă. Nici Axia, nici Tode nu aveau de unde să ştie, dar exact aceeaşi privire i-o arunca şi Jamie pentru a o pune la punct.

— Pot să vin şi să plec când vreau. Nimeni nu-i dă atenţie unuia care arată ca mine. Am venit aici doar pentru câteva ore ca să vă explic cum stau lucrurile.

— Şi Frances? întrebă Axia. E îngrijită?

Spre surprinderea ei, avu impresia o clipă că Tode roşi, dar sigur trebuia să se fi înşelat.

— Frances e bine. E ţinută într-o odaie din piatră din vârful turnului vechi. Stă comod, dar e speriată. Oliver are grijă de ea personal şi rareori lasă pe cineva să intre la ea, spuse el zâmbind uşor. În afară de cineva care să o înveselească.

Axia se întinse peste masă pentru a-i lua mâna lui Tode.

— Spune-mi ce pot să fac. Îmi dau şi viaţa numai să-l scot pe Jamie de acolo. Te rog, lasă-mă să fac ceva.

Timp de o clipă, privirile li se întâlniră şi Tode văzu în ochii ei ceea ce fusese doar o umbră mai devreme. Axia îl iubea pe Jamie. Îl iubea aşa cum nu mai iubise niciodată pe cineva. O clipă, Tode se simţi cuprins de gelozie, dar apoi se stăpâni şi îi strânse mâna la rândul lui.

— N-ai ce să faci. Eu pot să pătrund prin tuneluri destul de bine, fiindcă paznicii mă lasă să trec. E greu doar să-l scot pe Jamie. Nu pot să-l conduc prin Sala Mare şi apoi afară aşa, pur şi simplu. Deşi e un soldat foarte bun, spuse el zâmbindu-i cu căldură Axiei, nu cred că se poate lupta cu toţi oamenii lui Oliver.

— Ce altă modalitate de a-l scoate de-acolo există? întrebă Axia.

— Nu-mi dau seama ce au fost tunelurile alea, dar par să se întindă pe mai multe mile. Nu ştiu dacă sunt foste mine sau cripte. Cred că nici Oliver nu ştie, sau dacă a ştiut vreodată, acum a uitat. Bănuiesc că sunt de pe vremea romanilor şi unele din ele s-au surpat. Orice ar fi, numai o cârtiţă s-ar putea strecura prin ele.

— Sau o persoană oarbă, zise Berengaria încet.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! strigă Joby. Jamie ar...

— Linişte! porunci Tode, după care se întoarse spre Berengaria, cercetându-i chipul. Da, zise el gânditor. O persoană oarbă ar avea un mare avantaj în bezna acelor tuneluri. În prima zi când mi s-a dat voie să-l văd pe Jamie, am luat o torţă şi am încercat să văd unde duc tunelurile, însă paznicii mi-au văzut torţa şi m-au oprit. În altă zi am răscolit pădurea din apropierea casei lui Oliver, să văd dacă descopăr vreo ieşire a tunelurilor, dar n-am găsit nimic. Se pare că n-au nicio ieşire.

— Dar, dacă am putea să-l ascundem pe Jamie în tuneluri până la sosirea ajutoarelor, ar însemna să iasă de sub puterea acestui Oliver, zise Axia, în ai cărei ochi se citea o teamă din ce în ce mai mare, iar când Tode nu vru să se uite la ea, exclamă: nu spui totul. Ştiu! Ascunzi ceva!

— Da, spuse Berengaria luându-i mâna lui Tode şi plimbându-şi degetul mare peste palma lui. E vorba de o primejdie mai mare decât spui.

— Ieri dimineaţă a sosit fratele lui Oliver.

Când Axia le auzi pe Joby şi Berengaria ţinându-şi răsuflarea, îşi dădu seama că era vorba de o primejdie reală.

Tode îşi coborî şi privirea şi glasul.

— Fratele, Ronald, i-a spus lui Oliver că e un prost că vrea de soţie o Montgomery săracă din moment ce o are pe moştenitoarea Maidenhall închisă în turn. Dat fiind că el e deja căsătorit, fratele încearcă să o forţeze pe Frances să se mărite cu Oliver. Dar Jamie le-a spus că Maidenhall l-a însărcinat cu păzirea lui Frances, aşa că ea nu se poate căsători fără permisiunea lui. Dar bineînţeles că Jamie nu vrea să semneze nicio hârtie prin care să i-o lase pe Frances lui Oliver, aşa că e ţinut fără mâncare, dându-i-se doar atâta apă cât să supravieţuiască.

Ridicând capul, Tode se uită la Axia.

— Va avea nevoie de un doctor când va ieşi de-acolo.

Atunci, ea se ridică de pe bancă şi se duse la fereastră, pentru a nu vedea nimeni ce era în ochii ei.

— Ce i-au făcut? şopti Berengaria.

— L-au biciuit în mod repetat, zise Tode. Numai eu am avut voie să-l văd pentru că nu ştiau că-l cunosc. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a îndurat, Jamie continuă să-i dea impresia fratelui lui Oliver că are o oarecare putere asupra lui Perkin Maidenhall şi depinde numai de el, de Jamie, să fie de acord cu căsătoria.

— Deci asta o apără pe Frances, spuse Axia încet întorcându-se din nou la grupul de la masă. Numai Jamie

hotărăşte dacă se mărită sau nu.

Capitolul 27

Oprind caii, Tode, care stătea pe capră, îşi ţinu răsuflarea când văzu oamenii înarmaţi ce se apropiau. Datorită faptului că pe unii din ei îi cunoştea din vedere, ştiu că erau oamenii lui Oliver. Un dezavantaj al faptului că arăta aşa cum arăta, era că oamenii îl recunoşteau şi îl ţineau minte.

Dar când oamenii îl văzură şi începură să se înghiontească reciproc, rânjind, el îşi dădu seama că nu aveau să fie suspicioşi. Ceea ce era bine, fiindcă trei femei erau ascunse în căruţă, sub grămezile de flori.

— Ce avem aici? întrebă unul din ei râzând deja de felul cum arăta Tode.

— Flori pentru moştenitoarea Maidenhall, spuse Tode jovial. Cum să faci curte mai bine unei femei decât cu ajutorul florilor? Va fi a lui până diseară. Prin căsătorie sau altfel.

Sub pânza aspră care le acoperea pe toate trei, Axia ascultă uimită, căci nu îl auzise niciodată pe Tode folosind asemenea ton. Din fire, era un om sobru, care îşi lua sarcinile uneori prea în serios chiar. Dar cel care vorbea acum avea un ton de parcă s-ar fi aşteptat ca oamenii să

râdă la fiecare lucru pe care îl spunea el.

Şi oamenii lui Oliver chiar râseră.

— Mai bine le-ai vârî din nou în pământ, îi strigă unul. Moştenitoarea n-o să aibă nevoie de ele.

— Cel puţin nu ca să se mărite cu sărmanul Henry, strigă altul.

— Ah, atunci o să le folosesc la propria mea nuntă, zise Tode.

Auzind acele cuvinte, oamenii izbucniră în nişte hohote de râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră vreodată. În căruţă, Axia o simţi pe Berengaria, care stătea întinsă lângă ea, încordându-se şi încleştând pumnii.

— Poate că o să poţi să te însori tu cu moştenitoarea, spuse unul din oameni. Dacă o găseşti.

— Da? întrebă Tode de parcă acel lucru nu ar fi însemnat nimic pentru el. A reuşit să se ascundă sau a venit tatăl ei s-o ia?

Numai Axia sesiză teama din glasul lui Tode când pomeni de Perkin Maidenhall.

— A fugit, spuse unul din oameni. Şi-a pictat ieşirea, adăugă el şi izbucni într-un hohot de râs. Dacă o vezi, spune-i să găsească o uşă şi să se întoarcă înăuntru.

După aceea, oamenii râdeau prea tare ca să mai poată vorbi şi fără să mai spună nimic, se depărtară, lăsându-l pe Tode şi căruţa lui plină cu flori în mijlocul drumului.

Zece minute mai târziu, Tode duse căruţa la umbra unui stejar şi coborî să bea puţină apă dintr-un butoiaş prins de o latură a vehiculului.

— Aţi auzit? întrebă el, uitându-se printre scându-ri la cele trei perechi de ochi care îl priveau.

Joby nu aşteptă să dea un răspuns, ci dădu la o parte pânza care o acoperea. Când acceptase să fie ascunsă în căruţă, nu îşi închipuise cât de îngrozitor avea să fie.

— Mă duc s-o caut, zise ea sărind din căruţă.

— Nu ştii nimic, spuse Tode, simţind că răspunde de fata aceea până la eliberarea lui Jamie.

— Cunosc fiecare vizuină de iepure din zona asta şi poate că o să găsesc şi ieşirea tunelurilor. Dacă această Frances crescută la oraş s-a rătăcit, habar n-o să aibă încotro să apuce.

— Nu pot să-ţi dau voie, începu Tode.

Dând la o parte grămezile de flori, Berengaria se ridică şi ea, spunând:

— Îi cunoaşte pe toţi ciobanii din ţinut. Nicio femeie nu poate trece fără ca ei s-o observe. Trebuie s-o laşi să se

ducă.

Se ridică şi Axia.

— Şi ziceai că n-avem nevoie de ea. Ah, Tode, te rog, n-o lăsa pe Frances să umble singură. Ştii foarte bine că nu e în stare de nimic. Nu poate să facă nimic singură.

— Nu ai dreptate în privinţa asta, spuse Tode încruntându-se, dar îşi dădu seama că era o anumită logică în ce spuneau ele.

— Te rog, spuse Berengaria şi aceste cuvinte îl făcură să se hotărască.

Joby nu mai aşteptă un răspuns, rupând-o la fugă peste câmpuri spre casa lui Henry Oliver.

Dându-le să bea apă pe rând, Tode se uită la cele două femei. Cu talentul ei la pictură, Axia reuşise să se transforme pe ea şi pe Berengaria în nişte bătrâne trase la faţă. Deşi, în ochii lui Tode, nimic nu o putea face pe Berengaria mai puţin frumoasă, lucru pe care i-l şi spusese.

Cât despre Joby, Tode refuzase să lase ca aceasta să fie deghizată în vreun fel. Cu tunsoarea şi hainele băieţeşti ce altceva mai trebuia să se facă?

— Să încercăm s-o transformăm în fată? spuse Tode permiţându-şi un moment de răzbunare pentru toate

lucrurile urâte pe care Joby le spusese la adresa lui. Dar nu, nici măcar tu, Axia, nu eşti chiar atât de talentată.

Aşa că, acum, se bucura că scăpase de Joby, căci faptul că nu asculta niciodată era un chin permanent şi el avea nevoie numai de cooperare pentru ceea ce pusese la cale.

Era întuneric când ajunseră acasă la Oliver şi Tode fu bucuros că acolo domnea un adevărat haos, chiar dacă era îngrijorat din cauza lui Frances. Cum fugise, oare, dintr-un turn de piatră?

Îi trebuiră doar câteva minute să afle că încă nu fusese găsită, că Jamie era în continuare închis în temniţă şi că refuza să semneze ceva. Tode jură din nou în sinea lui să o ucidă pe Joby când totul avea să se termine, fiindcă Oliver îi spusese că ideea ca el să o răpească pe moştenitoarea Maidenhall „fusese a micuţei Montgomery”, drept pentru care îl forţa pe Jamie să i-o dea pe scumpa lui Berengaria. După ce o cunoscuse pe aceasta, Tode refuză să creadă că ştiuse ceva în legătură cu ce făcuse sora ei mai mică.

Tode ştia că fratele lui Oliver, Roland, pusese oameni de pază la poarta din faţă, fiind atenţi la orice semăna chiar şi pe departe cu vreunul din vecinii lor Montgomery. Roland spusese că le credea în stare pe amazoanele Montgomery să încerce să-şi salveze fratele singure, aşa că poruncise

ca toate femeile care intrau să fie cercetate cu atenţie.

Dar nimeni nu se uită la Tode şi la căruţa lui plină cu flori. Sau dacă se uitau, izbucneau în râs.

— Înseamnă că a făcut pe prostul multe zile dacă îl cunosc toţi, îi şopti Berengaria Axiei cu amărăciune în glas.

Cuvintele acelea erau ecoul gândurilor Axiei.

După ce intrară pe poartă, femeile îl ascultară pe Tode cum îl trase pe Henry Oliver lângă căruţă, oferindu-se să-i dea o mână de ajutor în aducerea lui Frances înapoi. Ştia cât de mult le plăceau femeilor florile, nu? Da. Ei bine, dacă le împrăştiau, Frances avea să fie atrasă de ele şi să se întoarcă. Aveau să reprezinte un fel de momeală, Henry nu vedea?

— Ca atunci când pui caşcaval ca să atragi un şoarece, zise Henry uimit.

— Exact, răspunse Tode. Dar să nu-i spui nimic fratelui tău, altfel o s-o găsească pe moştenitoare înaintea ta şi o să ia tot meritul ca fiind al lui.

— Aşa e, zise Henry. Roland se crede cel mai deştept om din sat.

După părerea lui Tode, Roland se credea cel mai deştept om din lume, dar nu asta era important acum.

— Deci, unde să punem florile? întrebă Tode şi Axia

simţi golul din mintea lui Oliver. În temniţă cu prizonierul? Ea va încerca să ajungă întâi la el, nu?

— Ah, da, bineînţeles, spuse Oliver şi, aplecându-se, îi şopti lui Tode: să nu te vadă fratele meu, pentru că nu lasă pe nimeni să coboare acolo, nici măcar pe mine.

— Atunci de ce nu-i spui că asta e casa ta, nu a lui, că ea e moştenitoarea ta şi el să facă bine să nu se mai amestece în viaţa ta? în definitiv, tu ai fost cel destul de deştept s-o răpeşti pe moştenitoarea Maidenhall, nu el.

— Dar asta l-ar înfuria pe Roland foarte tare.

— Da şi, în timp ce el o să turbeze de furie, eu întind capcana pentru moştenitoare. Doar nu ţi-e frică de fratele tău, nu?

— Păi, poate... Nu! Nu mi-e frică. Du-te şi pune florile. Ce rău pot să facă nişte flori?

— Chiar aşa, zise Tode şi aşteptă ca Henry să se depărteze, după care le spuse celor două femei: gata, puteţi ieşi acum.

— Eşti cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Berengaria când Tode o ajută să coboare. O să-ţi rămân datoare toată viaţa, iar sora mea va... Au!

— Scuză-mă, cred că mi-a alunecat piciorul, spuse Axia. Cred că n-ar mai trebui să pierdem timpul şi să terminăm

odată.

— Absolut, zise Tode şi în vocea lui se simţi puţin amuzament.

Douăzeci de minute mai târziu, Tode, Axia şi Berengaria, cu permisiunea lui Henry, coborau spre temniţă. Era atâta zăpăceală din cauza dispariţiei lui Frances că nimeni nu observă că Axia o ţinea de mână pe Berengaria, conducând-o pe dale de piatră sparte şi şoptindu-i când trebuia să păşească peste vreo grămadă de excremente de pe podea.

— Dezgustător! şopti ea, dar privirea pe care i-o aruncă Tode o reduse la tăcere.

O dată trebuiră să se oprească pentru ca Tode să se strâmbe la unul din oamenii de la bucătărie şi femeile se ţinură de mâini atât de tare încât simţiră durere. Nici uneia din ele nu le plăcea faptul că Tode era nevoit să se umilească astfel.

După ce ieşiră din bucătării, Tode le conduse printr-un labirint de coridoare vechi din piatră pline cu butoaie, lăzi şi unelte agricole ruginite. Se părea că tot ce posedase familia lui Henry Oliver vreodată se afla depozitat acolo jos şi, uneori, Axiei îi era greu să o ţină pe Berengaria să nu se împiedice. Din când în când vedeau câte o torţă prinsă în

suport în perete, dar în cea mai mare parte era întuneric.

Trecu o veşnicie, parcă, până ajunseră într-o încăpere mică ce părea puternic luminată după bezna din pivniţă. Uşa masivă din lemn de stejar era deschisă şi trecură toţi trei fără să facă nici cel mai mic zgomot. Pe trei laturi ale încăperii erau pietre imense umede, în locul celui de al patrulea perete nefiind nimic, doar gura întunecată a unui tunel ce părea să se întindă la nesfârşit.

Înainte de intrarea în tunel se aflau o masă, un scaun şi un singur paznic, cu bărbia proptită în piept, dormind adânc.

Axia răsuflă uşurată oarecum când îl văzu pe paznic dormind, dar era şi îngrozită. Tode îi spusese că avea să se gândească el la ceva ca să scoată paznicul din funcţiune, dar încă nu ştia ce anume. Spusese că, în cel mai rău caz, avea să fie nevoit să stea să-l distreze, în timp ce ele se duceau la Jamie. Când Axia îl întrebase ce avea să păţească atunci când aveau să descopere că Jamie dispăruse, el nu îi răspunsese.

Acum, însă, văzu că paznicul dormea, iar cheile erau atârnate într-un cui deasupra capului său. Dacă Tode putea să le ia fără să facă zgomot, fără să-l trezească pe paznic, puteau spune că trecuseră de primul obstacol.

— Ce este? şopti Berengaria neliniştită.

Axia îi făcu semn să tacă, temându-se că vocea ei avea să-l trezească pe paznic şi îi strânse mâna cu putere când Tode se furişă şi luă cheile de pe perete. Când acestea zdrăngăniră, Axia simţi că i se taie respiraţia.

— Ce este? întrebă Berengaria din nou, făcându-l pe Tode să se întoarcă încruntat.

Enervată, Axia îi smuci mâna pentru a-i da de înţeles că trebuia să tacă, dar când văzu că deschise gura să mai spună ceva, şopti:

— Nu trebuie să trezim paznicul.

Cu o voce normală care, în dreptul intrării în tunel răsună ca o bubuitură de tun, Berengaria spuse:

— Nu e nimeni aici în afară de noi.

Axia avu impresia că moare de frică şi se uită îngrozită la paznic, dar acesta continua să doarmă.

Oarecum supărată, Berengaria repetă:

— Vă spun eu că nu-i nimeni aici.

În clipa aceea, Tode se opri, cu cheile în mână, şi se uită la paznic. Observă că acesta nu făcea nicio mişcare, nici măcar pieptul nu i se înălţa când respira. Încet, şovăitor, îi atinse umărul. Trupul îi era cald, dar când omul nici nu tresări la atingerea lui Tode, acesta îi puse degetele pe

gât.

Când Tode îl atinse din nou, paznicul căzu cu faţa în jos, zgomotul pe care fruntea lui îl făcu în contact cu masa făcând-o pe Axia să tresară.

Abia când împinse trupul omului înapoi lipindu-l de perete, Tode văzu rana mică de cuţit din pieptul lui. Nu era foarte mare, dar era exact unde trebuia; probabil că omul murise pe loc.

— Jamie! spuse Axia dând drumul florilor şi rupând-o la fugă prin tunelul întunecat fără să stea să se gândească încotro se îndrepta.

Luând o torţă de pe perete, Tode o luă de mână pe Berengaria şi o urmă pe Axia cât îndrăzni de repede, căci pe jos era extrem de alunecos.

Celula oribilă în care fusese ţinut Jamie era goală, numai nişte haine murdare de sânge dovedind că acesta fusese acolo.

— Unde e? întrebă Axia, de parcă Tode şi Berengaria ar fi ştiut.

Dar, chiar dacă ar fi fost aşa, ea nu stătu să mai aştepte, ci porni în grabă mai departe. Era sigură că Jamie nu ar fi putut să se ducă sus, pentru că acolo era prea multă lume care l-ar fi putut vedea şi recunoaşte. Nu ar fi putut să iasă

decât prin tunel.

Ţinând-o pe Berengaria de mână, Tode înaintă cât putu de repede, cu torţa ridicată, prinzând-o din urmă pe Axia exact când se pregătea să apuce pe un alt coridor întunecat.

— Nu trebuie să ne pierdem unii de alţii, spuse el privindu-i chipul speriat. Trebuie să rămânem împreună. Înţe...?

Se întrerupse brusc când auzi un zgomot dinspre intrarea în tunel.

— E mort! Aduceţi torţe. Vreau să fie găsit! auzi el o voce strigând. Uitaţi-vă! O lumină.

Fără să mai stea pe gânduri, Tode aruncă torţa într-o baltă din cine ştie ce lichid era acela care era pe jos şi, brusc, rămaseră în beznă. O beznă totală.

Când Tode şi Axia ezitară, Berengaria preluă conducerea.

— Urmaţi-mă, spuse ea, deşi în viaţa ei, nu-i plăcuse să rostească aceste cuvinte.

Ea era conducătoarea acum, iar ei erau neputincioşi.

Tunelurile erau murdare şi nefolosite de multă vreme şi, aşa cum descoperi curând, erau pline de surprize. Pe alocuri, podeaua se surpase sau tavanul se dărâmase.

— Aveţi grijă aici, şopti ea. E o groapă.

— De unde ştii? o întrebă Tode, iar Axia venea imediat în spatele lui.

— Locul ăsta e mai puţin plin de surprize decât casa mea, cu pumnalele şi săbiile fraţilor mei. Iar

Joby consideră că e mai uşor să mute o mobilă în loc să o ocolească.

În ciuda pericolului, nu putu să nu simtă puterea pe care i-o clădea acea nouă responsabilitate. Căci, în acele clipe, nu mai era Povara Familiei ci o persoană de care era nevoie.

Acum se concentră ca să poată ieşi de acolo cu toţii. Se opri puţin şi adulmecă în aer.

— Ce faci? întrebă Axia nerăbdătoare.

Oare unde era Jamie?

— Încerc să miros soarele, zise ea misterioasă. Pe aici.

Tode trebui să o tragă pe Axia după el, căci se temea că avea de gând să-i pună tot felul de întrebări Berengariei, curiozitatea ei fiind mai puternică decât teama.

Din când în când, Axia se mai uita în spate să vadă dacă nu se zăreau torţele oamenilor lui Oliver, dar nu văzu nimic. Era conştientă că, în cele treizeci de minute de când mergeau prin tuneluri, trecuseră de tot soiul de obstacole

şi ocoliseră gropi. Se gândi că, dacă ar fi putut vedea, i s-ar fi părut că tunelul era imposibil de străbătut.

— Staţi! spuse Berengaria când ajunseră într-un spaţiu mai larg, atât de larg, încât Axia putu să desfacă braţele fără să atingă nimic. A fost cineva aici.

— Jamie? întrebă Axia cu răsuflarea tăiată.

— Nu-mi dau seama, dar simt că a fost cineva aici.

— Poţi să-i miroşi? întrebă Axia uimită şi felul în care puse întrebarea îi făcu pe cei doi să râdă.

În clipa aceea, bărbatul ieşi din umbră şi lipi un cuţit de gâtul lui Tode.

— O vorbă şi eşti mort, se auzi o voce aspră în urechea lui Tode.

— Jamie! exclamară Berengaria şi Axia în acelaşi timp, după care Axia ţâşni în direcţia lui cu braţele desfăcute.

— Fir-ar să fie! spuse Jamie şocat şi puţin supărat, dar în secunda următoare, o strânse pe Axia la piept şi o sărută lacom.

— Jamie, iubirea mea, credeam că o să mor fără tine, şopti ea. Eşti teafăr? Ţi-au făcut ceva?

— Absolut nimic. Au... Au! Mă rog, puţin, zise el sărutându-i gâtul. O să mă îngrijeşti ca să mă refac?

— O să fac lucruri care or să te facă să vrei să trăieşti,

spuse ea cu o voce guturală, după care se făcu linişte, ei continuând să se sărute în bezna tunelurilor.

Stând doar la câţiva paşi distanţă, doi oameni îi ascultau stăpâniţi de sentimente contradictorii. De mulţi ani, Tode şi Axia fuseseră totul unul pentru celălalt, dar acum el îşi dădu seama că prietenia lor se schimbase pentru totdeauna. Şi Berengaria simţi cât de mult o iubea fratele ei pe femeia aceea care apăruse atât de brusc în vieţile lor răvăşindu-le complet. Acum ştia că Axia nu făcuse nimic ca să-i ademenească fratele, nimic în afară de faptul că îl iubea, îl iubea complet şi total, fără să se gândească la sine. Berengaria nu dăduse prea multă atenţie când Axia spusese că şi-ar fi dat şi viaţa pentru a-l salva pe Jamie dar acum îi simţi teama pentru viaţa lui şi nevoia de el.

Berengaria se bucura că cineva îl iubea pe scumpul ei frate aşa cum considera ea că trebuia iubit, dar, în acelaşi timp, se simţi cuprinsă de un val imens de singurătate. Jamie era cel mai bun prieten al ei şi era singurul bărbat din câţi cunoştea pe care nu îl interesa faptul că era oarbă.

În timp ce Berengaria simţea pierderea fratelui ei, Tode îşi strecură mâna într-a ei şi, apoi, aplecându-se, o sărută pe un colţ al gurii.

— Nu vei fi singură, zise el parcă ghicindu-i gândurile.

Nu atâta timp cât voi trăi eu.

— Haide, drăcuşorule, dă-mi drumul şi spune-mi ce cauţi aici. De parcă n-aş şti. Tode! Cum ai putut s-o amesteci în treaba asta? Oamenii lui Oliver sunt ferm hotărâţi să pună mâna pe banii lui Maidenhall. Dar tu i-ai dat voie Axiei...

— Şi mie, spuse Berengaria încet.

În timp ce Jamie vorbea, Axia îşi plimba mâna peste trupul lui pentru a descoperi cât rău i se făcuse. Îl simţi tresărind la auzul vocii surorii lui, şi atunci simţi cum se înfurie.

— Aveam nevoie de ea, spuse Axia încercând să-l facă să se calmeze. Poate să vadă acolo unde noi nu putem.

— E destul de rău că i-ai pus viaţa în pericol soţiei mele, dar să o iei şi pe sora mea dar... Tode, nu te iert pentru asta. N-ar fi trebuit să le amesteci pe femei în asta. Mai ales pe...

— Hai, spune-o! izbucni Berengaria. N-ar fi trebuit s-o aducă pe sora ta oarbă şi inutilă. Asta ai vrut să spui, nu?

— N-am spus şi nici n-am gândit asta. Niciuna din voi n-ar fi trebuit să fie aici.

— Am venit să te salvez, ingratule! spuse Axia. Şi pentru propria ta informare, să ştii că Berengaria nu e oarbă aici. Poate să miroasă soarele.

O clipă Jamie ezită, dar apoi izbucni în râs.

— Bine, asta nu pot să neg. Haideţi să mergem acum, zise el, dar spre consternarea lui, nu îl urmă niciunul. Or să vină după noi curând. Trebuie să găsim ieşirea cât mai repede.

Axia îşi propti mâinile în şold, ştiind că el nu putea să vadă gestul.

— Berengaria vede mai bine ca tine aşa că pe ea o s-o urmăm.

În clipa aceea, Berengaria hotărî în sinea ei că îşi iubea cumnata. Nimeni nu mai spusese vreodată că ea făcea ceva mai bine ca altcineva. Chiar dacă era oarbă, era totuşi o Montgomery şi se simţi extrem de mândră.

— Haideţi. Pe aici! spuse ea şi porni în direcţia opusă celei în care începuse să meargă Jamie.

Acesta era destul de înţelept ca să lase conducerea în seama altcuiva atunci când el nu era cel mai indicat pentru a o face, aşa că acum, se întoarse şi îi urmă pe ceilalţi.

Berengaria îi conduse prin ceea ce li se păru a fi mile întregi de tunel şi, după un timp, Axia avu impresia că şi ea putea să „miroasă” soarele. La un moment dat, ajunseră într-un loc unde tavanul se prăbuşise, blocându-le

trecerea. Tode şi Jamie dădură molozul la o parte, nelăsându-le pe femei să-i ajute.

— Jamie e rănit mai grav decât vrea să ne spună, şopti Berengaria sorbind puţină apă din sticla pe care o avea la el fiecare. Sângerează. Simt mirosul.

Axia oftă.

— Da, am simţit şi eu când l-am atins. Eşti sigură că ne îndreptăm spre ieşire?

— Ah, da, pot...

— Berengaria! exclamă Axia deodată. Cum poţi să miroşi soarele dacă afară e seară?

Ea râse uşor.

— Nu miros chiar soarele, ci ceea ce el face pământului. Face ca lucrurile să crească şi eu simt mirosul plantelor şi al aerului curat. Mi se pare foarte clar încotro trebuie să mergem. Tu nu-ţi dai seama?

— Câtuşi de puţin. Ai putea să găseşti drumul înapoi, pe unde am venit?

— Fireşte, zise ea şi, stând cu o ureche ciulită la Jamie, care se chinuia să dea la o parte pietrele, adăugă: fratele meu, Edward, obişnuia să mă ducă în pădure la mile întregi distanţă de casă şi să mă lase să găsesc singură drumul înapoi. Zicea că aşa cum reuşeau câinii, puteam şi

eu s-o fac. Prima dată când m-a pus în această situaţie, m-am gândit să stau să aştept până venea cineva să mă ia şi, dacă nu venea nimeni, muream, dar pe urmă mi-am amintit că aveam căpşuni la cină.

— Să nu-mi spui că te-ai luat după mirosul lor.

Berengaria izbucni într-un hohot de râs care îi făcu pe bărbaţi să se întoarcă, dar ea nu le spuse de ce râdea.

— Nu, zise ea. Am pornit înapoi, împleticindu-mă, dar am crezut în instinctul meu şi am reuşit.

Înainte ca Axia să mai pună o întrebare, Jamie le spuse că drumul fusese deblocat şi că puteau continua.

O oră mai târziu dădură peste o încâlceală de rădăcini care blocau din nou tunelul.

— Aici, spuse Berengaria. Tăiaţi astea şi o să ieşim curând.

Şi avu dreptate căci, după câteva clipe, Jamie se întoarse spre ei spunând:

— Văd lumina zilei.

Ceilalţi trei erau nespus de bucuroşi, dar Berengaria aproape că îşi dorea să fi rămas în tuneluri, căci, odată cu lumina ştia că trebuia să cedeze conducerea, şi nu va mai fi utilă. Odată cu ieşirea la lumină, devenea iarăşi Povara Familiei.

Folosindu-şi forţa şi cuţitul, pe care paznicii nu i-l găsiseră în cizmă, Jamie deblocă ieşirea tunelului care era de foarte mulţi ani acoperită şi ieşi în pădure, nu departe de casa lui Henry Oliver. Şi, în clipa în care ieşi la lumină, zări o mişcare.

— Linişte! le porunci el celorlalţi care erau încă în tunel.

O rupse la fugă pe vine, stratul gros de ace de pin înăbuşindu-i paşii. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă aproape că îl orbi după atâtea ceasuri petrecute în bezna tunelurilor şi, din când în când, trebuia să închidă ochii. Dar ştia că văzuse pe cineva şi încercă să-l urmărească.

Dintr-un salt îl puse la pământ, dându-şi seama imediat că trupul era al unui copil. Se bucură, căci în acele momente nu se simţea în stare să se lupte cu un adult.

— Salut, frăţioare, spuse Joby veselă. Iar te-ai jucat în cocină?

Răsuflând uşurat, Jamie se dădu la o parte de pe ea şi apoi se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi. Nu mai mâncase de câteva zile, băuse foarte puţină apă, îl durea spatele îngrozitor şi acum mai petrecuse şi noaptea precedentă mergând prin tuneluri. Nu era în cea mai bună formă.

— Vino, spuse el. Trebuie să mergem la ceilalţi.

Se ridică cu greu, după care se uită la sacul pe care Joby îl ţinea aruncat pe umăr.

— Cred că nu conţine mâncare, nu?

— Doi pui de găină, patru tarte cu vişine şi câţiva morcovi noi, spuse Joby şi, zâmbind, bătu sacul uşor, mişcare ce dădu naştere unor cotcodăceli.

— Vii? întrebă Jamie ridicând din sprâncene.

— Proaspeţi, îl corectă ea, nevrând să-l lase să vadă cât de rău îi făcea halul în care arăta.

Era murdar, dar sub stratul de murdărie, era sânge închegat.

— Şi cine te-a învăţat, mă rog, să furi pui de găină şi prăjituri? o întrebă el cu dezgust, dar era prea bucuros că o vedea ca să mai fie supărat.

Mai aruncă o privire la sac.

— Sper că n-ai pus puii şi prăjiturile la un loc, nu?

— Ce-i o prăjitură fără un pui... spuse ea şi, după privirea pe care i-o aruncă Jamie, înţelese că nu trebuia să încheie fraza. Ce ai făcut cu Berengaria şi cu ceilalţi doi?

Jamie nu răspunse, ci se întoarse şi Joby îl văzu strâmbându-se de durere când porni înapoi spre gura tunelului, unde ceilalţi aşteptau.

— Vino, fu tot ce îi spuse surorii lui mai mici şi aceasta îl urmă.

Capitolul 28

Soarele se pregătea să apună şi, în pădure era răcoare şi linişte, iar cinci oameni moţăiau, aşteptând lăsarea întunericului pentru a putea să treacă neobservaţi. De două ori auziseră tropot de copite în depărtare, ceea ce le dăduse de înţeles că oamenii lui Oliver încă îi mai căutau. Jamie voise să continue drumul spre casă, deoarece ştia că verii lui aveau să vină în curând, căci reuşise să le trimită un mesaj când ajunsese prima oară la Henry Oliver.

Dar toţi ceilalţi respinseseră ideea când îl văzuseră la lumină. Axia, care ştia că fusese biciuit, adusese o alifie răcoritoare pentru spatele lui şi îl forţase să se întindă pe burtă pentru ca ea să-i poată unge rănile deschise.

Acum, după câteva ore de la ieşirea din tuneluri, după un somn de după-amiază, toţi începeau să se trezească şi să-şi piardă răbdarea. Nu puteau face nicio mişcare până la lăsarea întunericului, adică încă o oră, două. Axia era din ce în ce mai îngrijorată de faptul că Jamie avea să încerce să facă pe eroul şi să se ducă să se răfuiască singur cu Oliver, fără să mai aştepte ajutoare. Ştia că numai epuizarea îl făcuse să doarmă după-amiaza, iar acum privea în jur agitat.

— Chiar poţi să miroşi ceva? o întrebă ea pe Berengaria, dorind cu disperare să se gândească la altceva în afară de peripeţiile prin care trecuseră cu toţii şi motivul pentru care aşteptau. Ştiai că ăsta e un talent nepreţuit? Adesea am încercat să fac parfum aşa cum fac francezii. Nu poţi să iei şi să usuci nişte violete şi să faci parfum de violete. Am încercat. Trebuie să amesteci câteva plante ca să obţii ceva care să miroasă la fel.

— Aşa cum verbina miroase mai mult a lămâie decât lămâia însăşi? întrebă Berengaria.

— Exact. Am făcut câteva experienţe, dar după patru, cinci plante, nu mai puteam să fac deosebirea dintre nişte ciorapi murdari şi trandafiri. Dar, dacă aş avea pe cineva cu un nas...

— Sora mea poate să deosebească o sută de plante, spuse Joby, care era însă supărată pentru că Berengaria o trădase.

Oare ce se întâmplase în tunelurile alea de o făcuse pe sora ei să stea atât de aproape de Axia şi să râdă la tot ce spunea aceasta?

Atunci, Axia începu să smulgă plante şi să i le dea Berengariei să le miroasă, descoperind că era adevărat: Berengaria putea să recunoască şi fiecare tip de scoarţă

de copac.

— Uluitor. De-a dreptul uluitor. Ce aş putea să fac cu tine în afaceri!

— N-o s-o punem pe sora mea să stea într-o prăvălie ca lumea să se holbeze la ea, zise Joby repede.

— Să se holbeze la ea? Ah, te referi la frumuseţea ei.

— Nu, la faptul că e oarbă!

— Cu un nas ca al ei, cui îi pasă că nu vede?

— Poftim? îngăimă Joby.

Imediat, Axia îşi dădu seama de greşeală.

— Îmi pare rău, n-am vrut s-o jignesc, dar, pentru o clipă, am uitat că e oarbă. Mi-a fugit mintea.

Când Joby începu să bolborosească, Berengaria spuse calmă:

— Cât de mult aş vrea ca toată lumea să uite că sunt oarbă. Mi-ar plăcea să fiu altceva decât Povara Familiei.

— Povară? spuse Axia zâmbind. Cu talentul tău, noi două am putea face avere.

Ridicându-se, văzu că privirile tuturor erau aţintite asupra ei şi se gândi că poate venise momentul să-i facă să uite de griji.

— Cu talentul tău am putea să facem un parfum minunat. Şi îi vom spune Elizabeth şi Jamie i-l va prezenta

reginei.

Când îşi văzu soţul încruntându-se, Axia îşi dădu seama că nu se mai putea opri.

— Cu înfăţişarea lui va fi persoana cea mai indicată pentru a o convinge să-i placă. Nimeni altcineva din lume nu va mai avea voie să se dea cu acel parfum. Îl vom face numai pentru regina Elizabeth, iar ea îşi va îndruma toţi curtenii să cumpere sticle imense pe care să i le ofere în dar.

Axia îl văzu pe Tode zâmbind uşor şi Jamie nu mai era încruntat.

— Apoi vom face parfumuri şi pentru alte doamne. A avea propriul tău parfum va deveni ultima modă la curte.

Berengaria zâmbi.

— Îl vom pune pe Jamie să adulmece femeile de la curte şi să le spună dacă miros a violete sau a iasomie.

Până în momentul acela, Joby tăcuse, dar când Axia continuă, ea uită de resentimente. Abordând o expresie care o făcea să semene foarte mult cu Jamie când se concentra asupra unui lucru, Joby întinse mâna, ca şi cum ar fi ţinut mâna unei doamne şi ar fi mirosit-o.

— Da, da, zise ea gânditoare. Eşti o frumuseţe matură ca... ah, da, ca trandafirul de mosc. Şi tu, spuse ea

prefăcându-se că ia altă mână, eşti la fel de dulce ca violetele.

Lăsând mâinile acelea imaginare, Joby deveni deodată serioasă.

— Trebuie să-i dăm o listă cu toate parfumurile, ca să le vândă pe toate.

— Da, bineînţeles, spuse Berengaria. Şi cred că ar trebui să hotărâm care doamnă obţine un parfum, pentru ca atunci când se va duce la curte, el să nu greşească. Bărbaţii nu prea se pricep la astfel de lucruri. Ar putea să fie o contesă măruntă care să miroasă a crini şi o femeie cât un cal să miroasă a rouă.

— Doar dacă, bineînţeles, nu cumva aşa se vede ea, spuse Axia. Mmm. Ce părere ai, Jamie?

— Mă simt onorat că v-aţi amintit că mai sunt şi eu aici. Gesturile mele, chiar propriul meu caracter, sunt luate în discuţie fără să mi se acorde nici cea mai mică atenţie, dar, în sfârşit, v-aţi hotărât să-mi puneţi o întrebare. În sfârşit, onoarea mea e reabilitată, spuse el zâmbindu-le. Nu am nicio intenţie să iau parte la aşa ceva. Nu am de gând să-mi petrec viaţa sărutând mâini şi spunându-le femeilor cum... cum miros.

Axia se strâmbă şi apoi zâmbi, căci îi veni o idee.

— Da! Cred că o doamnă fără vedere ar fi ceva mai potrivită.

— Eu? întrebă Berengaria.

Era sigură că Axia o necăjea, dar, oare, aşa era?

— La curte?

Axia era entuziasmată.

— Ai putea să stai pe un scaun de catifea şi femeile să vină la tine, să le ţii mâinile şi să hotărăşti ce parfum s-ar potrivi fiecăreia.

— Berengaria nu poate... începu Jamie, dar Joby îl întrerupse.

— Dar bărbaţii? întrebă ea. Nu-i uitaţi pe bărbaţii care vor să aibă propriul lor parfum. Cum credeţi că ar mirosi parfumul Richard? A pământ şi a bogăţii?

Berengaria chicoti.

— Dar cum ar mirosi parfumul numit Henry Oliver?

— A sudoare de cal! zise Joby şi femeile şi Tode izbucniră în râs. Până şi Jamie zâmbi uşor, dar ea îl văzu şi se simţi încurajată. Ridicându-se în picioare, îşi umflă pieptul, îşi dădu umerii pe spate, îşi vârî degetele mari în brâul pantalonilor şi începu să se plimbe ca un bărbat vanitos.

— Sunt bărbat! zise ea. Şi vreau ceva cu adevărat

bărbătesc. Pentru un bărbat adevărat.

Axia se duse spre cumnata ei, ca şi cum i-ar fi întins o sticlă.

— O, bărbat curajos, am aici cel mai superb parfum care s-a creat vreodată.

— Nu vreau flori! spuse Joby cu o voce îngroşată şi pompoasă. Trebuie să-mi protejez... părţile cele mai bune, dacă mă înţelegi, fetiţo.

— Ah, da, domnule, spuse Axia bătând din gene, şi văd că părţile dumneavoastră cele mai bune sunt, într-adevăr, foarte bune. Dar cred că veţi descoperi că am folosit cele mai bărbăteşti ingrediente.

— Flori? mormăi Joby.

— Ah, nu, absolut niciuna. Adică, poate una singură.

— Fără flori! Mă înţelegi, fetiţo? Sunt bărbat şi nu vreau flori! Cu asta am terminat!

— Da, domnule, strigă Axia după Joby. E floarea de scons.

Atunci izbucniră cu toţii în râs, chiar şi Jamie, aşa încât Joby se întoarse.

— Ce altceva mai e în el? întrebă ea suspicioasă.

— Lame de fierăstrău.

Acum, până şi Joby fu cât pe ce să uite de rol şi să

zâmbească. Era obişnuită să fie tot timpul în centrul atenţiei şi să facă lumea să râdă, dar Axia era pe măsura ei.

— Lame vechi şi ruginite. Săbii rupte şi noroi din locurile unde au murit oameni, în luptă, bineînţeles.

Joby chiar zâmbi acum.

— Bineînţeles.

— Şi, ca întotdeauna, bălegar de cal ca element de legătură.

— Nici nu mi-aş dori altceva.

— Dar... spuse Axia privind în jur ca pentru a vedea dacă se mai uita cineva. Pentru dumneavoastră am inclus un ingredient special.

— Ce anume? şopti Joby la rândul ei.

— Murdărie de sub unghia mare de la picioare a unui turc imens care nu s-a spălat în viaţa lui.

— Îl iau! strigă Joby peste hohotele de râs ale tuturor. Îţi dau şase castele şi două sute de acri de pământ. E de-ajuns?

— Să fie trei sute de acri.

— S-a făcut.

— Atunci sunt...

— Linişte! porunci Jamie deodată şi, ridicându-se, se

duse în partea cealaltă a micii tabere, făcându-le semn să se culce cu toţii la pământ şi să tacă, în timp ce scruta pădurea cu atenţie.

Tode o acoperi protector pe Berengaria, ascunzând-o de ceea ce vedea Jamie.

După câteva clipe, Jamie zâmbi uşor, după care se întoarse la Axia, care se întinsese pe pământ.

— E verişoara ta, spuse el cu uimire în glas. Aş recunoaşte oriunde strălucirea acelei rochii.

Nevenindu-i să creadă, Axia înălţă capul şi se uită pe deasupra buşteanului căzut, în dosul căruia se ascundeau Tode şi Berengaria, şi o văzu pe Frances venind spre ei liniştită, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

Imediat ce se dezmetici, Axia se ridică şi o rupse la fugă spre verişoara ei, dar se opri în faţa ei, ezitând. În ciuda tuturor peripeţiilor prin care trecuse, Frances arăta la fel, dar în acelaşi timp, se observa ceva schimbat la ea. „Exact ca Tode”, îşi spuse Axia.

— Ei? întrebă Frances. Nu te bucuri că mă vezi?

După aceea desfăcu braţele şi amândouă alergară una spre cealaltă, îmbrăţişându-se, iar Axia se miră să descopere că, într-adevăr, se bucura să-şi vadă verişoara.

În clipa următoare, Jamie apăru lângă Frances, gata să-i pună o mulţime de întrebări, dar ea zise că nu avea să povestească nimic până când nu mânca ceva mai întâi. Apoi îl şocă pe Jamie spunându-i unde ascunsese un sac plin cu mâncare.

— Nu mai fi aşa şocată, Axia, zise ea râzând, după ce plecă Jamie. Cum crezi că s-a hrănit familia mea înainte să aibă acces la banii Maidenhall?

— Nu... nu ştiu.

— Furând. La patru ani eram expertă în furatul găinilor şi şuteam ouăle de sub găină.

După ce spuse acest lucru, se îndreptă spre ceilalţi.

Axia rămase privind în urma verişoarei ei, pentru că, de când o cunoştea pe Frances, nu auzise decât că familia ei era cea mai bună şi cea mai minunată din câte îşi închipuise vreodată. Revenindu-şi oarecum, o urmă.

O oră mai târziu, masa era gata, Frances dăduse o mână de ajutor, şi stăteau cu toţii în cerc în jurul lui Frances, aşteptând să le spună cum reuşise să fugă.

Axia se simţea foarte ciudat. Era ca şi cum tot ce cunoscuse în viaţa ei se schimbase deodată. Scumpul ei Tode, care întotdeauna o privise adorator, acum se uita la Berengaria cu dragoste. Iar neputincioasa Frances izbutise

să fugă dintr-o închisoare de piatră şi prăjise costiţă şi ouă la un foc aprins în aer liber de parcă ar mai fi făcut acel lucru de o mie de ori. Dar Axia ştia că Frances nu era în stare nici să se lege la şireturi singură, cu atât mai puţin să se hrănească şi să facă de mâncare şi altora.

Şi era ceva schimbat în comportamentul ei, ceva... Axiei i se părea că aduce a încredere în sine. Frances părea mult mai sigură pe sine ca oricând.

— Povesteşte-ne, zise Joby întinzându-se pe iarbă şi, uitându-se la Frances, se întrebă cum de Jamie o alesese pe Axia şi nu pe femeia aceea.

Dar se amuzase cu Axia şi... Ei bine, poate că Axia nu era chiar nesuferită.

— Povesteşte-ne cum ai reuşit să fugi, zise ea din nou.

— Am pictat uşi pe pereţi, spuse Frances zâmbind, dar văzu pe chipurile celorlalţi că nu înţelegeau.

Deodată, Tode începu să râdă.

— Ca Axia, spuse el.

Când Frances se uită la el, Axia îi văzu schimbând o privire cum nu mai văzuse la el până atunci. Era ca şi cum ar fi împărţit ceva personal şi secret.

Frances îi făcu semn lui Tode să vorbească.

— Era o festă pe care Axia le-o juca tuturor când avea

doisprezece ani, spuse el. A luat toţi angajaţii de pe proprietate şi a stat trează toată noaptea, pictând peste tot uşi întredeschise. Erau găuri de şoareci, uşi înalte, uşi joase.

— Şi câteva ferestre, adăugă Frances.

— Bucătăreasa obişnuia să bea prea mult şi Axia aproape că a adus-o în pragul nebuniei, pentru că, în următoarele câteva zile, a tot încercat să iasă pe nişte uşi întredeschise, dar se tot izbea de perete, spuse Tode zâmbind.

Axia uitase complet de acel incident, dar acum îşi amintea şi de ziua când pictase margarete pe un perete întreg în odaia lui Frances. Ţinând seama de incidentul cu Jamie şi cu mantia, speră că nici Tode, nici Frances nu aveau să pomenească de asta.

— Cum ai ieşit? o întrebă, încercând să-i facă pe cei doi să înceteze să mai povestească despre glumele proaste din copilăria ei.

— M-am întrebat ce ar fi făcut Axia în situaţia mea şi am făcut-o, spuse Frances cu mândrie, după care se uită la Jamie şi îi spuse: Axia e foarte deşteaptă, să ştii.

Auzind-o, Axia rămase cu gura căscată şi ar fi făcut o remarcă, dacă n-ar fi fost sigură că lumea era într-un

iminent pericol de a se sfârşi.

— Trebuie să încep cu începutul, spuse Frances. Totul a fost bine şi frumos. Henry se purta foarte frumos cu mine, pentru că nu voia decât să se însoare cu sora lui Jamie. Şi-a pus în gând să mă dea în schimbul ei, dar atunci a venit fratele lui îngrozitor şi a zis „Henry, o ţii captivă pe moştenitoarea Maidenhall şi vrei s-o dai în schimbul unei fete care nu-şi poate permite nici măcar să-şi repare acoperişul?” Aşa că i-a dat ideea să se însoare cu mine, iar eu urma să rămân închisă în turn până când se putea aranja căsătoria.

Frances trase aer în piept şi îi privi pe cei din jur. De obicei vivacitatea Axiei întrecea orice frumuseţe şi, mai ales, orice poveste pe care ar fi spus-o Frances, dar acum, toată lumea se uita şi o asculta pe Frances. Şi ea nu putu să nu-şi aducă aminte că totul avea să se sfârşească în curând, când avea să se afle că nu era adevărata moştenitoare Maidenhall. Chiar dacă fusese răpită şi ţinută prizonieră, lui Frances îi plăcea să fie moştenitoarea Maidenhall pe atât de mult pe cât îi displăcea Axiei.

Îşi continuă povestea.

— Încercam să-l fac pe Henry să mă placă, aşa că i-am spus că eu am pictat trăsura. Ah, mi-a fost atât de teamă

cât am călătorit spre sud. Când mi-am dat seama că el nu era cel pe care Axia, ăăă...

Se uită neliniştită de la Axia la Jamie.

— Ştie, spuse Axia arătând spre Jamie.

— Oricum, zise Frances, după părerea lui Henry, eram cea mai mare pictoriţă din lume; speram doar că nu va trebui s-o dovedesc niciodată. Aşa că, mai târziu, când m-a încuiat, i s-a părut firesc să-i cer vopsele, mai ales că îmi era atât de teamă, şi eram atât de singură. Numai lui Tode i s-a dat voie de vreo două ori să intre să mă înveselească. Dacă n-ar fi fost el, eu...

Întoarse privirea şi roşi.

Ceea ce o făcu pe Axia să se uite consternată când la Frances, când la Tode, când la Berengaria.

Frances continuă:

— Zile întregi m-am tot gândit la o cale de scăpare, dar nimic nu-mi venea în minte. Henry venea personal şi-mi aducea de mâncare. Poate că, dacă ar fi fost un alt bărbat, l-aş fi putut convinge, dar nu pe Henry. Odată ce şi-a pus în cap un lucru, nimeni nu-l mai putea scoate din ale lui.

Tăcu o clipă şi le zâmbi.

— Apoi mi-am zis „Oare ce ar face Axia?” şi mi-am amintit cum a pictat uşile. Aşa că l-am implorat pe Henry

să-mi aducă pigmenţi ca să-mi prepar nişte vopsele. Aşa cum te-am văzut făcând adesea, Axia. După aceea, am stat trează o noapte întreagă şi am pictat trei uşi pe pereţii încăperii şi o fereastră, cu tot cu pasăre pe pervaz.

Se uită la Axia cu ochi strălucitori.

— Şi, afară pe fereastră, se vedea un câmp de margarete. Am văzut-o pe Axia pictând destule margarete, aşa că le-am făcut destul de bine, zise ea râzând şi uitându-se la chipul îmbujorat al Axiei. Apoi am pictat uşa reală să arate ca peretele.

Se uită la Axia parcă cerându-şi scuze.

— Pictura mea nu era prea grozavă, dar Henry vedea atât de prost încât m-am gândit că poate reuşeam să-l păcălesc doar atât cât să pot fugi.

— Şi ai reuşit, spuse Jamie, făcându-i pe toţi să-şi întoarcă privirile spre el. Nu îndrăzneam să fug prin tuneluri temându-mă că ar fi putut să o chinuie pe Frances din cauza dispariţiei mele. După câteva zile, am auzit zvonindu-se că ea fugise, dar se părea că metoda de evadare era secretă. Cu toate astea, l-am convins pe paznic să-mi spună despre ce era vorba. Henry Oliver a deschis uşa odăii lui Frances, numai că a văzut-o stând în pat, tăcută şi nemişcată. Când el s-a apropiat de pat,

Frances, care stătea ascunsă după uşă, s-a furişat afară şi a închis uşa în urma ei. Oliver a rămas ore întregi în odaia aceea, încercând să deschidă uşile şi fereastra pictate. E adevărat că i s-a părut cel mai uimitor lucru pe care îl văzuse vreodată şi nu era deloc supărat că Frances fugise.

Se uită la Axia cu un licăr în ochi.

— A jurat că simţea parfumul margaretelor.

Axia era prea ocupată cu gândurile ca să zâmbească. Nu trebuia să i se spună că Jamie fusese biciuit din cauza evadării lui Frances.

— Dar fratele lui n-a fost deloc amuzat, zise ea încet mângâindu-i părul.

— Aşa e, spuse el, fratele lui a fost foarte furios.

O clipă, se uită la Axia cu dragoste, lăsându-şi ochii să vorbească în locul lui, spunându-i lucrurile pe care el nu apucase încă să le spună. Cât stătuse închis, îşi dăduse seama că nu îi spusese niciodată cât de mult o iubea. Se gândise la ea tot timpul, realizând cât de mult însemna pentru el. O parte din el încă mai voia s-o omoare pentru că îşi pusese viaţa în pericol în încercarea de a-l salva, dar cealaltă parte o iubea şi mai mult pentru asta.

În seara aceea, îşi spuse el. În seara aceea avea să o ţină în braţe şi avea să-i spună ce simţea.

— Se întunecă, spuse el ridicându-se. Cred că ar trebui să mergem acasă.

Frances fu prima care se ridică şi, când începu să strângă unde mâncaseră, Axia o privi iarăşi uimită. Când călătoriseră spre nord cu trăsurile, Frances nu ridicase nici măcar un deget. Iar când locuiseră pe proprietatea Maidenhall, păruse incapabilă să facă ceva.

— Nu înţeleg, spuse Axia încet când se aflau amândouă mai departe de ceilalţi.

— Ce nu înţelegi?

— Cum...? spuse Axia încercând să se dezmeticească. Frances, erai cea mai neajutorată persoană pe care am văzut-o vreodată şi, totuşi, ai reuşit să evadezi, ai pregătit de mâncare pentru toată lumea, ai...

Râsul lui Frances o întrerupse.

— Axia, nu sunt deloc neajutorată.

— Bine, dar...

Frances o privi atunci drept în ochi.

— Doar m-am prefăcut că sunt neajutorată, pentru că de aşa ceva aveai nevoie. Îţi plac oamenii neajutoraţi.

— Poftim? spuse Axia pe jumătate furioasă, pe jumătate nevenindu-i să creadă.

— Eşti îngrozită că nimeni n-o să te iubească sau n-o să

te placă vreodată pentru tine însăţi. Oricât te-ar iubi cineva, tu crezi că e din cauza banilor tatălui tău. Când am sosit la tine eram doar un copil, dar cunoscusem mai multă groază decât suportă majoritatea oamenilor în timpul unei vieţi. Aşa că am hotărât să fiu orice voiai tu să fiu, numai să nu fiu trimisă înapoi la tatăl meu.

— Şi crezi că aveam nevoie să fii neajutorată, spuse Axia cu sarcasm.

— Ah, da, Axia. Trebuie să te simţi „utilă” cum zici tu. Totdeauna simţi că trebuie să le demonstrezi oamenilor că valorezi mai mult decât banii tatălui tău şi faci asta muncindu-ţi degetele neîncetat. Te rog să nu mă înţelegi greşit, eşti atât de utilă, încât îi faci pe toţi cei din jur să se simtă neajutoraţi. E mult mai uşor ca cineva să stea şi să se uite la tine cum faci totul.

Când Axia reuşi să se mai calmeze, gura îi deveni rigidă.

— Şi tot vina mea e că ai sustras bani toţi anii ăştia? Nu mi-ai fi acordat nici cea mai mică atenţie, dacă nu te-aş fi plătit.

— Aşa e, spuse Frances veselă, şi încă mai am toţi banii. Axia, te pricepi extraordinar de bine să câştigi bani. Şi sunt sigură că o să fii soţia perfectă pentru Jamie. Cu sora lui oarbă şi cu băieţoaica cealaltă Joby, o să ai o viaţă foarte

plină, spuse ea zâmbind. Sunt sigură că, foarte curând, o să-i faci pe toţi să se lăfăie în bani. O să găseşti tu modalităţi de a transforma aerul în aur, exact ca tatăl tău.

O clipă, Axia fu prea uimită ca să mai spună ceva. Nu pricepea deloc ce spunea Frances.

— Totul se schimbă, şopti ea. Tu te-ai schimbat. Tode s-a schimbat.

— Da, spuse Frances şi zâmbetul îi pieri de pe faţă când îi aruncă o privire scurtă lui Tode, care o ajuta pe Berengaria să-şi scuture rochia. Tode s-a umilit în faţa lui Oliver făcând cele mai oribile glume pe seama chipului şi trupului său, zise ea coborând glasul. A fost îngrozitor de auzit şi mai cumplit de privit.

Trase aer în piept de parcă ar fi vrut să calmeze ceva în interiorul ei.

— A făcut asta pentru mine. Totdeauna am crezut că mă urăşte sau cel puţin că nu-i pasă de mine, dar a fost...

Îi aruncă o privire lui Tode peste umăr şi tăcu.

— Este schimbat, zise Axia. Nu pot să-mi dau seama în ce constă schimbarea, dar ceva e altfel la el, adăugă ea apoi şi îşi privi verişoara din nou. Ca şi tine. Ce s-a întâmplat de v-aţi schimbat amândoi atât de mult?

— Axia, şopti Frances repede apucând-o de braţ.

Trebuie să-ţi spun ceva. E foarte important şi trebuie să-ţi spun înainte...

Dar nu apucă să termine fraza, căci Joby veni alergând spre ele. Fără să le spună nimic lui Frances şi Axiei, Jamie auzise tropot de copite şi o trimisese pe Joby să vadă despre cine era vorba, toţi sperând că erau verii Montgomery.

— E Maidenhall însuşi, spuse Joby încântată. A venit după fiica lui!

Nici Frances, nici Axia nu avură timp să gândească sau să spună ceva. Doar se luară de mână strâns şi se uitară în direcţia în care arăta Joby. Dintre copaci îşi făcu apariţia un bărbat pe care niciuna din ele nu îl văzuseră vreodată, dar pe care îl cunoşteau foarte bine. Ani de zile, Axia îl întrebase pe fiecare vizitator cum arăta tatăl ei şi, din descrieri, făcuse multe, multe portrete ale lui, ba chiar şi vreo două picturi în ulei.

Acum nu mai exista nicio îndoială că bărbatul acela scund şi slab care venea spre ele, purtând mantaua lui neagră şi ponosită din lână, cu părul cărunt şi drept atingându-i umerii, era Perkin Maidenhall, cel mai bogat om din Anglia.

Fără să ezite nicio secundă, se duse direct la Axia.

— Ei, fiica mea, ce ai de spus?

Privirea lui era rece şi vocea trăda faptul că abia îşi stăpânea mânia.

Capitolul 29

Când nici Axia, nici Frances nu păreau capabile să scoată un cuvânt, Perkin Maidenhall spuse:

— Vino, fiica mea.

După aceea îi întoarse spatele ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-l urmeze şi porni spre oamenii lui, care înconjurară rapid mica tabără.

— Cred că vă înşelaţi, spuse Jamie cu amuzament în glas şi luându-şi soţia pe după umeri. Ea nu e fiica dumneavoastră.

Maidenhall se întoarse şi îl privi pe Jamie ca şi cum abia atunci l-ar fi văzutt. Era un bărbat scund, cu nişte ochi ca sticla neagră, iar când îşi aţinti privirea rece asupra lui Jamie, acesta îşi dădu seama de ce se auzea despre el că era neîntrecut în afaceri.

— Vrei să spui că nu-mi cunosc propria fiică?

Jamie o strânse şi mai tare pe Axia pe după umeri.

— Această femeie e soţia mea.

În acel moment, Maidenhall dădu capul pe spate şi izbucni în râs, un sunet urât şi ruginit care demonstra că nu era deloc obişnuit să râdă.

— Şi ce crezi c-ai făcut? Că te-ai căsătorit cu

moştenitoarea Maidenhall? Tu? Sărmanul James Montgomery? James Fără pământ ar trebui să te numeşti.

Instinctiv, Jamie dădu să tragă sabia din teacă, dar oamenii lui Maidenhall, care acum păreau să fie vreo trei sute, unii călare, alţii pe jos, scoaseră cu toţii săbiile, îndreptându-se spre el.

— Te rog, spuse Axia desprinzându-se de lângă el. Trebuie să vorbesc cu tatăl meu.

— Tatăl...? spuse Jamie consternat, după care expresia de pe chip i se schimbă. Înţeleg, zise el. Deci, acesta e marele secret. Credeai că sunt atât de josnic încât să mă răzgândesc odată ce aflam de imensa ta avere? Asta ai crezut despre mine?

Maidenhall răspunse înaintea Axiei.

— Dar asta ai vrut, nu? La început ai curtat-o pe sărmana verişoară Frances, dar, mai târziu, ţi-ai îndreptat atenţia asupra fiicei mele, zise el uitându-se la Axia. Nu te-ai întrebat niciodată de ce? De ce ar fi încetat să curteze o femeie atât de frumoasă ca Frances, îndreptându-şi atenţia spre o fiinţă simplă şi ştearsă ca tine?

Parcă i-ar fi ghicit gândurile, căci exact întrebarea aceea şi-o pusese şi ea.

— Nu ştiu ce insinuaţi... zise Jamie, dar Maidenhall îl

întrerupse.

— Vreau să spun că ai aflat de jocul pus la cale de cele două fete fără minte şi, imediat, ai început să-i acorzi atenţie celei care urma să-mi fie moştenitoare.

— Ba n-am...

Jamie se întrerupse, însă, deoarece se uită în ochii Axiei şi îşi dădu seama că ea îşi credea tatăl sau că, cel puţin, exista o oarecare îndoială în sufletul ei. Lăsă braţul jos, rănit în mândria lui.

Axia vorbi pentru prima oară.

— Vreau să vorbesc cu tatăl meu între patru ochi, izbuti ea să spună.

— Da, zise Jamie furios. Din moment ce eşti fiica marelui Maidenhall, bineînţeles că trebuie să vorbeşti cu el.

— Jamie, zise ea atingându-i braţul, dar el îi întoarse spatele, aşa că se duse cu tatăl ei puţin mai departe.

Perkin Maidenhall era scund şi ochii îi erau la acelaşi nivel cu ai fiicei lui.

— Ce vrei? îl întrebă ea cu răceală.

Toată viaţa îşi dorise să-şi cunoască tatăl. Făcuse tot posibilul să-l mulţumească, dar acum că el era acolo, ea nu văzu nimic în ochii lui. Nimic în afară de bani, mai precis. Era adevărat ce spusese Frances mereu: tatăl ei nu

se dusese niciodată să o vadă, pentru că nu avusese cum să câştige bani de pe urma ei, până acum.

Auzind tonul rece al fiicei lui, Maidenhall îşi permise un zâmbet slab.

— Am auzit eu că-mi semeni şi acum văd foarte bine.

— Nu mă insulta, spuse ea repede. Vorbeşte-mi despre bani. Despre câţi e vorba?

El nu ezită.

— Am încheiat un contract cu Bolingbrooke, pe care tu trebuie să-l onorezi.

— Acum sunt o marfă cu defect; nu mai sunt virgină, aşa că nu mai merit preţul unei mirese.

— Asta nu-i nimic, pentru că fiul lui Bolingbrooke e impotent. Dacă eşti însărcinată, îi cer mai mulţi bani pentru că îi ofer şi un moştenitor.

Auzind acea remarcă grosolană, Axia păli.

— Ce este, fiica mea? N-ai crezut ce ai auzit despre mine? Credeai că sunt un tip simpatic Căruia îi plac câinii şi copiii?

Axia sperase că poate avea să fie mai cald cu ea, unicul lui copil, dar îşi dădu seama că acel om nu iubise pe nimeni în viaţa lui. Rareori văzuse nişte ochi atât de reci şi lipsiţi de emoţii ca ai lui.

Revenindu-şi, ea îşi îndreptă umerii. Ca să treacă de acea piedică, trebuia să pună în practică tot ce moştenise de la el.

— Sunt căsătorită cu el.

Maidenhall izbucni într-un râs scurt.

— N-a durat decât o clipă să anulez căsătoria. Nu aveaţi permisiunea mea şi tu te-ai dat drept altă persoană când te-ai măritat cu el, zise el şi ochii îi sclipiră. O să descoperi că registrul în care s-a trecut căsătoria voastră a dispărut în chip misterios, iar preotul s-a dus în Franţa. Cred că ţi-ar fi foarte greu să dovedeşti că această căsătorie a avut loc cu adevărat.

Axiei îi trebuiră câteva clipe ca să-şi revină. Totdeauna reuşise să încheie orice afacere voise. Totdeauna îi fusese uşor să-i facă pe oameni să gândească la fel ca ea. Dar acum, uitându-se în ochii lipsiţi de suflet ai tatălui ei, îşi dădu seama că îi va fi greu să se măsoare cu el.

Trase aer în piept.

— Ce i-ai face dacă n-aş merge cu tine?

Maidenhall râse din nou.

— E vorba de dragoste, fiica mea? Credeam că te-am învăţat mai mult de-atât. Ţi i-am luat pe toţi cei pe care i-ai fi putut iubi, în afară de un om diform şi o fată a cărei

inimă era pe atât de uscată pe cât îi era chipul de frumos.

Dându-se puţin în spate, o măsură din cap până în picioare.

— Trebuie să-ţi spun că mă dezamăgeşti. Ai crezut că te-ai îndrăgostit de cel dintâi bărbat frumos pe care l-ai văzut. Chiar mă întrebam dacă o să-i poţi rezista unui chip frumos ca al lui. Este...

— Haide, spune ce ai de spus, dar nu face nicio apreciere la adresa caracterului, pentru că nu vreau să aud ceva despre care n-ai niciun drept să vorbeşti.

Maidenhall zâmbi dispreţuitor, dându-i de înţeles ce gândea despre slăbiciunile ei.

— Îl voi distruge. Îşi va descoperi hambarele în flăcări şi animalele moarte în chip misterios. El şi familia lui lipsită de orice valoare cred că sunt săraci acum, dar când o să termin cu ei, se vor bate cu porcii pentru mâncare.

Axia îşi încleştă pumnii pe lângă trup.

— Ca să faci toate astea o să te coste mult. Ce ai face pentru el, dacă aş merge cu tine?

Pentru prima oară, Axia văzu o urmă de emoţie omenească în Ochii tatălui ei. Era sigură că se înşela, dar el părea încântat de ea.

— Voi face ca lucrurile să meargă bine.

— E mândru şi nu va accepta pomană din partea ta.

— Atunci, voi face să pară că are un noroc incredibil în viaţă. Cineva o să moară şi îi va lăsa pământul moştenire lui Montgomery. Când îşi va duce grâul la moară, va descoperi că primeşte mai mult decât a dus. Oile i se vor înmulţi foarte repede.

— Da, înţeleg, zise ea încet şi se uită la cei care îi priveau.

Sora oarbă a lui Jamie. Cum avea să se mărite Berengaria fără zestre? Apoi era Joby, care părea să regrete că nu se născuse băiat. Avea să fie nevoie de mulţi bani pentru a plăti un bărbat să se însoare cu ea. Şi, cum vor rămâne lucrurile cu Tode şi Frances? Tode stătea de vorbă cu Jamie, care era cu spatele la ea, iar Frances stătea singură, cu groaza întipărită pe chip, căci ceea ce hotăra Axia avea să fie extrem de important pentru propriul ei viitor.

— Mă duc să-mi iau rămas-bun, şopti ea.

— Şi să-i spui de nobilul tău sacrificiu? întrebă Maidenhall zâmbind cu dispreţ. Va scoate sabia să te apere, oferindu-le oamenilor mei plăcerea de a-l termina imediat.

— Ah, da, zise ea înţelegând că nu-i putea spune

adevărul lui Jamie.

Trebuia să-l mintă din nou. Îşi privi tatăl.

— A ştiut? A ştiut că eu eram moştenitoarea?

— A aflat la Lachlan Teversham. Cineva de-acolo a lucrat pentru mine când erai mică, dar nu l-ai recunoscut, spuse el, şi ridică o sprânceană. Nu acolo a început Montgomery să te curteze?

— Se pare că ştii multe, zise ea cu răceală.

Avea nevoie de timp pentru a digera acea informaţie, faptul că Jamie descoperise că ea era adevărata moştenitoare şi că acela era motivul pentru care începuse să-i acorde atenţie.

— Ştiai că acele diavoliţe cărora tu le spui cumnate au pus totul la cale? I-au organizat pe sătenii de pe-aici să contribuie pentru a-i face o garderobă grozavă iubitului tău, aşa încât el să se poată întoarce cu aurul Maidenhall.

Când văzu că ea ştia de acest lucru, îngustă ochii.

— Ele l-au plătit pe Oliver ca să te răpească.

— Pe mine? întrebă ea, după care zâmbi cu îngâmfare. Se pare că ai fost informat greşit. Oliver o voia pe moştenitoare.

— Nu, trebuia să se îndepărteze de fratele lor, ca el să rămână singur cu Frances. Le scrisese de tine în scrisori şi

se temuse că încerci să-l farmeci şi să-i distragi atenţia de la moştenitoare.

Când văzu că ea nu părea să-l creadă, zise:

— Nu te-au primit cu prea multă căldură, nu?

Ea nu îi răspunse, ci se uită la Jamie, care stătea cu spatele la ea, cu un picior pe pământ şi cu celălalt pe un buştean. Nu trebuia să vadă că ştie că se juca cu micul lui pumnal, aşa cum făcea întotdeauna când era îngândurat. Chiar dacă o păcălise şi o minţise în legătură cu faptul că ştia cine era în realitate, ea nu îl condamna. Îşi iubea familia şi ele aveau nevoie de el. Aşa că, făcându-şi datoria, îi ceruse lui Frances să se mărite cu el, dar când i se spusese că, de fapt, Axia era moştenitoarea...

Fără să se mai ostenească să-i spună ceva tatălui ei, îşi îndreptă umerii şi se duse spre Jamie. Ştia că toate privirile erau aţintite asupra ei, dar nu avea să spună nimic nimănui. Oare chiar îl angajaseră surorile lui pe Oliver ca s-o răpească? Erau chiar atât de naive să creadă că o răpire era o farsă inocentă? Frances ar fi putut păţi ceva, ar fi putut chiar să fie ucisă. Iar spatele lui Jamie era carne vie de cât fusese biciuit.

Totul pentru bani, îşi spuse ea. Şi din mândrie. Acea ramură săracă a familiei Montgomery avea rude înstărite

la care putea apela, dar, decât să-şi calce mândria în picioare, ele preferaseră să pună în pericol viaţa unei femei ca să poată pune mâna pe aurul Maidenhall.

Şi Jamie fusese de acord cu ele în toate.

Ştia că îi auzise paşii, dar el nu se întoarse, iar când Axia se opri în faţa lui, nu se uită la ea.

— Aţi râs bine pe seama mea? o întrebă el privind în depărtare. Bietul şi naivul Jamie. Cât trebuie să fi râs cu Frances! Din ziua aceea când am bănuit că ea era moştenitoarea şi mai târziu când am spus că nu puteai merge cu noi. Acum înţeleg totul. Profită de această zi. Da, e nevoie de aşa ceva când o bogătaşă ca tine urmează să se mărite cu un bărbat la fel de bogat.

Când întoarse capul şi o privi, ochii îi erau mai reci decât ai tatălui ei.

— Tode zice că acest bărbat e impotent. Ai făcut tot ce-ai putut ca să obţii copilul pe care el n-ar putea să ţi-l ofere?

Deşi aceste cuvinte o dureau, o clipă, Axia ar fi vrut să se repeadă la el, să se arunce de gâtul lui, să-i spună că-l iubea şi că înţelegea ce făcuse şi de ce. Dar dacă o credea, dacă o ierta? Şi-l închipui scoţând sabia şi atacându-i pe oamenii tatălui ei. Oare, sângerând din o

sută de răni, i-ar fi zâmbit şi ar fi spus „N-au fost decât trei sute?»

— Da, spuse ea. Aşa e. Ţi-am spus că acea căsătorie a noastră nu va dura. Tata a distrus orice dovadă a ei. Plec cu el acum.

Pentru o fracţiune de secundă, în ochii lui apăru ceva asemănător cu dorinţa de a o implora să rămână, dar apoi se schimbară.

— Sper că nu faci asta dintr-o nobleţe deplasată.

Nu spuse că ar fi făcut-o, dar ea ştia că, dacă i-ar fi spus un singur cuvânt, el ar fi luptat pentru ea. Până la moarte.

Sperând că era cât se poate de convingătoare, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Vai, Jamie, ce prostuţ eşti. Chiar ai crezut că aveam să renunţ la moştenire ca să mă mărit cu un conte sărăcit? Uită-te la tine! Ce ai tu de dat? Numai să ai grijă de familia ta excentrică ar fi o responsabilitate de o viaţă. O mamă nebună, o soră oarbă şi o alta care nu se poate hotărî dacă e fată sau băiat. De ce ar dori o femeie aşa ceva? N-am vrut decât să-mi pierd timpul într-un fel până când venea tata să mă ia.

— Da, acum îmi dau seama, spuse el cu răceală. Trebuie să te fi distrat copios pe seama lucrurilor pe care ţi le-am

spus în intimitate.

— O să mă hrănesc cu ele ani de zile de-acum încolo. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec. Mă aşteaptă tata, zise ea şi ţinându-şi fusta, trecu pe lângă el. Vino, Tode, spuse ea când trecu pe lângă el.

Dar Tode o ţinea de mână pe Berengaria şi spuse:

— Eu nu vin.

Axia ştia că, dacă se gândea la cuvintele acelea, avea să leşine. Se părea că, în ziua aceea, pierdea totul. Întorcându-se, se uită la Frances întrebătoare.

Imediat, ea îi întinse mâna şi, fără să arunce măcar o singură privire înapoi, cele două femei se duseră spre Perkin Maidenhall care le aştepta cu caii pregătiţi.

Capitolul 30

A doua zi era ziua nunţii Axiei.

Nu se prefăcea că e fericită, căci era convinsă că avea să fie cea mai nefericită zi din viaţa ei. Ba nu, se corectă ea, ce mai nefericită zi fusese cu trei luni în urmă, când îl văzuse ultima oară pe Jamie. Da, aceea trebuia să fi fost cea mai groaznică zi din viaţa ei.

De atunci, dorise de nenumărate ori să-i scrie şi să-i explice ce făcuse şi de ce, dar teama o împiedicase să ia legătura cu el. Dacă avea să o creadă? se tot întreba ea. Dacă ştia că îl iubeşte şi credea că jocul de a face schimb de locuri cu Frances fusese ceva inocent?

Ţinându-se de burtă, dădu fuga la oala de noapte să verse pentru a mia oară în ziua aceea. Poate că o părticică din ea ştiuse că era însărcinată în ziua când îl părăsise pe Jamie. Poate că îşi dăduse seama că trebuia să protejeze atât copilul, cât şi pe soţul ei.

Ţinându-se de cuvânt, tatăl ei amânase nunta cu Gregory Bolingbrooke până se convinsese că fiica lui era însărcinată şi atunci îi crescuse preţul.

— Îşi vinde propriul nepot, murmurase Axia, dar nimic din ce i se întâmplase de când îl părăsise pe Jamie nu avea

importanţă pentru ea.

Femeile pe care tatăl ei le angajaseră să aibă grijă de ea îi spuseseră că avea să ducă o viaţă de regină. Nu mai trebuia să economisească; nu mai trebuia să-şi petreacă zilele într-un şopron încercând să facă un parfum. De acum încolo avea să aibă servitori care îi anticipau fiecare gând. Oameni care să o îmbrace, să o dezbrace, să-i taie mâncarea în bucăţele.

— Or s-o şi mestece? întrebase ea, dar nimeni nu înţelesese.

I se părea că ţelul tuturor oamenilor de pe pământ era să nu facă absolut nimic. Era de neconceput ca o femeie atât de bogată ca ea să se gândească să vândă stofe dintr-o căruţă, ca într-una din amintirile ei cele mai dragi.

Dar Axia încerca să nu aibă amintiri, încerca să nu gândească şi să nu simtă nimic. I se spusese deja că avea să i se ia copilul imediat după naştere pentru a fi crescut de alţi oameni.

— Londra nu e sănătoasă pentru un copil, i se spunea.

— Atunci, eu de ce trebuie să locuiesc la Londra? bombănise ea, dar nimeni nu îi înţelegea sarcasmul sau furia.

Şi furia creştea în ea cu fiecare zi. De ce nu o crezuse

Jamie? De ce credea numai rău în legătură cu ea? Şi chiar ştiuse cine era? O curtase pentru bani? Tatăl ei spusese că Jamie nu o voia dacă nu putea să aibă şi aurul Maidenhall.

— E ora de culcare, îi şopti o femeie drăguţă.

Toate femeile pe care le angajase tatăl ei erau drăguţe, nu frumoase ca Frances, dar toate mai drăguţe decât ea.

Oftând, Axia ridică braţele şi lăsă femeile să înceapă să-i scoată rochia grea din satin, o rochie care era atât de ţeapănă, încât îi îngreuna toate mişcările. Atârnată de un cui în perete era rochia de mireasă, aurie şi atât de plină de dantelă aurie, încât nu ştia dacă avea să mai poată merge.

A doua zi avea să-l cunoască pe cel cu care urma să se căsătorească. În acele luni, nici el, nici tatăl lui nu arătaseră că ar fi vrut să o vadă, căci ei voiau banii tatălui ei, nu pe ea.

Când, în sfârşit, rămase în lenjeria de corp, cuvertura fu dată la o parte şi ea urcă treptele pentru a se urca în pat. Numai noaptea avea parte de puţină intimitate, aşa că numai atunci dădea frâu liber lacrimilor.

Dar în noaptea aceea nu plânse. În noaptea aceea, când rămase singură în încăpere, cu lumânările stinse, ochii îi erau fierbinţi şi uscaţi, iar singurul cuvânt din mintea ei era

„Jamie”. Jamie, unde eşti, oare? Jamie, te gândeşti vreun pic la mine? Ţi-e dor de mine aşa cum mi-e mie de tine? Jamie, m-ai iubit vreodată?

Adormi foarte târziu şi, chiar şi atunci, fu agitată, întorcându-se când pe o parte, când pe alta, părându-i-se că aude zgomote ciudate, trezindu-se, apoi adormind din nou pentru a visa că nişte oameni o urmăreau.

Deodată, se trezi speriată, căci cineva îi astupase gura şi un trup greu era deasupra ei. Înspăimântată, păru să nu îşi poată limpezi privirea.

Apoi, îşi dădu seama că Jamie era deasupra ei şi imediat se temu, se temu pentru viaţa lui. Dacă tatăl ei îl găsea acolo, putea să fie ucis.

— Nu spune nimic, zise el încet şi ea văzu că avea sânge pe faţă, iar pieptarul îi era rupt în câteva locuri.

Oare prin ce trecuse ca să ajungă la ea?

— Am fost în Franţa şi l-am găsit pe vicarul care ne-a căsătorit, şopti el. Am găsit şi martorii şi, de asemenea, a fost găsit şi registrul. Dacă doreşti, pot dovedi că suntem într-adevăr, căsătoriţi, spuse el, după care ezită. Dar numai dacă doreşti. Dacă vrei să te măriţi cu Bolingbrooke...

Fu întrerupt când Axia reuşi să-şi scoată braţele din

aşternut şi, luându-l de gât, îl sărută cu lăcomie.

— N-avem timp de asta acum, reuşi Jamie să şoptească, dar nu făcu nicio încercare să se desprindă de ea.

Axia fu cea care întoarse capul în cele din urmă.

— Nu pot să vin cu tine, şopti ea. Tatăl meu...

— La naiba cu tatăl tău! exclamă Jamie furios şi ea îi astupă gura uitându-se neliniştită spre uşă.

Dar Jamie îi dădu mâna la o parte şi începu să i-o sărute.

— Tata mă va dezmoşteni, spuse ea. Nu-mi va da nimic şi ţie îţi va face lucruri îngrozitoare. Nu-l cunoşti.

— Ştiu că e doar bogat, nu e rege cu drept de viaţă şi moarte. Axia, te vreau pe tine, nu banii tăi.

Axia îl privi nedumerită o clipă.

— Şi cu nevoile familiei tale cum rămâne?

— Ne-am mutat la verii noştri.

— Ah, Jamie, dar tu nu voiai asta. N-o să-ţi placă să trăieşti din mila altora.

El o sărută uşor.

— Voi face orice numai să fiu cu tine. Te iubesc mai mult decât îmi iubesc mândria.

Axiei îi trebui o clipă să înţeleagă ce spunea el şi ştia cât de romantic era totul, dar cât de lipsit de caracter practic, în acelaşi timp.

— Surorile tale mă urăsc. Ele...

Jamie o sărută făcând-o să tacă.

— Dacă sunt supărate pe cineva, atunci pe mine sunt. Toată lumea îţi duce dorul foarte mult.

Acum ea îl privi sceptică, deoarece îşi aduse aminte că Berengaria şi Joby îi puseseră la cale răpirea.

Când îi văzu expresia de pe chip, Jamie zâmbi.

— S-au întâmplat multe în lunile astea de când tu n-ai mai fost lângă mine. Tode şi Berengaria sunt îndrăgostiţi şi vor să se căsătorească. Ai avut dreptate, ea zice că e cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată şi tot încearcăsă facă parfum, dar spune că are nevoie de tine.

Privind-o, Jamie îşi dădu seama că începuse să facă ceva progrese, deoarece îi văzu licărul din ochi la auzul cuvântului „nevoie”.

— Joby nu mă vrea, spuse Axia.

— Joby se simte mai rău ca oricine, în afară de mine, fireşte. Zice că mă iubeai atât de mult, încât erai gata să renunţi la avere de dragul meu. Zice că ea n-ar putea să iubească un bărbat atât de mult. Aşa e? Chiar mă iubeşti atât de mult?

Axia trase adânc aer în piept.

— Mult mai mult. Te iubesc...

Clătinând din cap, începu să-l dea la o parte de pe ea.

— Nu, n-o să meargă. Tata te va distruge. Va...

— Da, ştiu, dar nici chiar tatăl tău nu-i atât de puternic încât să ţină piept întregului clan Montgomery. Dacă vom fi nevoiţi, vom locui în Scoţia. Familia mea are case în Scoţia pe care nici Dumnezeu nu le poate descoperi. Totul e numai să vrei, scumpa mea Axia. Să vrei să mă urmezi.

Uitându-se la el, ea îi mângâie obrazul.

— Te-aş urma până la capătul pământului.

— Chiar dacă n-am aur? întrebă el încet.

— Mi-ai dăruit tot aurul pe care l-aş putea dori, spuse ea referindu-se la copilul pe care îl purta, dar nu avea să-i spună de el acum.

Avea tot timpul mai târziu.

După câteva clipe, se desprinse din sărutare şi îl întrebă:

— Cum ieşim de aici? Paznicii tatălui meu...

— Vino, spuse el trăgând-o din pat şi, când ea se împletici, o luă în braţe, ducându-se cu ea la fereastră.

Patru etaje mai jos, având soarele care răsărea în spate, se afla ceea ce se putea numi o armată: mii de oameni călare.

— Cine? fu singurul cuvânt pe care reuşi ea să-l şoptească.

— Montgomery din Anglia, Scoţia, Irlanda şi Franţa. Aş fi adus mai mulţi, dar cei din America n-au sosit la timp.

— Jamie, şopti ea. Ai făcut asta pentru mine?

— Asta şi mai mult. Te iubesc, Axia. Din tot sufletul. Te iubesc mai mult decât tot aurul din lume, mai mult ca pe mine însumi, zise el şi făcu o pauză, sărutând-o uşor. Deci, vii cu mine... nevastă?

— Da, spuse ea. Te voi urma oriunde, bărbate.

Epilog

— Ce este? întrebă Axia somnoroasă.

Se părea că, acum, în ultima lună de sarcină, nu dorea decât să doarmă tot timpul. După multe discuţii, ea insistase să se ducă să locuiască în îndepărtaţii munţi ai Scoţiei, departe de oricine i-ar fi putut găsi. Jamie protestase, dar după *ce* descoperise că Axia era însărcinată, acceptase orice o făcea să se simtă în siguranţă. Şi cel mai mult avea nevoie să se simtă în siguranţă faţă de tatăl ei. Nimic din ce spunea Jamie nu îi putea scădea groaza pe care o avea faţă de el. Părea să creadă că era atotputernic, extrem de rău şi că nimeni de pe pământ nu se putea pune cu el.

— Scrisori, spuse Jamie ridicând punga de piele care purta urmele călătoriei pe mare şi peste munţi.

De când se autoexilaseră, nu prea mai ştiau nimic din lumea exterioară iar Axiei îi plăcea acest lucru. Se temea să audă că tatăl ei răscolise toată lumea pentru a o găsi şi apoi pe Jamie jurând să-i omoare pe loc pe oamenii tatălui ei. Sau mai rău, poate că tatăl ei oferea bani mulţi pentru prinderea lui Jamie.

— Axia, spuse el răbdător, nu e bine pentru bebeluş

dacă eşti atât de îngrozită.

Ea se ridică în capul oaselor cu greu.

— Dacă scrisorile astea ne-au putut găsi, o să poată şi el.

Jamie nu trebuia să întrebe cine era „el”, aşa că oftă şi se aşeză pe pat.

— Astea au fost trimise la unchiul meu, care a trimis un mesager până aici să ni le aducă.

— A fost urmărit.

— Da, spuse Jamie sarcastic, şi, fără îndoială că eu voi fi mort până la lăsarea serii. Nu te uita aşa la mine, Axia! A fost o glumă.

După câteva minute, desfăcu şireturile pungii şi o răsturnă în pat. Două scrisori căzură din ea şi Axia icni, căci văzu scrisul familiar al tatălui ei.

— Ne-a găsit, îngăimă ea.

— Nu, scrisoarea lui ne-a fost trimisă. Axia, nu te ascunde în aşternut, vino să citeşti ce a scris.

— O să ne ameninţe cu moartea. O să...

— Asta e de la Frances, spuse el ridicând a doua scrisoare.

Timp de o secundă, Axia rămase amuţită. Nu mai auzise nimic de ea de când tatăl ei le despărţise când ajunseseră

la Londra. De multe ori întrebase, dar nimeni nu ştia nimic.

— Pe care să ţi-o citesc mai întâi? întrebă Jamie ridicând scrisorile.

— Pe a lui Frances, spuse ea dorind să amâne cât mai mult momentul în care avea să audă ameninţările tatălui ei.

Zâmbind, Jamie deschise scrisoarea lui Frances, dar expresia i se schimbă imediat când citi câteva cuvinte în gând.

— Fir-ar să fie, mormăi el făcând ochii mari.

Axia îi smulse scrisoarea din mână.

— Scumpă verişoară, citi ea cu glas tare, ştiu că întotdeauna m-ai considerat neputincioasă şi proastă, dar vreau să ştii că am învăţat câte ceva de la tine. După ce te-a luat Jamie, tatăl tău a venit la mine să-mi spună ce se întâmplase. Da! aşa e: a venit personal să-mi spună. Nu părea furios, ci doar foarte trist şi am fost sigură că din cauza faptului că trebuia să anuleze contractul cu Bolingbrooke. Ştiu că se spune că e neîntrecut în afaceri, dar se mai spune şi că, odată ce încheie o afacere, Perkin Maidenhall se ţine de cuvânt. Ah, Axia, habar n-am de Unde am luat puterea de a face ceea ce am făcut, dar m-am dat drept tine şi, fără să mă tem de nimic, am ajuns la

o înţelegere cu tatăl tău. Am căzut de acord că, din moment ce Bolingbrooke nu ştia cum arăţi, poate nu avea să fie supărat să mă vadă pe mine la altar lângă el.

Axia se uită la Jamie cu ochii mari şi, în secunda următoare, începu să citească din nou.

— Aşa că m-am măritat cu Gregory Bolingbrooke şi, acum, toată lumea mă cunoaşte ca fiind moştenitoarea Maidenhall. M-am gândit că n-o să te superi, deoarece ştiu cât de mult urăşti acest titlu. Dar, pe cât îl urăşti tu de mult, pe atât de mult îmi place mie. Toată atenţia care mi se acordă! Port cele mai splendide rochii! Dar sunt convinsă că nu te interesează asta. Tatăl tău mi-a dat destui bani, aşa încât acum sunt bogată dincolo de orice închipuire şi, dacă nu sunt chiar toţi banii pe care îi are, nimeni nu ştie asta în afară de el.

Axia, ştiu că o să crezi că sunt o proastă, aşa cum ai crezut întotdeauna, dar e ceva ce trebuie să-ţi spun. Voi trimite această scrisoare rudelor lui Jamie şi nimănui altcuiva pentru că va trebui s-o arzi. Dacă ceea ce-ţi voi spune va ajunge la urechile tuturor, m-ar putea distruge.

Sunt însărcinată cu copilul lui Tode.

Când citi ultimul rând, Axia fu atât de uluită că scăpă scrisoarea din mână, aşa încât Jamie o luă şi începu să

citească mai departe.

— Nu va trebui să-i spui niciodată Berengariei, care e soţia lui Tode acum, ci doar lui Jamie, căci cred că el va înţelege cum a fost în acele zile când eu şi Tode am fost captivi. A fost atât de bun cu mine, Axia, atât de bun.

— Aş zice că aşa a fost, spuse Jamie, iar Axia îi smulse scrisoarea din mână, continuând să citească.

— Axia, nu crezi că e o ironie faptul că acest copil al lui Tode va fi moştenitorul averii Maidenhall? Din nefericire, e o ironie pe care pot s-o împart cu foarte puţini oameni. Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru tot ce ai făcut pentru mine. Şi n-o s-o fac nici acum. Tu şi Jamie veţi veni să locuiţi cu Gregory şi cu mine şi o să-ţi mulţumesc atunci. Apropo, îmi place soţul meu şi, chiar dacă nu mă atinge niciodată, e extrem de încântat de copil şi nu m-a întrebat absolut nimic în legătură cu cine e tatăl. Nici tatăl lui n-a făcut-o.

Transmite-i toată dragostea mea lui Jamie şi spune-i că sunt foarte fericită că nu s-a însurat cu mine. A ta cu dragoste, Francés.

După ce termină de citit, Axia se prăbuşi pe perne.

— N-am mai auzit aşa ceva în viaţa mea. Tode! Şi Francés! Asta făceau ei în timp ce eu eram atât de

îngrijorată pentru ei când ea era răpită. Ei...

— Dacă mai spui ceva, o să cred că eşti geloasă. Acum citeşte-o pe asta, zise el dându-i scrisoarea de la tatăl ei.

— Nu, începu ea, dar Jamie nu-i dădu atenţie şi, rupând sigiliul, începu să citească:

Dragei mele fiice,

Aşa cum ştii, se spune despre mine că aş fi cel mai priceput om de afaceri din Anglia. Ştiu să aleg marfa. Pot să fac deosebirea dintre o stofă bună şi una proastă. Ştiu cum să-mi dau seama de calitatea blănurilor, mâncărurilor, pământurilor şi vapoarelor.

Şi mă mai pricep şi la oameni.

Ai crezut că nu te iubesc pentru că n-am venit niciodată să te văd. Dar eşti singurul lucru pe care l-am iubit vreodată. Te-am ţinut izolată ca să te protejez, să te ţin în siguranţă. Dacă ai fi trăit printre oameni ca fiind fiica mea, spiritul ţi-ar fi fost mânjit, de puterea banilor. Ţi-am dat ce nu puteai cumpăra: libertatea de a fi o persoană şi nu sacii de aur pe care îţi închipuiai adesea că îi vedeau oamenii în tine.

Şi, da, ţi-am ales un soţ. Ca şi cum aş fi căutat un armăsar pentru cea mai bună iapă din lume, am umblat mult până l-am găsit pe James Montgomery.

Recordul lui în cinste, curaj, grijă şi dragostea faţă de oameni nu putea fi întrecut. Niciun bărbat, bogat sau sărac, nu putea fi mai bun ca el.

Dar, fiind un om de afaceri, nu m-am bazat pe părerile altora, aşa că l-am supus unui test: dragostea contra banilor.

Chiar dacă îţi închipui că nu te cunosc, timp de ani de zile mi s-a povestit despre escapadele tale. „Spionii" mei, aşa cum îi numeşti tu. Da, am înlăturat orice bărbat sau femeie pe care nu îi consideram demni de tine. Când vedeam că cineva se apropia prea mult de tine pentru banii tăi, îndepărtam acea persoană imediat. Numai Tode şi Frances au trecut testul. Tode te iubea, indiferent dacă aveai bani sau nu, şi chiar dacă nu părea, Frances ţi-a fost devotată, aşa cum bănuiesc că ţi-a şi dovedit.

Ţi-am dat un om bun, pe tânărul Jamie, şi apoi am făcut tot ce-am putut să-l forţez să se dezvăluie în faţa ta, a mea şi poate chiar şi în faţa lui însuşi. Dacă aş fi propus o căsătorie între el şi moştenitoarea Maidenhall, sunt sigur că ar fi acceptat. Dar, atunci, scumpa mea fiică, ai fi trăit

toată viaţa cu convingerea că nu te iubeşte. Şi nimic din ce-ar fi făcut nu te-ar fi putut convinge că te iubea cu adevărat. Dar eu am ştiut că o face. Cum ar fi putut să nu te iubească? Mi s-a părut că toţi bărbaţii care te-au cunoscut, au cerut să se însoare cu tine. N-ai ştiut asta, nu? Le-am spus nu tuturor.

Dacă se întorceau, le spuneam că, dacă te măritai împotriva voinţei mele, te dezmoşteneam şi, după aceea, niciunul nu se mai întorcea.

Dar Jamie al tău a făcut-o. A riscat totul, nu?

Acum ştii că te iubeşte. Nu averea ta, ci pe tine.

Nu te-am dezmoştenit. Totul va fi al tău, căci lui Frances i-am dat doar o mică parte. O mare sumă de bani îţi aparţine de acum. Poţi să ai cât vrei, din moment ce mie îmi face plăcere să câştig, nu să posed. Bănuiesc că semăn cu fiica mea în privinţa asta.

Îţi doresc multă fericire în viaţă şi o vei avea, căci ştiu că ai un bărbat bun alături. Aşa cum am mai spus, mă pricep să văd calitatea, atât la bărbaţi, cât şi la fiice.

Vei avea toată dragostea mea, scumpa mea fiică. Toată averea şi toată dragostea mea.

Tatăl tău iubitor.

Perkin Maidenhall

Când se uită la Axia, Jamie văzu că lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Cred că asta te face fericită, spuse el încet, neştiind cum se simţea ca făcând parte dintr-un târg încheiat de Maidenhall.

Dar apoi o trase la piept, simţindu-i burta voluminoasă lipită de trupul lui, fără să-i pese cum reuşise să pună mâna pe ea, contând numai faptul că era a lui şi că acum erau liberi.

— Sunt cea mai fericită fiinţă de pe pământ, spuse ea suspinând în cămaşa lui. Cea mai fericită.

— Cea mai fericită în afară de mine, şopti el sărutându-i părul. În afară de mine.

SFÂRŞIT